

Giới thiệu Xí, Đồ Hạ Lưu

Truyện Xí, Đồ Hạ Lưu thuộc thể loại ngôn tình của tác giả Phúc Bảo là những cuộc tranh đấu cãi vã này nọ không phân thắng thua, có lúc phải phì cười.

Như Ngọc cô nữ quý xinh đẹp không ngờ tình cờ bay tới nhà anh chàng thư sinh thuê thì thấy cảnh tượng hãi hùng, cô nhìn xấu hổ rồi phiêu diêu bay đi.

Tên thư sinh Thiệu Ngôn Tịch biến thái về ngoài thì hiền lành nhưng bên trong nham hiểm khôn lường, vậy mà lại có tình cảm muốn chiếm đoạt lấy cô nữ quý kia..

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Uất ức cũng do mình tạo ra

Mỗi ngày trước khi đi ngủ, Mạnh Chu sẽ lẩm nhẩm một trăm lần: lập tức nghe lệnh, tiện nhân đều biến mất.

Nghe đạo sĩ nói cách này rất linh nghiệm, lời đầy đủ của đạo sĩ là: Trước đây thật lâu đã từng có một vị nương nương chính cung đã dùng cách này để giải quyết một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy tiểu thiếp.

Mạnh Chu ngốc nghếch tin theo.

Đáng tiếc lúc ánh sáng lóe lên, Mạnh Chu mới phản ứng kịp thời: Lời nói của đạo sĩ đều là lừa người, người xem đi, tiện nhân không chỉ được ra ngoài dạo chơi, còn được thoải mái dùng mọi thứ đồ trang sức.

Như đã nói, Tần Giác là tướng công của nàng, đã có sáu vợ sáu con, vừa vặn là lục lục đại thuận*. Năm nay hắn còn cưới về một tiểu thiếp mới mười chín tuổi. Mạnh Chu cũng từng nhìn qua, tiểu thiếp này da thịt trắng nõn nà, eo thon mảnh khảnh, bảo là Quốc sắc thiên hương cũng không có gì quá đáng. Chỉ tiếc một hạt giống tốt đẹp như thế lại bị Tần Giác nào đó hái mất.

* Lục lục đại thuận: có nguồn gốc từ Kinh Dịch. Trong Kinh Dịch có nói đến sáu nét, sáu “六” đại biểu cho nét âm, chín “九” đại biểu cho nét dương, sáu sáu hợp lại thành quả khôn 为 có ý đại cát đại lợi, mặc dù có lận đận nhưng nếu cố gắng thì cuối cùng sẽ có kết quả viên mãn.

Còn có một cách giải thích khác, sáu (liù) và trượt/tron (溜-liū) có cách phát âm gần giống nhau, có ý là thuận lợi trôi chảy. Hai lần sau có nghĩa là cực kỳ thuận lợi.

(nguồn – đông phương các)

Nói đến Liễu Phiêu Phiêu, người cũng như tên, vạt áo bành bồng giống như một vị tiên tử. Bình thường nhìn ai cũng cười kiêu diễm hơn cả hoa, nhưng ruột đen trong bụng bản thủ như ba trăm năm chưa được tắm. Nếu không phải do nàng ta, Mạnh Chu cũng không đến mức hơn mười năm không có con còn bị đuổi ra khỏi Tần gia, cuối cùng phải nằm ở vùng ngoại ô băng tuyết ngập trời, quý không biết trời không hay.

Gió lạnh thổi vù vù vào tán cây, cả người Mạnh Chu cứng ngắc, bướng bỉnh nhướn hai chân mày lên.

Mạnh Chu cố gắng cử động cái miệng sắp đóng băng, cảm thấy thật buồn cười. Nàng nghe bà vú nói lúc nàng sinh ra đã cười, bà vú sợ đến mức suýt chút nữa làm nàng ngã chết. Vì chuyện này, người mẹ đoán mệnh của nàng mỉm cười nhắm mắt lại, vô cùng vui vẻ: Ông trời phù hộ cuộc đời này của tiểu nữ an nhàn thuận lợi

Hay nói cách khác, là Mạnh Chu cười đưa tiễn mẹ nàng đến một nơi thật đẹp, nàng không tìm không phôi còn cảm thấy đây là một chuyện rất tốt. Nhưng hôm nay đến lúc bản thân cũng sắp đến một nơi thật đẹp mới biết, đến một ‘nơi đẹp’ đáng bỏ đi cũng không bằng biến thành quỷ ở lại trên thế gian này. Ít nhất nàng có thể hù chết những tiện nhân kia cũng coi như đã làm được một việc thiện.

Nàng mơ hồ nghe thấy linh hồn thờ dài: Cho dù mình biến thành quỷ, nói chung cũng chỉ có thể hù dọa được tiện nhân. Nếu như đám tam cô lục bà* Tần gia oanh oanh yến yến* thay nhau ra trận, hình như cũng có ích hơn đại sĩ đuổi quỷ rất nhiều.

* Tam cô lục bà: nghĩa đen là 3 cô nương và 6 bà già, nghĩa bóng là lắm chuyện, hay xăm soi chuyện người khác mỗi khi phụ nữ ngày xưa (nhiều khi cả bây giờ) gặp nhau.

* Oanh oanh yến yến: tên hai loài chim là chim oanh và chim yến – con chim nhỏ đáng yêu, hồn nhiên, vui vẻ - trong câu này nghĩa là phụ nữ Tần gia lúc tụ tập luôn luôn ồn ào nhốn nháo.

Cuối cùng, đến lúc này nàng mới nhận ra một chuyện: đời này nàng sống trong uất ức tủi nhục như vậy rõ ràng là trêu chọc đến bản thân, nếu như bản thân không giống một thanh củi mục, có ai dám khinh thường nàng?

Mạnh Chu cảm thấy cơ thể nàng càng ngày càng nhẹ, giống như có thể bay lên, như một đám mây mềm mại như bông tung bay trong không khí, nhảy múa rồi biến thành một nàng tiên nhìn xuống chúng sinh.

Khoan – vẫn chưa được đập lên đám mây, mùi bùn đất hôi thối đã xộc vào trong mũi nàng. Haiz, người xem, người xui xẻo đến chết vẫn còn chịu tội, không phải là lỗ mũi đau, ngực đau, toàn thân đều đau sao!

Không đúng, có gì đó rất lạ. Mặc dù Mạnh Chu chưa từng chết nhưng dù gì nàng cũng từng nghe người ta nói khi chết sẽ không có cảm giác.

Ý thức được có chuyện gì đó không đúng, nàng chột nháy nháy mắt, chuyện ngoài ý muốn xảy ra: xẹt một cái hai mí mắt nàng chột mở ra.

Một màu đen xám đập vào trong mắt nàng, bởi vì khoảng cách quá gần, cho nên đến lúc nàng mở được mắt cũng thật sự hoa mắt. Nàng thử di chuyển khuôn mặt, dùng đôi mắt bị hoa nhìn quang cảnh xung quanh, thấy một đám người vây xem, thấy bản thân còn đang ở trong vườn hoa lão Mạnh nhà nàng.

Nàng không chết sao? Trả về nhà mẹ sao?

Vui mừng phát khóc khiến nàng ngất tiếp một lần nữa.

Mười mấy nha hoàn, người làm còn đứng một bên. Sau khi đi ngang qua còn bàn luận với nhau, có ba nha hoàn cúi đầu, mặt như đưa tang đứng lên than thở: “Thật xúi quẩy, sao lại là tôi?” Sau đó chậm chậm đi về phía chủ phòng* của mình.

* Chủ phòng: người chủ trong gia đình thời phong kiến

Ngày mai là ngày Thất Tịch, vì phải cho người chuẩn bị cho các tiểu thư, mấy ngày vừa qua, cửa của chủ phòng – của Đại phu nhân đều tấp nập người qua lại, ai đến quấy rầy đều bị ăn mắng. Nhưng lúc này Mạnh đại tiểu thư lại cô tình té ngã từ trên núi già xuống.

Thật đúng là chết từ té cũng không xong!

Khoảng sau một canh giờ sau (hai tiếng), cuối cùng thì cửa phòng cũng được mở ra, phái mấy nha hoàn có năng lực ra xem một chút, đương nhiên là nhìn xem Mạnh đại tiểu thư đã chết hay chưa. Nếu nàng ta đã chết, cũng không thể nói được gì, chỉ cần tìm người đưa nàng ta về phòng, tùy tiện mời một đại phu nào đó tới xem bệnh là xong.

Nha hoàn trong phòng Tam phu nhân đi ra còn dùng khăn che lỗ mũi, vẻ mặt chán ghét nhìn Mạnh Chu cả người bùn đất nằm như con rùa, miệng lầm bầm nói: Mạnh đại tiểu thư quả nhiên là thành công làm hỏng chuyện ngoài dự đoán - sao có thể té ngã từ trên núi già, hơn nữa lại còn rơi bên trong mảnh đất bên cạnh cây đào già. Mảnh đất này vừa mới được khai hoang cách đây không lâu, Nhị tiểu thư Mạnh Tương Quân tìm được một loại mẫu đơn, mấy ngày trước mới được tưới no...

Chỗ này cả nước tiểu thối cả phân thối, thật sự là nàng chọn chỗ này!

Cũng may lúc này Mạnh Chu còn đang bất tỉnh, nếu như nàng biết, có thể sẽ ngất tiếp một lần nữa.

.....

Phòng của Mạnh Chu ở trong phủ là một căn phòng nhỏ phía tây. Vốn dĩ nàng được sắp xếp có hai nha hoàn chăm sóc nhưng lúc trước một trong số hai nha hoàn đó bị đại ca nhìn trúng, đưa về làm vợ kế, bây giờ chỉ còn lại một người tên là Lục Yêu.

Theo lời của một nhóm phu nhân trong nhà thì: nha đầu này cái gì cũng tốt, chỉ có ngoại hình không tốt.

Đáng tiếc Mạnh phủ là nơi chọn nha đầu như chọn mỹ nữ, đây là một khuyết điểm trí mạng. Lúc ấy nếu không phải là trong phòng Đại tiểu thư thật sự thiếu nha hoàn, nếu không Lục Yêu cũng chỉ có thể cuốn gói ra đi. Nhớ tới phần ân tình này, Lục Yêu vẫn rất tận tâm tận lực chăm sóc Mạnh Chu. Đáng tiếc cũng chỉ có một nha hoàn, thường xuyên bị các tỷ tỷ phòng khác sai khiến làm việc, vì vậy mới có chuyện của ngày hôm nay.

Lục Yêu thở dài một cái, bưng một nồi thuốc khó khăn lắm mới mượn được đến phòng bếp sắc, mới vừa vào cửa đã thấy Đại tiểu thư ngồi dậy, đang quan sát xung quanh căn phòng. Lúc nhìn lại ánh mắt của mình, Đại tiểu thư còn nháu mày.

Lục Yêu cho rằng trên người Đại tiểu thư không thoải mái, cho nên đặt chén thuốc xuống, ngồi trên giường, đỡ Đại tiểu thư, nhỏ giọng hỏi thăm: “Tiểu thư đừng đứng dậy, đại phu đã dặn dò, tiểu thư phải nằm nghỉ ngơi mấy ngày mới khỏe lên được.”

Mạnh Chu cảm thấy mờ mịt, nàng nhìn đồ đạc bày biện trong nhà, trong đầu chỉ xuất hiện ba chữ: gặp quỷ!

Căn nhà này của Mạnh lão gia là lúc nàng mới mười sáu tuổi chưa xuất giá, nhưng bây giờ nàng đã ba mươi tuổi rồi, sao lại trở về hả? Chẳng lẽ sau khi nàng bị đuổi ra khỏi Tần gia, người nhà mẹ đẻ biết được nên đến nhận lại? Chuyện này không thể nào. Mấy người Mạnh gia ước gì nàng chết nát ở bên ngoài, dù bị Tần gia đuổi ra, họ cũng sẽ không làm chuyện lãng phí lương thực trong nhà là thừa nhận một bát nước đã hắt đi.

Nàng giơ tay lên, da thịt trắng hồng, mảnh khảnh sáng bóng khiến nàng cảm thấy rất bất ngờ. Sau khi bị Tần Giác và phi tần của hắn ức hiếp, nàng ba mươi mấy tuổi đã trở nên vô cùng già yếu. Nàng nói với người Tần gia rằng nàng không khỏe, e sợ ngoại hình già yếu sẽ làm người khác kinh ngạc. Nhưng bây giờ đôi tay này...

Cố gắng kìm nén tiếng kêu kích động, Mạnh Chu nhìn nha hoàn bên cạnh, cố nhớ lại tên nàng ta, một lúc sau mới nói: “Lục Yêu, sao ta lại ở đây? Người Tần gia đâu?”

Lục Yêu thở phào nhẹ nhõm, lúc này thấy Đại tiểu thư không nói gì, còn tưởng rằng tiểu thư té đến mức đầu óc cũng ngu si, căn bản không thể thần kỳ như thế. Nếu tiểu thư trở thành kẻ ngốc, chỉ sợ sẽ phải chịu thảm ở trong phủ.

Đáng tiếc cũng không thở phào được lâu, Lục Yêu lại phiền muộn, cẩn thận trả lời: “Em nghe Xảo Phong tỷ tỷ nói tiểu thư té xuống từ trên núi giả, là Tam phu nhân cho người đưa tiểu thư về, còn mời cả đại phu. Tình hình cụ thể thế nào em cũng không biết. Về phần người ở Tần gia...” Nàng ta ngừng lại một chút, lại nói, “Mấy ngày nay trong cung có nhiều yên hoi, Tần quốc công bận rộn xã giao, cho nên còn chưa phái người tới.

Nhưng tiểu thư yên tâm, hôn sự này Tần quốc công và lão gia đã cùng quyết định, sẽ không có chuyện gì rắc rối đâu.”

Mạnh Chu nói muốn nghỉ ngơi, bảo Lục Yêu lui xuống trước. Nàng nằm trên giường, tham lam nhìn ngắm bình hoa trong phòng, còn có cả tủ quần áo, bàn trang điểm. Nhìn một chút lại phá lên cười: ông trời, người cũng cảm thấy đời trước của nàng trôi qua quá tui nhục, cho nên mới xóa tất cả sao? Nhưng đính hôn? ! Năm nàng đính hôn không phải là mười sáu tuổi sao?!

Từ ba mươi một đến mười sáu, lùi lại tất cả mười lăm năm.

Cười cười, khóe mắt Mạnh Chu chợt có giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống, không đúng, là nước mắt thơm hương.

Hương thơm của nữ nhi mười sáu tuổi, là lứa tuổi sáng rỡ như hoa, nếu như năm nàng mười sáu tuổi đó có chút tâm tư, có lẽ nàng cũng không phải chịu uất ức đến năm ba mươi một tuổi.

Lau giọt nước mắt trên khóe mắt, Mạnh Chu ngậm chặt khóe miệng: Nếu được làm lại một lần, vậy thì không thể uất ức như vậy nữa. Chuyện của mười sáu năm trước đây không thể nào xóa được, nhưng mười lăm năm sau cần phải sống như một con người.

Lục Yêu chờ ở ngoài cửa thấy Xảo Tuệ trong phòng Đại phu nhân dẫn mấy nha hoàn theo đi tới, trong lòng kinh sợ, tay vẫn không quên hành lễ, đồng thời cao giọng nói: “Xảo Tuệ tỷ tỷ, người đã tới.” Xảo Tuệ là nha hoàn đứng đầu, cũng rất được Đại phu nhân coi trọng, là một người không thể đắc tội. Người như thế không có chuyện gì lớn sẽ không đến nhà, tới nhà chắc chắn là có chuyện lớn.

Xảo Tuệ liếc mắt nhìn về phía rèm cửa, vẻ mặt buồn rầu: “Đại phu nhân nghe nói Đại tiểu thư bị té ngã, trong lòng đau thắt, nhưng trong nhà còn có khách quý, không thể đến được mới bảo ta đến xem. Cơ thể Đại tiểu thư thế nào, có gì đáng ngại không?”

Nói có khách quý thật sự là gượng ép, Đại phu nhân không thích bị người khác quấy rầy, nếu không phải là ngày lễ, trong phòng vốn không có người ngoài. Bình thường nếu như đại tiểu thư có chuyện gì xảy ra cũng chỉ báo hạ nhân tới đây xem thế nào, hạ nhân tới nhìn một chút rồi lại về. Thật sự là vô cùng qua loa. Dù gì hôm nay người tới cũng là Xảo Tuệ, cũng được xem như là chuyện lần đầu tiên thấy.

Lục Yêu vui mừng thay Đại tiểu thư, bắt đầu nghĩ làm thế nào để đáp lại, hay là nên nói vết thương nặng hay nhẹ chút.

Đang buồn phiền, lại nghe trong nhà có tiếng vọng ra: “Là Xảo Tuệ tỷ tỷ sao? Mời vào trong này đi.”

Đội nầy người vén rèm đi vào trong phòng, Mạnh Chu bảo Lục Yêu mang ghế ra cho Xảo Tuệ ngồi, Xảo Tuệ từ chối một lần rồi cũng không khách khí.

Nàng nhìn qua một chút, mỉm cười: “Ta thấy tinh thần tiểu thư không tệ, có lẽ cũng không có gì đáng ngại. Ta trở về nhất định sẽ nói khéo một chút, nói những lời bên tai Đại phu nhân đều hoang đường.” Nói xong nàng ta chợt vỗ miệng một cái, nói: “Thấy ta đúng là nhiều chuyện, nói cái này làm gì kia chứ.”

Mạnh Chu cười cười. Nếu như ngày trước nàng nhất định sẽ nghĩ là Xảo Tuệ quan tâm mình, nhưng dù gì nàng cũng bị Tần gia gài bẫy lâu như vậy, mấy chữ ‘lòng người khó dò’ cũng coi như là có chút tu luyện. Xảo Tuệ nói là nàng ta nhiều chuyện, thực ra là cố ý nói cho Mạnh Chu nghe, nói là người của Tam phu nhân đến nói cho Đại phu nhân những lời hoang đường. Nói chung lời hoang đường có lẽ cũng là: Đại tiểu thư té ngã sắp chết.

Nếu không phải như vậy, Đại phu nhân sao có thể ‘tốt bụng’ bảo Xảo Tuệ tới?

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Người cũng từng là người hiền lương thực đức

Mạnh Chu cười lạnh trong lòng, trên mặt còn ra vẻ vô cùng biết ơn: “Bọn họ cũng chỉ có ý tốt, còn làm phiền Xảo Tuệ tỷ tỷ nói tốt với Đại phu nhân. Mạnh Chu rất khỏe, không cần người phải lo lắng. Chẳng qua sáng mai ngày Thất tịch Mạnh Chu sợ mình không thể đi được.”

Đĩ nhiên Xảo Tuệ cũng không ngăn cản, ngã từ trên núi giả xuống sao có thể không ảnh hưởng đến xương cốt? Nếu đi lễ với bộ dạng nhếch nhác như

vậy, chỉ làm mất mặt Mạnh phủ.

Sau khi nói mấy câu quan tâm thân mật, Xảo Tuệ trở lại nơi ở của Đại phu nhân.

Mạnh Chu ngồi trên giường nheo mắt lại, suy nghĩ mông lung: ngày Thất tịch, nếu như nàng nhớ không lầm, năm ấy nàng mười sáu tuổi vừa đúng lúc gặp Tần Giác và Liễu Phiêu Phiêu, làm cho hai người kia chịu nhục trước mặt tất cả mọi người, kết quả lúc về Mạnh gia còn bị mấy phu nhân trong nhà khiển trách, nói nàng không đủ hiền lương thực đức.

Hiền lương thực đức nghĩa là khi bị người ta đánh mắng không được nói lại, bị chó điên cắn chân trái còn phải ngoan ngoãn đưa chân phải ra cho nó cắn, năm đó nàng thực sự là không đủ hiền lương thực đức. Nàng không hiền lành đến mức nhìn Tần Giác và Liễu Phiêu Phiêu thân thiết trước mặt mọi người còn nói mấy câu chúc phúc.

Khắc nhỏ một ngụm oán hận, Mạnh Chu cố gắng giữ bản thân bình tĩnh lại, bởi vì chuyện nàng cần suy nghĩ trước mắt là hôn sự của nàng và Tần Giác. Gã cho tên tiện nhân như thế còn đáng sợ hơn việc chặt đứt ba búi tóc vào cửa Phật.

Tất nhiên Mạnh Chu sẽ không ra khỏi nhà, nếu ông trời đã cho nàng cơ hội lần thứ hai, nàng phải sử dụng cơ hội này thật tốt. Nàng còn muốn nhìn xem tên Tần Giác đó làm sao có thể đạt được mọi thuận lợi, còn phải nhìn mấy thiếp thị phòng mềm mại như hoa như thế nào.

Ngày hôm sau là ngày Thất tịch, cô nương trên mọi tuyến phố kinh thành nhiều gấp mấy lần bình thường. Nhất là những tiểu thư cả năm bị nhốt ở nhà, khó khăn lắm mới có một ngày quang minh chính đại đi lại trên đường nhìn những tên nam nhân đang đảo quanh con mắt xấu xa nhìn các nàng, đồng thời cũng quan sát những vương tôn công tử qua lại trên đường.

Còn có những đôi nam nữ đi phía trước, nhân ngày hôm nay cũng lồi lồi kéo kéo bàn tay nhỏ bé đi đến một nơi không có ai rồi chạm cái miệng nhỏ của nhau, khỏi phải nói rằng thời khắc ngắn ngủi ngày thật sự rất hạnh phúc, đây hưởng thụ.

Bây giờ Đại công tử Tần gia Tần giác cũng làm chuyện như vậy.

Hắn đã sớm qua lại với Liễu Phiêu Phiêu, một cô nương xuất thân là gái hầu rượu, ngày hôm nay còn đặc biệt dẫn bạn đến quán rượu Dương Liễu. Sau khi được đám bạn khuyến khích cổ động, hắn nhanh chóng nắm lấy eo thon mảnh khảnh của Liễu Phiêu Phiêu, cúi người hôn thật lâu đến mức Liễu Phiêu Phiêu phải thở gấp liên tục. Những người khác trong quán rượu càng xem, trong lòng như có kiến bò, người đã lập gia thất thì chạy vào trong nhà xem, người chưa lập gia thất chạy tới quán Bách Hoa ngay sát bên cạnh...

Quán rượu Dương Liễu rất náo nhiệt!

Người hầu đi theo Tần Giác vừa vào phủ không lâu, bởi vì trẻ tuổi ‘không hiểu chuyện’, sau khi kinh ngạc đã đi lên khuyên, Đại thiếu gia, không nên làm như vậy.

Tần Giác thấy mỹ nhân tỏ vẻ không vui, hắn tròn mắt nhìn người theo hầu, “Người tên gì?”

Người này cúi đầu, ánh mắt Đại thiếu gia làm hắn vô cùng sợ hãi, nhưng hắn không hối hận vì đã nói lời này, bởi vì trước khi ra cửa quản gia đã truyền lại lời của lão gia: nếu tôn trọng Đại thiếu gia, lúc cần thiết cần phải nhắc nhở đừng làm chuyện gì vượt quá giới hạn. Không thể không nói, Tần lão gia cực kỳ hiểu rõ phẩm cách đạo đức đứa con trưởng của mình.

Nhưng nói đến tên... người thật thà và ngay thẳng cũng khẽ ngừng lại một chút mới nói, “Nô tài tên Cầu Từ.”

Vừa dứt lời, tiếng cười nổi lên từ mọi nơi. Kẻ cười nhiều nhất, lớn nhất là Tần Giác. Hắn vừa thò tay vào cái yếm của Liễu Phiêu Phiêu, vừa xoa xoa đầu Cầu Từ, “Quả nhiên rất thích hợp, quả thật rất giống chó điên sủa loạn khắp nơi.”

Vì vậy vị huynh đài tên Cầu Từ này nhanh chóng bị Tần Giác ‘trục xuất’ về phủ, nghe nói là không thể thiếu mấy chục cái tát, nhưng không biết có tiền công thán này hay không.

Mạnh Chu đang đọc sách trong phòng giết thời gian nghe được một nha đầu ‘tốt bụng’ trong phủ tiết lộ tin tức này, có chút ngẩn ngơ. Bởi vì nàng biết người tên Cầu Từ này, hình như sau này hắn bị đưa đến chỗ của Nhị thiếu gia Tần gia.

Nói đến Nhị công tử Tần gia, nhiều người trong kinh thành khi nhắc tới hắn đều thờ dài. Không phải nói hắn không tốt, người ta cũng có kinh thư trong bụng, ngoại hình cũng là ngọc thụ lâm phong. Chỉ tiếc hắn lại được sinh ra ở Tần gia.

Tổ tiên Tần gia là một vị Tần quốc công, là đại tướng quân khai quốc, là một vị xuất sắc trong triều đình, cho nên Tần thị cũng là một tộc lớn trong kinh thành. Trải qua mấy đời, tuy cũng có xuống dốc, nhưng gia chủ Tần gia Tần Chính Đạo hiện nay cũng coi như vẫn có tiền đồ. Từ năm mười tám tuổi đậu Trạng Nguyên, mấy chục năm qua cũng lập không ít chiến công trên chiến trường, vì vậy cũng kiếm được cái danh Thiên Tướng quân. Có thể nói Tần gia chính là gia tộc quân nhân, con cháu đều phải duy trì tập võ.

Cho nên có thể nói Nhị công tử chỉ biết văn không biết võ, dù hắn có tài văn chương như thế nào chẳng nữa, trường bối trong nhà cũng không thèm nhìn hắn, còn cảm thấy hắn chơi bời lêu lổng không có ý chí quên mất danh tiếng của tổ tiên trên chiến trường.

Bị kịch hơn nữa, nghe nói Nhị công tử yếu ớt nhiều bệnh, bình thường vẫn luôn phải uống thuốc. Cho nên mặc dù hắn có cảm thấy hứng thú với võ công, bản thân lắm bệnh nhiều tật cũng không thể chịu được cảnh đao kiếm dày vò.

Mạnh Chu đang uống chén thuốc lắc đầu một cái: Tần Kha cũng không giống như vậy, những năm nàng ở Tần gia, mặc dù không tiếp xúc nhiều với Tần Kha, nhưng nàng đã may mắn được nhìn thấy một mặt khác của hắn, đồng thời...

Lục Yêu nở nụ cười giòn giã: “Tiểu thư đang nghĩ tới chuyện vui sao?”

Lục Yêu bê gương đồng tới thấy Mạnh Chu đang mờ mịt, vừa cười vừa nói: “Nhìn người cười đến mức cả khuôn mặt đều đỏ bừng.”

Gương đồng mờ nhạt phản chiếu gương mặt tươi cười xấu hổ, rắng hồng nhuộm trông rất đẹp mắt. Mạnh Chu hốt hoảng, liếc Lục Yêu một cái: “Lục Yêu em được lắm, còn dám nói đùa tiểu thư.” Nói xong còn giả vờ động tay muốn đánh.

Hai chủ tớ cười đùa vui vẻ, chợt Lục Yêu nhớ tới phòng bếp còn chưa đưa nước đào với bách diệp tới, vì vậy nhanh tới xem. Sau khi vén màn lên, nàng ta chợt dừng chân, nhớ lại biểu hiện của tiểu thư sau khi tỉnh lại, dường như cảm thấy hình như thay đổi chỗ nào đó, nhưng cũng không biết rốt cuộc đã thay đổi cái gì.

Mạnh Chu ngăn người nhìn gương đồng đặt trên bàn trang điểm, nhớ tới lúc này mình vừa then thùng, bất giác cảm thấy xúc động không thôi. Lúc đầu ở Tần gia, mặc dù số lần gặp Tần Kha không nhiều nhưng mỗi lần gặp nàng đều không biết nên cười hay nên khóc.

Lần đầu tiên nàng bị người ta đùa cợt, vốn dĩ ban đầu nàng nên đến tân phòng nhưng lại đến phòng Tần Kha. Đến lúc Tần Kha nằm trên giường mới phát hiện nàng, nàng cả kinh thiếu chút nữa đã kêu to lên. Cuối cùng vì để tránh nghi ngờ, Tần Kha ra đối phó với người hầu trước, sau đó mới bình an đưa nàng ra ngoài.

Lần tiếp theo là mấy thiếp thị phòng của Tần Giác cùng hẹn nàng đến ao cá chép, nhưng nàng không nghĩ tới người hầu bên cạnh nàng nhân lúc nàng đang đi trên đường âm thầm dùng thủ đoạn xô nàng ngã vào trong ao. Nếu không có Tần Kha ra mặt cứu giúp, chỉ sợ nàng đã chết đuối trong ao cá chép rồi...

Nhiều tình huống như thế, hôm nay nghĩ lại đều cảm thấy cuộc sống khổ sở ở Tần gia còn có một vài kỉ ức tốt đẹp.

Nhưng nàng cảm thấy rất hổ thẹn với Tần Kha. Nếu không phải do bản thân mình làm liên lụy đến Tần Kha, có lẽ hắn cũng không trở thành người bị người ta hăm hại nói hấn mơ ước đến tâu tấu, càng sẽ không đến mức phải rời Tần gia. Mà điều khiến nàng hối hận hơn là, ngày đó lúc Tần Kha rời Tần gia đi đánh giặc, hắn đã từng hỏi qua nàng: Có nguyện ý cùng rời đi không? Chỉ tiếc nàng đã cự tuyệt, ngày đó trái tim mềm yếu, lại bị người khác hăm hại từ lâu vẫn không giác ngộ, tuân thủ nghiêm ngặt mọi nguyên tắc của nữ nhân. Nếu lúc đó nàng có dũng khí rời đi, có lẽ bây giờ cũng đã khác....

Lục Yêu quay lại muộn hơn một chút, nàng ta dùng nước đào với bách diệp gội đầu cho Mạnh Chu. Bởi vì Mạnh Chu bị ngã ảnh hưởng tới xương cốt, không tiện đứng dậy. Lục Yêu đưa nước gội đầu đặt ở bên cạnh giường, Mạnh Chu chỉ cần dịch người nhúng đầu vào trong đó.

Mái tóc đen trôi nổi trong nước màu xanh, màu sắc càng thêm sáng bóng. Lục Yêu cẩn thận đáp nước, kể lại chuyện lý thú lúc nhỏ: “Đều đặn mỗi tiếng đồng hồ mẫu thân đều muốn nấu nước đào với bách diệp, nhưng hồi đó tỷ muội chúng em quá buồn binh, còn chưa gội đầu đã lấy nước ra chơi đùa, đợi đến lúc mẫu thân phát hiện chỉ còn lại cái nồi không...”

Mạnh Chu chỉ trong chớp lát đã vô cùng hào hứng: “Sau đó thì sao?”

Tay Lục Yêu hơi dừng lại, nở nụ cười: “Sau đó phụ thân bề mấy cành đào trong vườn quật mấy người bọn em. Các muội muội đệ đệ thông minh nấp sau lưng em, cho nên mỗi lần bị đánh, em là người bị đánh nhiều nhất. Khi đó em cảm thấy mình rất oan ức, nhưng bây giờ nghĩ đến em cảm thấy thời gian đó cũng rất ngọt ngào. Ngày đó còn sống cùng nhau ở nơi đó.” Sau khi nói xong Lục Yêu hơi nghẹn ngào.

Lúc này Mạnh Chu mới nhớ lại hình như Lục Yêu vào Mạnh phủ vì một trận lũ lụt, nghĩ lại có lẽ là một người thân trong trận lũ lụt kia rồi.

Sau khi gội đầu, Mạnh Chu kéo tay Lục Yêu: “Đáng tiếc em phải đi theo ta, những năm này ở trong phủ có lẽ cũng chịu không ít tủi nhục xem thường đúng không?” Trước đây Mạnh Chu chỉ biết lần trốn ở trong khuê phòng, đừng nhắc tới người ngoài, nhà hoàn trong nhà mình cũng không hiểu rõ lắm. Hôm nay nghĩ lại, Lục Yêu này vẫn luôn luôn trung thành, lời nói cử chỉ càng cần thận hơn.

Chỉ hỏi như vậy thôi, thứ nhất đúng là xúc động, thứ hai cũng muốn xem phản ứng của Lục Yêu ra sao. Nếu ngay cả ở trong phủ Mạnh Chu cũng không có một người thân tín, sau này làm việc gì nhất định sẽ bị chống cự.

Lục Yêu dùng lược sừng chải tóc cho Đại tiểu thư, mặt không chút hoang mang, giọng nói kiên định khác thường, “Cũng như tiểu thư nói, nếu không phải là tiểu thư, không chừng giờ này Lục Yêu còn đang phiêu bạt ở nơi nào đó. Không đối gạt tiểu thư, lúc ấy em cũng nghĩ rất mong lung, nếu không thể vào được Mạnh phủ sẽ phải đi nhảy sông tự vẫn. Ngoại hình em như thế này từ nhỏ đã bị người ta chán ghét mà vứt bỏ...”

Mạnh Chu vỗ vỗ vai nàng ta hai cái, không do dự nói: “Em yên tâm, chỉ cần em luôn trung thành với ta, ta sống một ngày sẽ bảo vệ em một ngày, sẽ không để người khác dễ dàng ức hiếp em. Ngày sau nữa sẽ giúp em tìm một nam tử thật thà có thể tin cậy sống cùng trong quãng đời còn lại cũng không thành vấn đề.” Lời của Lục Yêu cũng không thể hoàn toàn tin tưởng, nhưng Mạnh Chu tin tưởng điều kiện của mình vẫn có lực hấp dẫn với nàng ta.

Mắt Lục Yêu đỏ lên, quỳ gối tại chỗ, cảm ơn đã ưu ái.

Sau khi nói chuyện một lúc, Lục Yêu càng muốn nói thêm. Mấy ngày trước lúc nàng ta đến chỗ Tam phu nhân giúp việc, nghe bọn nha hoàn nói Nhị tiểu thư Mạnh Tương Quân muốn vào cung, sang năm Hoàng Đế tuyển cử lớn, cũng đều vì muốn chur vị Hoàng tử tìm Hoàng tử phi.

Mạnh Chu tối sầm mặt lại.

Chương 3: Ngắm ngẫm tính toán người khác có mệt mỏi không

Mạnh Chu nhớ rất rõ ràng, Mạnh Tương Quân vào cung, bị chỉ hôn cho Tam Hoàng tử.

Mặc dù bây giờ bệ đỡ của các Hoàng tử vẫn chưa ổn định, nhưng dường như cũng đã bị chia năm xẻ bảy rồi.

Đến thời điểm hiện tại, Hoàng đế đã có mười một Công chúa, trong đó hơn một nửa đã chết non, chỉ còn sót lại bốn, năm vị Công chúa.

Trong số các Hoàng tử, Nhị Hoàng tử là do Hoàng hậu sinh ra, Tứ Hoàng tử là do Chính nhất phẩm Mật phu nhân sinh ra. Trong Kinh đều lan truyền tin tức hai vị Hoàng tử này là hai người phù hợp cho vị trí Thái tử nhất, dĩ nhiên sau này cũng sẽ có một cuộc tranh giành ngôi vị Đế vương giữa hai người.

Năm nay Đại Hoàng tử vừa tròn hai mươi, mặc dù nói là con trai trưởng nhưng lại không phải là con trai trưởng. Mẫu thân hắn xuất thân thấp hèn, bởi vì không có bệ đỡ của mẫu thân, dù muốn đoạt vị cũng không có năng lực. Từ nhỏ hắn đã được nuôi dưỡng ở trong hoàng cung, ngược lại có quan hệ rất thân thiết với Nhị Hoàng tử, con trai trưởng của Hoàng hậu. Về chuyện có thật tâm hay có mưu đồ khác cũng không thể nào biết được.

Về Tam Hoàng tử, ấn tượng của triều thần không sâu, mẫu thân là Chính nhị phẩm Vân Phi, nhưng cũng không có quan hệ gì với người trong tộc, chỉ có một bà con họ hàng xa thuộc cấp Tam phẩm, nhưng bình thường không hay qua lại thăm hỏi lẫn nhau. Vân Phi trời sinh tính tình đạm bạc, xưa nay thường xuyên ru rú ở nhà, Tam Hoàng tử cũng giống mẫu thân hắn, rất ít nhúng tay vào chuyện triều chính.

Sau cùng là vị Ngũ Hoàng tử đang còn là một đứa trẻ, địa vị Mẫu phi không cao, bây giờ dĩ nhiên cũng không nhìn ra khả năng như thế nào.

Cuộc chiến giữa các Hoàng tử bây giờ vẫn còn rất bình ổn, chờ vài ba năm nữa nhất định sẽ là quang cảnh tàn sát khốc liệt.

Mặc dù Mạnh Chu là người bên ngoài triều đình, nhưng năm đó Tàn gia là một đại tộc danh môn, dường như cũng bị cuốn vào cuộc chiến tranh giành ngôi vị này, cho nên Mạnh Chu cũng loáng thoáng nghe thấy. Nàng cảm thấy ánh mắt Mạnh Tương Quân rất tinh tường, tương lai rộng mở. Mặc dù vị Tam Hoàng tử này không có tiếng tăm gì, nhưng trong lúc cuộc tranh giành đế vị gay gắt vẫn có thể yên ổn, không lạn đạn có thể nói hắn thực sự không phải là người vô dụng.

Chẳng qua kiếp trước Mạnh Chu không thể tận mắt chứng kiến người nào leo lên Đế vị, nếu lúc trước có thể biết được, bây giờ còn giúp được chút ít. Nhưng lát sau nàng cân nhắc một chút cảm thấy vẫn rất thoải mái, từ trước đến giờ nữ tử không tham gia vào chính sự, nàng cũng không quan tâm đến chuyện hậu cung, có ảnh hưởng đến toàn cục hay không, dù sao đi nữa tướng công tương lai cũng không liên quan gì đến ngôi vị Hoàng đế.

Có câu thành ngữ: thương cân động cốt một trăm ngày*.

* Thương cân động cốt một trăm ngày: Thành ngữ chỉ trọng thương phạm đến gân cốt. Giống như người luyện võ không khỏi có thương tổn gân cốt, cần tu dưỡng cũng trăm ngày mới tốt

Mấy ngày nay Mạnh Chu đều tránh ở trong phòng, nhưng thực ra lại rất thanh nhàn.

Đại phu nhân cả ngày lễ Phật, không ra khỏi cửa lớn, sau khi phái Xảo Tuệ tới xong cũng không thấy có tin tức gì. Nhị phu nhân yêu thích được vui chơi ở các yến hội xung quanh, phần lớn thời gian đều không thấy người đâu, một buổi trưa nửa tháng sau mới gọi người tới đây thăm hỏi vài câu. Xảo Phong bên cạnh Tam phu nhân dĩ nhiên đã thông báo, có lẽ còn chưa vén rèm trở về báo cáo. Còn lại mấy vị càn là học đòi theo, không quan tâm lắm tới chuyện Đại tiểu thư Mạnh gia bị thương, vẫn chỉ có tiểu bối bọn họ có lòng.

Lúc này, mười ngày sau Nhị tiểu thư Mạnh Tương Quân nghe nói chạy tới hỏi thăm.

Nghĩ đến tương lai Tương Quân là Hoàng tử phi, Mạnh Chu dĩ nhiên cũng không dám chậm trễ, phân phó Lục Yêu pha trà Bích La Xuân trân quý trong nhà, còn đi vào phòng bếp yêu cầu làm bánh điểm tâm.

Cả dung mạo cả khí chất Tương Quân rất gây áp lực cho người khác, mắt ngọc mây ngài, nhất là lúc cười, tiếng cười róc rách như tiếng nước chảy, người khác gặp đã yêu thích. Vậy mà trong lòng Mạnh Chu vẫn còn sợ hãi. Nghĩ đến không phải Liễu Phiêu Phiêu có lúm đồng tiền yêu kiều như hoa, lúc hại người còn không biết nương tay. Có thể nhận ra, càng thấy người ta vô hại, trong lòng còn không biết người ta đang có mưu ma chước quỷ gì.

Vừa nghĩ tới đó, trái tim Mạnh Chu chợt lạnh.

Trong phòng bếp Lục Yêu chậm trễ chút thời gian, sau khi về phòng vội vàng xưng tội với hai vị tiểu thư.

Tương Quân cười yếu ớt, “Không có gì đáng ngại.” Nói xong cũng không nói nhiều thêm nữa, sai một nha hoàn bên cạnh đưa một hộp thuốc giao cho Mạnh Chu. “Mấy ngày trước Tương Quân đến nhà của dì, hôm nay vừa trở về phủ mới nghe đến chuyện này của tỷ tỷ, trong lòng hết sức hoảng sợ, còn

chưa kịp rửa mặt đã chạy đến nơi này trước, tỷ tỷ chứ trách tội.” Chỉ thấy những lời nàng ta nói khá khẩn thiết, ngược lại nhìn qua có chút thật lòng.

Mạnh Chu nói chuyện phiếm với nàng ta, một lát trong nhà liền nghe thấy có tiếng cười nhẹ nhàng. Đến lúc dâng trà, Lục Yêu giao ly trà cho Trương Quân. Nha hoàn bên cạnh nàng ta nhìn thấy nước trà, sau đó ‘A’ một tiếng giống như bất ngờ nhìn thấy chuyện gì đó.

Không đợi Mạnh Chu mở miệng hỏi thăm, Trương Quân liền liếc nhìn nha hoàn một cái, lên tiếng trách cứ, “Sao không biết phân biệt phải trái như vậy?”

Nha hoàn còn nhỏ tuổi, sau khi bị quở mắng, nước mắt lập tức ngập đầy hai mắt, vẻ mặt uất ức: “Nô tỳ thấy màu sắc của nước trà tối tăm, cho nên mới...”

“Câm miệng!” tinh thần Trương Quân nặng nề, nhìn chằm chằm nha hoàn kia, suýt chút nữa giờ tay thường cho nàng ta một bạt tai, cuối cùng chỉ thờ dài nói: “Người lui xuống dưới, đừng quấy rầy tỷ tỷ ta dưỡng bệnh.”

Sau khi nói như thế, nàng ta vô cùng áy náy, liền tiếp xin lỗi: “Tỷ tỷ đừng nghe hạ nhân nói năng nhăng cuội, cái gì trong phòng tỷ tỷ cũng đều do Đại phu nhân tự mình phái người tới chọn, nào có chuyện màu trà tối tăm.”

Mạnh Chu khẽ biến sắc gật đầu, tỏ ý đồng ý với lời của nàng.

Chờ sau khi Trương Quân rời đi được một lúc, nàng mới nở nụ cười nhạt. Lục Yêu vừa đưa người về, nhìn thấy tiểu thư như vậy cũng cảm thấy rất kinh ngạc. Nàng ta vội lên tiếng hỏi thăm, “Tiểu thư cảm thấy không khỏe ở đâu sao?” Lúc này nàng ta đứng một bên nhìn, Nhị tiểu thư nói năng nhỏ nhẹ, xem ra tình cảm rất thân thiết, ngoài việc khiển trách nha hoàn khiến người ta giật mình một chút. Chẳng qua đó chỉ là một tiểu nha hoàn mới vào nhà, không hiểu chuyện, giáo huấn một chút cũng không phải là chuyện gì quá lớn.

Đổi lại là trước kia, Mạnh Chu sẽ tin nàng ta, cho rằng nàng ta có tình cảm tỷ muội thân thiết với nàng, nhưng hôm nay, nàng đâu dám tin. Nhất là...

“Lúc này nhị muội nói còn chưa rửa mặt, nhà di của nàng ta cách Mạnh phủ cả nửa ngày ngồi kiệu, nhưng em xem, trên người nàng ta là quần áo mới, còn có giày mới, đâu thấy một vết bẩn hay nếp gấp nào đúng không?”

Lục Yêu bừng hiểu, lúc này nàng ta chỉ một lòng chuẩn bị trà bánh, căn bản không dám quan sát cẩn thận Nhị tiểu thư, bây giờ nghĩ lại thật đúng là như thế. Chỉ sợ những điều Nhị tiểu thư nói đều chỉ là muốn Đại tiểu thư tin tưởng tình cảm của nàng ta là chân thật. Mặc dù lời nói không thật, nhưng ý định ban đầu không xấu.

Còn có một vài chuyện Mạnh Chu không tiện nói ra, diễn xuất của Trương Quân và nha hoàn thực sự rất tốt, chỉ tiếc là nàng ta lo lắng Mạnh Chu nghe không hiểu còn tặng thêm một câu, cũng chính câu này đã vẽ rắn thêm chân*. Ở trong phủ Mạnh Chu không được sủng ái, bất kể là ai cũng có thể đoán được đồ trong phòng không tốt. Và lại Trương Quân còn muốn khen ngợi, còn nhắc tới Đại phu nhân. Nếu không phải thật sự không rành việc đời, như vậy chính là có ý rồi.

* Câu thành ngữ có hai nét nghĩa: thứ nhất là vẽ vôi, làm những chuyện thừa thãi gây rắc rối, phiền phức, bất lợi; hoặc có nghĩa là bịa đặt, thêu dệt câu chuyện hoang đường để vu khống.

Có lẽ là muốn Mạnh Chu có hiềm khích với Đại phu nhân.

Mạnh Chu thờ dài: còn nhỏ tuổi đã bắt đầu ngấm ngấm mưu kế, Trương Quân ơi là Trương Quân, chắc hẳn muội rất mệt mỏi và phiền hà.

Chỉ là nàng cảm thấy hơi nghi ngờ, giống như kể từ sau khi nàng ngã từ trên núi giả xuống, rất nhiều chuyện đã thay đổi. Chuyện nàng gặp Tần Giác trong lễ Thất tịch không xảy ra, sau đó dường như cũng không nghe thấy chút tin tức gì về yến hội ban thường còn mời tất cả tiểu thư thế gia vào cung, còn có... Thời gian trôi qua cũng đã lâu, Mạnh Chu cũng không nhớ rõ, chỉ mơ hồ cảm thấy có lẽ lúc nàng té ngã từ trên núi giả xuống là một cơ hội, là cơ hội cho nàng thay đổi hiện tại.

Nhưng rốt cuộc tại sao nàng té ngã từ trên núi giả? Nàng nhớ không rõ lúc ấy mình đi ra ngoài làm gì, theo như lời đồn đãi của bọn nha hoàn là do Mạnh Chu nàng không cẩn thận. Nhưng một người lớn sống sờ sờ như thế sao có thể như vậy? Nếu như có người cố ý... dụng ý là gì?

Mạnh Chu gọi Lục Yêu đang thu dọn đồ đạc: “Trong phủ gần đây có người ngoài nào hay ra vào không?”

Lục Yêu nhớ lại, đang muốn lắc đầu lại nghĩ ra cái gì đó, gật đầu nói: “Đạo nhân Sơn Dương tới, nghe nói năm xưa ông ấy có qua lại với lão gia ở trong phủ, sau đó lại đi vân du*. Thời gian trước ở trong Mạnh phủ ông nói là có nhìn thấy trong nhà có chỗ trú ngụ của con phượng hoàng, cho nên không mời mà tới.” Lục Yêu nói xong cũng cười, “Tất cả những điều này đều là lời nhảm nhí hạ nhân trong phủ rảnh rồi truyền ra. Em cảm thấy vô cùng mơ hồ, phượng hoàng không phải là Công chúa sao, trong phủ ta có Công chúa kiki nào...”

*Vân du: du hành của các đạo sĩ

Sau khi nghe Lục Yêu nói, Mạnh Chu như bị điện giật... đạo nhân Sơn Dương, đạo nhân Sơn Dương... Lão già thối tha đó còn dám nói năng xằng bậy!

Không phải ngày đó lão cũng đã nói với nàng ‘Nhanh chóng làm theo như vậy, tiện nhân sẽ rút lui’, còn gạt nàng nói nàng là Hoàng hậu nương nương đã dựa vào câu này để trị thiếp thị...

Quả nhiên là rắm chó không kêu!

Đáng hận hơn nữa là, lão còn gạt nạng năm lượng bạc. Bấy giờ Mạnh Chu thật sự nghĩ biết vậy chẳng làm, hận không thể hỏi lão về năm lượng bạc này, còn muốn phí nhỏ vào đạo hạnh tu hành của lão là lừa bịp là giả dối.

Lục Yêu đứng cạnh thấy tiểu thư đang nhe răng trợn mắt, nàng ta chợt kinh sợ, cho rằng lời chửi bới đạo nhân của mình đã chọc giận tiểu thư, lại nghĩ tới lúc trước hình như tiểu thư rất tin tưởng đạo nhân, càng thấy giật mình, vội quỳ xuống đất không dậy, “Là em lắm mồm, thật không nên chửi bới đạo nhân Sơn Dương sau lưng, lời của đạo nhân dĩ nhiên sẽ có ý nghĩa sâu xa, em...”

Mạnh Chu hồi phục tinh thần, nhìn nét mặt Lục Yêu, bật cười. Lục Yêu thật sự không chịu được hù dọa, cảm thấy nàng ta có mấy phần giống nàng trước đây, quả nhiên là chủ tử yếu đuối, hạ nhân cũng không đứng thẳng nổi.

Như vậy có thể thấy được, những năm này Lục Yêu ở trong phủ đã bị ức hiếp bao nhiêu. Chẳng trách lúc trước nha hoàn hay hạ nhân đều không muốn bị phân tới đây, cho dù là tới hầu hay làm chân chạy vặt. Nghĩ đến chuyện lúc trước Lục Yêu đến phòng bếp nhỏ làm điểm tâm pha trà còn bị người ta gây khó dễ đây thôi.

Nha hoàn nào đó được Đại công tử nhận làm người thông phòng chắc hẳn là vui mừng đến mức không khép nổi miệng, có thể thoát khỏi chủ tử vô dụng Mạnh Chu cũng là một chuyện đáng được đốt pháo ăn mừng đối với nàng ta – đó là chuyện tốt.

Mạnh Chu thử duỗi chân, nghĩ tới bản thân suốt ngày ru rú ở trong phòng, có phải nên đi ra ngoài hoạt động một chút không? Sau khi suy nghĩ, nàng lên tiếng: “Lục Yêu, em giúp ta chuẩn bị một bộ xiêm áo trắng, nhớ mang theo cả áo choàng màu trắng trong rương quần áo khác.”

Lúc này Lục Yêu vẫn đang còn tạ tội, vừa nghe xong còn hơi nghi ngờ, chẳng qua nàng ta là một cô nương thông minh, dĩ nhiên cũng biết tiểu thư không trách tội mình, vì vậy tảng đá trong lòng được đặt xuống. Chỉ là nàng ta vẫn hơi nghi ngờ: Chẳng lẽ tiểu thư muốn ra ngoài sao? Nhưng vết thương của tiểu thư chưa khỏi hẳn, bị thương lần nữa e rằng sẽ phải dưỡng thương hơn nửa năm. Nếu làm chậm trễ hôn sự với Tần gia coi như không xong.

Mạnh Chu liếc xéo nàng ta một cái, để cho nàng ta nhanh đi chuẩn bị. Một cái liếc mắt cũng khiến Lục Yêu sợ hãi không dám chần chừ, vội vàng đi chuẩn bị quần áo.

Mạnh Chu cười lạnh: Nếu như nàng nhớ không lầm, tháng sau Tần gia đến Mạnh phủ đưa lễ, lúc đó cũng không hiểu rõ chuyện gì lắm. Nếu như lúc đó truyền ra tin Mạnh Đại tiểu thư... Nghĩ tới chuyện như vậy, nụ cười trên môi nàng càng toát ra khí lạnh chèn ép người.

Để cho người khác không thể không hoài nghi, chẳng lẽ việc làm quỷ trên người khác đều có âm khí như vậy?

Nàng từ từ đặt chân ở trên bục bên ngoài giường, cố gắng dùng sức đứng lên. Mặc dù nàng nằm đã lâu còn có chút nhức mỏi, nhưng cũng không cảm thấy đau đớn. Sau đó nàng yên tâm đặt sức nặng toàn thân lên cả hai chân, bước từng bước một...

Đến lúc Lục Yêu sắp xếp đồ đạc xong xuôi, nhìn thấy cảnh này vội chạy tới ngăn, Mạnh Chu đã đi được mười mấy bước, trên chân ngoài vật bao bọc kín đáo thực ra không còn cái gì khác, quả thật cũng không phải là vấn đề to tát.

Nhờ Lục Yêu đỡ về trên giường, lại bàn luận với nàng ta một lúc mới quyết định dùng bánh xe gỗ gồ ghề thay cho ý nghĩ đi bộ lúc đầu của nàng, dù gì cũng bái phục nha đầu Lục Yêu kia.

Mạnh Chu liếc nhìn chân mình, trong lòng vui mừng: Dù sao vẫn trẻ tuổi, bị thương như vậy sẽ nhanh chóng hồi phục như cũ. Nếu đổi lại là một người gần ba mươi tuổi, nằm trên giường ba bốn tháng chắc hẳn còn phải chịu đựng đám hạ nhân chê cười, nếu còn nổi giận thật sự rất tổn thọ.

Lục Yêu đẩy xe bánh gỗ ra cửa, hỏi một câu: “Tiểu thư, người còn chưa nói muốn đi đâu.”

Mạnh Chu hỏi hồn trở lại cười nói: “Ta nhớ ở phía sau rừng trúc sau nhà có một con đường nhỏ, bình thường không thấy, nhưng sau con đường nhỏ có một thiện phòng cách đó không xa.”

Con đường nhỏ? Thiện phòng? tiểu thư muốn đi tìm đạo nhân Sơn Dương sao? Nhưng Lục Yêu nghe nói hôm nay đạo nhân Sơn Dương đang tiếp đãi khách, người khách kia hình như là người của Tần gia, là ai...nàng ta còn chưa nghe cần thận.

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tiện nhân hóa trang lên sân khấu

Hôm nay có một việc thật sự khiến cho Tần Giác nhức đầu, sáng sớm phụ thân đại nhân đã gọi hắn đến thư phòng, sau khi im lặng một lát, ý vị sâu xa nhắc nhở, nói nhất định muốn hắn đến gặp đạo nhân Sơn Dương ở bên kia giao thư cho lão, sau đó phải về báo tin. Vừa bước chân ra khỏi cửa phụ thân đại nhân còn liên tục lặp lại: Nhất quyết không được để cho người ngoài biết chuyện này.

Tần Giác dĩ nhiên biết điều đó, nhưng phụ thân tìm đạo sĩ kia làm gì? Chẳng lẽ bảo đạo sĩ xen xem cuộc đời phụ thân còn có thể có thêm đứa con nào nữa không? Tần Giác âm thầm châm biếm, khoản phong lưu của phụ thân không thể so với mình, bây giờ đã già, e rằng còn phải dựa vào đàn được

trắng dương.

Nghĩ tới đó, Tần Giác cười phóng đăng, nhân lúc không có ai cẩn thận liếc mắt nhìn lại bản thân, càng đắc ý vô cùng.

Đến Mạnh phủ không khó, Tần Giác mượn chuyện hôn sự với Đại tiểu thư Mạnh gia, đến bái kiến nhạc phụ tương lai dĩ nhiên là hợp tình hợp lý. Dĩ nhiên sau khi bái kiến xong sẽ tìm đường đến gặp đạo nhân Sơn Dương đã hâm mộ từ lâu càng thêm hợp tình hợp lý.

Tần Giác phục lẫn trí thông minh hơn người của mình.

Làm gì có mưu tính nào là tốt đẹp, thực tế luôn vô tình.

Cỗ kiệu ra khỏi Tần phủ chưa lâu bỗng có người đứng ra cản đường. Tần Giác vén rèm lên để xem, chỉ thấy một nữ nhân đang tranh luận gì đó với kiệu phu ở ngoài, kiệu phu hình như sợ nữ nhân này, đến mức không dám thở mạnh, thậm chí đôi lúc còn liếc mắt nhìn trộm ngực nữ nhân. Tần Giác cũng liếc mắt nhìn theo, không thể không ngẫm tán thưởng: đáng đáp cô nương này có thể sánh ngang với Liễu Phiêu Phiêu.

Trong lòng khẽ rung động, tìm cây quạt, chỉnh trang lại áo, phong lưu phóng khoáng xuống kiệu, cất cao giọng nói: “Tại sao một đám người lại khi dễ một cô nương bé nhỏ, có hiểu cấp bậc lễ nghĩa hay không?”

Cô nương nhỏ cúi đầu, dù hấn chỉ có thể nhìn thấy dáng người cũng đã rạo rực trong lòng, hận không thể cởi áo nữ nhân kia trước mặt mọi người, sau đó thường thức tư vị.

Hạ nhân tự động tránh ra nhường đường, bọn họ cúi đầu, nhưng trên mặt dường như đang cười: lần này có trò hay để xem rồi.

Tần Giác vẫn còn chưa hay biết, nhũn mày ôm lấy eo mỹ nhân, cúi đầu hôn lên tóc nàng ta: “Mỹ nhân thật là thom. . .”

Còn chưa nói xong từ hương, mỹ nhân kia đã xoay người lại, nở nụ cười kiều diễm rung động lòng người.

Tần Giác lập tức há hốc mồm, lưỡi cong lại, “Phiêu. . .Phiêu. . . Phiêu Phiêu!” khó khăn lắm mới có thể nói hoàn chỉnh được hai chữ phiêu.

Đám hạ nhân bên cạnh nín cười đến mức khổ sở. Cho nên bọn họ mới không dám lớn tiếng với mỹ nhân, còn không bởi nàng ta là người bên gối của Đại công tử, chỉ cần đôi lúc thổi thổi gió cũng khiến hạ nhân bọn họ cảm thấy không dễ chịu. Thay vào đó Đại công tử không ngờ mình nhận lầm nàng ta là người khác, còn gọi thân thiết, nghĩ đến việc tối nay chắc hẳn sẽ phải chịu khổ trên giường.

Trước mặt mọi người, Liễu Phiêu Phiêu không trở mặt với hấn, nàng mềm mại nằm trong ngực Tần Giác, di chuyển đầu ngón tay ở trước ngực hấn, đôi mắt quyến rũ: “Đã mấy ngày rồi công tử chưa tìm đến ta, cho nên mới quên sao?” Nói xong còn kín đáo nhéo ngực Tần Giác, thấy phần da thịt đỏ đỏ lên một chút mới hả giận cười.

Tần Giác chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, mấy ngày nay hấn coi trọng bà chủ phường bánh ngọt, tháng trước chồng bà chủ kia đã mất. Cũng bởi vì không có nam nhân nên bà chủ rất cô đơn lặng lẽ, vừa lúc bị Tần Giác gặp phải, hai người lập tức như củi khô gặp phải lửa mạnh, không thể dập tắt.

Cũng bởi vì bà chủ phường bánh ngọt, Tần Giác mới không có thời gian rảnh đến tìm Liễu Phiêu Phiêu, đã tránh nàng ta mấy ngày, không nghĩ tới hôm nay sẽ bị nàng bắt gặp ở trên đường.

Quát những người xung quanh đang vây xem, Tần Giác cầm cây quạt chà mạnh lên trán, bắt đắc dĩ đành phải đáp ứng yêu cầu của Liễu Phiêu Phiêu, để nàng ta giả làm nha hoàn đến Mạnh gia.

Hắn cũng biết Liễu Phiêu Phiêu đi theo sẽ không được yên lành, có thể tưởng tượng từ trước đến nay Đại tiểu thư Mạnh gia hiền lành không có tài cán gì, cho dù có ức hiếp nàng, nàng cũng chỉ biết hờn dỗi, trốn tránh, không dám gây sự. Vì thế cho nên hấn mới lớn gan lớn mật như vậy. Nhưng từ đầu đến cuối cũng phải để ý đến bà cô này trước, nếu không nàng ta làm loạn lên thật sự không hay. Giây vò người đến mức chín mười ngày không thể rời giường đứng là. . .

Tần Giác kẹp chặt hai chân, chỉ sợ Liễu Phiêu Phiêu dùng thủ đoạn phá hủy bảo bối của chính mình.

Đến Mạnh phủ, quy củ gặp Mạnh lão gia và lão phu nhân, dẫn đo nghiêm túc hàn huyên với hai bậc trưởng bối mấy câu. Trong lúc Liễu Phiêu Phiêu không an phận đứng sau hấn dùng móng tay gãi nhẹ lên lưng hấn, Tần Giác chỉ có thể nín nhịn cảm giác ngứa ngáy. Thật sự rất khó chịu!

Khó khăn lắm mới thoát khỏi trường bối, trên đường đến thiện phòng, Liễu Phiêu Phiêu cười to: “Không ngờ công tử sợ hãi nhạc phụ tương lai như vậy.”

Nếu như thường ngày có người nói Tần Giác sợ ai, Tần Giác nhất định sẽ xé rách miệng người đó, nghĩ đến hấn đường đường là Đại thiếu gia Tần phủ, sao có thể e ngại người nào. Đáng tiếc nhắc đến nhạc phụ tương lai, Tần Giác không thể không che giấu dấu vết phóng túng. Lão gia Mạnh phủ từng giúp Thánh Thượng thoát khỏi tình cảnh khốn cùng, vì vậy sau khi Thánh Thượng lên ngôi thì Mạnh gia cũng như thuyền trên nước, dần dần cũng có địa vị trong kinh thành. Những năm này liên tục thăng quan tiến chức, bây giờ đã là Tam phẩm phủ thừa Tông Nhân, sau này không chừng còn có thể tiến lên nữa.

Thấy Tần Giác không nói lời nào, Liễu Phiêu Phiêu càng bưng bưng tức giận, đưa bàn tay sơn hết móng tay vào áo thăm dò, nhẹ nhàng gãi người hấn.

Tần Giác lập tức bị châm lửa, không thể giữ được, kéo nàng ta ra phía sau một hòn non bộ, lúc này xuân tình bắt đầu nổi lên mãnh liệt.

Sau gần một canh giờ, hai người mới chỉnh trang lại quần áo đi ra khỏi hòn núi giả, tiếp tục đi về phía thiện phòng, không hề hay biết có người đang đứng ở chỗ tối quan sát bọn họ.

Trên núi giả không thiếu chỗ ẩn náu, chỉ cần có một góc độ thích hợp là có thể đứng bên kia nhìn thấy hết mọi chuyện xảy ra ở bên này. Hành vi phóng đảng lúc nãy của Tần Đại thiếu gia đã lọt vào trong mắt của Nhị tiểu thư Mạnh phủ Mạnh Tương Quân. Nha hoàn bên cạnh nàng ta đã đỏ mặt từ lâu, mặt cô không biết nhìn đi đâu, trong khi đó Mạnh Tương Quân vẫn khá hơn rất nhiều. Nàng ta thần nhiên cười, người trong nhà đã sớm mời sư phụ về dạy nàng ta lễ nghi trong cung, dĩ nhiên cũng bao gồm chuyện nam nữ này.

Nàng ta nhìn Tần Đại thiếu gia phong lưu, nhớ tới châm ngôn của đạo nhân Sơn Dương, chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi: Một tên dám tặc như vậy quả thật có thể làm được chuyện lớn sao?

Đi qua bốn cái sân, cuối cùng cũng đến được thiện phòng, nha hoàn dẫn đường nhiều chuyện, chỉ vào một tòa nhà phía tây bảo đó là chỗ ở của Đại thiếu gia, Tần Giác sợ hãi nhìn phản ứng của Liễu Phiêu Phiêu.

Cũng may hình như nàng ta không nghe thấy, cho nên cũng bỏ qua chuyện này.

Bên ngoài thiện phòng có tiểu đạo đồng đang trông chừng, hẩn ngăn Tần Giác trước, nói đạo nhân Sơn Dương đang ngồi thiền tu luyện, những người không phận sự không nên quấy rầy.

Tần Giác không vui, thứ nhất, hẩn quanh co một lúc lâu, vướng víu với nữ nhân bên cạnh vài lần, còn hàn huyên với trưởng bối Mạnh phủ hồi lâu, bây giờ mới đến được thiện phòng, thậm chí còn không được gặp mặt sao? Chẳng phải là không nể mặt mũi Tần công tử!

Nghĩ như thế, hẩn tức giận bùng bùng, nhú mày: “Tiểu đạo đồng ngươi là người nào lại dám gây khó dễ cho ta, chưa bẩm báo sao biết được đạo nhân Sơn Dương không muốn gặp bản thiếu gia? Còn không mau nhường đường!”

Tiểu đạo đồng thấy nhiều người vô lễ như vậy, vì vậy chỉ có một cách tự ứng phó, đó là: chỉ coi người này như con chó bản thiu – như không nghe thấy, chiều này cực kỳ tốt, cực kỳ hữu dụng!

Tần Giác chưa từng bị người ta khinh thường, thấy tiểu đạo đồng này vô lễ phách lối, giờ tay muốn đánh người. ... Hẩn chưa kịp giờ tay lên đã bị nữ nhân phía sau bắt lấy. Liễu Phiêu Phiêu ghé sát vào tai hẩn thì thầm: “Đừng kích động, nếu làm tiểu đạo đồng bị thương, cho dù gặp được đạo nhân cũng bị đuổi lý, không bằng hãy chờ thêm chút nữa.”

Thấy Tần Giác vẫn đang còn tức giận, Liễu Phiêu Phiêu tiến lại gần thêm, dùng mắt quét qua người tiểu đạo đồng: “Ta không tin lúc nào ăn trưa tiểu đạo đồng này có thể đứng mãi ở đây không chịu rời đi, đến lúc đó chúng ta...”

Tần Giác lắng nghe, không thể không gật đầu đồng ý, chốc lát cảm xúc dâng tràn, nhéo nhéo hai má Liễu Phiêu Phiêu, cười nói: “Nữ nhân thông minh thế này, không cười vào nhà đúng là đáng tiếc.”

Liễu Phiêu Phiêu sáng mắt lên, sau đó vô cùng rạng rỡ: “Từ trước đến nay người này nói chuyện chưa bao giờ có lý, ta không tin chàng đâu.”

Trong lúc hai người đang liếc mắt đưa tình, tiểu đạo đồng đã đi vào trong thiện phòng đồng thời chốt then cửa lại. Hẩn nhìn qua khe cửa, thấy dáng vẻ bí bí mật mật của đôi nam nữ kia, trong lòng không tránh khỏi khinh thường, miệng còn lầm bầm: “Đôi nam nữ chó này còn dám đứng ở trước cửa thiện phòng trêu ghẹo lẫn nhau.”

Nói xong cũng cảm thấy kinh sợ, vội liếc mắt quan sát động tĩnh phía sau phòng, đồng thời le lưỡi một cái: nói vậy nếu để sư phụ nghe thấy nhất định sẽ dạy dỗ mình.

Không thể nói là nam nữ chó, không thể, phải là vợ chồng chó mới đúng. ...

Tiểu đạo đồng nhớ lại câu nói sư phụ thường hay nói: Mọi sự mọi vật đều có đạo lý, cho nên mắng chửi người cũng là đạo lý, muốn mắng phải mắng ở ngoài đường lớn, nhưng cũng không thể dùng từ ngữ thô tục.

Đối với chuyện lần này, tiểu đạo đồng thực sự để ý tới.

Aygoo, đôi vợ chồng chó ở ngoài cửa là thế nào đây?

Bỗng chỉ trong nháy mắt, hai người liền biến mất không thấy tung tích.

Tiểu đạo đồng lo lắng bọn họ lừa gạt, vì vậy cẩn thận từng li từng tí mở cửa ló đầu ra ngoài. Hẩn ngó nghiêng bốn phía cũng không nhìn thấy hai người bọn họ, cho rằng bọn họ biết khó nên lui, vì vậy cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này có nha hoàn xách theo hộp đựng thức ăn tới, đặt hộp vào trong tay tiểu đạo đồng không buông, thấy tiểu đạo đồng vội vàng buông tay, cười khúc khích: “Gấp làm gì, ở đây cũng không còn ai khác.”

Lúc này tiểu đạo đồng hoảng hốt, mặt hẩn đỏ bừng lên, trợn hai mắt nhìn tiểu nha hoàn cũng đang trừng mắt nhìn hẩn không chịu thua, hẩn vội chuyển mắt sang chỗ khác, trong lòng thầm nói: đại đạo vô hình, đại đạo vô hình. ...

Bên tai hẩn không ngừng vang vang tiếng nha hoàn đùa giỡn, hẩn cảm thán: Đại đạo vô hình, làm gì có yêu nữ, phải giải thích thế nào? Giải thích thế

nào?!

Tần Giác đang núp ở một bên, Liễu Phiêu Phiêu liếc mắt ra hiệu với nha hoàn kia, sau đó hai người lặng lẽ đi vào cửa thiện phòng. Sau khi vào phòng Liễu Phiêu Phiêu vẫn chưa yên tâm, nàng ta nhanh chóng cài then mới có thể yên tâm.

Hôm nay Liễu Phiêu Phiêu đi theo Tần Giác không phải chỉ là muốn dây dưa, nàng ta cũng muốn gặp đạo nhân này hỏi han một vài điều – nghe nói đạo nhân rất am hiểu vận mệnh con người thay đổi, cũng không biết sau này Liễu Phiêu Phiêu nàng có thể có cơ hội tiến lên không?

Tiểu đạo đồng không hề hay biết trong lúc mình đang mắc kẹt với nha hoàn, đôi nam nữ chó đó... không đúng, là đôi vợ chồng chó đã đi vào. Hắn mất không tí thời gian, nước bọt khuyên giải nha hoàn kia không nên có tư tưởng không an phận với người theo đạo, nha hoàn chợt buông tay, tỏ ý: “Đạo đồng thôi, ai có tư tưởng không an phận với người!”

Tiểu đạo đồng đành chịu, xoay người, đột nhiên nhìn thấy cửa thiện phòng đóng chặt, bên trong hình như có tiếng ồn ào, cẩn thận phân rõ, không thể không kêu lên: “Không hay rồi!”

Cũng chính vào giờ phút này, trên con đường nhỏ đi về phía thiện phòng có tiếng gọi: “Tiểu đạo đồng có ở đó không?” Hình như là tiếng của Lục Yêu, nha hoàn bên cạnh Mạnh Đại tiểu thư. Chẳng lẽ Đại tiểu thư cũng tới?

Tiểu đạo đồng nhìn trái nhìn phải, bỗng bất động đứng yên tại chỗ không biết nên làm thế nào cho đúng. Trong lòng hắn cực kỳ hoảng sợ. Sự phụ ối, nếu để bọn họ gặp nhau ở nơi này, chẳng phải là muốn....

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Chút ngược đãi tình yêu

Tiểu đạo đồng tự trách mình không đủ công phu tu luyện, không thể giải quyết tình hình hiện giờ, cho nên quyết định xin ý kiến của sư phụ sau đó sẽ tính tiếp.

Thế nhưng còn chưa đến gần cửa thiện phòng đã nghe thấy một tiếng thét chói tai, nghe như tiếng của nữ nhân. Sau đó cánh cửa đang đóng chặt lại mở ra, cô nương trong đôi vợ chồng quý rạp trên mặt đất như con chó, khóc lóc tố cáo; nam nhân đứng ở một bên ngăn ra, muốn chia tay ra lại do dự, về mặt khó xử.

Chỉ nghe nữ nhân lại hét thảm, đáng vẻ đau tim thất phổi rất dọa người: “Đạo sĩ thôi, nhất định là người nói năng bậy bạ, cái gì mà cái chết kỳ quái, cái này tuyệt đối không phải là vận mệnh của ta! Công phu tu luyện của người không đủ, còn nói bậy bạ tung lung, xem ra ta không đập bể cái nơi rách nát này của người thì.....” Nói xong quả nhiên đứng dậy muốn xô đồ bức tường đang chống xà nhà.

Tần Giác gần như là kéo nàng ta ra, khuyên nhủ: “Lời nói của đạo sĩ thôi này sao có thể tin, hắn nói ta sẽ chết ở trong tay nữ nhân, hô hô, chuyện ngược cười, ai sẽ tin chuyện này? Nữ nhân nào ăn gan hùm mật gấu xuống tay với bản công tử!”

Liễu Phiêu Phiêu cười lạnh trừng hai mắt nhìn hắn, ngầm oán hận ở trong lòng: Với đức hạnh này của người, chết ở trong tay nữ nhân quả thực quá dễ dàng, lão nương ta cũng có thể giết chết người. Nếu đúng như lời Tần Giác nói, lúc này Liễu Phiêu Phiêu mới sợ hãi như vậy, ngộ nhờ đạo sĩ kia nói đúng, ngộ nhờ....Nàng cẩn thận sờ soạn cổ một cái, mồ hôi lạnh ứa ra khắp người.

Lúc hai người đi, vô cùng nhếch nhác, trước khi đi còn gặp nha hoàn đưa thức ăn bị nha hoàn kiên quyết đe dọa, hai người nóng lòng muốn thoát khỏi nàng ta, cuối cùng phải thương lượng giá cả thanh toán hơn gấp đôi mới chấm dứt.

Lão đạo ra khỏi Mạnh phủ, Tần Giác và Liễu Phiêu Phiêu quay đầu nhìn một cái, hai người đều nghiêng răng nghiêng lợi, hôm nay đúng là vừa mất tiền vừa mất cả sĩ diện. Vì bị gán cho tội này, hai người ăn ý nhỏ hai ngum nước bọt, phun xuống dưới chân hai tượng đá sư tử ở trước cổng Mạnh phủ.

Trên đường trở về còn oán giận hôm nay đen đủi. Đi được nửa đường, lúc này con giận đã gần tiêu tan, đột nhiên Tần Giác phát hiện một vấn đề. Hắn cuống cuống lục lọi khắp người, tìm được lá thư mà phụ thân đại nhân dặn dò còn đang nằm trong áo trước ngực. Lá thư đã nhăn đến mức không thể tưởng tượng nổi -- có lẽ lúc đầu đi vào cùng Liễu Phiêu Phiêu đã vô tâm.

Lúc này có thể làm thế nào được, phụ thân dặn đi dặn lại nhất định phải giao thứ này cho đạo sĩ, vậy mà hắn lại quên mất tiêu!

Liễu Phiêu Phiêu ngồi cùng kiệu ghé lại nhìn thoáng qua, hỏi thư này là ai đưa tới? Đương nhiên nàng ta nghĩ là của những hồ ly tinh không biết xấu hổ muốn dùng vài câu thơ cũng muốn câu dẫn trái tim Tần Giác.

Bây giờ Tần Giác buồn rầu trong lòng, lo lắng không biết tìm ai bàn bạc, vì thế run rẩy kể hết mọi sự tình cho Liễu Phiêu Phiêu: “Phụ thân đại nhân dặn dò ta giao cái này cho đạo sĩ thôi mà ta quên mất. Nếu bây giờ trở lại, chỉ sợ đạo sĩ kia sẽ dùng chổi tiếp đón chúng ta, phải làm thế nào bây giờ?”

Liễu Phiêu Phiêu túm lấy thư, phục hồi dáng vẻ yêu kiều quyến rũ ngày thường, hình như cũng quên những lời trước đó của đạo sĩ. Không ít người đọc

sách thường xuyên lui tới quán rượu Dương Liễu, tuy Liễu Phiêu Phiêu chưa từng đọc sách, nhưng vài năm gần đây cũng có thể nhận biết được mấy chữ. Nàng ta gỡ bỏ sấp trên phong thư, đáng vẻ làm như hiểu rất rõ nội dung trên thư: "Cốc, thăm hỏi, sau này, vì, ngôi vua....." Đọc mấy chữ cũng đã tốn rất nhiều công sức rồi, nàng ta xì một tiếng, ném lá thư, miệng kêu gào: "Viết mấy chữ thôi nát gì đó!"

Đương nhiên Tần Giác biết Liễu Phiêu Phiêu không biết chữ còn mạnh miệng trách móc chữ viết của phụ thân đại nhân, hân vui vẻ cười trộm ngay lúc đó. Nhặt lá thư rơi trên đầu gối lên, mở ra ngay trước mặt, đảo mắt nhìn qua.....

Muốn hỏi sau này người nào sẽ ngồi lên ngôi vua.

Một hàng chữ ngắn ngủn nhưng mỗi chữ như đâm tim, Tần Giác sợ tới mức tay run, suýt nhảy dựng người ngay trong kiệu. Chẳng trách phụ thân lại xem trọng như vậy để hân đi đưa thư, gấp phong thư lại. Cừu ngũ chí tôn....Đây chính là ý nghĩ đại nghịch bất đạo, nếu để cho người khác nhìn thấy, thế nào cả nhà cũng bị tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội.

Nhìn thấy Tần Giác khác thường, Liễu Phiêu Phiêu cũng hiểu được tình thế nghiêm trọng, cũng kinh sợ vì câu hỏi đó. Nhưng mà nàng ta còn tốt hơn Tần Giác một chút, sợ hãi trong mắt dần biến mất, thay vào đó là ánh sáng tươi mới. Nụ cười đầm đìa, vô cùng phong tao.

Nàng ta tiến lại gần, dán cả người vào ngực Tần Giác, cười nói: "Cái người hồ đồ này, nếu ta có cách giải quyết việc này, chàng sẽ làm thế nào để báo đáp ta?"

Lúc này Tần Giác đã mất bình tĩnh, mặc kệ là điều kiện gì hân cũng sẽ vui vẻ đồng ý nhanh chóng, chỉ muốn qua được cửa ải này trước, về phần hứa hẹn.....thì có thể kéo dài thời gian!

Thật tình không biết hai người này sẽ liên tục quấy phá Kinh thành đến mức nào. Ai có thể biết, lúc đầu người thúc đẩy tranh giành ngôi vị hoàng đế lại chính là hai con chó như vậy, không đúng, là vợ chồng chó!

.....

Lúc này, tiểu đạo đồng chuyên tâm tiếp thu sự dạy bảo của sư phụ, mắt thấy sư phụ nghiêm khắc với mình, quơ lấy phát trần muốn đánh, tiểu đạo đồng nhanh trí chạy vào phía trong, nhưng không ngờ còn nhìn thấy một người ở bên trong.

Thì ra sư phụ ở trong phòng không phải là bề quan, mà là vụng trộm gặp người khác.....Tiểu đạo đồng dùng sức vỗ miệng: phi, là bí mật gặp mặt.

Tiểu đạo đồng to gan đánh giá người này thật cẩn thận, chỉ thấy bóng lưng của người này anh tuấn phóng khoáng, thân hình đẹp đẽ, phong lưu phóng khoáng, linh khí bức người....

Không sai, người này chính là đang đưa lưng về phía tiểu đạo đồng, cho nên tiểu đạo đồng không thấy rõ khuôn mặt của hân, nhưng mà dựa vào công phu tu luyện của hân, chỉ cần liếc mắt nhìn qua cũng có thể nhận ra quanh thân người này tản ra ánh sáng rực rỡ không giống thường!

Ông trời, tên này không phải thần thì là quý!

Đột nhiên đạo nhân Sơn Dương xuất hiện sau lưng tiểu đạo đồng, hung hăng gõ vào đầu hân một cái, giận dữ mắng mỏ: "Ta xem con trốn đi đâu."

Trong chốc lát tiểu đạo đồng không phản ứng lại, mặc cho sư phụ dễ dàng đánh hân, hân cũng bất chấp thần hay quý, vội vàng chạy tới ngồi trước cái người đưa lưng về đây, né tránh, hi vọng sư phụ có thể giờ cao đánh khẽ.

Ai biết được, người kia từ từ đứng lên, hợp sức với sư phụ đánh hân, hơn nữa còn nhìn tiểu đạo đồng với ánh mắt thương hại, vẻ mặt vừa từ bi vừa dịu dàng.

Lúc này tiểu đạo đồng mới nhìn rõ mặt người kia, khuôn mặt này khá giống với mặt Tần Đại công tử, nhưng hân còn có vài nét thanh tú của người có học. Cả người mặc áo dài màu trắng, phía trên còn thêm mặt trúc và chim bói cá, rất ra dáng của một thư sinh. Nhưng chẳng qua lúc này, tiểu đạo đồng thấy hân chỉ nhẹ nhàng lách qua, cả người nhanh chóng di chuyển, thân thủ này sao có thể là thư sinh nho nhã yếu ớt?

Chẳng lẽ người này chính là người yếu ớt đến mức đi ba bước cũng sắp tắt thở trong truyền thuyết Tần Nhị công tử Tần Kha?

Tiểu đạo đồng sững sờ nhìn thẳng, miệng lắp bắp: Sao lại thế, sao lại thế.....

Cuối cùng hân nuốt một hơi, lên tiếng: "Sư phụ, sao lại trùng hợp như vậy, hình như Mạnh Đại tiểu thư đang ở bên ngoài, có muốn mời nàng ấy đi vào hay không?"

Khi nói chuyện, hân nhìn thoáng qua vẻ mặt Tần Nhị công tử, giống như đang hỏi ý của hân.

Lúc này Đạo nhân Sơn Dương kìm nén ý muốn dạy dỗ đồ nhi, ông cảm phát trần đông đưa một cái, mang theo vài phần khí chất thuật sĩ giang hồ nói: "Nàng đang ở ngoài, người gặp hay không gặp. Nhưng bản đạo cần phải nhắc nhở một câu: đừng giẫm lên vết xe đổ. Có câu hơn mười năm đời người hấp tấp....."

Đạo nhân Sơn Dương đang đắm chìm giữa đạo lý đời người sâu sắc, tiểu đạo đồng chăm chú nhìn ông một hồi, bất đắc dĩ lên tiếng nhắc nhở: "Sư phụ, hân đã đi ra ngoài."

Chỉ thấy giữa phòng không còn thấy tung tích Tần Kha! Thật ra từ lúc Đạo nhân Sơn Dương nói, hắn đã mỉm cười đi ra cửa.

Cười cái gì? Đương nhiên là vì Đạo nhân Sơn Dương lại nói toàn lời nhảm chán!

Tiểu đạo đồng thấy sư phụ không hề động tay, kiên nhẫn hỏi: "Sư phụ, Nhị công tử đi gặp Mạnh tiểu thư thật sao? Chẳng lẽ bọn họ thật là....."

Đạo nhân Sơn Dương trừng hai mắt: "Không được nói!" Rồi sau đó bỗng nhiên ông bày ra tươi cười, "Cần thận, nói nhiều miệng sẽ mọc nhiều mụn nhọt."

Tiểu đạo đồng khăn trương che miệng, lập tức cảm thấy sư phụ phi phạm như vậy, ngay cả trong miệng hắn mọc mụn nhọt cũng biết!

Cho nên xấu hổ bỏ chạy, tiếp tục làm đạo đồng trông giữ cho ông.

Không ngờ, sau khi tiểu đạo đồng chạy đi, Đạo nhân Sơn Dương cũng che miệng, đầu lưỡi cuộn cuộn nổi lên, than vãn: nói nhiều, trong miệng thật sự là sẽ mọc mụn nhọt.

Việc đòi nhiều bắt đắc dĩ, ông là cao nhân đắc đạo, giúp đỡ những nam nữ si tình này, cuối cùng còn để cho bản thân phải chịu khổ, suy nghĩ một chút cũng cảm thấy hai hàng nước mắt lã chã rơi.

Lúc này, sau khi Tần Nhị công tử ra khỏi cửa, liền nghe thấy tiếng bước chân từ con đường nhỏ thông qua thiện phòng truyền tới.

Đương nhiên, tiếng động này không giống với tiếng hoa rơi.

Chỉ thấy một đôi giày thêu như ẩn như hiện trong khe hở cửa gỗ, tiếng động phối hợp, có lẽ Tần Nhị công tử cũng đã hiểu nguyên nhân trong đó. Chẳng bắt giác cười mỉm nữ nhân này thật nóng nảy.

Nhìn thân thể nhỏ nhắn của Lục Yêu cố gắng di chuyển qua cửa gỗ nhiều vết rêu xanh, Mạnh Chu thực áy náy, trong lòng thầm quyết định: Lục Yêu, em cống hiến cho hạnh phúc đời ta, ta sẽ luôn ghi nhớ trong lòng, sau này nhất định sẽ không bạc đãi em. Cái cây trăm vàng đôi bướm đùa hoa kia của ta.....Cho em, đương nhiên, là chờ ngày em lấy chồng.

Không biết vì sao cửa gỗ cao ngất đang đứng im bỗng dịch chuyển vào trong, Lục Yêu sợ tới mức buông tay lùi về bên người tiểu thư, hoảng sợ gọi to: "Tiểu thư, cửa này tự chuyển động!"

Tần Kha ở phía sau cánh cửa nghe được thì bật cười, hắn rất mong chờ lúc nữ nhân này nhìn thấy bản thân vẻ mặt nàng sẽ như thế nào, thẹn thùng giống như lúc mới gặp nhau trước đây?

Hay là—— hoảng sợ gọi to: gặp quý!

Trước khi cửa mở rộng, Tần Kha đỡ miếng gỗ nhỏ rơi xuống trên tay, sau đó giữ nguyên dáng người phóng khoáng cao ngất, trên mặt bày ra bộ dáng công tử khiêm tốn, mỉm cười đi ra từ sau cửa. Quả nhiên là bước từng bước, phong thái chắc hẳn như tiên nhân hạ phàm, phóng khoáng tự nhiên tuyệt vời như thế!

Thế nhưng một tiếng thờ ơ phá vỡ nghệ thuật: "Ai tới đây?" Người lên tiếng chính là Lục Yêu.

Nhìn Mạnh Chu ngồi trên xe lăn gỗ, trước tiên Tần Kha rất ngạc nhiên: nàng không tiện đi lại?

Bình tĩnh trở lại, kiềm chế ý muốn hỏi han trong lòng, Tần Kha cố gắng bình tĩnh, chấp tay thi lễ: "Tại hạ Tần Kha, không biết Mạnh tiểu thư còn nhớ không?"

Lục Yêu âm thầm vui mừng: thì ra là Tần Nhị công tử, ta còn nói là tên mao tặc nào lên vào trong phủ, may mắn là vừa rồi chưa nói ra cái gì không thích hợp. Nhưng mà, tại sao Tần Nhị công tử lại ở trong phủ ta? Chẳng lẽ ngày hôm qua Xảo Phong họ nói khách đến chính là Nhị công tử?

Nàng càng nghĩ càng cảm thấy có lý, nếu là Đại công tử, sao không đến gặp tiểu thư một lần chứ, hẳn chính là cô gia tương lai.

Mạnh Chu nhìn qua rất bình tĩnh: "Nhị công tử khỏe chứ, ngày thọ yến tướng quân lần trước, Mạnh Chu đã đắc tội nhiều, mong Nhị công tử thứ lỗi."

Những lời này nói rất lưu loát, nhưng trong lòng Mạnh Chu dường như có sóng lớn dâng lên: Tần Kha ơi Tần Kha, người đột nhiên xuất hiện là muốn ôn ào thế nào! Không phải có tin đồn thân thể suy yếu phải ở nhà tĩnh dưỡng sao, hiện giờ quang minh chính đại xuất hiện ở Mạnh phủ chẳng phải là nói cho người khác biết thân thể người rất khỏe mạnh, không bệnh không họa sao?

Chính xác là....Không làm cho người ta bớt lo!

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đò Hạ Lưu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chống lại số mệnh thay đổi nhân duyên

Thọ yến ở trong miệng Mạnh Chu đã là mấy tháng trước.

Tần gia và Mạnh gia có quan hệ thân thiết, ngày thọ của Tần tướng quân đương nhiên không thể không mời Mạnh lão gia tới.

Nếu là mấy năm trước, tình huống này Mạnh Chu tuyệt đối sẽ không đi, nằng lo lắng mình xảy ra sai sót sẽ làm mất thể diện của Mạnh phủ. Thế nhưng trên thiệp mời Tần tướng quân đưa tới có ý nhắc tới muốn gặp con dâu tương lai.

Mạnh Chu đành phải cung kính không bằng tuân mệnh.

Không ngờ từ lúc đó liên tiếp xảy ra rất nhiều chuyện!

Cũng trách kẻ hồ đồ Tần Giác, ngày thọ của phụ thân vẫn lên lút chuồn êm ra ngoài chàng chàng thiếp thiếp với nha hoàn trong phủ. Trong khi đó Tướng quân cứ dặn dò Mạnh Chu đi ra ngoài tìm Tần giác, chủ ý là muốn tạo cơ hội cho hai đứa trẻ ở chung nhiều một chút, thế nhưng lòng tốt cuối cùng lại gây họa.

Mạnh Chu vốn đơn giản gặp phải chuyện tốt Tần giác đang ở cùng nha hoàn, chân tay lập tức trở nên luống cuống, nhân lúc đôi nam nữ này còn chưa phát hiện, nằng hoảng hốt chạy trốn. Cũng bởi vì chạy trốn quá vụng, nằng đâm vào người Tần Nhị công tử Tần Kha ngay góc rẽ thẳng ở hành lang dài.

Tần Kha bị đụng vào ngất ngay tại chỗ, dù thế nào Mạnh Chu cũng cảm thấy rất áy náy.

Nhưng các trưởng bối hỏi nguyên nhân sự việc, nằng ngây ngốc nói là bản thân sợ bầu trời tối đen mới hoảng loạn đụng ngã Nhị công tử. Mọi người ở đây đều đã nghe nói Mạnh đại tiểu thư không biết làm gì, lần này càng âm thầm lắc đầu tiếc hận. Ngay cả Tần tướng quân cũng thất vọng trong lòng. Nếu không phải e ngại quan hệ hai nhà và địa vị của Mạnh lão gia ở trong triều, chỉ sợ hôn sự này sẽ không thành.

Càng quá đáng hơn là lúc Tần Giác rong chơi phóng túng cùng nha hoàn kia trở về, nghe đến chuyện này còn đi theo chế giễu Mạnh Chu nhát như chuột.

Mạnh Chu thật sự là ngâm bồ hòn làm ngọt, gặt gao nuột nôi khổ vào trong bụng!

Bây giờ nhớ lại những chuyện cũ vụn vặt này, Mạnh Chu vẫn vô cùng hứng thú, chuyện rõ ràng như vừa xảy ra ngày hôm qua. Nằng hận không thể tỉ mỉ phơi bày mọi sai lầm trước đây ra ngoài ánh sáng mặt trời, để cho bản thân nhớ thật rõ về mặt khinh rẻ của mọi người, cũng xem rõ ràng bản thân đã từng hèn nhát bất tài như thế nào.

"Mạnh tiểu thư cảm thấy rất hứng thú với quần áo của tại hạ sao?" Giọng nói của Tần Kha vang lên ở đỉnh đầu, lôi kéo Mạnh Chu trở về với thực tại.

Một bức tranh mực trúc và chim bói cá gần ngay trước mắt, mực trúc sinh động y như thật, mực nước nhuộm bóng thích hợp; chim bói cá cũng sinh động y như thật, mỏ chim dương lên như đang hót. Mạnh Chu nhìn say mê, đến mức nằng còn chưa phát hiện bức tranh này đang tiến tới gần mình, tới gần, gần chút nữa. Vốn là ngay trước mắt, hiện giờ lại càng như thể đụng vào mí mắt.

Lúc này Mạnh Chu mới cảnh giác, kêu to trong lòng: không đúng. Vì thế nằng cũng không dám ngừng đầu, bối rối đẩy mạnh xe lăn gỗ lui về sau, thế nhưng lui thế nào cũng không chuyển động.

Giọng nói trên đỉnh đầu truyền đến lần thứ hai: "Tiểu thư đừng gắng sức nữa, mặt đường nhỏ này gập ghềnh, không cẩn thận một chút có thể ngã lật, nếu lại làm chân bị thương sẽ không tốt."

Nằng bắt đầu đi buông tay, ngừng đầu lên, liền chạm phải ánh mắt với nam tử ngay trước mắt. Chỉ thấy Tần Kha cười dịu dàng vô hại, lại khiến cho đôi má của Mạnh Chu nóng lên! Khoảng cách giữa hai người quả thật hơi gần!

Lúc này Tần Kha giải thích: "thấy tiểu thư dường như rất hứng thú với bức tranh trên quần áo ta, cho nên ta di chuyển lại gần chút, để cho tiểu thư nhìn rõ ràng hơn."

Nghe xong, mặt Mạnh Chu càng nóng, trong đầu thì giống như có ba bốn con vật nhỏ tranh giành nhảy ra, từ trên xuống dưới, rất lộn xộn.

Lúc này nằng cẩn thận, tập trung nhìn kỹ vị tríKhông phải là cái chỗ con rồng kia của Tần Kha sao!

Ông trời, thật sự lúc nằng nghiên cứu mực trúc chim bói cá trông rất sống động ra sao, đồng thời nằng cũng nghiên cứu....thế nào lại là một chỗ thật xấu hổ!

Muốn giải quyết tình huống xấu hổ này Mạnh Chu mới nhớ tới Lục Yêu không biết đã đi đâu? Cho nên đè nén cảm xúc mãnh liệt, giả bộ bình tĩnh, nói: "Không biết Lục Yêu đi đâu rồi, Tần công tử, xin làm phiền ngài giúp Mạnh Chu đi tìm người."

Vừa dứt lời không bao lâu, chỉ thấy thân thể Tần Kha chợt sáng lên, căn thiện phòng lúc đầu bị hấn che khuất liền hiện ra trước mắt Mạnh Chu, cùng xuất hiện còn có Lục Yêu. Giờ phút này Lục Yêu đang vui vẻ trò chuyện cùng tiểu đạo đồng, quần áo tiểu nha hoàn màu trắng mộc mạc điểm chút hồng trông thật hài hòa với đạo phục màu xám xanh của đạo đồng kia. Hai người như hòa nhập vào bức tranh, bức tranh vừa giản dị vừa ấm áp, bức tranh người phù hợp lại càng hiếm thấy.

Mạnh Chu bỗng giật mình nhận ra bản thân thực sự đã uống phí ba mươi mốt năm xuân, nhìn thấy có nam có nữ đã muốn đưa bọn họ hợp thành đôi, sớm ném vào động phòng! Đây cũng là điều ác thú vị của phụ nữ!

Tần Kha ở một bên nhìn cũng vui vẻ, hôm nay tới đây vốn là giấu những người khác, ngoài ý muốn gặp được Mạnh Chu ở đây. Nhưng Đạo nhân Sơn Dương cũng nói một câu rất đúng: đừng nên giẫm lên vết xe đổ.

Nếu không buông ra, vậy thì nắm chặt.

Mạnh Chu cùng Tần Nhị công tử không mặn không nhạt nói vài câu thăm hỏi sức khỏe cũng không tiếp tục nói chuyện, thứ nhất là nàng muốn tới tìm Đạo nhân Sơn Dương; thứ hai, Tần Nhị công tử ở lại Mạnh phủ quá bất mắt rồi. Nàng nở nụ cười, dẫn đo nhắc nhở Nhị công tử "thân thể yếu đuối", không nên ở ngoài.

Lục Yêu hỏi tiểu đạo đồng khi nào Đạo nhân Sơn Dương có thời gian, đương nhiên còn tán dóc thêm vài ba câu, chỉ vì tiểu đạo đồng làm vẻ mặt cao thâm nói quanh người Lục Yêu có một dòng tiên khí, là dấu hiệu tốt kéo dài phúc thọ. Lời hay như thế người nào nghe xong cũng vô cùng vui mừng, nhưng Lục Yêu chỉ cười cười: cố gắng nói dối nhiều chút, ta chỉ là một nha hoàn, ở đâu ra tiên khí mà nói.

Nói chuyện phiếm cùng tiểu đạo đồng một hồi, Lục Yêu vội vàng tìm tiểu thư, nhìn thấy dáng vẻ đầm chiêu của tiểu thư.

Lục Yêu đẩy nàng vào thiện phòng, vừa đẩy vừa cười: "Tiểu thư suy nghĩ cái gì mà mê mẩn như vậy?"

Mạnh Chu bị câu hỏi này kéo về, ánh mắt lướt nhìn bốn phía, hỏi một câu không đầu không đuôi: "Tần Nhị công tử đi rồi sao?"

Lục Yêu nói: "Dạ, lúc này công tử đi vào nói từ biệt với Đạo nhân Sơn Dương liền đi. Nói đến Nhị công tử thật đúng là có lòng, trước khi đi còn dặn em phải chăm sóc tiểu thư thật tốt, nói là nửa tháng sau gặp lại. Nhưng em không rõ, nửa tháng sau là cái ngày gì? Chẳng lẽ nửa tháng sau Tần phủ tới cầu hôn? Nhị công tử cũng sẽ đi cùng?"

Mắt trái của Mạnh Chu nhảy dựng nhảy dựng, lúc này khi Tần Kha rời khỏi cũng có nói với nàng một câu. Lời này phù hợp với lời của hắn nói với Lục Yêu, đúng là làm cho người ta vô cùng lo sợ! Chẳng lẽ Tần Kha hắn.....

Mạnh Chu vội vàng lấy khăn che miệng, thật lo lắng miệng của mình sẽ cười đến mức phun ra.

Trước khi vào thiện phòng, nàng còn thờ ra thờ vào vài lần. Đến lúc trong đầu thoáng ổn định một chút mới dặn dò Lục Yêu ở lại bên ngoài, một mình nàng đi vào.

Nói về duyên phận của Đạo nhân Sơn Dương cùng Mạnh phủ thật có thể nói tới như mưa rào, đi như gió mạnh. Lúc trước ông ở trên đường gian lận lừa gạt, câu được Mạnh lão gia, nói nịnh nọt một hồi, lừa được Mạnh lão gia mở cờ trong bụng, mà lại mời ông từ trên đường cái về phủ ở, vừa mới ở hai ba ngày, đột nhiên ông lại xin từ biệt. Ngay sau khi ông biến mất không lâu, vậy mà Mạnh lão gia thực sự thăng thiên. Bởi vậy cả nhà trên dưới ai cũng kính nể ông.

Năm đó Mạnh Chu lại không phải cũng bị dáng vẻ nhân sĩ giang hồ của ông lừa gạt sao, trong lúc ở Tần phủ năm thứ năm nghe nói ông đến Mạnh phủ ở, cho nên mong đợi trở về thăm hỏi, còn dùng năm lượng bạc đổi về câu nói dọa người kia của ông.

Ông lão kỳ quái này mồm mép trát mật, dùng một câu đơn giản để nói, dùng để lừa gạt nam nữ si tình quả thật là một người muốn đánh một người muốn tạ lễ.

Bên môi Mạnh Chu thoáng hiện ý cười: sợ là có không ít người tin tưởng ông lão này có thể xem trộm thiên cơ, nếu chính miệng ông ta nói ta cùng Tần phủ là số mệnh tương khắc, Tần Giác cưới ta sẽ gặp cảnh nhà tan cửa nát, chết bất đắc kỳ tử ở trên phố..., cũng không biết mọi người ở Tần phủ sẽ có phản ứng gì?

Đối diện cửa thiện phòng chỗ ngồi thiền có treo một bức họa Tam Thanh song song, theo thứ tự từ trái sang phải là Nguyên Thủy Thiên Tôn, Linh Bảo Thiên Tôn, Đạo Đức Thiên Tôn. Mà lúc này ở trước bức họa, một đạo nhân mặc áo đạo mang giày mây trong tay cầm phát trần niệm niệm thần chú, mặt khác một tác cũng không rời chữ đạo lý.

Nghe thấy có người tiến vào, ông thoáng dừng một chút: "Mạnh tiểu thư không trở ngại chuyện đi lại, vẫn nên để xe lẫn cho người cần hơn."

Trong lòng Mạnh Chu khinh thường: ông lão này lại bắt đầu cố làm ra vẻ huyền bí rồi.

Trên mặt cung kính, cười nói nhọt nhạt: "Lại tới làm phiền đạo nhân, mấy năm trước đạo nhân từng giúp Mạnh Chu nói về số mệnh, người còn nhớ chứ?"

Đạo nhân Sơn Dương sâu xa xoay người lại, râu bạc trắng tung bay, ánh mắt hình như có nghi hoặc: "Mong rằng tiểu thư thông cảm, lão phu tuổi tác đã cao, chuyện mấy năm trước sợ là không nhớ rõ." Nói qua nói lại vẫn đóng đưa hai phía, tỏ vẻ chắc chắn ông ta không nhớ được.

Mạnh Chu yếu ớt dùng khăn áp sát khóe mắt hai lần, vẻ mặt rất uất ức: "Đạo nhân quả thật đã quên? Ngày đó chính người nói Mạnh Chu cùng họ Tần là số mệnh tương khắc, giờ này ngày này, ta cùng với Tần Đại công tử có hôn ước, người nói vậy có thể làm thế nào mới tốt?"

Đạo nhân Sơn Dương thiếu chút nữa bị đờm trong cổ họng làm nghẹn chết: Này, này....Mạnh tiểu thư này quả thực bậy bạ, lão phu nói qua lời này khi nào!

Cổ hắng giọng vài cái, đạo nhân cố gắng nuốt đờm xuống, tuy sắc mặt hơi đỏ hồng nhưng vẫn giữ bình tĩnh: "Tiểu thư đừng hoảng sợ, số mệnh con người quả thật là luôn luôn thay đổi không thể biết được, hôm nay có thể tương khắc ngày mai ngược lại là tương sinh, có câu". Đùng đùng lại truyền đạt một đạo pháp thâm thúy khó hiểu.

Mạnh Chu vẫn duy trì tươi cười nhả nhặn trên mặt, kiên nhẫn nghe đạo nhân nói liên tục, lúc đạo nhân ngắt quãng thờ hờn hờn một hơi yếu kém, nàng mới tiếp lời: "Đa tạ đạo nhân chỉ điểm, có thể làm phiền người giúp Mạnh Chu tính một lần hay không, xem số mệnh có thay đổi hay không?"

Hai mắt Đạo nhân Sơn Dương nheo lại, giống như là khó xử: "Tiểu thư có điều không biết, lão phu phán mệnh xem trọng duyên phận, hôm nay duyên phận của tiểu thư còn chưa tới, lão phu thật sự không thể nào ngông cuồng đoán thiên cơ."

Nghĩ đạo nhân gian lận lừa gạt không chịu vào bẫy, Mạnh Chu đành phải giờ đủ trò lừa bịp, nức nở nghẹn ngào nói: "Đạo nhân quả thật không chịu giúp Mạnh Chu tính toán tìm cách hóa giải sao? Ngay cả phụ thân tới cầu xin cũng vô dụng sao?"

Đạo nhân hết sức tiếc nuối gật đầu, xoay người, trong lòng lại nói: lão phu còn chờ tiểu tử Tần Kha này ngoan ngoãn nghe lời, đáp ứng điều kiện của lão phu, lúc này tuyệt đối không thể vì bé gái nguoi mà thất bại trong gang tấc. Bình tĩnh, bình tĩnh.

Đạo nhân đáng ghét này quả nhiên có chút cách thức, khó trách lời nói của ông ta lừa được không ít người, Mạnh lão gia là một người trong số đó. Mạnh Chu vẫn khóc nức nở, lại cầm lấy khăn tay, quay ra ngoài cửa kêu to: "Lục Yêu, nhanh đến phòng chính tìm lão gia tới."

Khuôn mặt phía dưới khăn che thoáng hiện ra ý cười: phụ thân đối xử với ông lão này như đại la thần tiên, hận không thể đưa ông ta về cung phụng, nếu ông nghe mình bịa chuyện nói nhảm, nhất định sẽ tới quán lấy ông lão này tìm cách hóa giải...Đến lúc đó mặc kệ là quy tắc cửa đạo hay là ba lần đến mời, như thế nào ông ta cũng không có cách sống yên ổn.

Mấy năm nay phụ thân ở trong triều vững bước bay lên, thủ đoạn cao siêu, có thể lợi hại gấp trăm ngàn lần mình.

Mạnh Chu ảm giấu vẻ mặt, giọng nói bi thương: "Thực ra Mạnh Chu không biết nên làm thế nào mới tốt, chỉ có thể mời phụ thân đại nhân tới cùng bàn bạc. Nếu như số mệnh của Mạnh Chu thật sự khắc Tần phủ, chẳng phải là Mạnh Chu có nghiệp chướng nặng nề sao, phụ thân cũng không cách nào nói rõ với Tần phủ....."

Trong lòng Đạo nhân Sơn Dương buồn bực: Tiểu nha đầu này, cũng dám lấy Mạnh lão gia tới áp chế mình....con bé, con bé....Quả thực là quá đáng giận rồi ! Mạnh lão gia này có thể chịu đựng, lão phu cũng còn phải nịnh bợ ông ta. Quả nhiên là bị nha đầu kia nắm được điểm yếu!

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Vận mệnh khác biệt thay đổi nhân duyên (1)

Ở cửa thiên phòng, Lục Yêu liếc nhìn tiểu đạo đồng một cái, có thể nhìn thấy sự khó hiểu trong mắt đối phương. Yên lặng một lúc khá lâu, tiểu đạo đồng rốt cuộc không nhịn được, "Tiểu thư nhà cô gây rối như thế là thế nào vậy? Một lúc muốn cô đi tìm Mạnh lão gia, một lúc nói không cần."

Tuy Lục Yêu cũng có nghi ngờ, nhưng làm sao có thể để người khác chỉ trích tiểu thư nhà mình được, lập tức tròn hai mắt: "Tiểu thư như vậy chắc chắn là có dụng ý của người, chẳng lẽ là ta và người có thể đoán được!"

Tiểu đạo đồng cũng tức giận, hần chỉ tốt bụng bắt bừa cho cô nha hoàn này, nàng ta không những không cảm ơn còn tròn mắt với hần! Hần lập tức bấm bấm ngón tay ra và như xem bói: "Nếu như ta có thể đoán được dụng ý nhà cô thì như thế nào?"

Lục Yêu liếc mắt nhìn hần, nghiêng đầu đi, nhưng không lâu sau đó vẫn nghiêng đầu lại, vẻ mặt không vui nói: "Nếu như người thật sự nói, nói đúng..." Nàng ta dùng một chút mới nói: "Ta đưa đồ ăn ngon cho người."

Bên trong thiên phòng, Mạnh Chu vẫn đang chờ đạo nhân Sơn Dương nói vận mệnh, mà tiểu đạo đồng ngoài cửa học theo điệu bộ sư phụ hần vẫn làm, nhắm mắt, bấm ngón tay, hát tay... như vẻ trong tay hần có một đám bụi bặm gì đó không nhìn thấy. Một lúc lâu, hần chợt mở to mắt, trong mắt có nỗi hoảng sợ, "Mạnh tiểu thư muốn làm chuyện lớn kinh người, nếu sư phụ đồng ý với nàng ấy, có thể phải mạo hiểm làm trái với định mệnh... Chuyện này không được!"

Lục Yêu bị hần dọa, vội nói: "Như thế nào? Từ trước đến nay tiểu thư rất dịu dàng ngoan ngoãn, chưa bao giờ có hành động gì, người tính cẩn thận chưa?"

Tiểu đạo đồng nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng nõn: "Dĩ nhiên là lừa cô rồi." Hần lại lẩm bẩm nói nhỏ một câu, "Ta cũng không phải là sư phụ, ngay cả đồ đệ chỉ cần nói cũng nói ra được thì đúng là thần kì quá."

Lời hắn nói không lớn, nhưng vẫn rất khéo, Lục Yêu phải ở gần mới có thể nghe rõ lời hắn nói. Lục Yêu cười thầm, ánh mắt đong đưa: chắc hẳn là thường ngày hắn nói linh tinh quá nhiều, trời cao muốn nhắc hắn giữ mồm giữ miệng, thế mà hắn vẫn chưa lĩnh ngộ. Thật không xứng với áo đạo này.

Hai người mỗi người một câu trêu chọc lẫn nhau, cửa thiện phòng bỗng nhiên mở ra.

Lục Yêu vội vàng nhận lấy xe đẩy, đẩy tiểu thư ra ngoài. Không biết có phải Lục Yêu bị hoa mắt hay không, lúc này nụ cười của đạo nhân Sơn Dương hình như có chút miễn cưỡng, mà tiểu thư lại lấy khăn che mặt, cảm xúc trào dâng.

Đội sau khi rời khỏi thiện phòng một đoạn, Mạnh Chu tháo khăn che xuống, không thể nào che giấu nụ cười trên mặt. Nàng từ từ kiềm chế nụ cười, phân phó Lục Yêu: “Mấy ngày nay để ý tới mấy lời đồn đãi ở trong phủ thêm một chút, đặc biệt là về tin tức Tần phủ.”

Lục Yêu đáp vâng, cũng không dám hỏi nhiều.

Lại nói đi từ cửa vào phủ, Lương thúc canh cửa đã từng chịu ân huệ của Tần Kha, cho nên mỗi lần Tần Kha ra cửa đều giúp đỡ che giấu. Chỉ là hôm nay Lương thúc nhìn thấy Tần Kha cũng không vội vã thúc giục hắn trở về phòng, nhìn chung quanh vài lần, xác nhận không có ai mới kéo Tần Kha đến một góc tối vắng vẻ.

Tần Kha biết Lương thúc có lời muốn nói, nhìn đơn giản cũng biết trong phủ có chuyện lớn xảy ra.

Lương thúc ghé tai vào, nói nhỏ. Sau khi nói xong còn sàu muộn không dứt: “Nhị thiếu gia, người nói trong phủ sẽ không xảy ra chuyện gì lớn chứ?”

Tần Kha vỗ vỗ bả vai Lương thúc an ủi: “Lương thúc yên tâm, phụ thân tìm đại ca cũng chỉ vì hôn sự Mạnh phủ, tám phần là muốn cầu xin hoàng thượng gả, cho nên mới nhắc tới cửu ngũ chí tôn*”

*Cửu ngũ chí tôn: ngũ trong cụm từ này ý chỉ vua – cụm này hình như nói đến chế độ trị vì của vua

Lương thúc gật đầu, cũng không nói nhiều với Nhị thiếu gia nữa, che giấu giúp hắn về phòng.

Nhìn dáng vẻ lén lút lút lút rời đi của Nhị thiếu gia, Lương thúc cũng không nhịn nổi cảm thấy chua xót trong lòng. Đại thiếu gia là con trưởng, Nhị thiếu gia là con thứ, cho nên từ nhỏ hai người đã được đối xử khác một trời một vực. Trong phòng Đại thiếu gia bày biện xa xỉ, ngay cả thứ thảm đặt dưới chân cũng là là thảm đất Ba Tư vô giá. Trong phòng Nhị thiếu gia đơn sơ hơn rất nhiều, ngay cả than đốt trong mùa đông cũng không đủ. Đáng hận nhất tạo hóa trêu ngươi, Đại thiếu gia không học văn không nghề nghiệp, cả ngày chỉ lo ăn chơi; trong khi đó Nhị thiếu gia học hành đủ thứ lại chỉ có thể vui mình ở trong phòng giấu tài.

Trở về phòng, về mặt Tần Kha thay đổi, đúng như lời Lương thúc nói, phụ thân đi tìm đại ca, còn nói tới cửu ngũ chí tôn. Nếu như không phải là cố tình mong soán ngôi vị, thì chính là... Sao lại như thế? Sự tình Nhị Hoàng tử và Tứ Hoàng tử tranh giành Mạnh Chu sau hai năm tiến phủ, bây giờ muốn nói trước sao?

Đang suy nghĩ tâm sự, bỗng từ xa có tiếng nói vọng lại, một người trong đó nghe giống như tiếng chim vàng oanh của muội muội tiểu yêu Tần Phi Vũ.

Chỉ nghe thấy bà vú khuyên can: “Bà cô của tôi ơi, sức khỏe Nhị thiếu gia không được tốt, chúng ta đừng nên quấy rầy.”

Phi Vũ như vừa chạy vừa la hét: “Đâu có đạo lý như vậy, ta thấy nhị ca còn muốn được quấy rầy đấy, ta càng muốn đi, nhị ca cả ngày sống trong phòng không có bệnh cũng trở thành có bệnh!”

Tần Kha vỗ trán: muội muội tiểu yêu ngoài miệng nói lời dễ nghe, hôm nay không biết lại có chuyện gì muốn nhờ. Phòng của hắn bình thường ngoài mấy nha hoàn đến thu dọn, Phi Vũ thỉnh thoảng cũng đến gây rối ồn ào. Ngày trước đúng là phụ thân không cho phép muội ấy rời phủ, muội ấy liền đến chỗ Tần Kha nói ngon nói ngọt xin đưa ra ngoài. Hoặc là muội ấy học được công phu mèo cào gì đó, bất ngờ muốn tỷ thí với Tần Kha. Nói dễ nghe một chút chính là huynh đệ thân thiết, thực ra nha đầu này muốn thể nghiệm tư vị chiến thắng trên người Tần Kha. Trong phủ không có người nào là không biết ngoài Tần Kha, công phu của nha hoàn trong phủ còn tốt hơn muội ấy.

Phi Vũ liền hỏi: “Nhị ca tỉnh chưa?” Chân không dừng lại, cũng không quản mọi việc, tung rềm đi vào. Nàng mặc áo vàng nhạt giản dị kết hợp với quần dài màu xanh, bởi vì nàng chạy nhanh về phía trước, mấy sợi tóc lòa xòa có chút xộc xệch. Nàng cũng không để ý tới chút nào, đặt mông ngồi ở trên giường Tần Kha, cái miệng nhỏ nhắn cong lên: “Nhị ca rất không thú vị, cả ngày đều đi học, đi học, không biết tờ giấy trắng mực đen có gì hay để nhìn.”

Không đợi Tần Kha nói gì, mắt nàng chợt sáng lên, hai mắt nhấp nháy: “Không bằng chúng ta ra ngoài một lúc. Nhị ca, ca nghe muội nói, có vị đạo nhân rất lợi hại sẽ trú tại quý phủ của Mạnh Chu tỷ tỷ.”

Thì ra là đã có chủ ý từ trước, Tần Kha âm thầm cười, lập tức rút ra một chiếc khăn tay bên hông, che ở bên môi, sau đó ho khạc thật lớn. Hắn há hốc mồm thật như muốn nói chuyện, làm như ho khan quá lợi hại, lại đứt quãng không thành câu: “Phi Vũ...khụ khụ...nhị...khụ...ca...”

Phi Vũ còn muốn nói điều gì đó, không ngờ bà vú chạy lại kéo nàng, về mặt hoảng loạn, cũng rất buồn rầu: “Tiểu thư, không phải tiểu thư đã có hẹn với sư phụ hôm nay luyện khúc Bích hải triều sinh* sao?”

* Bích hải triều sinh: có lẽ là một khúc nhạc gì đó ^^

Phi Vũ có vẻ nghi ngờ: “Bà vú, khi nào ta...” Còn chưa nói xong, liền nhận thấy bà vú không ngừng nhấp nháy mắt với nàng, sau đó lời kéo nàng đi ra cửa.

Phi Vũ không thể làm gì khác là chào tạm biệt nhị ca.

Sau khi ra khỏi phòng, lúc này bà vú mới thờ phào nhẹ nhõm, lại không nhận được khuyên nhủ nàng: “Bà cô của tôi, không phải phu nhân đã nói tiểu thư nên ít tiếp xúc với Nhị thiếu gia hay sao, nếu lây bệnh của thiếu gia thì làm sao?”

Phi Vũ nhú mày: “Mẫu thân đúng là!”

.....

Mạnh Chu trải qua ba ngày yên tĩnh, trong phủ cũng không thấy có tin đồn gì mới mẻ, phần lớn là Nhị phu nhân uống trà tán gẫu với thiếp thị nào đó của quan lão gia, hoặc là một người làm nào đó có tư tình với một nha hoàn, hay là Nhị tiểu thư Mạnh Tương Quân mới tự tay gieo được hoa mẫu đơn, nghe nói hoa mẫu đơn này là vô giá.... Mọi chuyện trong nhà cũng chỉ có vậy.

Vậy mà đến ngày thứ tư lại xảy ra một chuyện không hề nhỏ. Nghe nói là người canh cửa ở Mạnh phủ nhìn thấy một cô nương lén lút leo tường, vì vậy triệu tập người truy bắt được. Lúc đầu muốn đưa thẳng đến quan phủ, nhưng đâu biết được nàng kia giáo hoạt đa đoan, trốn được mấy vị người làm, lại trốn được vào trong phủ, công phu như làn khói – biến mất không còn bóng dáng!

Lúc nghe Lục Yêu nói chuyện này, Mạnh Chu còn đang nằm ở trên giường, khẽ nở nụ cười: “Đúng là một cô nương to gan, chẳng qua ta lại nhớ tới một người, nếu như nàng ấy ở đây, có lẽ cũng sẽ làm ầm ĩ như thế.” Nàng nói xong lập tức ý thức được có chuyện không ổn. Bây giờ mình mười sáu, không phải ba mươi mốt. Theo như tính toán, bây giờ nàng ấy cũng chỉ mới mười một tuổi, lúc nàng ấy được gả đến Tây Vực cũng là mười ba tuổi, cách bây giờ chỉ có hai năm!

Nàng cố gắng nhớ lại chuyện xảy ra năm nàng mười sáu tuổi, loáng thoáng chợt hiện lên một đoạn ngắn trong đầu nàng. Nàng vội vã buông tay xuống, chỉnh trang lại một chút rồi vội vàng đi ra ngoài.

Lục Yêu đi sát sau lưng nàng, nhỏ giọng oán trách: “Tiểu thư, chân tiểu thư còn chưa khỏi hẳn, đi chậm thôi, lúc này chuyện cũng đã xảy ra rồi.”

Mạnh Chu cẩn thận ngẫm lại, dừng chân, chờ Lục Yêu theo kịp. Nàng khẽ nâng khóe miệng, “Lục Yêu, em đến xem nếu bọn họ đến lục soát người ở đây thì tìm cách dẫn bọn họ đi nơi khác.”

Lục Yêu đang thở hổn hển, giật mình nói: “Nơi khác? Chẳng lẽ tiểu thư biết người nọ trốn ở chỗ nào?”

Mạnh Chu ghé sát vào tai nàng ta nói mấy câu, Lục Yêu bị dọa sợ đến mức mặt tái nhợt, kêu lên: “Tiểu thư, không được, nếu bị người khác phát hiện là người đến chỗ ấy, chắc chắn sẽ nổi phong ba bão táp đấy!”

Mạnh Chu liếc nàng ta một cái, hình như tức giận: “Bây giờ em không nghe lời rồi, nếu đã như vậy không bằng ta đến cầu xin Đại phu nhân đưa em đến phòng khác.”

Vừa dứt lời, Lục Yêu lập tức im lặng, nàng ta muốn nói thêm điều gì nữa, cuối cùng chỉ đành làm theo ý tứ của tiểu thư: nếu nàng ta phải đến phòng của người khác, tất nhiên sẽ bị người ta làm nhục.”

Mạnh Chu cũng không dừng lại lâu, tránh người làm, đi thẳng tới một gian phòng ở phía trước. Lúc này trong phòng người làm đầy ắp, đến mức không có chỗ mà ngồi, trước cửa còn có hai gốc đào khô héo, trên đó có dán có mấy lá bùa màu vàng. Nàng mơ hồ nhớ năm đó người nọ chạy đến trốn ở đây. Lúc trước quả thực rất tốn công sức để đưa được nàng ra ngoài, thiếu chút nữa còn để nữ nhân diện bị nhốt trong phòng kia trốn ra được.

.....

Cô nương nào đó hốt hoảng chạy tới phòng này một giây trước còn đang đắc ý, một giây sau sợ đến mức con người như rơi ra ngoài. Nàng nhìn thấy trong phòng còn có một nữ nhân khác – tang phục màu trắng, tóc đen bay bay trước mặt, che hết cả mặt mũi.

Cô nương nào đó tự mình an ủi trái tim đang nhảy bùm bụp, bạo dạn gọi: “Phu nhân?”

Nữ nhân kia chợt ngẩng đầu lên, mắt to trống rỗng đập vào mặt cô nương nào đó, quả thật rất giống quý. Chợt cửa sổ bị gió thổi ra, trong lòng cô nương nào đó gào thét kinh hoàng, chạy thẳng ra ngoài cửa, miệng cũng la hét: “Có quý...”

Vừa ra khỏi cửa mấy bước liền bị một người kéo lại, chạy về phía bên kia. Cả người cô nương nào đó run rẩy, một chữ ‘quý’ còn chưa ra khỏi miệng, lại nghe được một giọng nói ấm áp mềm mại: “Suýt, nhỏ giọng chút, nếu để hạ nhân phát hiện sẽ không hay đâu.”

Lúc này Phi Vũ mới nhìn kỹ người nọ, nước mắt bỗng rơi lã chã: “Mạnh Chu tỷ tỷ, vừa rồi làm muội sợ muốn chết.”

Ấn đường Mạnh Chu khẽ động, lúc này là nàng bất ngờ đẩy cửa sổ ra dọa Phi Vũ sợ đến mức phải trốn ra ngoài.

Nếu không phải như thế tại sao có thể khiến Tàn Phi Vũ gọi quý linh tinh, dâng hoàng đi ra ngoài đi theo mình cơ chứ?

Môi Mạnh Chu khẽ nhếch, đưa Phi Vũ còn chưa khôi phục lại tinh thần về phòng mình: tiểu yêu Tàn phủ tới thật đúng lúc!

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: Vận mệnh thay đổi nhân duyên (2)

Dưới sự giúp đỡ của Lục Yêu, Tần Phi Vũ lên ra ngoài bằng cửa sau. Vừa ra khỏi Mạnh phủ, nàng cảm thấy mình giống như được hồi sinh. Chỉ cần nghĩ tới nữ nhân diện trong trong căn phòng phía sau núi, trong lòng vẫn còn cảm thấy rất sợ hãi, cho nên nàng cũng không dám kéo dài thêm nữa, nhất quyết dùng hết sức mình chạy về phía Tần phủ.

Nàng không dám đi vào bằng cửa chính, chỉ đành phải lách lại chiêu cũ, leo tường. Ai ngờ nha hoàn Từ Diên bên cạnh mẫu thân đã dẫn theo mấy tiểu nha hoàn chờ tại chỗ, đợi nàng vừa chạm móng xuống đất liền bắt lấy.

Tần Phi Vũ trợn mắt nhìn họ, xoa xoa mắt, nước mắt lưng tròng: “Các tỷ tỷ cũng khinh thường ta, còn chờ ta ở chỗ này để đón ta, thật là đau, ai ôi...”

Từ Diên quét ánh mắt qua mấy tiểu nha hoàn ở phía sau, che miệng cười: “Nhìn xem, tiểu thư lại bắt đầu dơ dáy rồi, lát nữa ta sẽ dẫn đến chỗ Đại phu nhân chịu phạt.”

Từ Diên là thân tín được đưa từ chỗ nhà mẹ đẻ Đại phu nhân, mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà đều do một tay nàng ta thu xếp. Tướng quân lão gia dĩ nhiên cũng sẽ nể mặt nàng ta một chút, chuyện đó cũng không phải là điều đặc biệt.

Phi Vũ vội nắm lấy ống tay áo Từ Diên, nụ cười xuất hiện trên khuôn mặt nhỏ nhắn: “Nếu ai gan lớn dám đánh các tỷ tỷ, Phi Vũ sẽ là người đầu tiên không tha cho người đó.”

Mấy nha hoàn đều cười lên, Từ Diên kéo tay Phi Vũ, có vẻ oán trách nói: “Đại phu nhân đang chờ người ở trong phòng, người lại lên đi ra ngoài, lần này Đại phu nhân thật sự rất giận.”

Phi Vũ cười khanh khách, đóng cửa hai mắt, “Lúc này mẫu thân không những không trách ta, còn phải thưởng cho ta. Ta đã suy nghĩ một chút muốn hỏi mẫu thân đòi những thứ đồ chơi như vậy.” Nàng như đang suy nghĩ tới điều gì đó, chỉ vào một tiểu nha hoàn, “Người đến chỗ Đại ca, nói huynh ấy hãy đến phòng mẫu thân, có chuyện quan trọng cần phải thương lượng.”

Không lâu sau, chuyện trong Tần phủ cũng vỡ lở, cửa phòng Đại phu nhân càng có nhiều người ra vào, những bước chân kia cũng nhanh đạp nát bậc cửa. Ở đại sảnh nhà chính, người ngồi trên ghế gỗ lớn chính là Đại phu nhân đại tướng quân, cũng là mẹ ruột của Đại thiếu gia Tần Giác và muội muội tiểu yêu Tần Phi Vũ.

Giờ này Đại phu nhân bưng một chén trà kê lên miệng, nhẹ nhàng thổi, lá trà nhấp nhô trên mặt nước, sau đó hớp một ngụm. Đặt chén trà xuống, hỏi một chút: “Còn chưa tìm được Đại thiếu gia sao? Đã tìm qua những nơi Đại thiếu gia thường đến chưa?”

Đào con mắt qua, thấy quản gia đang cúi đầu, cẩn thận trả lời là vẫn chưa tìm được.

Lời vừa dứt, nghe thấy phịch một cái – chén trà trên đất vỡ vụn.

Phi Vũ trợn mắt nhìn bọn hạ nhân, “Quán rượu Dương Liễu, còn có tiệm bánh ngọt, đừng quên Bách Hoa lâu. Còn đứng ngây ngốc ở đó làm gì nữa, mau đi tìm đi.

Nghe nói như thế, mặt Đại phu nhân càng khó coi hơn.

Trong phủ ai ai cũng biết danh tiếng phong lưu của Tần Giác. Tần lão gia và Đại phu nhân cũng từng khuyên can quở trách qua. Nhưng ‘giang sơn dễ đổi bản tính khó dời’, thói hư tật xấu của Tần Giác không thể hoàn toàn thay đổi chỉ bằng mấy câu nói của hai người.

Đại phu nhân thoáng hiện chút bức bối, “Vũ nhi, con nói số mệnh Mạnh tiểu thư tương khắc với phủ ta, lời này là thật sao? Chẳng lẽ con đang dối gạt mẫu thân sao?”

Phi Vũ trừng đôi mắt ti hí, miệng khê cong lên: “Theo như mẫu thân nói, nữ nhi nhanh nhẹn đến Mạnh phủ nghe lén, Mạnh Chu tỷ tỷ đang ưu sầu vì chuyện này, còn đang suy nghĩ phương pháp xin đạo nhân tới bói toán thay đổi vận mệnh.”

...

Lúc này Tần Kha vẫn đang đọc sách ở trong phòng, quản gia phái người tới báo muốn mượn người làm của hắn qua đó, hỏi thăm mới biết là Đại phu nhân có việc gấp muốn tìm đại ca.

Cuộc tìm kiếm người lớn như vậy cũng là lần đầu tiên xảy ra.

Sau khi hỏi thăm một vài câu, người làm liền kể hết mọi sự tình: Đại phu nhân nhận được tin, số mệnh trưởng nữ Mạnh phủ không hợp với Tần phủ, hôn sự này sợ rằng không thực hiện được.

Tần Kha cười, hần dám thề: chuyện này tuyệt đối không xuất hiện như mười lăm năm trước.

Chỉ là nàng và Tần phủ không hợp sao? Vậy cũng không được. Trưởng nữ Mạnh phủ chỉ không hợp với Đại công tử Tần phủ, nhưng tuyệt đối là một cặp trời sinh với Nhị công tử.

Tần Kha buông sách xuống, thay một bộ trường phục màu tím ngày đó từng mặc đến Mạnh phủ.

Lúc hần ra khỏi phủ còn gặp được Thái phó trong phủ đang về cùng Tần lão gia. Nhìn qua thấy sắc mặt Tần lão gia cũng không tệ, nghĩ đến có lẽ chuyện với Thái phó cũng rất vừa lòng.

Tần lão gia nhìn thoáng qua Tần Kha một cái, bất mãn hiện lên trên mặt: “Sao, lại đi với những thư sinh nghèo nàn nói nhảm thi văn sao?”

Tần Kha nhìn xuống, gật đầu, cung kính trả lời.

Nhìn dáng vẻ văng vẳng dạ dạ ngoan ngoãn của hần, Tần lão gia càng tức giận hơn, thầm hận: Lão phu nửa đời chiến đấu trên lưng ngựa, uy phong凛冽, sao lại có thể sinh ra một đứa con vô dụng mềm yếu thế này?

Vì vậy cũng không nói nhiều với hần, đi thẳng vào trong nhà.

Tần Kha quay đầu nhìn lại, chữ to son vàng nổi bật trên biển, cách một con đường cũng có thể thấy được màu vàng óng ánh đầy.

Công phu chạm khắc này thật sự cũng không tồi.

Phố xá nơi thư viện Thang Sơn này rất phồn hoa, nhưng bên trong dường như rất yên tĩnh, phần lớn thư sinh phu tử đều đến đây uống trà đàm đạo thơ văn, có lúc còn nói đến triết học duy tâm, dân tộc ở khắp mọi vùng miền, nhưng chưa bao giờ liên quan đến triều chính. Đây cũng được coi như là một nơi cư ẩn khá tốt.

Tần Kha vừa mới đến thư viện Thang Sơn đã có một thư sinh quen tới chào hỏi.

Ở một góc thư viện có một vị tên là Lục Phái, chỉ thấy hần mặc một bộ áo xám, dáng vẻ sáng khoái không thể kiềm chế. Vừa nghe đến tên tuổi Tần Kha, hần vội vàng đứng dậy chào đón, kết quả là làm đổ nghiên mực, đến mức hất cả lên y phục biến thành một bức ‘tranh sơn thủy phóng khoáng.’

Mọi người đều cười, có mấy vị vây xem cười nói: “Khó trách hôm nay Bạc Minh huynh không hăng hái lắm, thì ra là đang đợi Hoài Cẩn huynh.”

Lục Phái hất vạt áo, vừa ngẩng mặt lên, mặt có chút đỏ. Chỉ thấy hần đến thẳng chỗ Tần Kha, khẽ mỉm cười nói: “Hoài Cẩn huynh, đã lâu không gặp!” chỉ cần cẩn thận nghe là có thể phát hiện câu nói này của hần cực kỳ có ẩn ý.

Tần Kha nở nụ cười phối hợp, nhưng nụ cười cũng không phải tự nhiên lắm, tránh né ánh mắt.

Sau hành lang thư viện có một mái đình, bốn phía đều là ao nước xanh biếc, thật sự là một nơi thích hợp để không bị nghe lén. Giờ này trong đình xuất hiện hai nam tử, chính là Lục Bạc Minh Lục Phái lúc này bị đùa giỡn và Tần Hoài Cẩn Tần Kha.

Lục Phái liếc mắt nhìn đám người đang rình mò ở cửa sổ bên kia, lấy từ phía sau một bức họa vết mực loang lổ, đưa lưng về phía ánh mắt của mọi người mở ra trước mặt Tần Kha, đồng thời cao giọng nói: “Hoài Cẩn huynh nhìn xem, bức họa này thế nào?”

Tần Kha gật đầu rồi lại lắc đầu, dáng vẻ như rất xúc động, “Bức họa này vẽ rất tốt, mực nước vung lên rất phóng khoáng thoải mái, quả thật đã vẽ được một bức phong cảnh vô hình, đám mây ẩn hiện khó thấy, thật kì diệu!”

Trong lòng Lục Phái phì cười: ông đây cũng chỉ tùy tiện vung vài giọt mực, người vẫn có thể lừa gạt!

Tầng bốc nhau mấy câu, người vây ở cửa sổ rình xem cũng cảm thấy không thú vị gì cả, cho nên kéo nhau đi thưởng tranh và thơ của mình.

Thấy tình cảnh như thế, lúc này Lục Phái mới hạ thấp giọng nói, rống giận: “Tần Kha! Huynh đúng là kẻ vong ân phụ nghĩa, huynh bắt ép lão tử ở lại cùng chỗ với mấy tên thư sinh mực nát còn không nói, còn bắt ép ta ở đây những mười ngày! Những mười ngày. Trời ơi! Cả ngày nghe bọn hần vừa nói vừa viết về Không Tử, hàng đêm còn bị lôi kéo đi nghe đàn, đời này lão tử còn chưa nghe qua những thứ như thế, còn tệ hơn cả việc bảo ta lên rừng đốn củi!” Lục Phái vừa mở miệng đã tuôn hết bất mãn trong lòng ra, trong lúc đó đồng thời cũng bắn nước bọt ra bốn phía, quả nhiên là ‘bắn bọt’ phóng khoáng.

Tần Kha âm thầm lui lại mấy bước, đứng ở một chỗ an toàn, về mặt đồng cảm nghe Lục Phái thật lòng thẳng thắn. Đợi sau khi ăn nói xong còn thờ, lúc này mới nở nụ cười nói: “Không phải ta đã đến đây rồi sao, còn tìm cho huynh một việc để thư giãn gân cốt.”

Lục Phái không vui vẻ, nhưng nghe đến ‘thư giãn gân cốt’ nên vẫn ghé tai tới, nghe Tần Kha nói mấy câu, về mặt tức giận đã được thay bằng nụ cười sáng khoái: “Tốt! Tốt!”

Bởi vì giọng hần quá mức mạnh mẽ, các thư sinh trong thư viện bỗng nhiên về phía này. Lục Phái ho hai tiếng, chỉ đành phải thay đổi lời: “Tốt! Hoài Cẩn huynh quả nhiên là một người có mắt thường thức!” đồng thời một tay vỗ lên vai Tần Kha.

Người ngoài nhìn vào cho rằng đây chỉ là vở vai tán thưởng nhau, nhưng là người trong cuộc, Tần Kha khắc sâu cảm giác đau đớn bởi mức độ của ‘cú

võ' kia: kẻ lỗ mãng Lục Phái này lại có thể ra tay nặng như vậy – nội thương!

Lại nói đến Lục Phái, hẳn đâu phải là thư sinh yếu sách gì, quả thực một chữ bẻ đôi cũng không biết. Hắn biết Tần Kha từ lúc tập võ. Tính tình hẳn dễ bị kích động, vì thấy dân chúng chịu khổ nên mới đắc tội với quan viên, bị người ta bắt vào trong ngục giam, sau đó lại không cùng tiếng nói, cho nên đã vùng tay với trưởng ngục... Cuối cùng bị tên quan viên không có lương tâm báo lên là loạn thần tặc tử, phía trên lập tức ra chiếu lệnh xử trảm. Tần Kha tồn không ít bạc, qua tay không ít người mới xin đưa được hắn ra khỏi ngục. Vì tránh né kẻ thù đuổi giết, Tần Kha lập kế đưa hắn đến giấu ở thư viện Thang Sơn, cũng nói mấy ngày nữa sẽ đến gặp hắn nói chuyện.

Không ngờ mấy ngày cũng là đã qua mười ngày, Lục Phái chịu đựng đến mức nội tạng phun máu, vô cùng sốt ruột khổ sở đến mức không sống nổi.

Sau khi hai người gặp mặt, Tần Kha vẫn thư thả thưởng văn ở trong thư viện, còn Lục Phái lặng lẽ cởi áo dài (áo dài nam Trung Quốc khác áo dài ta nhé), thay một bộ y phục màu đen đi đêm, từ trên nóc thư viện bay đi, mục đích rõ ràng – quán rượu Dương Liễu.

Tần Kha cầm bút lông soi trong tay, khẽ nhếch miệng: nghĩ đến không lâu nữa sẽ nghe được tin Đại công tử Tần gia không hiểu sao bị đột kích bất ngờ, bị đánh đến mức sưng mặt sưng mày đến mức không nhìn được phương hướng? Điều này cũng thật đúng với câu kia: Đại tiểu thư mệnh gia có số mệnh tương khắc với Tần Giác, đến lúc đó...

Tần Kha vô cùng vui vẻ.

.....

Lục Yêu thờ hồn hèn chạy vào, thờ không ra hơi nói: “Tiểu thư, người đừng vội đọc sách, xảy ra chuyện rồi!”

Mấy ngày nay tâm trạng Mạnh Chu rất tốt, bởi vì nàng bịa ra số mệnh bói toán để nó lan truyền trong phủ, còn để cho Tần Phi Vũ ở Tần phủ nghe được chuyện này, mấy ngày nay không cần nàng mở miệng, mọi người hình như cũng đang bàn luận.

Mà đạo nhân Sơn Dương dĩ nhiên cũng có nghe nói, lại chưa từng giải thích hay phân bác, cũng coi như là đã chấp nhận tin đồn này.

Chuyện này còn khiến tâm trạng Mạnh Chu tốt hơn nữa. Sau này cho dù có chuyện gì lớn xảy ra cũng chỉ cần đẩy tới người đạo nhân Sơn Dương. Chỉ cần lấy khăn chấm nước mắt, khóc lóc nói: là ông ta coi sai cho ta rồi sao? Hại số Mạnh Chu thật khổ....

Lục Yêu không rõ chuyện gì đã xảy ra, sao tiểu thư còn vui vẻ hơn bình thường? Quá không bình thường rồi. Nàng ta nhìn quyển sách trên tay tiểu thư, phía trên rõ ràng là bốn chữ to rõ ràng ‘Bình pháp tôn tử’.

Tiểu thư xem bình pháp làm gì, chẳng lẽ có lòng muốn ra chiến trường sao? Chắc chắn không thể nào!

Mạnh Chu bình tĩnh trở lại, sau khi hỏi thăm mới biết được Đại công tử Tần Giác của Tần phủ đang trên đường về phủ thì bị người ta chặn đánh. Không những thế hắn căn bản không nhìn thấy dung mạo của người nọ, thế thảm hơn, hạ nhân đang trên đường đưa kiệu hắn về phủ, cỗ kiệu ly kỳ bị bẻ, Tần Giác ngồi trong kiệu liên tiếp gặp tai nạn. Hắn không chỉ bị rách mũi, khoe miệng, mắt cũng bị thương, trên trán và trên người đầy những vết thương lớn nhỏ. Tuy vết thương không sâu nhưng lại giằng dầy toàn thân, nhìn đến thật sự có mấy phần chua xót.

Mạnh Chu vừa nghe thấy, càng vui vẻ hơn: Đáng đời! Tên tiện nhân này vẫn nên chịu chút đau khổ đi.

Chẳng qua nàng đang suy nghĩ, rốt cuộc là người nào thay trời hành đạo, vô tình đúng lúc cũng giống như nàng dự liệu mưu kia chứ?

Lo trái nghĩ phải, cuối cùng cũng không hiểu.

Hai phủ Tần Mạnh vì chuyện giải quyết hôn sự mà phiền muộn, chuyện cầu hôn tạm thời không nói đến, cũng mơ hồ nghe được lời đồn đại, nói là cuộc hôn nhân này tám phần muốn vỡ, sẽ chờ nhà nào không chịu được phải mở miệng trước phải gánh chịu phần trách nhiệm thoái hôn này.

Chuyện như thế từ từ trôi qua mấy ngày, chuyện từ hôn không thấy bóng dáng đâu, trong cung lại vô cùng náo nhiệt – Công chúa Ngọc Ninh vừa tròn mười lăm tuổi (trong văn gốc là đến tuổi cập kê, là tuổi có thể kết hôn ở thời phong kiến).

Công chúa Ngọc Ninh này và Nhị Hoàng tử đều do Hoàng hậu sinh ra, địa vị trong cung vô cùng nổi bật, cho nên nghi thức sinh nhật mười lăm tuổi cũng rất xa hoa. Nghe nói trong cung dự tính sẽ thiết yến tiệc trong ba ngày, ngày đầu là lễ mừng tuổi mười lăm, ngày tiếp theo là ngày yến tiệc của quần thần, đồng thời sẽ tiếp đãi sứ thần Tây Vực; mà ngày thứ ba sẽ mời con cháu danh môn trong kinh thành vào cung ăn mừng.

Hai ngày trước sắp xếp cũng không hiếm, ngược lại ngày thứ ba lại khá hao tổn tâm tư con người.

Mạnh Chu vẫn dựa vào đầu giường xem Bình pháp Tôn Tử, thời gian này càng xem càng thấy thú vị, đến mức không muốn buông tay. Sau khi nghe đến chuyện này, cuối cùng nàng cũng đặt sách xuống, cười nói: “Chỉ sợ đây cũng là một cuộc tuyển chọn phò mã.”

Lục Yêu đứng bên giật mình: “Nếu thật sự là như thế, chỉ cần mời những công tử trong thành đến là được, sao phải mời các tiểu thư đến?”

Mạnh Chu cầm sách lên lại đặt xuống, bắt đầu cười: “Tuổi của mấy Hoàng tử cũng không còn nhỏ, ngoài chọn rể cũng nên giúp bọn họ chọn Hiền phi.”

Lục Yêu vừa nghe thấy, tròn to mắt: “Tiểu thư... Người nói công tử được mời có thể trở thành phò mã của Công chúa Ngọc Ninh, tiểu thư được mời

cũng có thể là Hoàng tử phi tương lai sao?”

Mạnh Chu hơi giận, nàng mới xem được mấy chữ đã bị cắt đứt, vẻ mặt không vui nói: “Đó là chuyện tất nhiên, chỉ là Lục Yêu, chuyện này không liên quan đến chúng ta, cái đầu nhỏ của em đừng nghĩ quá nhiều.”

Đôi mắt Lục Yêu càng tròn to hơn, đột nhiên nhún mạnh: “Tiểu thư, sao lại không liên quan, người cũng được mời gia nhập hàng ngũ tiểu thư đó!”

Mạnh Chu buông hai tay, bình thư rơi trên mặt đất. Trong đầu nàng chợt hiện lên câu nói kia của Tần Kha: mười lăm ngày sau, hẹn gặp lại trong cung, đến lúc đó nếu nguyệt lão giắt dây, chỉ sợ nhân duyên cũng đã định.

Thật sự hẳn đã đoán đúng!

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đò Hạ Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Công chúa Ngọc Ninh

Hôm Công chúa Ngọc Ninh tổ chức lễ cấp kê, các danh môn thị tộc khắp kinh thành đều phái người đưa quà mừng tới. Mấy lão đại gia ngày thường nóng lòng muốn vợ vệt của cải lần này cũng không hề do dự tặng những tảng trân dị bảo trong nhà, ví dụ như mười hai viên dạ minh châu Nam Hải. Nghe nói dạ minh châu Nam Hải rất tròn trịa lại sáng long lanh, có viên châu lớn như quả trứng gà, tỏa ra quang sáng rực rỡ, ánh sáng lộng lẫy soi khắp một vùng tối tăm giống như ánh mặt trời chiếu lên Nam Hải.

Còn có một bộ chén vàng Phụng Hoàng, chén này làm từ vàng do Giao Chỉ Quốc tiến cống, có chạm trổ cảnh phụng hoàng bay lên, màu vàng rờn chói mắt càng làm tăng thêm vẻ diễm lệ vô song của phụng hoàng, vô cùng cao quý khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Cứ như thế bảo vật từ khắp nơi đều tụ tập về đây, dật thành một cảnh tượng long trọng trong hoàng cung, cũng làm cho dân chúng bàn luận say sưa.

Chẳng những thế, hiện nay mọi người ở các quán trà quán rượu tận các làng xã cũng đều đang đàm luận việc này.

Quán rượu Dương Liễu rất náo nhiệt, trong lúc Liễu Phiêu Phiêu bê rượu lượn quanh những vị khách kia, nghe thấy bọn họ nói về Công chúa Ngọc Ninh trong lòng ghen tỵ chết đi được: sao Liễu Phiêu Phiêu ta không thể làm Công chúa, ông trời cũng thật bất công.

Trong lòng nàng ta vẫn còn bất bình, lúc đi qua một bàn rượu nghe được một cuộc trò chuyện của hai vị công tử, bước chân hơi chậm lại.

“Mỗi năm đều là những thứ đồ chơi đó, muội thấy đến mức nhàm chán rồi, viên châu kia có gì đẹp đâu, nhìn vào hai mắt đã chói lòa, còn bộ chén vàng kia dùng để đựng rượu muội cũng chả thèm...”

“Vây cũng đúng, nhưng nếu Ninh nhi muốn cái gì, cho dù là mặt trăng trên trời, hoàng...Ca ca cũng sẽ hái xuống cho muội.”

Sắc mặt Liễu Phiêu Phiêu biến đổi, nàng lén lút đánh giá hai vị này. Nhìn qua là hai vị nam tử tuấn tú, nhưng nhìn kỹ thì một vị trong đó thân hình hơi mỏng manh, vòng eo mảnh khảnh, môi hồng răng trắng, móng tay lại có màu tím nhạt của nước son ---- hóa ra là một cô gái xinh đẹp.

Lại nghĩ đến cuộc trò chuyện của họ ban nãy, Liễu Phiêu Phiêu cảm thấy vô cùng kinh ngạc: Chẳng lẽ vị này chính là Công chúa Ngọc Ninh, vậy...còn vị kia là Hoàng tử? Sau khi kinh ngạc, mặt mày Liễu Phiêu Phiêu lại có chút xao động: lại để ta có cơ duyên gặp gỡ như vậy.

Sau đó nàng ta đi vào hậu đường, phái một gã sai vặt đến Tần phủ tìm Tần Giác đến, dặn dò xong việc này nàng ta cũng chẳng thêm để ý tới công việc làm ăn ở phía trước nữa, uốn éo thất lưng đi vào khuê phòng trang điểm thật đẹp, còn kéo kéo cổ áo để lộ chỗ xương quai xanh nhiều hơn nữa. Nhìn dáng điệu phong tình vạn chủng (lãng lợ) trong gương đồng, Liễu Phiêu Phiêu càng đắc ý hơn: nếu có thể lọt vào mắt của Hoàng tử, cho dù chỉ được một lần ân ái cũng có thể mang thai huyết mạch của hoàng thất, đến lúc đó mẹ vinh nhờ con, bay lên ngọn cây cũng không phải việc khó.

.....

Trên bàn là một quyển sách còn lại duy nhất về tiền triều, trong đó ghi chép lại phong tục tập quán của dân tộc và hệ thống sông ngòi ở các nơi. Tần Kha đọc say mê, trong chốc lát không nghe thấy tiếng động bên ngoài, cho đến khi trên đỉnh đầu truyền đến tiếng mái ngói bị dờ ra, lúc này mới cảnh giác đứng lên. Nhưng tất nhiên lúc đó đã muộn rồi, một người đàn ông mặc đồ đen nhảy thẳng từ trên mái nhà xuống, thân người nhẹ nhõm rơi đúng vào phòng của Tần Kha.

Hắn vừa mới nhảy xuống, còn chưa kịp nghỉ ngơi đã bị cây quạt nhanh như gió quét tới vắt ngang trước mặt, dừng lại trên cổ hắn, có thể so với đường kiếm đoạt mạng. Hắn khẽ quát: “Là ta là ta, dừng tay!”

Tần Kha nhìn điệu bộ cầu xin của hắn mới chậm rãi thu hồi cây quạt, bình tĩnh nói: “Nếu không phải huynh, cây quạt này của ta đã cắt đứt cổ hòng huynh rồi.”

Vạch miếng vải đen che khuôn mặt, Lục Phái trừng mắt giận dữ: “Tiểu tử thối, hóa ra là dọa ta! Đúng là nham hiểm!”

Tần Kha không phản bác lại, chỉ cười cười: “Nói chuyện chính đi.”

Sau khi Lục Phái ra khỏi thư viện Thang Sơn vẫn không trở về mà đi theo dõi xung quanh Tần phủ, quan sát nhất cử nhất động của Đại công tử Tần gia. Chỉ cần Tần Giác vừa xuất phủ sẽ đến “ân cần” hỏi thăm sức khỏe một một chút. Mặc dù không đến mức tổn thương gân cốt của hắn, nhưng để hắn phải chịu chút thương tích trên da thịt thì rất dễ dàng.

Canh giữ mấy ngày cũng không thấy Tần Giác đi ra ngoài, hôm nay hắn quả thật chịu không nổi nữa, cho nên đã mạo hiểm đột nhập vào Tần phủ. Không ngờ lại phát hiện có tên hạ nhân lẻn đi vào từ cửa hông, còn đi gặp riêng tên người hầu của Tần Giác. Lúc nghe lại nghe được một chuyện không hề nhỏ: Công chúa Ngọc Ninh lên xuất cung, lúc này đang ở quán rượu Dương Liễu.

Hôm qua vừa mới tổ chức lễ cập kê, hôm nay phải mở tiệc chiêu đãi quần thần cùng sứ giả ngoại quốc. Vậy mà Công chúa Ngọc Ninh lại xuất cung, đúng là lớn mặt.

Tần Kha khẽ mỉm cười, nói: “Vừa lúc muốn huynh giúp ta một việc.”

Lục Phái rất quen thuộc với nét mặt này của hắn, xác định là lại có người nào đó bị hắn tính kế, hơn nữa người này không phải là Công chúa Ngọc Ninh thì cũng là Đại công tử Tần gia. Lục Phái thầm cảm thấy đau đầu: Tên Tần Kha này chỉ toàn khiến người ta phải làm những chuyện tổn thọ.

Hắn rót cho mình một chén trà, một ngụm uống hết, nhuận họng rồi mới nói: “Lão tử quyết không đụng vào người của hoàng cung, nếu huynh dám xúi giục ta phạm tội tru di cửu tộc, hôm nay ta sẽ về quê cày ruộng, cùng lắm thì bị tay chân của bọn tham quan bắt được thôi.”

Tần Kha ngẩng đầu, chỉ vào chỗ nóc nhà lúc Lục Phái nhảy xuống làm hông: “Trước khi đi nhớ sửa lại nóc nhà.”

Lục Phái rất bất đắc dĩ: Tên Tần Kha này không phải người, lại vô tình vô nghĩa như vậy. Mạng của lão tử do hắn cứu mà hắn cũng không biết thương tiếc, phải bắt lão tử đi làm chuyện đó sao? Trời xanh đúng là không có mắt.

Nhưng có lẽ Lục Phái đã suy nghĩ nhiều rồi, Tần Kha chỉ muốn hắn đến quán rượu uống rượu thôi.

Quả thật là uống rượu, nhưng vẫn còn bổ sung thêm một việc khác ---- xem diễn trò.

.....

Lục Yêu đứng đờ đờ nôi giận vào phòng, nhìn thấy Mạnh Chu không nhìn được oán trách: “Tiểu thư, mấy tú nương đó thật là khi dễ người ta, em thấy phục sức vào cung của Nhị tiểu thư đã hoàn thành xong hôm qua rồi, vậy mà của tiểu thư vẫn còn thiếu một đoạn nữa mới xong. Nhưng bọn họ còn vừa cắn hạt dưa vừa tán dóc, từ đầu đã không muốn gấp rút làm cho xong rồi. Em chỉ nói họ vài câu, vậy mà họ lại vu cáo em làm trễ nải tiền độ của họ. Em thấy bọn họ đã ăn gan hùm mật gấu mới dám lấy việc này làm trò đùa!”

Đại phu nhân đi lễ phạt, bây giờ đa phần chuyện của quý phủ là do Nhị phu nhân quản lý. Có lẽ là Nhị phu nhân đã bí mật gợi ý cho mấy tú nương gây khó dễ, vì cho dù ngày mai tiền cung cũng không để cho Mạnh Chu đoạt mất hào quang của Trương Quân.

Mạnh Chu tán thành gật đầu: “Ừ, đúng là quá đáng.” Nói xong lại xem binh thư của nàng.

Lục Yêu đứng bên cạnh lo lắng vô cùng: “Tiểu thư, vậy phải làm sao mới được đây, nếu nhóm tú nương còn không bắt đầu, ngày mai người phải mặc gì để tiến cung?”

Mạnh Chu cũng không hề ngẩng đầu: “Ta nhớ mạng máng trong rương có một bộ quần áo màu sáng có thêu hải đường tĩnh đề, em đi tìm xem, rồi tìm thêm một chiếc áo ngoài nữa. Nếu thật sự không kịp, sáng mai ta sẽ mặc như vậy.”

Đôi mi thanh tú của Lục Yêu nhú lại: “Tiểu thư, bộ quần áo đó đơn giản quá, vậy vào cung chẳng phải người ta sẽ coi thường sao?”

Mạnh Chu không biết phải làm sao với sự cố chấp của nha hoàn này, đành phải nói rõ với nàng ta: “Ta cùng Trương Quân vào cung, không biết Nhị phu nhân sẽ oán giận ta thế nào, làm sao còn có lòng tốt chuẩn bị xiêm y cho ta vào cung nữa chứ? Bây giờ có thúc giục đám tú nương cũng vô dụng, đã như vậy thì cứ tìm một bộ váy áo thường ngày cũng được.”

Nhưng lý do thoái thác này chỉ là dùng để dỗ dành Lục Yêu mà thôi, còn có một tầng ý tứ nữa mà Mạnh Chu không nói ra.

Ngày mai y phục đơn thuần của nàng và hoa phục của Trương Quân tất phải đối lập rất rõ rệt. Một là không phải cướp mất phong thái của Trương Quân, thứ hai cũng cho người ta thấy rõ ràng là ở trong phủ Trương Quân được yêu thương thế nào, mà chính trưởng nữ như nàng lại khó coi ra sao.

Đến lúc đó, lời đồn đãi dòng chính thứ của Mạnh phủ không phân biệt lớn bé dĩ nhiên cũng không thể ngăn được. Sự chê trách của mọi người sẽ lợi hại hơn cả việc mình khóc lóc kể lể trong phủ rất nhiều. Phụ thân rất coi trọng thanh danh, nếu như chuyện ra nông nổi này, tất nhiên sẽ không để Nhị phu nhân tùy ý tiếp tục làm lẫn lộn thêm nữa.

Mạnh Chu mỉm cười: Tạm thời chịu nhẫn nhịn bị coi thường mới có thể được thoải mái về sau.

.....

Liễu Phiêu Phiêu bàn bạc với Tần Giác ở hậu đường, khoe miệng nàng ta nhếch lên thật cao, đôi mắt kiêu mị ngày càng hẹp dài: “Không phải là chàng vẫn luôn băn khoăn làm thế nào để đẩy lùi mối hôn sự với Mạnh phủ sao? Ta có cách. Một lát nữa trông thấy Công chúa Ngọc Ninh, chàng cứ thế này...”

Đợi đến khi nói xong, Tần Giác không hỏi vờ tay ôm lấy eo thon gọn của nàng ta, tựa vào ngực nàng ta đặc ý nở nụ cười: “Phiêu Phiêu, nàng quả nhiên là quân sư giỏi của ta. Nếu đề Công chúa Ngọc Ninh tin vào lý do này, ngày mai tiến cung đại tiểu thư Mạnh gia nhất định sẽ không có hoa quả ngon để ăn, đến lúc đó ta sẽ đổ thêm dầu vào lửa, có thể từ chối mối hôn sự này rồi.”

Liễu Phiêu Phiêu đẩy hẳn ra, giục hẳn đi đường vòng ra ngoài, còn nàng ta lại đi vào từ cổng chính.

Tần Giác xuất hiện với một khuôn mặt bị đánh như một cái đầu heo khiến cho mọi người trong quán rượu chú ý đến. Mà một gã sai vặt được Liễu Phiêu Phiêu an bài đã nhanh nhẹn đến đón Tần Giác ngồi vào một bàn sát cạnh bàn của Công chúa Ngọc Ninh, đồng thời bắt đầu nói chuyện.

“Vết thương trên mặt Tần công tử vẫn chưa khỏi sao?”

Tần Giác thở dài: “Ài, đừng nói nữa, đều là số mệnh rước họa vào thân.” Ánh mắt của hắn chú ý đến tình hình Công chúa bên này, thấy vẻ mặt của Công chúa khó chịu, có lẽ là nghe được lời nói của mình nên diễn càng nhập tâm hơn.

Hai người cứ như vậy một tăng một hứng đưa đến chuyện chung thân của đại tiểu thư Mạnh gia và Tần Giác.

Có không ít người trong quán rượu quen biết với Tần Giác, bởi vậy cũng dòc hết sức mình kể ra những điều không tốt của Mạnh tiểu thư, nói Đại tiểu thư Mạnh phủ vô tài vô đức, tính tình quái gở...

Công chúa Ngọc Ninh lộ vẻ khinh thường, lúc nghe có người khuyên Tần Giác từ hôn thì nàng bất ngờ đứng dậy, khí thế lấn át, lướt qua từng người, nói: “Rõ đúng là chuyện cười, một đám nam nhân lại giống như thôn phụ ở chợ nói xấu người khác sau lưng mà không thấy hổ thẹn.”

Những người đang nói chuyện đều là con cháu thế gia, thường ngày được tôn sùng, nào có ai dám lớn tiếng với bọn họ, càng khỏi phải nói tới bị mắng. Bởi vậy, lời này vừa nói ra, tinh thần quần chúng vô cùng phấn khích. Một người trông ra dáng công tử đứng lên, giận dữ chỉ vào Công chúa Ngọc Ninh, quát to: “Thư sinh trắng trẻo, bọn ta đang thảo luận, mắc mớ gì tới người? Còn dám nói xằng nói bậy ở đây nữa, chán sống sao?”

Tần Giác thấy hồng vệệp, nhìn Lương công tử đang tức giận, dáng vẻ như sắp đánh nhau, vội vàng kéo hẳn ra: “Lương công tử bớt giận, chẳng qua là vị tiểu công tử này không hiểu rõ nguyên do thôi, cũng không phải cố ý gây khó dễ cho huynh đâu.”

Cả đôi này Ngọc Ninh cũng chưa từng nghe ai nói như vậy, làm sao dẫn nổi cơn giận này. Lập tức hừ lạnh khinh bỉ: “Nếu ta vẫn gây khó dễ cho người thì sao, là gan của một tên dân đen cũng không nhỏ.”

Nàng vừa nói ra lời này, Nhị Hoàng tử vốn còn đang xem náo nhiệt lúc này khuôn mặt đã biến sắc, ánh mắt hẳn ra hiệu cho thị vệ ra ngoài canh giữ cho quán rượu, không muốn cho người ta làm ầu.

Mà lúc này Lục Phái cũng đang ở bên trong quán rượu, hắn uống từng chén một, nhìn vẻ mặt làm bộ làm tịch của Tần Giác, hận không thể nện chén rượu trong tay cho khuôn mặt hắn nở hoa.

Thật sự là nghe không nổi nữa, hắn trừng lớn mắt nhìn người ngồi đối diện: “Huynh bảo lão tử đến là để nghe thằng nhãi này hát tuồng à?”

Người đối diện chính là Tần Kha.

Chỉ thấy hắn đội nón rộng vành, người ngoài không thấy rõ mặt hắn, nhìn xa xa chỉ thấy giống như một người hành tẩu giang hồ. Hắn thông thả uống một ngụm rượu, nói: “Bình thường đến rạp hát còn phải thưởng ngân lượng, hôm nay không tốn đến nửa văn tiền cũng có thể xem tuồng, vậy không tốt sao?”

Ồ...”

Tần Kha hưng trí bừng bừng nhìn bên kia ---- dường như có người động thủ.

Kẻ ra tay là vị Lương công tử kia, hắn vẫn không hiểu từ “dân đen” trong miệng Ngọc Ninh rốt cuộc là ý gì, chỉ cảm thấy người này quá mức kiêu ngạo, khiến hắn không thể nhịn được muốn dạy dỗ cho một trận.

Đương nhiên nắm đấm sẽ thăm hỏi Ngọc Ninh.

Nhị Hoàng tử thấy thế, hét lớn: “Người đâu!”

Bọn thị vệ rút kiếm giấu trong người ra, từ ngưỡng cửa xông vào. Nhưng nước xa không cứu được lửa gần, nắm đấm của Lương công tử đã gần ngay trước mắt.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Ngọc Ninh cuống quýt thò tay kéo Tần Giác bên cạnh che trước người.

“Bốp” ---- tiếng xương tay và gò má va nhau vang lên.

Á ---- Một tiếng kêu thảm thiết bật ra từ trong miệng Tần Giác.

Nhất thời toàn cảnh lặng ngắt như tờ.

Ngọc Ninh nở nụ cười, nàng kéo tay Nhị Hoàng tử, giảo hoạt nháy mắt: “Nhị ca, chúng ta đi thôi.”

Lục Phái nở nụ cười, hắn vừa thông suốt uống ừng ực vừa chụp lên cạnh bàn nói: “Cái này gọi là tự mình tạo nghiệt thì không thể sống được.”

Tần Giác nức nở nghẹn ngào, sống mũi đã bị thương của hắn nay lại càng nặng hơn, lần này đã bị méo lệch hoàn toàn ---- Ông trời ơi, vì sao lại đối xử với ta như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Lén lút gặp nhau ở ngự hoa viên

Khuôn mặt thương tích, không thích hợp để vào cung diện thánh.

Mấy chữ ngắn ngủi đã chặn dứt ý nghĩ muốn cười một Công chúa về nhà của Tần Giác, đồng thời đưa đôi mắt oán giận nhìn nhị đệ Tần Kha lê thân thể ốm đau vào cung. Hắn cuống cuống nắm lấy cánh tay phụ thân hỏi: Cùng là có bệnh, vì sao Tần Kha đi được mà con lại không?

Tần tướng quân thật đau đầu, ông nhéo Tần Giác một cái: “Có thể giống nhau sao, tuy Kha nhi bị bệnh nặng nhưng vẫn còn tuấn tú lịch sự, con thì sao?” Ánh mắt sắc bén khinh thường đều lưu lại trên mặt Tần Giác. Tần tướng quân cảm thấy thể diện đều bị đứa con trai này làm mất hết, đường đường là con trai của Tướng quân lại bị người ta đánh ra nông nổi như vậy! Đúng là nhục nhã mà!

Vì thế Tướng quân hạ quyết tâm, sau này ông phải canh chừng đứa con trai này luyện võ, không thấy được cảnh con trai đậu Võ Trạng Nguyên thì không bỏ qua.

.....

Trước khi đi, Mạnh Chu và Trương Quân đến nhà chính chào trưởng bối, Mạnh lão gia ngồi trên ghế đầu, bên trái là Nhị phu nhân, Đại phu nhân vẫn chưa xuất hiện.

Mạnh lão gia nhắc nhở mấy nữ nhi vào trong cung phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, phải biết tùy cơ ứng biến. Trước khi đi, ông lại cố ý dặn dò Mạnh Chu: Không cần hơn người, chỉ cần không quá thấp kém.

Vừa dứt lời, Nhị phu nhân cười vô cùng hả hê, liếc nhìn Trương Quân.

Hôm nay Trương Quân mặc bộ váy dài màu đỏ tím, làn váy kéo trên đất theo từng bước chân nhẹ nhàng, tư thái quả thực rất đầy đủ thướt tha. Trên vạt áo có thêu hoa mai trắng hồng xen lẫn như ẩn như hiện, khi gió thổi thoảng qua còn có thể ngửi được hương hoa mai trên người Trương Quân ---- tối hôm qua nàng đã ngâm nước hoa mai đến mấy canh giờ. Tóc dài đen như mực xoa tự nhiên sau người, chiếc trâm ngọc bạch mai nổi bật trên mái tóc càng thêm thuần khiết chói mắt.

Trang điểm như vậy, cả người nàng ta giống như tiên nữ hoa mai vào ngày đông, vừa lạnh lạnh vừa cao quý, không biết nội tâm có đơn độc đứng cảm như mai ngày đông hay không.

Nếu so sánh thì Mạnh Chu đơn giản hơn nhiều. Cũng là váy dài, nhưng dù là màu sắc, hoa văn hay là cách gia công cũng không thể sánh kịp Trương Quân.

Sau khi hai tỷ muội vào cung thì đã có không ít giai nhân sum họp ở ngự hoa viên, tùm năm tùm ba đàm tiếu. Có cô nương nghe cung nhân nói tỷ muội Mạnh phủ đến liền cười chào đón.

Một cô nương âm thầm liếc mắt đánh giá hai người, lập tức đi về phía Trương Quân, vô cùng thân thiết cầm tay nàng ta, nói: “Là Mạnh Chu tỷ tỷ phải không? Muội là Vạn Tuệ Như của Đại Lý Tự phủ Thiếu Khanh, vẫn luôn nghe nói tỷ tỷ khí chất như lan, hôm nay được diện kiến quả nhiên là phi phàm, dung mạo bậc này khiến muội muội hồ thẹn biết bao, thật sự là chỉ có trên bầu trời, ở nhân gian nào có được vài lần gặp gỡ...”

Vạn Tuệ Như thao thao bất tuyệt lòng ngưỡng mộ của mình, ở bên cạnh không ít người đã lộ ra vẻ mặt chán ghét. Nghĩ thầm: Vừa rồi cô ta còn dùng lời giống vậy để nói về mình, bây giờ lại đến phiên nữ nhi Mạnh gia.

Mà các nàng vẫn chưa phát hiện ra là, vẻ mặt của Mạnh Trương Quân bị nắm tay càng ngày càng trắng bệch, nàng ta cố nén một hơi, chậm rãi rút khỏi tay Vạn Tuệ Như, tươi cười xa cách, giọng điệu giọng gào: “Sợ là tỷ tỷ nghĩ sai rồi, muội là Mạnh Trương Quân.”

Vạn Tuệ Như sợ đến mức tay giống như bị điện giật, rút lại nhanh chóng, nàng ta phản ứng rất nhanh, vội vàng bước sang bên cạnh một bước, lập lại chiêu cũ muốn bắt tay của Mạnh Chu.

Mạnh Chu đứng bên cạnh xem kịch hay, nàng đã sớm có phòng bị, lúc Vạn Tuệ Như bước qua đã giáng đòn phủ đầu: “Vạn Tiểu Thư mạnh khỏe, đa tạ lời khen vừa rồi của cô. Công chúa còn đang đợi, chúng ta qua đó lại nói tiếp nhé.”

Một câu khách khí chặn lại lời nói của Vạn Tuệ Như, đồng thời cũng làm cho đôi tay đang giờ ra của nàng ta rơi giữa không trung.

Nhìn bóng lưng hai vị tiểu thư của Mạnh phủ đi xa, đôi mắt nàng ta hiện lên một tia u ám, dậm chân, trong mũi hừ ra một hơi không phục.

Các tiểu thư nói chuyện một lát thì Công chúa Ngọc Ninh đến. Nàng ngồi trên liễn kiệu, cung nga trái cầm phải ôm, có cầm quạt, phục vụ trà bánh, hầu hạ bên người, một khí chất tôn quý của hoàng thất.

Sau khi trò chuyện vài câu, Công chúa Ngọc Ninh bỗng dừng lướt nhìn mọi người: “Mạnh Chu là vị nào?” Nàng dựa vào ghế phượng, điệu bộ rảnh rang, trong đôi mắt nhỏ còn có chút ý vị không nói rõ.

Mạnh Chu suy tính một lát, lúc còn đang do dự xem phải ra sân thế nào ---- chuẩn xác hơn mà nói là làm thế nào để cúi thấp gấp thân, không xảy ra chuyện gì quá đáng. Bỗng nhiên trong phút chốc sau lưng lại có một nguồn sức mạnh đẩy Mạnh Chu lên trước mặt Công chúa.

“Mạnh Chu tỷ tỷ đang nghĩ gì vậy, Công chúa đang đợi tỷ trả lời kìa.” Người đang nói là Vạn Tuệ Như.

Lòng ghi hận của người này quả nhiên là dữ dội, ban nãy Mạnh Chu chỉ mới làm bề mặt nàng ta một chút, bây giờ đã vội vàng muốn nàng xấu mặt rồi.

Mạnh Chu khép mi, cúi đầu, khóe mắt hiện lên ánh sáng nghiêm nghị, miệng lại phát ra giọng điệu cung kính: “Bẩm Công chúa, dân nữ...”

Còn chưa nói hết câu đã có tiếng cười chen vào, âm thanh trầm mạnh chấn động: “Ninh nhi lại ức hiếp người ta sao?”

Mạnh Chu ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Công chúa Ngọc Ninh nhảy xuống khỏi ghế phượng, chạy hai ba bước đến bên cạnh một người, hờn dỗi: “Đại hoàng huynh lại trêu chọc Ninh nhi rồi, sao Ninh nhi lại ức hiếp người ta được!” Nàng nhún mày lại, quay đầu liếc nhìn các cô nương, khẩu khí ngang ngược: “Các cô nói có phải không?”

Tiếng cười lại vang lên, khác nhau chỉ là, tiếng cười lần này lại dịu dàng thân thiết, có hơi thiếu sức lực.

Lòng Mạnh Chu khiếp sợ nhìn lại theo giọng nói, nhất thời lồng ngực cuộn lên từng đợt sóng ---- Tần Kha?!

Không biết là cố ý hay vô tình, hôm nay Tần Kha vẫn mặc một bộ trường sam thêu chim phi thúy trên cây trúc màu đen, cổ áo và cổ tay có viền tím, bên hông cũng đeo một khối Lam Điền Ngọc.

Đối diện với nụ cười của Tần Kha, Mạnh Chu có chút sững sốt, lại có loại bút rút khi vụng trộm bị bắt quả tang. Nàng cố gắng thả lỏng mỉm cười, lúc này mới lễ độ chuyển tầm mắt đi, tán gẫu với tiểu thư bên cạnh. Không hiểu sao lúc nàng nói chuyện với các tiểu thư lại cảm thấy khuôn mặt mình nóng lên từng cơn, nàng có loại dự cảm: Tần Kha vào cung sẽ gây chuyện, còn làm chuyện gì, tốt hay xấu... Những chuyện như vậy thì chỉ có Tần Kha mới biết được.

Đi cùng Tần Kha là Đại Hoàng tử, sau bọn họ lại xuất hiện thêm không ít các đồ đệ thế gia, mọi người cùng nhau vào Ngự hoa viên thường tranh làm thơ cực kỳ vui vẻ.

Công chúa Ngọc Ninh nhìn quanh, vẻ mặt bất mãn: “Đại hoàng huynh, bọn họ đâu?”

Đại Hoàng tử khẽ vuốt đầu Ngọc Ninh vài cái: “Nhị hoàng huynh và Tam hoàng huynh của muội đang thương nghị chuyện quan trọng với phụ hoàng, mấy hoàng đệ muốn chuẩn bị cho muội một kinh ngạc, đợi lát nữa là biết thôi.”

Khóe miệng Ngọc Ninh nhếch lên: “Phụ hoàng cũng thật là, cả ngày cứ tìm bọn họ đến thương nghị chuyện quốc sự, chuyện quốc sự cấp bách lắm hay sao? Cả hôm nay cũng không thể hoãn lại một chút.”

Đại Hoàng tử không nói rõ với Ngọc Ninh, hẳn quay đầu liếc nhìn Tần Kha, ánh mắt hai người giao nhau, nhìn nhau gật đầu. Năm nay khí hậu ở vùng Tây Nam dị thường, hoa màu mất mùa, tệ hơn là quan viên ở đó báo lên đã nhiều ngày nay châu châu dần tăng nhanh, mặc ý rĩa ròi cây trồng. Cứ mãi như vậy nhất định sẽ biến thành tai họa châu châu.

Vì việc này, phụ hoàng mới gấp gấp triệu hai vị Hoàng tử đến để thương nghị.

Đại Hoàng tử hoàn hồn, dẫn Tần Kha vào chỗ sâu nhất của Ngự hoa viên, đợi xung quanh không còn ai nữa mới sốt ruột lên tiếng: “Tần công tử, vừa rồi người nói có cách trị được châu châu là thật sao?”

Tần Kha chấp tay cúi người, sắc mặt tái nhợt như tuyết: “Đại Hoàng tử minh giám, những lời của Tần Kha đều là thật.”

Đại Hoàng tử lộ vẻ vui mừng: “Người nói lại xem, nếu có thể thực hiện được, lúc ta trình báo lên phụ hoàng sẽ nhớ kỹ công đầu thuộc về người.”

Tần Kha lại lắc đầu cười khê: “Cách tuy là do Hoài Cẩn nghĩ ra, nhưng vẫn cần Đại Hoàng tử chấp nhận, cho nên công lao là của Đại Hoàng tử. Nếu Đại Hoàng tử không ngại, xin giúp Hoài Cẩn một việc, Hoài Cẩn cảm kích vô cùng.”

Về mặt Đại Hoàng tử nặng nề: Vị Nhị công tử này của Tàn tướng quân lại là một người biết tiến biết lùi, vừa rồi nói công đầu chỉ là thăm dò hán, nếu hán không hề có kỳ mà nhận lấy, ta nhất định sẽ không dễ dàng tha cho hán.

Cao giọng cười vang, Đại Hoàng tử hỏi: “Không biết Tàn công tử muốn nhờ chuyện gì?”

Tàn Kha liếc nhìn về phía xa xa của Ngự hoa viên, trong mắt hiện lên nét dịu dàng, sau đó lại ho lên, làm như rất yếu ớt, lại tựa như đang che giấu điều gì đó. Cuối cùng hán vẫn không dần được suy nghĩ trong lòng, do dự mãi cũng mở miệng: “Xin Đại Hoàng tử tác thành cho Hoài Cẩn và ý trung nhân.”

Nhìn điệu bộ rồi rầm của Tàn Kha, Đại Hoàng tử còn tưởng là việc thắng quan phát tài gì, hóa ra là... Cũng chỉ là chuyện nữ nhi tình trường, thật khiến người ta phải bật cười mỉa. Chút cảnh giác cuối cùng của Đại Hoàng tử cũng mất hết, hán cao giọng cười âm lên, một tay đặt lên vai của Tàn Kha, nói: “Hoài Cẩn yên tâm, bản Hoàng tử nhất định sẽ làm tốt trách nhiệm của nguyệt lão.”

Đại Hoàng tử nhìn qua rất phóng khoáng nhưng tâm tư lại tinh tế tỉ mỉ không thể coi thường, từ Tàn công tử đến Hoài Cẩn, xung hô biến đổi như vậy không phải là ẩn chứa hàm ý rất sâu xa sao?

Tàn Kha nhìn Đại Hoàng tử nhanh chóng đi khỏi, khoe miệng dần cong lên.

Mấy ngày nay hán đã tìm xem các loại sách ghi chép lại nền văn hóa trồng trọt thủy lợi của các nơi, tìm đọc về cách trị châu châu, sau khi tổng hợp lại các phương pháp của tổ tiên thì hán đã tìm ra một phương pháp trị phần ngọn. Mặc dù không thể tiêu diệt hoàn toàn, nhưng trong thời gian ngắn cho thấy hiệu quả cũng không ngoài ý muốn.

Còn vì sao hán có thể biết trước được tai họa châu châu giáng xuống thì lại không thể nói được ---- ngoài Mạnh Chu, còn có người nào tin vào lời nói có trùng sinh?

Ngừng suy nghĩ, hán dò xét bốn phía, cảm thấy không có ai mới cẩn thận lấy từ bên hông ra một cái hộp sắt. Trong hộp sắt là một chất đặc màu trắng, hơi giống bột mì, nhưng sệt hơn bột mì. Tàn Kha dùng lòng ngón tay quét một ít bôi lên mặt, sau đó lấy tay xoa đều ra mặt.

Lần này, sắc mặt của Tàn Kha lại càng tái nhợt hơn.

Ở bên này, các tiểu thư lấy khăn che mặt, thảo luận với nhau về lúc trông thấy các nam tử hôm nay. Có người thì ngưỡng mộ Đại Hoàng tử, cho rằng lúc đó hán thật sự là anh hùng, nghe giọng nói của hán thì liền có loại cảm giác chấn động núi sông; còn có người thì nhìn trúng công tử nhà Học sĩ đại nhân, nói là khí chất nho nhã, làm người ta cảm phục... Nhưng vẫn rất ít người ngắm trúng Nhị công tử Tàn gia, Vạn Tuệ Như cũng có lời nói ra suy nghĩ của chúng nữ nhân: “Tàn Nhị công tử tướng mạo không tệ, nhưng khổ nỗi lại có bệnh, nếu còn trẻ đã mất sớm thì chẳng phải phu nhân cũng phải thủ tiết cả đời sao?”

Đương nhiên là phải lén lút nói những lời này, trước mặt Công chúa Hoàng tử các nàng cũng không dám lớn mật như vậy.

Mạnh Chu nghe xong chỉ cười cười, lại xoay người rồi đi, tự cảm thấy không thể nói chuyện cùng các nàng ấy được.

Ngự hoa viên không hổ là thánh địa của hoàng gia, hoa cỏ sinh sôi trong vườn tựa như gấm, chủng loại phong phú. Điều khiến cho Mạnh Chu giật mình chính là nàng phát hiện ra một đóa hải đường tinh thể ở một chỗ hẻo lánh, vừa đúng lúc hoa nở, hai đóa hải đường đỏ tươi sòng vai trên một đài hoa. Từ trước đến nay Mạnh Chu chỉ mới nghe nói chứ chưa từng nhìn thấy hải đường tinh thể, cho nên cố lại gần ngắm kĩ hơn một chút.

“Bây giờ muốn nói với ai đó, một mảnh xuân tâm giao cho hải đường*. Có phải ý của Mạnh tiểu thư là vậy không?” Giọng nói đột ngột truyền đến, tựa như ngay bên tai.

* Người con gái dường như đang suy tư, nhưng không tỏ lộ với đối tượng, chỉ giao tâm sự của mình cho một đóa hải đường xinh đẹp.

Lòng Mạnh Chu kinh ngạc, nàng vội vàng ngẩng đầu lên, lại chạm trán người kia. Nàng bất giác đưa tay muốn đẩy ra, nhưng lúc bàn tay chạm vào áo người nọ nàng lại không thể lấy đầu ra lực. Bởi vì nàng đã phản ứng kịp: Người này là Tàn Kha!

Vậy nên Mạnh Chu lại ngã vào lòng của Tàn Kha, gò má cọ sát vào ngực hán, mùi sách trên người hán quay vòng vòng trên đầu rồi xộc mạnh vào mũi Mạnh Chu, dường như giữa lông mi còn có bột phấn nhẹ nhàng đáp xuống, so với tuyết lại càng mịn màng ấm áp hơn.

Mạnh Chu nhắm tịt mắt theo bản năng, nét mặt quẫn bách, trong ngực tim đập bịch bịch, âm thanh như cát sỏi bị ném vào suối, trầm bổng không dứt: “Tàn Nhị công tử, cảm phiền lui ra sau hai bước.”

Lòng nàng hoang mang: Nếu để người khác trông thấy, việc này lộ ra sẽ là một đôi nam nữ lén lút gặp nhau đó! Hơn nữa nơi gặp nhau lại là trong hoàng cung ---- kẻ ngao mạn lớn mật như vậy chắc chắn không phải là nàng!

Tàn Kha lui ra một bước, nét tươi cười lan đến tận đáy mắt: “Mạnh tiểu thư tránh né không đáp, có phải vì tại hạ đã nói trúng tâm tư không?”

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Phu quân tương lai

Mạnh Chu cảm thấy mí mắt như có hạt bụi dính vào cho nên chớp mắt thêm hai cái. Trong lúc hai con mắt đang mở ra rồi lại nhắm vào, nàng nhìn thấy nụ cười trên mặt Tần Kha... trông có vẻ đứng đắn nhưng thực ra là cười xấu xa. Nàng ngay lập tức ổn định tinh thần: "Hải đường nở cuối mùa xuân, mỗi ngày hoa rơi giục già. Hải đường vốn sinh sôi nảy nở vào mùa xuân, bây giờ đã cuối hè đầu thu mà vẫn còn có thể thấy hoa nở rộ thực sự không dễ dàng. Vả lại hoa nở từ cuống, lại càng khó gặp trên đời. Lẽ nào Tần Nhị công tử cũng bởi vì tìm kiếm thứ ấy mà dùng chân ở chỗ này?"

Tần Kha mỉm cười, Mạnh Chu khéo léo nói một lúc lại né tránh được câu chuyện của mình, nhưng chỉ có điều hôm nay làm sao có thể buông tha cho nàng. Kết quả là vươn tay ra: "Tiểu thư chó động đấy, trên mí mắt có con sâu nhỏ."

Sâu trong bụi hoa cũng không phải hiếm thấy, thảo nào vừa rồi Mạnh Chu cảm thấy mí mắt dính thứ gì đó, hóa ra là sâu. Nghĩ đến thứ này, nàng cũng chỉ đứng yên tại chỗ không dám nhúc nhích. Cảm thấy tay của Tần Kha chạm đến gương mặt mình, trong lòng Mạnh Chu khẽ rung động, vội vàng hỏi: "Công tử dùng khăn đi, cẩn thận sâu nhỏ làm bẩn tay."

Nụ cười của Tần Kha đã không có cách nào che giấu nữa: "Không sao."

Mặt của Mạnh Chu làm gì có con sâu nào, chẳng qua là vừa rồi từ trên mặt mình rơi xuống mấy chấm trắng, với lại không đáng kể, chỉ cần khẽ lau sạch một cái là hết, nhưng Tần Kha lại tỉ mỉ vuốt ve kỹ càng. Mắt hắn chứa ý cười, nhìn hai mắt nhắm nghiền của Mạnh Chu, nhìn hàng lông mày của nàng run rẩy, nghe nàng thúc giục dồn dập, trong chốc lát tâm trạng vô cùng vui vẻ: Nàng thực sự rất thú vị, bảo ta làm sao cam lòng buông tay được đây? Kiếp trước nhất định là đầu óc ta mê muội mới uống phỉ tặng nàng cho tên Tần Giác súc sinh kia chà đạp!

Mạnh Chu cảm thấy có gì đó không bình thường liền lập tức mở mắt ra nhìn thấy cặp mắt tràn đầy ý cười của Tần Kha, lòng thoáng khẽ động. Nàng vội vàng lách mình, nhích người dời đi, nhìn xung quanh sợ bị người ngoài nhìn thấy.

Nhưng mà ánh mắt của nàng vẫn không nhìn được nhìn tới tay của Tần Kha, nhìn thấy trên tay hắn có bột phấn trắng gì đó, không khỏi nghi ngờ hỏi: "Đây là thứ gì?"

Lúc ngừng đầu lại phát hiện má trái của Tần Kha lộ ra một khoảng nhỏ màu vàng nhạt, hoàn toàn không ăn khớp với vùng da tái nhợt xung quanh.

Khẽ im lặng một lát, ngay tức khắc trong mắt nàng lóe ra tia sáng, mỉm cười: "Tần Nhị công tử thật to gan, dám coi ở đây như là phủ tướng quân sao? Nếu để cho người khác phát hiện ở trên mặt của người... Đây chính là tội khi quân."

Tần Kha xoay mặt về phía Mạnh Chu, vẻ mặt buồn rầu: "Ánh mắt của tiểu thư thật lợi hại, nhưng tội khi quân thật sự khiến tại hạ rất hoảng sợ, vẫn mong tiểu thư giúp một tay." Hắn chợt thay đổi câu chuyện: "Nhưng mà đây không phải là phấn trang điểm còn sót lại trên mặt sao?" Đồng thời lấy từ bên sườn ra một hộp sắt đưa cho Mạnh Chu, vẻ mặt tha thiết, trong lòng vô cùng tin tưởng cầu mong Mạnh Chu giúp đỡ một tay.

Mạnh Chu lui về sau một bước, quay đầu đi, cười: "Tần Nhị công tử quá đề cao Mạnh Chu, Mạnh Chu nào dám làm ra việc khi quân lừa dối thánh thượng như vậy?"

Tần Kha cũng không tiến lại gần cũng không tức giận, vẫn chỉ khẽ cười như cũ: "Tiểu thư nhất định không chịu giúp phu quân tương lai sao, thật sự làm cho ta rất đau khổ và thất vọng."

Phu quân tương lai! Mạnh Chu trợn mắt há hốc mồm nhìn nam nhân đang cười xấu xa trước mặt, một tiếng "hỏi bừa" mắc ở trong cổ họng không thể nuốt trôi cũng không thể phun ra được, nàng chợt nhớ tới lần trước Tần Kha từng nói: Mười năm ngày sau, hẹn gặp lại ở trong cung, đến lúc đó ông ta làm mối, nhân duyên sợ là đã được quyết định rồi.

Đây chính là nhân duyên trong miệng hắn sao?!

Mạnh Chu chưa kịp đưa ra câu hỏi nghi ngờ, Tần Kha đã đi trước một bước kéo tay nàng đi về phía sau cây hải đường ẩn náu. Chỉ nghe thấy hắn hạ giọng nói: "Đừng lên tiếng, có người đến."

Quả nhiên chốc lát sau có tiếng bước chân người truyền đến. Xuyên qua khe hở của cành cây, Mạnh Chu quan sát tình hình bên ngoài cũng vô cùng kinh ngạc. Người tay trong tay cùng đi đến kia nhất định là nàng ta!

Tần Kha thần nhiên nở nụ cười... nữ nhân này đến bây giờ vẫn còn chưa phát hiện ra tay của mình bị người ta nắm, quả nhiên giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, nếu mình không ở cạnh nàng thật là không thể yên tâm được.

Ý nghĩ trong đầu hắn còn chưa chuyển hóa xong đã cảm thấy tay bị buông lỏng, chỉ thấy ánh mắt hung dữ của Mạnh Chu đang liếc xéo qua hắn, như nói hai chữ "buông tay". Bởi vì lo lắng bị hai người bên ngoài phát hiện, mới không dám dùng sức cũng không dám lên tiếng, đành phải bày ra dáng vẻ căm tức như vậy. Nhưng mà nàng lại không biết, lúc này sắc mặt mình lại hồng như trái đào, ngấm chứa cả tức giận cùng phẫn nộ, nhưng chỉ có điều về mặt này đối với nam nhân thực sự rất chọc người.

Tiếng cãi vã bên ngoài cắt đứt cảm xúc mờ mịt của cả hai người.

Về mặt nữ tử không vui: "Hôm nay ngài còn lôi kéo ta làm gì, không sợ Giang tiểu thư hiểu lầm hai ta có tư tình sao?"

Nam nhân đứng xoay lưng về phía hai người cho nên không thấy rõ. Lúc này hai tay hắn ta đặt ở trên vai nàng ta, khuyên nhủ: "Chuyện của Giang tiểu thư là do mẫu hậu âm thầm sắp đặt, nàng cũng biết, ý của mẫu hậu không thể nào chống lại. Nhưng ta có thể cam đoan, sau này các nàng cùng vào phủ, ta sẽ chỉ cung chiều một mình nàng, địa vị của nàng chỉ thấp hơn nàng ta nhưng quyền lực sẽ không kém nàng ta một chút nào!"

Trong mắt nàng ta ẩn chứa oán hận: "Ý của Nhị Hoàng tử là nghe theo ý của Hoàng hậu nương nương, cưới Giang tiểu thư làm Hoàng tử phi của ngài, sau này đảm trách..." Nàng ta chợt cầm miệng lại, cười lạnh: "Ta lại ngây thơ tin lời của ngài, cho rằng lúc đầu khi ngài xuất phủ nói với ta những lời đó là xuất phát từ đáy lòng, hôm nay mới biết được, chẳng qua là một lời nói suông, chỉ trách ta gửi gắm tâm chân tình nhầm chỗ."

Mạnh Chu cũng hít một hơi, nàng đoán nam nhân kia chắc là Tam Hoàng tử, không ngờ người này lại là Nhị Hoàng tử! Nếu chuyện bại lộ, sau này ba người bọn họ gặp nhau biết đối mặt thế nào?

Tần Kha nắm chặt tay, đưa mắt nhìn Mạnh Chu, dùng môi làm động tác nói: Chúng ta đánh cược một keo, có phải là Nhị muội và Nhị Hoàng tử không.

Mạnh Chu cảm thấy bất lực, mặc dù đều trọn tròng hai mắt nhưng cũng chỉ vô dụng đối với Tần Kha. Nàng cũng dùng động tác môi đáp lại hai chữ: Nhảm chán! Ngắn gọn, thẳng thắn. Từ nay về sau không thêm đề ý tới nam nhân cười trên nỗi đau của người khác này nữa.

Nhưng thoáng một cái, nữ tử phía ngoài đã hất tay Nhị Hoàng tử, vẻ mặt lạnh lùng: "Nhị Hoàng tử, Trương Quân từng nói nguyện vọng cả đời này là chỉ gã làm vợ một người không làm thiếp. Kiếp này nhân duyên của chúng ta sợ là khó có thể tiếp tục, kiếp sau nếu ngài có thể giữ lời ước hẹn, Trương Quân nhất định mãi mãi không rời xa." Nói xong nàng ta xoay người muốn rời đi.

Nhưng không biết trời đất quay cuồng một trận, nàng ta bị kéo trở lại trong ngực Nhị Hoàng tử, giữa lúc sấm chớp vang trời, Nhị Hoàng tử cúi người, mặt mang vẻ tức giận hôn Trương Quân...

Ở một bên xem, Mạnh Chu nuốt chút nữa sợ hãi kêu ra tiếng, nàng cuống quýt rút tay về nhưng không ngờ tay đụng phải một cành cây nhỏ. Một tiếng răng rắc vô cùng rõ ràng vang lên giữa không gian vắng vẻ.

"Ai?" Nhị Hoàng tử cảnh giác nhìn về phía bên này.

Ngay lập tức trong đầu Mạnh Chu như có nghìn vạn con ngựa cùng lao nhanh, bụi vung tóe che khuất bầu trời, nhìn không rõ phương hướng, càng khó phải nói có năng lực ứng phó gì. Nàng chỉ biết mình bị kéo tới một vòm ngực vững chắc rộng rãi, sau đó cười gió đập lên bụi cây thấp bay vút đi.

Giống như mũi tên bay vút lên không trung, bên tai nghe thấy nhịp tim đập ổn định của một người, Mạnh Chu chợt an tâm. Nàng chậm rãi giang tay ôm lại... Tần Kha. Thầm nghĩ: Ta lại nợ chàng một lần nữa, đời này nên trả như thế nào đây?

Trong nháy mắt căng thẳng như vậy, bốn chữ "lấy thân báo đáp" lại hiện lên trong đầu nàng. Nàng không khỏi bị ý tưởng không biết xấu hổ trong đầu mình làm cho lúng túng đỏ mặt.

Nhị Hoàng tử và Mạnh Trương Quân chạy tới phía sau cây hải đường cũng không phát hiện khác thường gì. Hắn ta rất lấy làm lạ: Lẽ nào nghe nhầm? Trương Quân thận trọng quét một vòng trên mặt đất, lại phát hiện bên cạnh tay có một nhánh cây mới bị gãy. Về mặt của nàng ta tối sầm lại, kéo Nhị Hoàng tử bỏ đi, nói: "Chắc là chim chóc trong vườn, đi thôi, để người ta phát hiện ra không tốt."

Bữa tiệc này vừa mới mở màn đã có không ít người công mông hoảng hốt lo sợ. Sau khi kết thúc buổi ngắm cảnh ngự hoa viên, trai tài gái sắc lại được dẫn tới đài phượng hoàng. Đài phượng hoàng, nghe tên có thể đoán ra, chính là chiếc đài nhưng không phải một chiếc mà là hai chiếc: Một đài phượng, một đài hoàng. Đài phượng tượng trưng cho phái nam, cao chừng một trượng, còn đài hoàng là thuộc về phái nữ, cao không quá hai ba thước.

Bình thường đài phượng hoàng này chỉ là một nơi thưởng thức phong cảnh, nhất là đứng trên đài phượng tầm nhìn rộng rãi, có thể trông thấy những cảnh đẹp mà nơi khác không nhìn được. Chỉ có điều đài phượng rất cao, người không có võ công không thể đi lên, có võ công thì toàn được trang bị thêm đao kiếm luân phiên canh giữ hoàng cung cho an toàn, nào có nhàn hạ thoải mái đến ngắm cảnh.

Mà hôm nay, ý của Công chúa Ngọc Ninh là muốn các vương tôn công tử lên trên đài phượng này, ở trên cao thi triển tài nghệ. Nếu tài nghệ nào nhận được tiếng vỗ tay như sấm của mọi người, nàng ta sẽ thưởng lễ hậu hĩnh. Và nữ nhân cũng thế, thắng bại cũng ở trên đài hoàng.

Công chúa còn chưa nói xong, từ cách đó không xa truyền tới tiếng thái giám thông báo: "Đại Hoàng tử, Nhị Hoàng tử, Tam Hoàng tử, Tứ hoàng tử đến..."

Lúc trước Đại Hoàng tử đã từng xuất hiện qua ở ngự hoa viên, đứng giữa mấy người Hoàng tử trông như con nhà võ. Nhị Hoàng tử mặt mũi trắng trẻo nhẵn nhụi, áo gấm thêu hoa, vừa nhìn thì biết đây là một vị được sủng ái. Tam Hoàng tử có thái độ làm người khiêm tốn, hơi có chút trầm lặng ít nói, có chứa vài phần cao tăng xuất tục. Còn Tứ Hoàng tử vẫn nhỏ tuổi, luôn luôn hiếu động, mắt lóe ra ánh sáng rực rỡ, miệng không ngừng phun lời.

Thật đúng là "cha mẹ sinh con trời sinh tính".

Tứ hoàng tử sai hạ nhân mang một cái vạc lớn đặt ở trước chỗ ngồi của Công chúa Ngọc Ninh, cười xảo quyệt: "Tứ hoàng tử có trò chơi hay cũng không kêu Văn Kiên một tiếng."

Ngọc Ninh tức giận liếc hắn một cái: "Đệ đúng là nhiều chuyện, vạc đồng này dùng để làm gì? Tứ hoàng đệ không phải định luyện đan được ở chỗ này chứ?" Ngay sau đó nở nụ cười châm biếm.

Tứ Hoàng tử Tiêu Vân Kiền nhưn mày kiếm một cái, tràn đầy ý cười: "Tứ hoàng tử có lẽ không biết, ở đây có thể cất giấu thứ tốt nhất. Tỷ mở nắp vạc đi."

Đại Hoàng tử đang cùng Nhị Hoàng tử cúi đầu nói nhỏ, mà Tam Hoàng tử lại cười nhạt nhìn vạc đồng kia, dường như có hứng thú nhưng rồi lại không để ý lắm

Nắp vạc đồng rất nặng, ba bốn người hầu hợp lại mới mở ra được. Lập tức thứ được bố trí ở bên trong xuất hiện trước mặt mọi người. Có người hít một hơi: "Trời ạ, tràn đầy cả một vạc pháo hoa, nếu châm ngòi cùng một lúc chỉ sợ chiếu sáng cả hoàng cung."

Hèn gì dùng vạc đồng nặng như vậy, nếu thay đồ đựng khác chắc chắn chịu không nổi nhiệt độ và ngọn lửa đột ngột lúc châm ngòi.

Giống như trò đùa Ngọc Ninh dĩ nhiên cảm thấy rất hứng thú với thứ đồ này, nàng cười khanh khách vỗ lên vai Tứ Hoàng tử một cái: "Trò vui này đương nhiên phải để cuối cùng. Dù sao nghe nói khắp nơi trong kinh thành toàn là tài tử giai nhân, nhân cơ hội ngày hôm nay, chúng ta cũng mở mang tầm mắt một chút."

Hôm nay Công chúa là lớn nhất, lời nàng vừa nói ra, đề nghị so đấu tài nghệ trên đài phượng hoàng vừa rồi liền chính thức khai mạc. Đài hoàng không cao, còn có đám cung nữ hạ nhân làm thành cái thang người, các vị tiểu thư đi lên không khó, ở trên đó hoặc ngâm thơ hoặc nhảy múa, trong chốc lát vô cùng náo nhiệt.

Ngọc Ninh chế nhạo muốn mấy hoàng huynh hoàng đệ nhìn kỹ những cô nương trên đài, hạ giọng nói: "Nếu vừa ý, cần phải mau nói với mẫu hậu, đừng để người khác đoạt mất lúc đó chớ trách Ngọc Ninh không nhắc nhở các huynh."

Nhị Hoàng tử bị chọc cười, dí ngón tay lên trán Ngọc Ninh: "Tiểu nha đầu này, còn lo cho chúng ta à, không phải muội cũng như vậy sao, mẫu hậu cũng để cho muội nhìn cẩn thận, nếu coi trọng công tử nhà nào, tuyệt đối phải ghi nhớ. Ừm, ta thấy vị công tử trên đài phượng kia không tệ, tuần tú lịch sự lại thời tiêu giới."

Quả nhiên đài phượng tuy rằng rất cao nhưng vẫn có không ít công tử nóng lòng muốn thử. Lúc này đang thổi tiêu ở trên đài chính là con trai độc nhất của nhà Thái phó - Quý Thanh Viên. Trên cao gió thổi lay động tà áo bay phất phới, Quý công tử điềm tĩnh như thường, tiếng tiêu du dương động lòng người, dáng vẻ thổi tiêu càng giống như thần tiên, khiến cho người ta khó có thể nhìn thẳng. Tiếng vỗ tay của mọi người như sấm động, nhưng Ngọc Ninh lơ đãng nhìn, trong miệng lầm bầm: "Nếu ta muốn tìm một người biết thổi tiêu, trong cung còn đây sư phụ nhạc công, muốn hấn làm gì!"

Tương Quân ở dưới nhìn, trong lòng rộn rạo, hôm nay tiến cung vốn là có ý đồ, lúc này nếu không bày ra tài nghệ còn đợi lúc nào nữa? Nàng ta sát lại Mạnh Chu, thì thầm: "Sao tỷ tỷ không lên thử xem, đài này không cao, tỷ luyện chữ triện hoa mai không tệ, không bằng lên đó viết một chút, cũng tăng thêm bộ mặt cho Mạnh phủ chúng ta, dù sao cũng không thể để cho người ta cảm thấy nữ nhi Mạnh phủ..." Nàng ta rất thông minh không tiếp tục nữa.

Mạnh Chu hiểu rõ, đây là phép khích tướng của Tương Quân, nhưng nàng nhất định sẽ không ham cái danh tiếng này. Ngộ nhờ tài văn chương thật sự rất khá, để cho mấy vị Hoàng tử ấy nhìn vừa mắt, chẳng phải là cả đời này phải nhảy vào cái hố lửa hoàng cung này sao? Mạnh Chu mà không ngừng cười thầm vì ý nghĩ xấu hổ này của mình. Một lúc lâu sau mới khôi phục lại vẻ bình tĩnh, nói: "Muội đi đi, có muội bộ mặt của Mạnh phủ cũng giống vậy, chỉ là..."

Tương Quân đã định muốn đi lên rồi, cho nên chỉ thuận miệng hỏi một câu: "Chỉ là cái gì?" Lúc này nữ nhân trên đài đã bắt đầu đi xuống, Tương Quân không đợi Mạnh Chu nói xong liền khề nâng bước chân, dáng điệu tao nhã đi tới đài hoàng.

Mạnh Chu liếc mắt nhìn bóng lưng của nàng ta, im lặng nói: "Hôm nay muội lên đài rất cuộc là vì ai mà biểu diễn, Nhị Hoàng tử? Hay Tam Hoàng tử?" Chẳng biết tại sao nhìn dáng điệu múa của Tương Quân ở trên đài hoàng, Mạnh Chu dường như nhìn thấy dưới chân nàng ta đập phải một chuỗi kiếm vô cùng sắc bén, mỗi một lần nàng ta giậm chân tại chỗ bay lượn là một lần đâm vào mũi kiếm, máu tươi chảy đầm đìa.

Mạnh Chu theo bản năng tìm kiếm tung tích mấy vị Hoàng tử, đã thấy Nhị Hoàng tử nhìn như mê như say, ngay cả Đại Hoàng tử nói chuyện hấn cũng không để ý tới. Về mặt Tam Hoàng tử vẫn lạnh nhạt, chưa có gì khác thường, nhưng ánh mắt đã nhiều lần dừng lại trên người Tương Quân... xem chừng cũng không phải là không có hứng thú.

Bỗng dưng Tam Hoàng tử giống như nhận thấy có người quan sát hấn, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt Mạnh Chu, trên khuôn mặt không chút gợn sóng của hấn kia đôi mắt tựa như một thanh kiếm nhìn quét một hồi trên người Mạnh Chu, điệu bộ như là muốn nhìn thấu Mạnh Chu.

Mạnh Chu không tránh kịp, đành phải tiếp tục kiên trì nhìn hấn, đồng thời dâng lên nụ cười thành kính như lễ Phật. Giằng co chỉ trong chốc lát như vậy, ánh mắt Tam Hoàng tử bỗng có vẻ nguôi giận, điệu bộ nhã nhặn thân thiện khiến cho người ta nghi ngờ vừa rồi ánh mắt sắc bén kia của hấn thật sự có tồn tại hay không.

Mạnh Chu thật vất vả thở phào, mở mắt ra nhưng lại không ngờ đụng phải ánh mắt không rõ ý tứ của... Tần Kha.

Mạnh Chu né tránh ánh mắt, sau khi né tránh lại hỏi hấn: Vừa rồi mình không làm gì sai, sao lại giống như cô vợ nhỏ bị bắt gian vậy?

Cuối cùng Mạnh Chu không khỏi không cảm khái, những bữa yến tiệc như thế này về sau càng ít tham dự càng tốt... ánh mắt như chém giết thật là khó cực.

P/S: Một trượng = 3.33333333... mét = 10 thước Trung Quốc, mọi người so sánh với bên trên, thực ra đài phượng cao hơn một tầng lầu một chút ~~~

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Ta ở đây, đừng sợ

Thêm mấy vòng biểu diễn, không ít người giành được tiền thưởng của Công chúa. Mà Mạnh Chu núp ở trong đám người không dám xuất đầu lộ diện bỏ qua cơ hội lên đài, cũng giống vậy, bên nhóm nam nhân Tần Kha lấy lý do thân thể không khỏe cũng từ chối lời mời lên đài.

Mọi người nói cười vui vẻ, tư tưởng vẫn còn đề ở màn tài nghệ vừa mới biểu diễn, đương nhiên sau ngày hôm nay có không ít tài tử giai nhân sợ là đã nhìn vừa mắt... có đôi có cặp rồi.

Công chúa Ngọc Ninh chông cằm tựa ở ghế phượng, điệu bộ không hứng thú lắm, e là cũng chưa từng vừa mắt một ai. Mấy vị công tử con nhà quan này cũng không thiếu phong độ, cử chỉ nhanh nhẹn, bụng đầy tài hoa, nhưng với Công chúa mà nói, luôn thiếu một chút vị, nàng gọi là vị động tâm Hồng Loan.

Nàng nhìn sang mấy vị hoàng huynh hoàng đệ, cười hỏi: "Ta thấy giữa mấy vị tỷ muội có không ít người tài hoa hơn người, nếu lọt vào mắt, Ngọc Ninh phải đi cầu xin mẫu hậu thay mấy người. Nhất là mấy hoàng huynh, mấy ngày nay mẫu hậu thường nhắc tới nói muốn tìm cho các huynh một vị Hoàng tử phi hiền lương thực đức." Nàng khéo léo chuyển động con mắt, vui vẻ dụ dỗ: "Thay vì sau này nghe chỉ cười vợ, không bằng hôm nay chọn cho mình trước, dù sao cũng hợp ý hơn."

Đại Hoàng tử bắt đầu cất tiếng cười to, thâm nghĩ: Tiểu quỷ nha đầu tinh ranh này.

Nhị Hoàng tử từ nhỏ đã thân thiết với Ngọc Ninh, hần nắm tay cốc vào đầu Công chúa, mắng: "Nữ nhi nhà ta nói những điều này cũng không sợ xấu hổ. Huống hồ hôm nay nhân vật chính là muội, so đấu tài nghệ trên đài phượng hoàng là vì cơ gì, chẳng lẽ muội không biết sao?"

Tứ Hoàng tử từ trên ghế nhảy xuống, vẻ mặt tò mò: "Nhị ca, nói nhanh lên, trận này hôm nay rốt cuộc là vì sao vậy? Tam ca, huynh cũng biết có phải không?"

Tam Hoàng tử chỉ yên tĩnh ngồi trên ghế, cười hờ hững không đáp lời.

Mà đôi mày thanh tú của Ngọc Ninh nhướn lên một cái, khóe miệng cong lên: "Hừ, còn vì sao nữa, chẳng qua là mẫu hậu chê ta ồn ào, hận ngay ngày mai không thể gả ta ra ngoài!"

Lời vừa nói ra, chúng Hoàng tử đều cười nghiêng ngả.

Nói chuyện phiếm một hồi, đài phượng hoàng đã bỏ trống. Tứ Hoàng tử đột nhiên tinh quái lém lỉnh lết đến bên cạnh ghế phượng của Ngọc Ninh, thì thầm gì đó với nàng.

Không lâu sau đó, Ngọc Ninh nở nụ cười, vẻ mặt vui sướng gật đầu. Chỉ nghe thấy nàng nói với hạ nhân: "Quả nhiên là danh môn, các vị tài nghệ khắp nơi khiến cho Ngọc Ninh kinh nể. Đã như vậy Ngọc Ninh cũng không thể keo kiệt, đã chuẩn bị lễ hậu rồi." Nàng nhìn lướt qua đám người, ánh mắt dừng lại hơi lâu trên người Mạnh Chu và Tần Kha.

Chống lại ánh mắt kia, trong lòng Mạnh Chu đập mạnh có dự cảm không ổn.

"Trước khi đưa lên đại lễ, còn cần một người hỗ trợ, các vị yên tâm chẳng qua chỉ là động động chút ngón tay, đó là việc nữ nhân cũng có thể đảm nhiệm được. Thế nào, có ai nguyện ý không?"

Công chúa nói xong, Mạnh Tương Quân ở phía sau đẩy Mạnh Chu một cái, thấp giọng nói: "Tỷ tỷ, vừa rồi đài hoàng tử cũng chưa lên, hôm nay việc này không thể thoái thác, người ngoài không thể mà nên là tỷ..."

Mạnh Chu còn chưa kịp mở miệng, đã nghe thấy tiếng một nữ nhân phát ra ở bên tai: "Kia, Mạnh Chu tỷ tỷ tự nguyện bằng lòng sao?"

Hai tỷ muội Mạnh gia nhìn lại, nhất thời mặt lộ ra vẻ không vui: Lại là Vạn Tuệ Như. Người này đúng là âm hồn không tan, lúc nào cũng muốn đi trước một bước!

Điều càng khiến Mạnh Chu không tưởng tượng nổi là, mới vừa rồi Tương Quân đẩy đã đẩy nàng tới đằng trước, mà Vạn Tuệ Như thốt ra tiếng như vậy càng làm cho nàng như hạc lạc giữa bầy gà.

Nếu lúc này giải thích nói nàng không phải tự nguyện, chắc chắn để cho người khinh thường, nếu không giải thích... Nhưng thật sự không biết tiếp theo sẽ xảy ra cái gì. Trong đầu Mạnh Chu không ngừng thăm oán hận nữ nhân Vạn Tuệ Như này, nhưng mà chuyện tới nước này cũng chỉ có thể đứng ra mà thôi.

Ta vốn không muốn đặc biệt hơn người, nhưng có người muốn đẩy ta tới trước mặt mọi người. Muốn chế giễu ư? Chỉ sợ sẽ làm các người thất vọng thôi!

Mạnh Chu không do dự nữa, sửa sang quần áo tóc tai, điều bộ ung dung tiến lên hai bước, đôi môi khẽ mở: "Mạnh Chu..."

Lời chưa nói hết, đã có tiếng nam nhân xen vào: "Việc thử nghiệm sao có thể để cho nữ nhân vốn được cung chiêu làm chứ? Tần Kha bất tài, nguyện cố gắng chút sức mọn."

Trong lúc cúi đầu, Mạnh Chu dùng chút ánh sáng còn sót nhìn thoáng qua khối ngọc tròn xanh da trời trên người bên cạnh, trong tai nghe thấy tiếng nói của Tần Kha, ngực lại như có vụn con sóng dữ.

Chán nản... người này lại tùy tiện xuất đầu lộ diện, không phải hẳn đang tránh né danh tiếng sao, sao lúc này lại không nhận được?

Khó hiểu... người này lại không lo lắng chút nào chuyện giả bệnh vừa rồi bị người ta nhìn thấu sao?

Còn có một tia vui vẻ nàng không muốn thừa nhận... người này lại muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, mà mỹ nhân này chính là mình.

...

Đủ loại tâm trạng thay đổi, Mạnh Chu càng kiên định với suy nghĩ trong đầu. Bởi vậy nàng ngẩng đầu, nét mặt mang theo chút kiêu ngạo: "Lời ấy của Tần công tử sai rồi, lúc trước Công chúa đã nhắc tới, việc này nữ nhân làm cũng không sao cả. Chẳng lẽ công tử cảm thấy Công chúa nói như vậy có gì sai sao?"

Trong lòng Tần Kha bất ngờ buồn cười: Đương nhiên hiểu được Công chúa muốn dồn ép ta, quả nhiên là khác biệt. Nhưng Công chúa vô tích sự này sợ là không dễ giải quyết, như vậy nàng cũng muốn tranh cùng ta sao?

Tần Kha mỉm cười, thừa dịp không có người chú ý, hạ giọng nói thầm: "Cơ hội khó được, không được tranh với ta."

Án đường của Mạnh Chu khẽ động, ánh mắt không thể không xét nét liếc hẳn một cái, hạ giọng đáp lễ: "Đây cũng chính là lời ta muốn nói."

Động tác hai người mờ ám, chợt nghe tiếng cục mịch của Đại Hoàng tử vang lên: "Thân thể của Tần công tử không tốt, hay là trước tiên ở một bên nghỉ ngơi đi."

Ngọc Ninh cũng háng hái, ý bảo cung nữ nhắc lần váy, lúc này mới đứng dậy, cười nói: "Từ xưa đến nay phụ nữ không thua kém cánh mày râu, tiểu thư của Mạnh phủ rất khí phách. Như vậy làm phiền tiểu thư." Nói xong nàng gạt đầu với Tứ Hoàng tử, sau đó về mặt lộ vui sướng chạy đi, sai khiến thị vệ mang tới vạc đồng kia lần nữa.

Đại Hoàng tử và Công chúa đã tỏ rõ thái độ, Tần Kha tự biết lúc này mình không thể nói cái gì nữa. Nhưng hẳn vẫn chưa lui xuống mà đứng cách Mạnh Chu không xa. Khi thấy thị vệ khiêng vạc đồng tới, hẳn nhủ mày, thầm nghĩ không tốt rồi: Chẳng lẽ là...

Chỉ chốc lát sau, thị vệ lại giơ một bó đuốc đã châm lửa lên. Công chúa gạt đầu ý bảo hẳn ta giao cây đuốc cho Mạnh Chu, cười nói: "Đây là Tứ Hoàng tử vơ vét pháo hoa từ các nơi, nghe nói có thể vẽ ra đủ loại hình dáng chim muông hoa cỏ trên không trung, làm phiền Mạnh tiểu thư châm lửa."

Lời vừa nói ra, bốn phía về mặt khác nhau. Có người cười trộm, có người buồn phiền, có người khuyên can, có người thúc giục, chốc lát cảnh tượng vô cùng huyền ảo.

Mạnh Chu nhìn thoáng qua Công chúa Ngọc Ninh, hôm nay Công chúa là nhân vật chính, lúc nữa đám người bởi vì tiếng động lớn sẽ náo loạn, chỉ sợ xui xẻo đụng phải nàng ấy, nhưng thật ra thua thiệt chính là mình.

Bởi vậy mỉm cười với mọi người, giọng nói nhẹ nhàng: "Ngày bé Mạnh Chu cũng từng vụng trộm nghịch pháo, hôm nay chỉ là châm lửa mà thôi, dù sao lửa pháo hoa này cũng không đến nỗi làm cho ta cùng bay lên trời."

Mọi người đều cười, bầu không khí hơi trở lại bình thường. Nàng vừa nói như vậy, những người khuyên ngăn cũng không tiện nói thêm gì nữa, dù sao pháo hoa cũng không phải con mãnh thú hay dòng nước lũ gì.

Tần Kha vẫn không nói chuyện, nhưng hẳn đứng ở bên cạnh Mạnh Chu, hai tay không khỏi nắm chặt, chẳng biết tại sao hẳn lại không thể yên tâm, hẳn chỉ mong là mình nghĩ nhiều.

Mạnh Chu âm thầm hít một hơi, nhận lấy cây đuốc, tới gần vạc đồng. Trước tiên quan sát vị trí kíp nổ, sau đó không do dự chậm rãi để gần cây đuốc tới gần kíp nổ.

Kíp nổ bị châm, vang lên tiếng chú chú, Mạnh Chu sáng suốt lui ra phía sau hai bước, nhìn ánh lửa bùng lên phía xa xa. Tiếng nổ mạnh rõ ràng ở bên tai, pháo hoa màu đỏ tươi phóng lên cao. Trong nháy mắt trên không trung vẽ ra một chùm tia sáng đỏ rực, theo chùm tia sáng nổ tung trên không trung, đám người phát ra tiếng kêu.

Chỉ thấy trên không trung xuất hiện một đóa "hoa hướng dương" mang theo ánh lửa, rất có khí thế bay lên. Cảnh tượng như vậy thật sự là trăm năm khó gặp.

Pháo hoa chẳng mấy chốc rơi xuống, mọi người thầm than nhưng vẫn mê đắm. Mà Mạnh Chu đã có kinh nghiệm lần đầu tiên, lúc châm lửa thuận tay hơn chút. Sau đó pháo hoa lại xuất hiện đủ loại hình dạng như là vòng tay, cánh bướm, chiếm được nhiều tiếng hô cảm thán của mọi người.

Mà lúc này, có một người trong mắt lại hiện lên một tia che giấu. Nàng ta nhìn đám đông vây quanh Mạnh Chu, mỗi hận trong lòng càng thêm sâu đậm, khóe miệng chợt nổi lên nụ cười nhạt.

Còn dư lại ba bốn mồi pháo, Mạnh Chu đưa cây đuốc tới gần một trong những kíp nổ đó. Đúng lúc đó lại nghe có tiếng nữ nhân kêu lên: "Cẩn thận!" Giọng nói bất thình lình xông tới, Mạnh Chu quay đầu lại, chỉ có thể nhìn thấy một vòng ngọc đánh thẳng tắp về phía cây đuốc.

Mạnh Chu tìm kiếm người vừa phát ra lời nói, càng không ý thức được cây đuốc đã châm toàn bộ những kíp nổ còn lại, đồng thời cây đuốc hùng hực thiêu đốt ở bên trong vạc đồng cháy rụi giấy hồng gởi bên ngoài pháo hoa.

Nếu như để lộ thuốc súng bên trong, gặp phải ngọn lửa chắc chắn sẽ nổ mạnh ngay tại chỗ. Tứ Hoàng tử kêu lên, để tăng thêm hiệu quả, hắn ta đã tìm những pháo hoa nhét đầy thuốc súng, chỉ đốt từng cái sẽ không sao cả, nhưng nếu như cùng nhau...

Quả nhiên tiếng nổ mạnh bùng lên, lần này tiếng vang gấp mấy lần trước kia, giấy màu đỏ bị nổ tung thành những vụn nhỏ lao ra khỏi vạc đồng, còn mang theo một chuỗi ngọn lửa lẻ tẻ, lập tức có vài cỗ lao như bay về phía Mạnh Chu.

Ánh mắt của Mạnh Chu tập trung ở trên người nữ nhân trốn ở sau cùng đoàn người, cười nhạt: Dám động thủ vào lúc này, thực sự là ngu xuẩn. Ý nghĩ vừa dứt khỏi, nàng bỏ mất thời cơ tránh né tiếng nổ mạnh, đợi nàng phát hiện ngọn lửa gần ngay trước mắt, dưới chân giống như bị cấm rết, không có cách né tránh. Trong trông mắt có một chuỗi lửa, vẽ ra một diện mạo hoảng sợ trong con ngươi của nàng.

Chợt thoáng cái như có một trận gió thổi qua, Mạnh Chu đứng ngẩn ngơ tại chỗ không thể nhúc nhích cảm giác được trước mắt hiện lên một bóng mờ, nhanh chóng mang nàng rơi xa khỏi lửa, cùng với tình cảnh ở ngự hoa viên lúc trước giống nhau như đúc, chẳng lẽ là hắn?

Ngẩng đầu nhìn lên, mắt Tần Kha chứa ý cười đang cúi đầu nhìn nàng, giữa lúc náo loạn, chỉ nghe hắn áp tai nói: "Ta ở đây, đừng sợ."

Năm chữ ngắn ngủi nhưng lại như rót một luồng nước ấm vào trong lòng Mạnh Chu. Một thứ tình cảm không nói ra được giống như ngọn lửa kia nở rộ ở trong ngực, vừa rực rỡ lại vừa sôi động như vậy. Nàng không tự chủ gật đầu, nâng lên khóe miệng, sau đó giờ tay ôm lấy Tần Kha.

Nhưng bàn tay mới giờ lên được một nửa đã bị Tần Kha nắm lại, ánh lửa ở sau lưng hắn thiêu đốt, phản chiếu khuôn mặt của hắn đỏ bừng không ít. Lốp phần màu trắng trên mặt hắn cũng vì vậy bong ra từng mảng không ít...

Mạnh Chu hoảng hốt, vội vã rút tay về, nhìn tới đám người tụ tập, cũng không quan tâm mọi việc, ôm đầu của hắn, ồng tay áo vừa vịn che mặt của hắn, sau đó hô to: "Tần công tử e là bị lửa hù dọa, mau đưa về phủ tướng quân tỉnh đường đi."

Nàng vừa dứt lời lại có người kêu lên: "Các người nhìn kia, trên lưng Tần công tử..."

Ánh mắt Mạnh Chu đảo lại, không khỏi kinh ngạc, trên lưng của Tần Kha quần áo bị cháy một mảng lớn, lộ ra da thịt cháy đen, sợ là vừa rồi vì cứu mình mà bị ngọn lửa làm bị thương. Nơi cổ họng như là bị vật gì mắc vào, Mạnh Chu tròn mắt nhìn Tần Kha, trong lòng không ngừng điên cuồng hét lên: Có chỗ nào không sao chứ? Vẫn còn cười được!

Trốn ở trong ống tay áo của Mạnh Chu Tần Kha nháy một cái mắt, cổ họng hắn chuyển động, thấp giọng cười nói: "Yên tâm, không chết được, vẫn còn muốn giữ lại mạng cưới nàng về nhà."

Mạnh Chu lập tức dờ khóc dờ cười. Nàng chưa bao giờ từng nghĩ, lúc gặp lại Tần Kha sẽ xảy ra chuyện chấn động lòng người như vậy. Nàng nhìn thoáng qua vết thương của Tần Kha, không khỏi cắn môi dưới, cho nên ánh mắt càng phát ra bén nhọn tập trung vào nữ nhân đứng cuối cùng đoàn người kia, khuôn mặt tràn ngập ý lạnh: Vốn dĩ không muốn đối địch với người, nhưng hôm nay người làm hắn bị thương, vậy đừng trách ta xử lý người!

Mà một đầu khác, Mạnh Tương Quân nhìn tình cảnh này, đôi mi thanh tú cau lại, trong lòng lại có một ý nghĩ lớn mật, chính là lúc này, con ngươi của nàng ta chợt phóng to, trong lòng kêu lên: Tại sao có thể là hắn!

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Hai mảnh rắng đỏ

Đại Hoàng tử giữ Tần Kha lại trong cung băng bó, dù sao cũng là chuyện xảy ra ở trong cung, bọn họ ít nhiều cũng có phần trách nhiệm.

Mà hành động lần này của Đại Hoàng tử vẫn còn có dụng ý khác. Biện pháp trị châu châu của Tần Kha đã trình lên rồi, còn chưa biết kết quả ra sao.

Nếu cách đó không được, giữ hẩn lại trong cung cũng thuận tiện cho việc bảo hẩn tìm cách khác. Nếu cách đó dùng được ---- Đại Hoàng tử chắc hẳn sẽ nhận hẩn làm trợ tá.

Bên người có nhân tài đưa ra được chủ kiến, sau này nếu có thể... cũng không đến nỗi phải hoảng sợ.

Bởi vì có chuyện bất ngờ, đám người cũng sớm tan cuộc, chỉ có Mạnh Chu vẫn ôm lấy đầu Tần Kha, về mặt kiên định cầu xin Công chúa Ngọc Ninh để nàng băng bó vết thương cho Tần Kha, sau đó đưa hẩn về Tần phủ, cũng được nói rõ tình hình lúc đó với Tần tướng quân và bày tỏ lòng cảm kích.

Lời này rất hợp tình hợp lý, Công chúa dĩ nhiên sẽ không từ chối. Nhưng điều khiến cho Công chúa Ngọc Ninh giật mình là ----

Ánh mắt của Mạnh Chu!

Người ngoài nhìn vào có thể xem là hoảng loạn mà thất thố, nhưng Ngọc Ninh ở gần bên lại nhìn ra có một tia “lạnh lùng” chột lóe lên, khiến nàng thiếu chút nữa còn tưởng mình bị ảo giác.

Tần Kha ở trong>Noãn Các phía tây Tử Vân Cung của Công chúa Ngọc Ninh băng bó vết thương, Mạnh Chu và Công chúa cùng nhau đợi ở đại sảnh.

Lúc chờ đợi Công chúa đã quan sát kĩ Mạnh Chu, ánh mắt dần sắc bén hơn, càng không nhìn thấu được rốt cuộc cô nương này là một người lăng lợ hay là một liệt nữ trinh tiết. Nàng dứt khoát lên tiếng: “Mạnh tiểu thư có quen biết với Nhị công tử Tần phủ sao?”

Mạnh Chu cúi đầu, thu hồi vẻ lạnh lùng, dịu dàng nói: “Bẩm Công chúa, hai nhà Tần Mạnh mấy đời thân nhau, Mạnh Chu và Nhị công tử tình cờ gặp được trong yến tiệc.”

Lời nói xong, Công chúa đột nhiên nở nụ cười, mặt mày như kiếm, dường như muốn nhìn thấu con người này: “Nếu như chỉ là tình cờ gặp nhau vài lần, sao hôm nay y lại bất chấp tính mạng bản thân để cứu tiểu thư chứ?”. Ngừng lại, giọng nói lạnh lạnh, tựa như từng chữ nện vào lòng người: Bản Công chúa lại cảm thấy tình cảm giữa hai người rất sâu sắc, không hề bình thường!”

Mạnh Chu chấn động, hai chân lập tức quỳ xuống đất, cất giọng nói: “Mặc dù Mạnh Chu không phải mỹ nhân, nhưng Tần nhị công tử lại là anh hùng, có thể được công tử ra tay cứu giúp, Mạnh Chu cảm thấy rất may mắn.” Nói xong nàng nặng nề dập đầu xuống đất, ánh mắt bình tĩnh, “Đòi người đều có tình, có người bởi vì thương xót mà xả thân cứu người, có người lại nhẫn tâm vô tình đến nỗi ám sát tính mạng của người khác, khác biệt lớn chính là ở đó. Xin Công chúa minh giám!

Nghe xong những lời này, trong lòng Ngọc Ninh cũng xao động không dứt ---- nàng đã thấy vô số những chuyện tàn nhẫn độc ác trong thâm cung, đương nhiên cũng hiểu được ngụ ý trong lời của Mạnh Chu.

Tần Kha thương xót, có người thâm độc. Người phía sau chắc là người ném vòng ngọc rồi.

Nhưng lúc đó đám người đang hỗn loạn, nếu muốn tìm ra người đó sợ là không dễ. Mà người lúc đó lên tiếng nhắc nhở lại bị người nọ bóp cổ họng làm biến đổi giọng nói, cũng rất khó tìm ra tung tích.

Vì vậy lúc đó Ngọc Ninh vẫn chưa sai người tra rõ việc này, nhưng nàng đã âm thầm sai người tìm được “kẻ đầu sỏ” rồi.

Khẽ động ống tay áo, Ngọc Ninh móc ra một miếng vải, nhẹ nhàng đỡ Mạnh Chu đứng lên rồi giao miếng vải đó cho nàng, nói: “Có thể là vị tiểu thư nào đó xem pháo hoa kích động quá nên chiếc vòng trên tay đã bị rớt. Bản Công chúa nghe nói Mạnh tiểu thư rất am hiểu về đồ ngọc, không bằng tiểu thư cứ mang về xem xuất xứ ở đâu, biết đâu có thể sẽ phát hiện ra điều gì đó.”

Trong mắt khó nén sự căm hận, Mạnh Chu nhìn vòng tay đã vỡ nát, hận không thể nghiền thứ này thành bột mịn. Cố gắng áp chế lửa giận trong lòng cảm tạ Công chúa. Nhưng trong lòng đã hiểu rõ ----

Lúc này Công chúa bằng lòng giao vật chứng cho nàng chỉ là hy vọng nàng tự mình âm thầm điều tra. Cho dù có tra được hay không cũng đều là việc của cá nhân nàng, không liên quan gì đến hoàng cung và Công chúa.

Nhưng chỉ điều này cũng đã vô cùng có lợi cho Mạnh Chu: chuyện báo thù do nàng thực hiện mới không phụ lòng thiện nhân đã để mắt đến nàng!

Không lâu sau, ngự y đi ra nói với Công chúa người bệnh đã không còn gì đáng ngại, dặn dò vài câu mới rời đi. Mạnh Chu thở dài nhẹ nhõm, cất kỹ thứ đồ kia rồi chào từ biệt Công chúa.

Trước khi Mạnh Chu và Tần Kha xuất cung lại gặp Đại Hoàng tử, hình như Đại Hoàng tử không vừa lòng, bảo Tần Kha nên ở lại trong cung tịnh dưỡng thêm vài ngày rồi đi cũng không muộn. Sau đó lại nói nhỏ với Tần Kha mấy câu mới tiễn hai người xuất cung.

Xe ngựa Mạnh phủ phái tới đã chờ Trương Quân về phủ trước. Mạnh Chu lên xe của Tần phủ, ngồi cùng Tần Kha trong xe ngựa, Lục Yêu và hầu cận của Tần Kha ngồi bên ngoài lái xe.

Trong xe im lặng. Hai đôi mắt nhìn chằm chằm nhau, dường như đang đấu xem tính kiên nhẫn của ai mạnh hơn.

Chợt Tần Kha nhú mày bật cười, khiến đôi mi thanh tú của Mạnh Chu khép lại, không thể nhìn được những lời nói trong đầu: “Công tử chưa bao giờ là người lỗ mãng, tại sao lại xúc động như vậy! Bây giờ không nói là bị thương, thiếu chút nữa đã bị người ta phát hiện ra mảnh khóc trên mặt công tử...Hề ngự y bép xép một câu, hề những Hoàng tử Công chúa kia hỏi một câu, chuyện công tử giả bệnh khó có thể giấu diếm được nữa...”

Lúc nàng đang thao thao bất tuyệt trách cứ thì Tần Kha lại cười đến mức phô trương, cuối cùng không nhịn được xúc động vươn tay ôm eo Mạnh Chu, cả người nằm xuống chân nàng.

Mạnh Chu kinh ngạc hoảng sợ, nhất thời trên mặt xuất hiện hai mảng rắng đỏ, vội vàng đẩy ra lại không thể xuống tay.

Nếu lại làm đau hân, khóc cũng không đủ để tạ tội!

Mạnh Chu xuyên thấu qua khe hở của tấm rèm nhìn ra bên ngoài, trông thấy bọn Lục Yêu vẫn chưa quay đầu lại nhìn, lúc này mới an tâm trừng mắt nhìn Tần Kha, miệng giận dữ mắng mỏ: “Công tử thật là càng ngày càng vô lý, nếu để người khác nhìn thấy rồi đi nói linh tinh thì xem công tử giải thích như thế nào!”

Tần Kha thầm cười trộm, chính là kiếp trước hân giữ lễ tiết quá mức nên mới dẫn đến kết cục bi thảm đó. Chết một lần mới nghĩ được thông suốt, cũng đã thành tâm cho rằng phải sớm hạ thủ vì cường (ý nói ra tay trước thì dành được lợi thế).

Nếu cuối cùng cũng là thể tử của mình, ôm eo trước mấy ngày thì có gì mà sợ?

Ý nghĩ vừa lướt qua, Tần Kha điệu bộ rảnh rang thuận miệng cất lời: “Sao Mạnh tiểu thư biết trước đây tại hạ đoạn chính?”

Mạnh Chu cảm thấy tâm trạng căng thẳng, vừa rồi chỉ là buột miệng nói ra, lại không nghĩ tới lúc nàng mười sáu tuổi cũng chỉ gặp Tần Kha được vài lần, chỉ biết tên, tính cách phẩm hạnh hoàn toàn không thể biết được. Chẳng lẽ phải nói cho Tần Kha biết nàng là người đã từng sinh? Không không không - --- Mạnh Chu vội vàng ngăn chặn suy nghĩ ngốc nghếch này, làm sao Tần Kha sẽ tin lời nói vô căn cứ như vậy?

Nàng ổn định tinh thần, nói: “Tất nhiên là tình cờ nghe nói. Được rồi, không nói chuyện này nữa. Ngự y đã dặn lúc ngủ không được đụng tới vết thương trên lưng, tốt nhất là ngủ sấp. Còn nữa, lúc tắm hãy gọi người hầu dùng vải ướt lau người công tử một lần thôi, tránh đụng vào miệng vết thương, còn...”

Tần Kha im lặng nhìn nàng, trong lòng rất vui vẻ, hận không thể cưới nàng về phủ ngay ngày mai, cũng khỏi phải đêm dài lắm mộng. Đến lúc đó ngày ngày đêm đêm đều có thể được nghe những lời đường mật này của nàng.

Nhất thời động tình, hân thu hồi nụ cười, trịnh trọng nói: “Những lời ta nói trước kia đều là thật.”

“Câu nào?” Mạnh Chu vẫn chưa ý thức được trả lời, trong đầu chợt nhớ lại vài câu nói.

----- Tiểu thư không chịu giúp đỡ phu quân tương lai sao, thật sự khiến người ta thất vọng và đau khổ.

----- Yên tâm, không chết được, còn phải giữ lại mạng sống để cưới nàng về nhà chứ.

Nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm đỏ bừng, tròn mắt xoay chuyển đi chỗ khác, vội vàng đổi đề tài: “Khụ khụ, sợ là chỗ này cách Tần phủ không xa nữa.”

Tần Kha cất tiếng cười to.

.....

Lúc Mạnh Chu trở về phủ đã là sau bữa tối, nàng đi gặp từng trưởng bối trong nhà, giải thích rõ tình huống gặp phải trong cung, lại nghe các trưởng bối răn dạy một phen mới trở về phòng.

Mạnh Chu phun ra một hơi tức giận: dù đã biết rõ mình ở trong phủ không được yêu thương, bây giờ trong lòng vẫn lạnh lẽo như trước. Không ai hỏi một tiếng bình an, phụ thân còn trách mắng nàng chơi trội quá mức, hành sự lỗ mãng.

Thật là buồn cười, nếu là muốn chơi trội thì đã sớm bắt chấp tất cả lên đài Phượng Hoàng lúc trước rồi. Mặc dù Tương Quân múa đẹp, nhưng Mạnh Chu nàng cũng không quá tệ, nếu như thật sự tỷ thí chưa chắc sẽ thua!

Lỗ mãng thì có lẽ, thế nhưng tình thế lúc đó bức bách, nếu đổi lại là người khác thì sẽ làm thế nào? Chưa chắc sẽ thông minh hơn nàng bao nhiêu.

Cổ sức áp chế buồn bực trong lòng, Mạnh Chu ổn định tâm trạng để suy nghĩ về chuyện hôm nay. Lấy mảnh ngọc vỡ giấu trong người nàng trong lòng bàn tay, trước mắt dường như hiện ra một cảnh kia.

Vòng ngọc bay thẳng tới nàng, nàng biết phương hướng là ở cuối đám người đó, nàng cũng đã nhìn rõ khuôn mặt, là Vạn Tuệ Như. Nhìn bộ dạng có tật giật mình của nàng ta thì chắc chắn là không thể nghi ngờ.

Thực sự Mạnh Chu chán ghét Vạn Tuệ Như từ tận đáy lòng, con người khẩu Phật tâm xà, thủ đoạn có thể sánh với Liễu Phiêu Phiêu, đương nhiên phẩm vị đối với đàn ông cũng giống hệt nhau. Mạnh Chu còn nhớ rõ sau bốn năm nàng được gả vào Tần phủ thì phát hiện ra Tần Giác và Vạn Tuệ Như có thư từ qua lại, lời lẽ trong thư hết sức buồn nôn, khiến người ta phải ói ra một bụng nước chua.

Ngày xưa nàng thật sự không hiểu được, tại sao có thể có một đôi nam nữ ghê tởm như vậy?

Hôm nay cũng không khỏi vỗ tay tán thưởng, phẩm chất như vậy không tạo thành một đôi quả thật là lãng phí.

Nàng nhanh chóng thu lại mảnh ngọc vỡ, trong lòng đã có tính toán, hiểu ngầm nở nụ cười: Không biết trong đầu bà mới có nghĩ như ta không?

.....

Nói về Vạn Tuệ Như sau khi về phủ cứ hốt hoảng lo sợ cả một đêm, hôm sau Đại tiểu thư Mạnh phủ quả nhiên tìm tới cửa.

Khí sắc Mạnh Chu vô cùng tốt, vẻ mặt tươi cười đánh giá khuê phòng của Vạn Tuệ Như, cười nói: “Khuê phòng của muội muội bố trí thật đẹp, bình phong này làm từ đá vân mẫu phải không, ta có nghe nói thứ này là vô giá, chà, còn có sứ thanh hoa nữa này, màu men thật nhắn mịn, trơn mềm như ngọc, chắc là được sản xuất từ lò Định Dao Hà Bắc đúng không?”

Vạn Tuệ Như nghe nàng nịnh hót thì cười nhạt khinh bỉ, không khỏi nói: “Đó là lò đốt chế tạo vật báu Nhữ Điều ở Thanh Lương Tự Hà Nam”

Mạnh Chu gật đầu khẽ cười: “Sử sách xưng danh: Nhữ Điều là tướng, thiên hạ đệ nhất. Căn phòng của muội muội đúng là không phải bình thường, sợ là mấy năm bổng lộc của gia phụ cũng không đủ để mua những vật quý báu như vậy.” Nàng dừng một chút, liếc mắt nhìn Vạn Tuệ Như, ánh mắt mang theo sự áp bức nhưng vẫn cười như cũ, “Chắc là Vạn đại nhân cũng đã tích góp bổng lộc nhiều năm mới có thể mua cho muội muội những thứ trang hoàng thế này, đúng là yêu thương đến tận đáy lòng.”

Nét mặt Vạn Tuệ Như lạnh lùng, tức khắc đã ý thức được sai lầm của mình. Nếu không phải thường ngày được người dưới biếu quà thì những thứ đắt tiền như vậy sao bổng lộc của phụ thân có thể mua nổi. Nàng ta ảo não không biết che giấu thế nào, nếu như nói đây là đồ giả thì trong lòng sẽ không thoải mái, nếu như không nói thì chẳng phải là khai ra chuyện gia tài có được là không rõ ràng sao.

Nàng ta chỉ có thể âm thầm oán hận nhìn Mạnh Chu.

Mạnh Chu cũng không tiếp tục đề tài này, nàng tùy ý lấy mảnh ngọc vỡ trong người đặt lên bàn, tự nhiên nói đùa: “Muội muội đến xem, chiếc vòng ngọc này xuất xứ ở đâu, ta thấy màu xanh ngọc này rất xứng với muội muội đó.” Nàng lại kéo dài một lúc, ánh mắt mới chậm rãi nhìn cổ tay trống rỗng của Vạn Tuệ Như, “Ừ, đúng rồi, muội muội...”

Vạn Tuệ Như sốt ruột, vội vàng che cổ tay lại nói: “Muội chưa bao giờ đeo vòng ngọc nào cả.”

Giấu đầu hờ đuôi.

Mạnh Chu khẽ nở nụ cười, vỗ một cái lên bàn tay nhỏ bé của nàng ta: “Muội gấp cái gì, vừa này ta muốn nói trong phòng ta vừa khéo thiếu một đôi câu đối, nếu muội không ngại thì có thể viết giúp ta được không? Chiếc vòng này tuy đã vỡ, nhưng cứ cầm đi kêu thợ làm lại cũng có thể khắc được vài món đồ chơi nhỏ. Vì vậy ta liền mặt dày cầm vòng ngọc vỡ này đến nhờ muội vẽ giúp, thế nên dù trước kia có hiểu lầm gì cũng đều có xóa bỏ hết đi nhé.”

Vạn Tuệ Như nghe ra ý tứ trong lời nói của nàng, không khỏi cười nhạt: Hóa ra là đến cầu hòa, hừ, quả nhiên là như lời đồn, thật sự là yếu đuối vô năng!

Nhìn Vạn Tuệ Như tự nhiên tùy ý viết ra hai hàng chữ, Mạnh Chu cười đến mức xán lạn.

Xóa bỏ toàn bộ? Lời này cũng có thể tin ư?

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Việc lớn cả đời (1)

Mấy ngày nay Mạnh Chu đều ở trong phòng nhìn ngắm thật kỹ đôi câu đối này, dường như cũng nghiên cứu thật kỹ càng từng nét bút.

Lục Yêu bung một chén sứ nhỏ đi vào, đôi mi thanh tú nhú lại, oán trách: “Tiểu thư, người đã xem ba bốn ngày rồi, rốt cuộc bên trong giấy trắng mực đen thế này có gì chứ?” đặt khay xuống, thổi một vòng trên chén sứ rồi để lên bàn, Lục Yêu lại nói, “Đây là cháo lúa mạch em đã nhờ phòng bếp nấu, tiểu thư mau ăn để bồi dưỡng khí sắc.”

Mạnh Chu nhìn chăm chú thêm một lát, bỗng thoáng hiện ý cười trên môi, đưa mắt nhìn Lục Yêu đang nhìn chằm chằm mình, hưng phấn nói: “Nhanh đi chuẩn bị bút mực.”

Lục Yêu đánh bạo nhét chén sứ vào tay tiểu thư, đôi lông mày nhú chặt lại, cương quyết nói: “Người ăn cháo trước đi đã.”

Mạnh Chu cũng không tức giận, cố gắng húp cho xong chén cháo trong một ngụm, lúc môi gần như bị phỏng thì kêu la lên. Cảnh tượng này làm Lục Yêu sợ tới mức kêu lên: “Chậm một chút, người chậm một chút.” Sợ là lần sau tiểu nha hoàn này cũng không dám ép chủ tử nhà mình ăn cháo nữa.

Giấy Tuyên Thành được trải ra, bút lông sồi đầy mực nước. Cổ tay Mạnh Chu khẽ động theo đầu bút viết ra một chữ, sau đó so sánh với hai câu đối.

Nàng không khỏi cười thầm, lại gọi Lục Yêu đến xem.

Lục Yêu vô cùng kinh ngạc: “Tiểu thư, đây không phải là câu đối của Vạn cô nương viết sao, tại sao lại giống chữ của tiểu thư như đúc vậy... Không đúng, người chỉ giỏi viết chữ tiểu trện, chưa bao giờ thử qua loại bút pháp vương thất thế này mà.”

Mạnh Chu thổi một hơi lên giấy, nhún mày cười: “Giống như đúc sao? Cũng không uống phí ta xem lâu như vậy.”

Hai chủ tớ nói chuyện thêm một lát, lại nghe thấy tiếng gọi của một nha hoàn ngoài rềm: “Đại tiểu thư có ở trong đó không, lão gia mời người qua đó.”

Lục Yêu vui mừng nhưong mây, giọng điệu vui vẻ: “Tiểu thư, e rằng nhân duyên của người tới rồi!” Nói xong vội vàng đi tìm quần áo mang tới.

Mạnh Chu buông cây bút lông sói xuống, vẻ mặt bình tĩnh: Ta thì không tin cả Tần phủ đều không sợ chết giống hần. Ý nghĩ vừa thoáng qua, khuôn mặt đã bất giác đỏ lên.

Mạnh Chu chinh đồn ổn thỏa liền đi đến đại sảnh của nhà chính, từ xa đã nghe thấy có tiếng cười đùa vui vẻ. Gần đây phụ thân bận bịu việc triều chính, nghe nói rất lâu rồi chưa thấy cười, không biết hôm nay đã nghe được chuyện vui gì?

Nghe kỹ lại, tiếng cười bên trong ngoại trừ phụ thân ra thì còn có một phụ nữ, trông ngoại hình cũng khoảng hai lăm hai sáu tuổi. Mạnh Chu bất giác giật mình, trong phủ xuất hiện nhân vật như vậy từ khi nào vậy, chẳng lẽ... phụ thân lại độc hại con gái nhà ai rồi ư?

Nếu Mạnh lão gia biết được suy nghĩ này của trưởng nữ chắc sẽ phun cả ba lít máu mà chết mất ----- tạo nghiệt mà!

Mạnh Chu thu hồi sắc mặt, để nha hoàn dẫn vào cửa, một chân vừa bước qua bậc cửa, người phụ nữ xa lạ liền vui mừng cười nói: “Là Mạnh tiểu thư đây sao? Quà là nước da hơn tuyết, mặt mũi như họa, đúng là một mỹ nhân thanh lệ thoát tục!”

Mạnh Chu làm lễ gặp khách với nàng ta, miệng nói vô vàn lời cảm ơn, trong lòng lại không chấp nhận: Miêu tả như thế thì khắp nơi đều có, có phải khen ngợi thật lòng hay không thì chẳng ai biết được.

Nàng còn đang oán thầm trong lòng, lại nghe Mạnh lão gia cười cực kỳ thoải mái, đến mức chòm râu cũng rung rung cả lên: “Đại Hoàng tử phi quá khen, nữ nhi hèn mọn, tư sắc tầm thường, hôm nay có thể rơi vào mắt của Đại Hoàng tử phi thì đó là phúc khí nó đã tu luyện được mấy đời...”

Đại Hoàng tử phi? Nàng ta tới làm gì? Có liên quan gì tới nàng chứ? Muôn vàn câu hỏi đang lượn vòng trong đầu Mạnh Chu nhưng vẫn đành phải đành lòng tiếp tục nghe bọn họ nói chuyện.

Tiếp theo cũng chỉ là khen ngợi sắc đẹp của Mạnh Chu ---- Tuy nàng cho rằng những lời đẹp như thiên tiên hơn phân nửa là không liên quan gì đến mình, nhưng thân là nữ nhi, nghe được những lời tán dương như vậy vẫn là mở cờ trong bụng, không khỏi mừng thầm.

Nhưng mừng thầm chỉ được chốc lát, thiếu chút nữa nàng đã muốn tắt thở.

Chỉ nghe Đại Hoàng tử phi nói cười riu rít: “Nếu thế thì cứ định vậy đi, một lát nữa ta sẽ đi mời ý chỉ của mẫu hậu tới. Liên Y chúc mừng Mạnh đại nhân có được người con rể tốt, nghe tướng công nói, Tần công tử thật đúng là nhân trung long phượng (rồng phượng trong loài người), mưu lược hơn người!”

Mạnh Chu vừa nghe xong, trong lòng như có trăm ngàn con kiến đang bò, lại giống như có hàng vạn móng vuốt cào xé tim gan, càng tựa như đang bị phỏng, nhất thời đứng ngồi không yên.

Lời đồn đã truyền ra ngoài rồi, tại sao nửa đường lại xuất hiện một Đại Hoàng tử phi nhúng tay vào chuyện chung thân của mình? Nàng ta nói mẫu hậu, ý là ----

Ông trời ơi, chẳng lẽ thật sự không tránh được nhân duyên với Tần Giác sao?

Khóe mắt Mạnh Chu khép lại, thầm tính toán trong lòng, đợi Đại Hoàng tử phi đi rồi lập tức quỳ xuống đất hành đại lễ, nói: “Phụ thân, hôn sự của nữ nhi có thể bàn bạc lại không? Pháp thuật của đạo nhân Sơn Dương cao siêu, lời đoán mệnh của ông ấy không thể không tin, nếu như...”

Bàn tay to lớn của Mạnh lão gia dịu dàng đỡ Mạnh Chu đứng dậy, thế nhưng nữ nhi lại quá mức bướng bỉnh, dám quỳ dưới đất không chịu đứng dậy. Ông giận dữ, cất cao giọng nói: “Thật không biết nên nói con là quá cần trọng hay là...” ông đành phải nuốt hai chữ hèn nhát xuống, nghĩ rằng: Dù sao cũng sắp trở thành bệ đỡ của ông rồi, cũng nên giữ cho nó chút thể diện.

Vì thế ông dừng một chút, sâu xa nói: “Con không cần phải lo lắng đến lời đoán mệnh, ban nãy Đại Hoàng tử phi và phụ thân đã đến chỗ đạo nhân Sơn Dương, đạo nhân nói hai đứa là nhân duyên trời định, trước kia thời cơ chưa tới bởi mây đen che khuất sao hồng loan. Bây giờ đã mây mờ trắng tỏ rồi.”

Mạnh Chu làm sao nghe được những lời trống rỗng như vậy, nàng cắn chặt khóp hàm, hận không thể lột da đạo nhân Sơn Dương kia ---- ông ta lại âm thầm dùng thủ đoạn như vậy.

Cái gì mà mây đen che khuất sao hồng loan, cái gì mà mây mờ trắng tỏ, đúng là miệng chó không mọc được ngà voi!

Nếu Tần Giác hần là nhân duyên tốt, sao ngày đó nàng lại mất mạng như vậy?

Một hơi oán giận trỗi lên, Mạnh Chu nặng nề đựng đầu xuống đất, giọng nói bởi vì tức giận cũng bắt đầu run run: “Phụ thân, nữ nhi vẫn cảm thấy không

ồn, nếu sau này mây đen lại kéo tới lần nữa, chẳng phải là người của Tàn phủ đều vì nữ nhi mà chết sao, nếu có ngày đó, chỉ sợ phụ thân cũng không thoát khỏi liên quan! Giờ đây nữ nhi lại càng lo lắng Sơn Dương đạo nhân có phải tâm lừa phụ thân hay không!”

Mạnh lão gia nổi giận, vỗ một chưởng lên bàn: “Nói bậy! Lời đoán mệnh hôm đó là nhân duyên của con và Đại công tử, bây giờ lại là Nhị công tử, thay đổi là chuyện đương nhiên, vậy mà nha đầu con lại mở miệng vậy bản đạo nhân, thật sự là... đại nghịch bất đạo!”

Một tiếng ong ong trầm đục đâm thủng đám sương mù dày đặc trong đầu Mạnh Chu, nàng đã vượt ra ngoài sự kinh ngạc. Lời phụ thân mang theo tức giận lần lượt vang vọng bên tai, “Bây giờ là Nhị công tử, bây giờ là Nhị công tử, bây giờ là...”

Tức thì nàng hóa đại không biết nên khóc hay cười.

Mà trên mặt lại là ---- nàng xúc động than thở, giống như vô cùng bất đắc dĩ nói: “Đại sự cả đời nữ nhi đều do phụ thân làm chủ, nếu phụ thân cảm thấy thỏa đáng, nữ nhi...” Nói xong lại thút thít vài tiếng mới tiếp tục, “Nữ nhi nhất định vâng lời.”

Lời vừa nói ra, sắc mặt của Mạnh lão gia hơi nguôi giận, lại không yên tâm dặn dò vài câu mới cho nàng trở về phòng.

Lục Yêu nghe được việc này, kinh ngạc kêu lên. Dọc đường nàng ta đi theo tiểu thư, nhìn vẻ mặt âm tình bất định của tiểu thư, dù là trong lòng có trăm câu nghìn chữ cũng chỉ đành phải tạm thời dè xuống.

Chờ đến khi trở lại phòng, nàng ta khóa chặt cửa, lúc này mới mở miệng: “Tiểu thư, tại sao lại có chuyện kì lạ như vậy, người với Đại công tử mới đúng là do tổ tông chi phúc vi hôn, tuy chưa từng có lời của mối mai, nhưng cũng có lệnh của phụ thân. Làm sao có thể dễ dàng đổi thành Nhị công tử? Hơn nữa nô tỳ nghe nói Nhị công tử yếu ớt, sợ là...”

Nàng kịp thời ngậm miệng, lúc này mới nuốt bốn chữ “một người đoán mệnh” vào bụng, vậy mà chỉ thấy tiểu thư vẫn còn xuất thần không hề để ý đến điệu bộ của mình.

Lục Yêu không khỏi thở dài một hơi, cảm thông nhìn Mạnh Chu, khẽ nói: “Số tiểu thư sao mà khổ quá. Nếu sau này phải sớm ở góa, cuộc sống sẽ gian nan biết bao... Lão gia cũng thật là, sao lại dễ dàng đồng ý như vậy, thật khiến lòng người ta thất vọng khổ sở mà...”

Mạnh Chu bỗng dừng ngừng đầu, nhún mày giận dữ: “Em nguyên rủa ai ở góa vậy?”

Lục Yêu không ngờ tiểu thư lại nghe được, vội càng đánh vào miệng mình, luôn miệng xin lỗi.

Mạnh Chu cũng không ngăn cản, chỉ chờ nàng ta đánh gần mười cái, mắt thấy khóe miệng sắp sưng đỏ mới lên tiếng bảo ngừng. Vẻ mặt nàng vẫn giận dữ: “Bất luận là người ngoài bàn luận Nhị công tử ra sao, nhưng hôm nay người đó đã sắp trở thành phu quân của ta, là cô gia của em, sao em có thể nói ra những lời nóng cạn như vậy? Nhớ kỹ, Nhị công tử nhất định có thể sống lâu dài, con đàn cháu đống!”

Nói đến bốn chữ “con đàn cháu đống”, gò má của Mạnh Chu lại đỏ lên, trong lòng thầm thề lười: Thật không biết xấu hổ, còn chưa gả đi đã nghĩ đến đại nghiệp sinh con rồi.

Lại ngồi yên được một lúc, Mạnh Chu lại cười khúc khích, cầm lấy bút mực cần mẫn bắt chước nét chữ trên câu đối của Vạn Tuệ Như. Đợi đến khi bút pháp thuần thục, nàng liền bắt đầu lấy giấy viết thư, cẩn thận đặt bút viết: Tàn Đại công tử thân khai.

Công tử võ công cái thế, tài nghệ hơn người, Tuệ Như ngưỡng mộ đã lâu, vạn lần hy vọng công tử có thời gian xin hỏi âm, Tuệ Như cũng được lãnh giáo một ít.

Lạc khoản đương nhiên là ba chữ “Vạn Tuệ Như”, khi hoàn thành nét chữ cuối cùng, Mạnh Chu nhếch môi cười khê.

.....

Sau đó không lâu, trên dưới Mạnh phủ đã truyền khắp tin tức này, tất nhiên là cũng không ít người vỗ tay khen hay, trong đó Nhị phu nhân là vui sướng nhất, bà kích động đến mức suýt tý nữa là lăn từ trên giường xuống, còn cất tiếng cười rõ to trong phòng: Ha ha, nha đầu ngu xuẩn này cùng con ma bệnh của Tàn phủ, đúng là sự phối hợp tuyệt vời!

Đại để những phòng khác cũng chỉ là chê giễu.

Chỉ riêng Trương Quân không thể nhếch mép cười nổi, thậm chí nàng bất chấp bị kim đâm vào ngón tay, bất chấp tiếng kinh hô của nha hoàn, chỉ nghe vang vọng bên tai lời của đạo nhân Sơn Dương nói với nàng: “Mạnh phủ chắc chắn là nơi phượng hoàng trú ngụ, ha ha, nhưng e rằng tỷ tỷ Mạnh Chu của cô sẽ phải gả cho nhân trung long phượng, phu quân có thể làm được đại sự cũng không chừng.”

Vì những lời này mà Trương Quân vẫn luôn kiêng dè Mạnh Chu, chỉ sợ nàng ta làm hỏng chuyện tốt của mình, hôm đó trên núi giả Trương Quân thậm chí không tiếc ra tay... Nhưng nàng ta mạng lớn, ngã từ trên xuống mà vẫn không chết!

Lại như hôm đó trong cung, nếu không phải nàng thừa dịp hô lên “Cẩn thận” làm cho Mạnh Chu nhất thời không xem kỹ được, chỉ sợ là lúc đó Mạnh Chu đã sớm thoát khỏi khói thuốc súng... Không biết thế nào lại xuất hiện một Tàn Nhị công tử cứu nàng ta khỏi vụ hỏa hoạn!

Trương Quân nhìn máu tươi đỏ sẫm trên đầu ngón tay, trong lòng chột lạnh: Vị làm được đại sự kia chẳng lẽ là Tàn Nhị công tử? Hẳn với Mạnh Chu mới là nhân duyên trời đã định trước?

Sao lại như vậy? Sao lại như vậy!

Nàng ta quát nha hoàn đang muốn tiến lên, chậm rãi đưa ngón tay vào miệng, dùng sức mút vào. Trong miệng tràn ngập mùi máu tươi, nàng ta nhú mào lại vui vẻ nuốt xuống.

Đầu ngón tay truyền đến cảm giác đau đớn mát lạnh, kích thích suy tư của nàng ta, khiến nụ cười của nàng ta càng lạnh lùng hơn: Hay cho một người làm được đại sự! Hay cho một nhân duyên trời định! Ta lại muốn xem nếu xảy ra chuyện này, hai người các ngươi làm sao mà kết thành vợ chồng.

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Việc lớn cả đời (2)

Chỗ hành lang dài của Tần phủ, tiểu muội nhỏ nhất Tần Vũ Phi mới trở về từ chỗ học của thầy dạy nhạc cụ, ngậm nga trong miệng khúc ca Bích Hải Triều Sinh, thâm đắc ý trong đầu: Bộ dáng tròn mắt há hốc mồm vừa rồi của sư phụ quả thực là rất tốt.

Nàng như rồng mào nhìn bà vú, cười hỏi: "Bà vú, ta lợi hại không?"

Bà vú lườm nàng một cái, nhẹ trách mắng: "Tiểu thư không được làm chuyện bướng bỉnh như thế này nữa. Mấy ngày trước sư phụ của tiểu thư còn lo lắng rằng người như cô không cách nào học xong khúc Bích Hải Triều Sinh trong ba tháng bỏ lỡ cuộc thi tài nghệ, đến lúc đó Đại phu nhân không thể không trách phạt bọn họ. Mà mấy ngày trước tiểu thư còn khoe khoang mình đã thông thạo, sư phụ người sợ tới mức ba hồn bảy phách bay hết, thì ra người đã học xong từ lâu rồi! Nếu không phải hôm nay Đại phu nhân tự mình đến nơi giám sát, người còn dự định giấu đến lúc nào?"

Phi Vũ cười gian xảo: "Đương nhiên là càng lâu càng tốt, nếu không phải hôm nay mẫu thân tới đây, ta cũng chẳng muốn quan tâm đến bọn họ. Đặc biệt lão sư phụ kia! Ta thấy ông ta nhất định là một người lạm dụng âm nhạc để lấp kín tội trạng, vú nghe ông ta giảng giải một chút, thì đồ la rê mi son cũng không phân rõ ràng được!"

Hai mắt bà vú nhìn một vòng quanh bốn phía, vội vờn tay che miệng Phi Vũ, về mặt căng thẳng: "Bà cô của tôi ơi, nhỏ tiếng một chút. Sư phụ này là do Đại phu nhân đích thân tìm về, đánh chó cũng phải nhìn mặt chủ chứ!"

Phi Vũ không nói gì cả hừ hừ mũi, hai mắt cũng không cảm giác đảo quanh nhìn lên bầu trời, trong lòng thầm than: mẫu thân cũng quá chuyên quyền rồi!

Thế nhưng lời nói này chỉ có thể suy nghĩ, tuyệt đối không được nói.

Hai chủ tớ đi được một lúc, tới góc rẽ đột nhiên đâm vào một người, còn chưa thấy rõ người nào, chỉ nghe một giọng nói tức giận: "Là ai không mọc mắt vậy, lại đâm vào bồn thiếu gia!"

Phi Vũ xoa ót, nhận ra giọng nói này là ai, làm cho trong bụng phát bực, lập tức cãi lại: "Đại ca nhìn thấy chỗ nào ta không mọc mắt, hừ! Sáng mai ta còn phải gầy một khúc nhạc cho mẫu thân, nhất định phải để cho mẫu thân phân xử vì Phi Vũ, nói đại ca chỉ biết khi dễ muội muội!"

Tần Giác vội vàng ra ngoài, vừa thấy người đụng vào mình là tiểu muội ruột thịt của hắn, đành phải kiềm nén tức giận, nhếch miệng cười cười nịnh nọt: "Muội muội tốt, đại ca có việc vội, muội tha lỗi cho đại ca đi."

Tần Giác xin tha thứ một hồi, lúc này mới có thể thoát thân. Sau khi rời khỏi hắn còn thầm tức tối: Xú nha đầu, thêm hai năm nữa phải bảo mẫu thân gả nó đi thật xa, xem nó còn có thể kiêu ngạo hay không!

Tần Đại công tử mới vừa đi không lâu, Phi Vũ che miệng cười trộm. Đang muốn rời khỏi, đã thấy trên mặt đất có một lá thư hở miệng. Nàng quay đầu muốn gọi đại ca lại, lời nói ra khỏi miệng nhảy mất đã dừng lại, cười bí hiểm, nhặt lá thư lên vừa mở ra nhìn.

Liếc qua, môi son liền cứng ngắc, về mặt kinh ngạc. Nàng giấu lá thư vào giữa ống tay áo của mình, vội vàng nói với bà vú: "Bà vú, hình như ta để quên hộ giáp ở trường học, người nhanh đi tìm giúp ta."

Dặn dò bà vú, Phi Vũ vui vẻ chạy nhanh, nhanh chóng xuyên qua từng hành lang dài quanh co, đi tới trước phòng nhị ca. Nàng bỏ qua hạ nhân ở bên ngoài, vén rèm liền chạy vào trong, vừa chạy vừa gọi: "Nhị ca, Tiểu Vũ Mao đến thăm huynh đây."

Lúc này Tần Kha đang nằm nghiêng ở trên xích đu, nghe được danh hiệu "Tiểu Vũ Mao", suýt chút nữa đã ngã xuống từ trên ghế, hắn hoảng hốt chưa thể bình tĩnh nhìn thoáng qua tiểu muội nhỏ nhất đang hấp tấp đi vào cửa, dờ khóc dờ cười: "Nha đầu muội, đổi tên từ lúc nào rồi hả?"

Phi Vũ nhìn lưng hắn một cái, nhìn miệng vết thương chút vậy kết lờ mờ, nhưng xem ra vẫn rất khủng bố. Đôi lông mày thanh tú của nàng nhăn lại, thì thầm: "Mới vừa đổi! Nhị ca, tại sao miệng vết thương còn chưa khỏi hẳn? Không phải là huynh đã cho người nói với mẫu thân bảo phòng bếp ngừng

thuốc, rõ ràng là lấy bản thân làm trò đùa!"

Tần Kha chỉ cười cười, chỉ có trong lòng tựa như gương sáng: Chẳng qua là bọn họ dùng thủ đoạn, cố ý không muốn để cho ta dễ chịu thôi. Nhưng mà không sao, một chút vết thương nhỏ này không có gì đáng ngại.

Hắn không chú ý lắm liếc nhìn quan sát Phi Vũ, cười nói: "Mấy ngày không thấy, Tiểu Vũ Mao nhà ta lại lớn lên không ít."

Phi Vũ liền tươi cười như hoa, ngồi chồm hóm xuống, khoác lên cánh tay Tần Kha, nói: "Vẫn là nhị ca tốt."

Sau một hồi trêu đùa, Phi Vũ nhớ tới cái gì, lấy lá thư ra từ ống tay áo, để lên trên tay nhị ca, ý bảo hắn xem.

Tần Kha thoáng nhìn qua chữ trên lá thư "Thân gửi Tần Đại công tử", không khỏi lắc đầu, giận dữ trách mắng: "Đây là thư của đại ca, tại sao lại ở trên tay muội! Còn không mau đi đưa cho đại ca!"

Phi Vũ nóng nảy, dứt khoát nhét thư vào trong lòng hắn, sau đó xoay người chuẩn bị ra ngoài, đi được hai bước lại quay đầu, vẻ mặt gấp gáp: "Nhị ca, nếu huynh có cách thì hãy khuyên nhủ đại ca đi, nếu huynh ấy cứ tiếp tục phóng đảng như vậy, muội nghĩ sớm muộn gì Tần phủ cũng suy sụp trong tay huynh ấy." Nhà đầu kia nói xong liền đi ra ngoài đầu cũng không quay lại.

Tần Kha nhìn bóng lưng "Tiểu Vũ Mao", bất giác ngạc nhiên: Vốn tưởng rằng nhà đầu kia không hiểu việc đời, cũng không biết nàng mới nhìn một cái đã xuyên thấu, đáng tiếc, nhà đầu kia biết được quá rõ ràng cũng chưa hẳn là một chuyện tốt.

Lật xem nội dung trong thư, Tần Kha ngồi dậy, trong đầu hắn lại nhớ đến cái tên phần đề chữ—— Vạn Tuệ Như, sao cái tên này lại nghe quen tai như vậy.

Còn chưa nghĩ thông suốt mấu chốt trong đó, thì trên nóc lại truyền đến tiếng động tạt tạt tốt tốt.

Tần Kha bắt đầu đi, ho hai tiếng nói vọng ra ngoài: "Phượng Chính, bên ngoài gió lớn, đóng cửa lại đi."

Một tiếng động vang lên, một người từ trên nóc nhà nhảy xuống tiếp đất, có lẽ là thường xuyên, ngay cả tư thế tiếp đất cũng như nhau.

Lục Phái vỗ vỗ hai tay, bụi đất trên tay rung động rơi xuống, nhếch miệng mỉm cười, tâm trạng rất tốt: "Nghe nói huynh bị thương, như thế nào, không chết được?"

Tần Kha nhìn nóc nhà bị phá hỏng, hơi hơi dừng lại, nhìn cũng không nhìn Lục Phái, bình tĩnh nói: "Phòng ở Tần phủ rất có giá trị, huynh phá cái lỗ hỏng này, phải dùng ít nhất một lượng bạc để tu sửa. Như thế nào, huynh có thể bồi thường không?"

Lời nói khiêu khích như thế khiến cho toàn thân Lục Phái đều không thoải mái: tên này thật quá khinh người, không sai, lão tử là ăn uống của hắn, quần áo cũng là hắn mua, nhưng lão tử..... Được rồi, đúng là lão tử không có nổi một lượng bạc!

Lục Phái thở hổn hển, mày rậm nghiêng lên một chút, khóe miệng kéo ra, cười còn khó coi hơn khóc: "Tuy hôm nay lão tử không có một lượng, nhưng mà không bao lâu nữa nhất định sẽ lấy ra được! Bởi vì lão tử đã tìm được một công việc!"

Tần Kha xếp gọn lá thư xong, lông mày khẽ nhíu: "Việc gì? An toàn sao? Nếu bại lộ thân phận của huynh, đừng nói là thư viện Thang Sơn, có lẽ ngay cả kinh thành huynh cũng khó đặt chân vào."

Lục Phái không vội và trả lời, hắn ta đoạt lấy thư trong tay Tần Kha, miệng há giống như cái tô to, mắt tròn lên như chuông đồng lớn: "Đây..... Đây..... Sao huynh lại có thư này?"

Tần Kha ngẩng đầu, khó hiểu: "Nói vậy là ý gì?"

Lục Phái không chút khách sáo ngồi xuống xích đu, đang đưa ghế dựa giống như đã lỏng lẻo. Hắn ta có chút vội vàng nói, nói là ngày hôm nay có một công tử mặt trắng tới thư viện Thang Sơn, ngồi một lúc ở bên trong không nói một lời, sau đó lại theo hắn ra cửa, mua cho hắn hai con gà quay cũng không nói, còn tặng một vỏ rượu thiêu đao tử, cuối cùng còn nhận lời, chỉ cần hắn giúp đỡ làm một chuyện thì có thể có ngân lượng, mua thêm nhiều rượu thịt!

Lục Phái nói đến nước miếng văng tung toé, còn chưa phát hiện vẻ mặt của Tần Kha càng ngày càng kỳ quái. Sau đó nén lại chờ Lục Phái nói xong, lúc này mới đặt câu hỏi: "Người đó muốn huynh làm cái gì?"

Lục Phái lại cười to một trận: "Nói đến thì thú vị, người ấy muốn ta đi làm người bắt kẻ thông gian, một khi phát hiện một đôi nam nữ có quan hệ mờ ám liền tuyên bố chuyện tốt của bọn họ ra ngoài, làm cho nhiều người nghe nhìn." Hắn lại bổ sung một câu, "Ha ha, ta nghĩ, cô nương Vạn Tuệ Như nhất định là người trong lòng của công tử mặt trắng, vị công tử này vì yêu sinh hận, cho nên muốn hãm hại nàng ta và vị Tần công tử kia."

Lục Phái liếc mắt nhìn Tần Kha một cái, cười đến càng thêm thoải mái: "Thật khéo, người đàn ông kia họ Tần giống huynh."

Tần Kha lập tức có loại cảm xúc dở khóc dở cười: Việc đời thật sự có thể khéo như vậy?

Hắn đã có thể hoàn toàn tin tưởng, người tìm Lục Phái chính là nàng, thư mà tiểu muội nhỏ đưa cho mình..... Có lẽ cũng là từ chữ viết của nàng? Nàng cũng thật sự là quá to gan!

Đồng thời, Tần Kha lại thở phào nhẹ nhõm thật dài, cảm tạ trời xanh có ý tốt sắp xếp: May mắn người hôm nay nàng lựa chọn là Lục Phái, nếu như đổi lại là những người khác, chỉ sợ sẽ xảy ra sai sót.

Lục Phái đang đưa xích đu, kêu Tần Kha hai tiếng hấn mới hoàn hồn, hấn liếc nhìn Tần Kha một cái: "Giữa ban ngày huynh cũng có thể ngủ sao? Thật lợi hại! Huynh nói việc này có thể tiếp tục không, tuy lão tử cảm thấy không thành vấn đề, nhưng vẫn muốn nghe ý kiến của huynh, bằng không một ngày nào đó huynh lại nói ta kích động lỗ mãng."

Tần Kha bình tĩnh mở thư ra, mỉm cười: "Đúng lúc, vị công tử này ta biết, người ấy cũng mời ta giúp đỡ, huynh có thể thử xem. Đúng rồi, người ấy nói trả cho huynh bao nhiêu ngân lượng?"

Cuối cùng Lục Phái cũng an tâm, tuy hấn không có nhiều tâm tư như Tần Kha như vậy, nhưng vẫn hiểu rõ được một điều: nếu muốn sống sót thật tốt, nghe lời Tần Kha, nếu Tần Kha nói có thể làm, nhất định là không thành vấn đề. Nghĩ đến có rượu uống có thịt ăn, Lục Phái cảm thấy cả người đều vui sướng, đến nói chuyện cũng rất có tinh thần: "Vị công tử kia nói xem chuyện này xử lý ra sao, nhưng chắc chắn là sẽ có hai lượng."

Tần Kha gật đầu: "Hai lượng quá ít, yêu cầu mười hai đi."

Lục Phái hoảng sợ suýt chút nữa thì té xuống từ trên ghế: "Tiểu tử người là cướp sao, mười hai? Cũng đủ cho lão tử về quê mua hai mẫu đất cưới ba nương tử sinh bốn đứa con nuôi năm con heo....."

Đầu Tần Kha rung nhẹ, tỏ vẻ bất đắc dĩ đối với Lục Phái đang tính toán lộn xộn, hấn bình tĩnh lấy tám ngân phiếu mười lượng ra từ trên người: "Mười lượng là ta bỏ ra."

Lần này Lục Phái té ngã hoàn toàn, hấn tỉ mỉ quan sát Tần Kha, muốn tìm ra một chút manh mối từ trên mặt hấn. Thế nhưng trên mặt Tần Kha quá bình tĩnh, ngay cả một nửa vằn tiền khác nhau cũng khó có thể nhận ra, Lục Phái không chịu nổi trực tiếp hỏi: "Huynh đột nhiên phát hiện mình có lương tâm, muốn giúp đỡ lão tử sao?"

Tần Kha mỉm cười: "Mười lượng này không phải đưa không cho huynh, khi nào người ấy trả thù lao cho huynh thì trả lại cho ta."

Lục Phái đã không biết nói cái gì, hấn đang do dự lấy hay không lấy mười lượng này, xoắn xuýt thật lâu sau, rốt cục vươn tay cầm lấy mười lượng liền tính rồi đi.

Trước khi đi, hấn thu hồi vui đùa, nghiêm túc hỏi một câu: "Công tử mặt trắng này.....là người quen cũ của huynh sao?"

Lúc Lục Phái đi Tần Kha lâm bẫm: "Nàng đúng là khác biệt, như vậy..... Rất tốt."

Lời còn chưa dứt, trên nóc nhà lại có một cái đầu nhô ra, chỉ thấy Lục Phái cười còn thê thảm hơn cả khóc: "Quên nói với huynh, hình như có người tới Tần phủ làm mai cho huynh, vừa rồi ta không cẩn thận nghe lén được. Tiểu tử huynh..... Thật là may mắn!"

Tần Kha nghe xong, ý cười càng đậm hơn: May mắn? Tất nhiên!

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Đã nhiều ngày Kinh Thành xảy ra một vài chuyện khá thú vị. Có giúp đỡ này, việc làm ăn của quán trà quán rượu cực kỳ tốt, mấy ông chủ kiếm được vài bạc đếm tới tay bị chuột rút, bọn tiểu nhị sai vặt cũng càng vui vẻ hơn. Nhưng mà có một nơi lại như đi vào biên giới băng lạnh, người lạnh run rẩy, lại sốt ruột đến cháy sạch da thịt,

Nơi đó là quán rượu Dương Liễu.

Nguyên nhân chính phải bắt đầu nói từ chuyện chấn động Kinh Thành.

Chuyện kể cô nương Vạn Tuệ Như theo mẫu thân đi đến chùa đại lý tự Thiếu Khanh ở phía tây dâng hương, đi đến như nửa đường, Vạn tiểu thư nhớ lại có vật để quên trong chùa, cho nên chia tay mẫu thân đi vòng trở về chùa. Không nghĩ đến ở trên đường gặp được Tần Đại công tử ở phủ tướng quân, hai người không biết có thiên lôi động đất như thế nào, mà nhìn hợp ý. Đại công tử này lại không chống đỡ được sắc đẹp, cuối cùng trong lúc động tình lại động tay động chân với Vạn tiểu thư.....

Vốn là hai người hành động bí mật, thế nhưng lại gặp được học tri của thư viện Thang Sơn đi chơi ở phía tây, vừa đúng lúc phát hiện đôi nam nữ này. Không lâu sau học trò kia truyền miệng chuyện tình uớt át khắp tất cả các nơi ở Kinh Thành.

Đương nhiên cũng truyền tới tai Liễu Phiêu Phiêu ở quán rượu Dương Liễu, nàng tức giận dậm chân. Ai mà không biết nàng ta cùng Tần Đại công tử có

quan hệ? Một khi nữ nhân lật đổ bình dấm chua, thì nhất định sẽ ồn ào đến tối tăm trời đất.

Hai cô nương yêu một nam nhân nên xích mích thù hận càng ngày càng nghiêm trọng, nhưng thật ra rất nhiều người sáng khoái vụng trộm kêu gọi xem kịch!

Lục Yêu tức giận nói cho Mạnh Chu biết, đồng thời còn bổ sung một câu: "May mà tiểu thư không cần gả cho hần, nếu không thì bây giờ thế nào cũng phải sẽ tức chết."

Mạnh Chu đang xem "36 Kế", vừa đúng lúc lật đến kế thứ ba—— mượn dao giết người, trong lòng không khỏi nở nụ cười: Cái thanh đao Liễu Phiêu Phiêu này thật sự là tuyệt vời.

Bị nàng ta quấy rối như vậy, chuyện của Vạn Tuệ Như và Tần Giác sẽ âm ỉ đến mức không thể cứu vãn, đến lúc đó Tần phủ không thể không nhúng tay, Vạn Tuệ Như cùng Liễu Phiêu Phiêu, người trước nhất định có khả năng trở thành con dâu lớn hơn, còn Liễu Phiêu Phiêu nhiều nhất chỉ có thể làm thiếp.

Trong lúc suy nghĩ, Mạnh Chu nghe thấy giọng nói Lục Yêu có chút lo lắng: "Nhưng mà, nếu tiểu thư muốn gả cho Nhị công tử, sẽ không tránh thoát được Đại công tử, cũng không biết cuối cùng Đại công tử sẽ lấy người nào làm vợ, nếu gặp phải một người có lòng dạ độc ác....."

Nghe nàng càng nói càng kích động, Mạnh Chu đành phải lên tiếng nhẹ trách mắng: "Có thời gian nói huyền thuyên, không bằng giúp ta đi tìm một con chim uyên ương đi."

Lục Yêu đỏ mặt, sừng sốt một hồi lâu mới hỏi: "Tiểu thư muốn theo gót uyên ương cho mình sao?"

Cho mình? Mạnh Chu cười: "Không, làm quà tặng." Tuy Lục Yêu nghi ngờ, nhưng vẫn nghe lời đi ra cửa.

Mạnh Chu nhìn bóng dáng của nàng, hàng ngàn suy nghĩ: ngày ấy Đại Hoàng tử phi đã tới, nói việc cưới xin của mình cùng Tần Kha, thế nhưng Tần Kha xếp hạng hai, phía trên hần còn có một đại ca. Đại ca chưa cưới làm sao đệ đệ có thể giành trước?

Cho nên lúc đầu Mạnh Chu làm mấy chuyện kia, cũng không hoàn toàn là vì làm cho Vạn Tuệ Như ăn vụng, còn có một ý khác đó là thật lòng tác thành cho Tần Đại công tử cùng Vạn Tuệ Như. Chỉ khi Tần Giác ổn định trước, việc cưới xin của Tần Kha mới có thể lấy ra bàn bạc.

Sau khi gả cho Tần Kha, lại phải gọi Tần Giác một tiếng đại ca, Mạnh Chu chắc chắn sẽ "hiếu kính" với hần thật tốt bằng việc liên quan đến thê thiếp của hần. Như vậy mới không phụ lòng bọn họ đã hết lòng dạy dỗ trước kia!

.....

Tần phủ vì chuyện tình âm ỉ của Tần Đại công tử mà bận túi bụi.

Đại phu nhân tức giận đến mức gặp người liền trách mắng một trận, khiến cho mọi người cảm thấy bất an.

Tần lão gia ở trên triều cũng mất hết thể diện, đại thần hai bên đều nghe thấy chuyện tình của nghiệt tử, nhiều người bám chặt việc này làm cho hần khó xử trên triều, thật sự là làm cho Tần lão gia tức chết!

Tần Giác đương nhiên sẽ bị gọi đến giáo huấn một trận. Thế nhưng giả dối cái búống, lại nói Vạn tiểu thư chủ động cám dỗ.

Tần lão gia làm sao chịu tin, liền muốn động tay vào gia pháp, thế nhưng Đại phu nhân tin, bà lập tức ngăn cản lão gia, một câu "Nếu muốn đánh con của ta, thì bước qua xác của ta trước." Vị tướng quân này chân động nên cứ thế không ra tay, chỉ có thể tro mắt nhìn bà đưa con trai về phòng.

Mà lúc này Tần Kha lại muốn đi ra ngoài. Gã sai vật Phụng Chính bên cạnh hần lo sợ hần sẽ gặp đám người Đại phu nhân, nếu xui xẻo thì rất có thể sẽ chạm mặt. Bởi vậy hần ta lên tiếng ngăn cản: "Nhị công tử, hôm nay đừng nên ra ngoài, miệng vết thương người vừa mới kết vảy, nên nghỉ ngơi nhiều mới đúng."

Khỏe miệng Tần Kha khẽ nhếch: "Thời tiết hôm nay tốt, ta đi dạo gần đây, người ở lại trong phòng đi, nếu là có người hỏi ta đi đâu, người chỉ cần nói không biết, không cần quá nhiều lời."

Phụng Chính, lúc đầu tên là Cầu Tử, chính là hạ nhân khuyên can Đại công tử nhưng ngược lại bị quở trách đánh đập, hần cảm kích Nhị công tử không ghét bỏ thu nhận mình, bởi vậy rất tận tâm đối với chuyện của Nhị công tử. Hiện giờ Nhị công tử cố ý dận dò, hần đương nhiên sẽ nghe theo. Nhưng mà hần vẫn không an tâm lắm, xoay người đi trong phòng, cầm một thanh dao găm nhét vào trong lòng Nhị công tử, về mặt khăn trương: "Nhị công tử, vì đề phòng, nên mang theo cái này."

Tần Kha không khỏi nở nụ cười: "Người cho rằng thiếu gia ta là Vô Tòng muốn lên núi đánh hổ sao? Hay là thiếu nữ tuổi xuân, sẽ gặp phải kẻ cướp cướp tiền lại cướp luôn sắc? Hay là....."

Tay Phụng Chính run lên, loảng xoảng một tiếng dao găm trong tay rơi xuống mặt đất, hần luống cuống nhặt đồ vật lên, vừa ra sức lắc đầu la hét: "Không không không, nô tài không phải ý này..... Nô tài muốn nói....."

Tần Kha giúp hần nhặt dao găm lên, nhét vào trong tay hần, cười nói: "Loại đồ vật này không nên tùy tiện lấy ra, làm cho người khác sợ sẽ không tốt."

Bị ngắt lời như vậy, Phương Chính đã quên mình muốn nói gì, chỉ có thể thật thà gật đầu, về phòng, xếp gọn dao găm ổn thỏa. Lúc trở ra, đã không nhìn thấy dấu vết của thiếu gia. Đúng lúc này hắn mới nhớ tới mình muốn nói cái gì, liền vỗ đùi, thảm hận: vậy phải làm sao bây giờ, thiếu gia quên hóa trang rồi!

Có lần Phương Chính phát hiện thiếu gia dùng loại bột trắng bôi lên trên mặt, nhất thời không nhận được hỏi ra miệng, thế mới biết hiểu thì ra thiếu gia có sở thích hóa trang. Thiếu gia nói đây là bí mật, cho nên Phương Chính ngậm chặt miệng không dám nói với người ngoài một chữ. Chỉ là thoáng có chút cảm khái: Sao thiếu gia có thể yêu thích đồ vật của nữ nhân chứ?

Nói về Tần Kha thì dưới sự giúp đỡ của Lương thúc, lén lút ra ngoài từ cửa sau. Hôm nay hắn ra ngoài cũng không phải đi giải sầu, mà là có chuyện quan trọng cần phải đi tìm đạo nhân Sơn Dương một chuyến, đương nhiên còn có thể làm một chuyện chính đáng là đến nhìn nương tử tương lai một chút.

Tính toán, ta cùng với nàng cũng đã hơn mười ngày không gặp rồi. Tần Kha đã thấy nhớ.

.....

Lục Yêu đi thật lâu mới trở về, lúc trở về còn đưa theo một người! Bích Đào. Cô nương Bích Đào da dẻ trắng hồng, quần áo gọn gàng sạch sẽ, bên hông buộc một cái túi hương, ngửi được tươi mát lịch sự tao nhã.

Chỉ là Mạnh Chu ngẫm nhủ này, thảm nghĩ: Bích Đào là nha hoàn bên cạnh Trương Quân, sao lại đến chỗ ta?

Lục Yêu cười nói: "Tiểu thư, đúng lúc Bích Đào lại về tranh uyên ương, em liền tự ý mời nàng ấy tới đây."

Sau khi Mạnh Chu hỏi, biết được hôm nay Bích Đào nghỉ ngơi, bởi vì Lục Yêu hỏi chuyện thêu hoa mới tới đây. Cũng không có cảm thấy có chỗ nào không ổn, bởi vậy Mạnh Chu cũng không để ý, lấy một tờ giấy cho Bích Đào, để cho nàng ta vẽ, mà bản thân lại tựa vào bên cạnh giường tiếp tục đọc sách.

Đúng lúc ánh sáng mặt trời xuyên thấu qua màn trúc chiếu vào, vừa lúc chiếu vào trên người Mạnh Chu, phơi nắng đến nàng lười biếng buồn ngủ. Nàng không chịu nổi một mồi, để cho Lục Yêu cời hải giúp, dự định nằm trên giường một lúc. Mà Lục Yêu vẫn tiếp tục mài mực giúp Bích Đào.

Bích Đào nhìn Lục Yêu, về mặt cười nói: "Bữa trưa vừa qua không lâu, sao đại tiểu thư đã ngủ rồi?"

Chắc là thời gian đứng quá dài, Lục Yêu đuổi thất lưng, nói: "Thời tiết hôm nay quá tốt, làm người ta mệt chỉ muốn ngủ." Nói xong nàng thật sự ngáp một cái.

Bích Đào đặt tay phía dưới mũi, hé miệng nở nụ cười: "Ta sẽ về rất nhanh, người đi ngồi ghế dựa một chút đi, đừng ở chỗ này quá rầy rã ta."

Thức giục vài cái, Lục Yêu thật sự không chịu nổi, đi tới vài bước tới ghế tựa đối diện bàn ngồi xuống, nhìn phương pháp vẽ uyên ương thành thạo của Bích Đào, uyên ương này ở trong nước vui chơi, nô đùa.....

Chỉ chốc lát sau, truyền đến tiếng hít thở đều đều của Lục Yêu, nha đầu kia tựa vào trên ghế liền ngủ thiếp đi!

Bích Đào thấy thế buông bút lông ra, đánh bạo lên tiếng kêu: "Lục Yêu, ta vẽ xong rồi, người mau tỉnh lại." Kêu vài tiếng vẫn không tỉnh, khước miệng Bích Đào câu lên, kinh thường nhìn nàng một cái, ở trong lòng khẽ mắng: Kẻ ngu xuẩn!

Nàng ta tay chân nhẹ nhàng bước lại sát giường, xác nhận Đại tiểu thư cũng chìm vào giấc ngủ, lúc này mới lấy ra một bình sứ màu trắng từ trong lồng ngực, bắt đầu run rẩy mở nắp bình ra, sau đó mở miệng Đại tiểu thư ra rót thuốc vào.

Chờ đợi làm xong những thứ này, nàng thu dọn xong những đồ vật, vội vàng trở về báo cáo với chủ.

Sau khi Tần Kha đi gặp đạo nhân Sơn Dương xong, đi trên con đường nhỏ, trực tiếp đến gian phòng của Mạnh Chu. Không thể tưởng được đã thấy một tỷ nữ có dáng vẻ vội vàng rời đi.

Ở bên ngoài gọi vài tiếng nhưng không ai trả lời, Tần Kha thảm cảm thấy không ổn, bởi vậy cũng bất chấp cái gì khác, vén màn đi vào cửa, đã thấy Lục Yêu nằm ở ghế tựa say sưa đi vào giấc ngủ, kêu như thế nào cũng không tỉnh. Mà Mạnh Chu lại nằm ở trên giường, khác thường là, trên trán nàng ứa ra mồ hôi, thân thể không an phận mà bắt đầu chuyển động, chỉ chốc lát sau trong miệng lại phát ra một âm thanh.

Tần Kha thở sâu một hơi, chỉ cảm thấy mùi hương đặc biệt trong phòng này, rất khác thường. Về mặt hắn liền thay đổi, hắn mơ hồ nhớ rõ có một loại mùi hương có thể làm người khác ngủ mê không tỉnh, chẳng lẽ.....

Đang suy nghĩ, âm thanh lẫn lộn trên giường lại càng lúc càng lớn, chỉ thấy Mạnh Chu ở trên giường lăn qua lộn lại, nàng lấy tay lôi kéo quần áo, trong miệng phát ra anh âm thanh anh anh, mơ hồ không rõ: "Nóng quá, nóng quá....."

Tần Kha đưa tay sờ lên trên trán nàng, phát hiện trên người nàng quả thật là rất nóng, vừa nhìn gần sát như vậy, lại nhìn đến vẻ mặt đỏ hồng càng khác thường của nàng vào lúc này. Hắn xoay người muốn giúp cô rót một chén nước, đáng tiếc còn chưa đi khỏi một bước, tay đã bị nắm chặt.

Bàn tay Mạnh Chu nóng bỏng giống như bị thiêu đốt, nàng dùng sức kéo Tần Kha tới bên người. Hai mắt sưng mù nhìn hắn một cái, lộ ra nụ cười quỷ dữ, sau đó cánh tay nhanh nhẹn ôm lấy thân thể của hắn, đưa hắn tới vùng ngực của mình!

Tần Kha không có đề phòng, bị nàng kéo đến trên giường, còn chưa phản ứng kịp, Mạnh Chu đã xoay người, ngồi xuống trước người hắn, hai tay giống như rắn dạo chơi trên người hắn.

Môi son khẽ mở, phát ra tiếng ngâm rên rỉ mê hoặc lòng người. Mà nàng nhanh chóng cởi bỏ áo khoác ngăn cản trên người Tần Kha, chỉ chốc lát sau bộ ngực lộ ở trong không khí, nét vẽ sống động của hai con thỏ trắng trên cái yếm.

Nhìn thấy cảnh xuân tốt như vậy, dù là Tần Kha có định lực kiên cường, trên người lúc này cũng nổi lên một ngọn lửa không tên, thẳng theo hướng vị trí long căn. Mà trong lúc nguy hiểm, Mạnh Chu ngồi ở trước người hắn, mông đẹp vừa vận áp sát long căn của hắn!

Mông đẹp di chuyển, long căn của Tần Kha giống như bị lửa thiêu đốt, làm cho hắn không cách nào chống cự thân thể nóng bỏng, mị hoặc, thom mềm.

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Sự thông minh của nam nhân

Lúc này khuê phòng ở tiểu viện phía Tây Nam quả nhiên có mùi thơm, vẫn còn sót lại dư âm của dược thơm, mà mồ hôi của nữ nhân nào đó tuôn ra đầm đìa hòa quyện vào trong không khí giống như một tầng voan mỏng tron bóng nhẵn mịn. Mỗi lướt qua da thịt khiến cho người ta run rẩy từng cơn.

Tần Kha cảm cánh tay của Mạnh Chu, lý trí nói cho hắn biết nên đẩy ra. Chỉ tiếc nếu làm như vậy sẽ chọc giận thân thể, bảo hắn làm sao kháng cự được đây? Giữa lúc đang do dự, một tay của Mạnh Chu đã trượt vào trong áo của hắn, dùng sức lôi kéo. Roạt... có thể nghe thấy âm thanh của quần áo bị xé rách.

Tần Kha nắm tay nàng, bắt lực cười khò: "Rốt cuộc bọn họ cho nàng ăn thứ gì vậy, tại sao thoáng cái hóa sói rồi hả?"

Trả lời lại hắn chỉ là việc Mạnh Chu càng hành động dữ dội, nàng ôm lấy đầu của Tần Kha, nhắm thẳng ngực mình mà áp vào, giống như muốn đem hắn tiến vào trong thân thể, tới an ủi con sóng ngứa ngáy như nghìn vạn con côn trùng đang bò trên người.

Tần Kha bị khiêu khích rơi vào trạng thái nước sôi lửa bỏng, trong đầu có một ý nghĩ nói với hắn cứ ở chỗ này muốn Mạnh Chu, dù sao nàng cũng sẽ là nữ nhân của mình.

Nhưng suy nghĩ đó mới khẽ lóe lên trong đầu thì đột nhiên ngoài cửa truyền vào một tiếng hò hét của nam nhân: "Tiểu thư, vừa rồi tiểu nha hoàn nói trong phòng ngài có chuột, nô tài đem thuốc diệt chuột đến, có tiện đi vào không ạ?"

Trong lòng Tần Kha kinh hãi, vội vàng vơ áo ngủ bằng gấm đã bị kéo ra bao lấy toàn thân Mạnh Chu, sau đó dứt khoát nhanh chóng xé một góc màn che mặt. Hắn cúi đầu ra khỏi phòng ngăn cản tên đầy tớ đang muốn đi vào, nén giọng nói: "Người tới chậm quá, vừa rồi ta đã rắc nước thuốc ở trong phòng."

Tên đầy tớ kia ngáp ngừng nhìn chằm chằm Tần Kha mấy lần, cảm thấy trang phục trên người hắn không giống tôi tớ, trên mặt còn băng một đoạn vải xô, nhìn rất thần bí. Vì vậy không nhịn được mở miệng hỏi: "Không biết người là ai?"

Về mặt Tần Kha bình tĩnh: "Ta và Đạo nhân Sơn Dương có chút giao tình, cũng biết chút y thuật. Bên trong vầy nước thuốc không chỉ diệt chuột mà đối với người cũng có phần nguy hiểm, cho nên ta đã mời tiểu thư đến chỗ của Đạo nhân Sơn Dương rồi. Nếu như người vẫn muốn đi vào, trước tiên dùng băng gạc quấn vào. Nếu..." Hắn chợt ra vẻ thần bí dừng lại, giống như khó có thể mở miệng nói hậu quả không tương tượng.

Tên nô tài vốn cũng không để ý đến Mạnh đại tiểu thư ở phòng này, hôm nay không nghe thấy có gì là không ổn, vì vậy cũng không có ý định xen vào, xoay người muốn đi.

Đáng tiếc còn chưa bước được bước nào thì nghe thấy bên trong có tiếng rên ưm ưm rất nhỏ. Ngay lập tức tên nô tài liền cảnh giác hỏi: "Tiếng gì vậy?"

Tần Kha nghiêng người một cái, cười nhạt: "Chắc là chuột không chịu được công hiệu của nước thuốc, hấp hối gãy dựa. Hay là người muốn đi vào xem một chút không?"

Tên nô tài vội vàng xua tay: Nước thuốc này lợi hại như vậy, nếu mình bước vào không biết sẽ mắc phải bệnh gì. Vì vậy không nghi ngờ gì thêm nữa, vội vã bước rồi đi.

Tần Kha đứng ở cửa chờ khi nào không nhìn thấy bóng dáng mới cấp tốc vào nhà, đóng cửa lại. Vào phòng, sắc mặt của hắn như rơi vào hầm băng: Nếu mình đoán không sai, tên nô tài kia chính là người bỏ thuốc, cố ý qua đây, mục đích chẳng qua chỉ là muốn hắn vấy bẩn sự trong sạch của Mạnh Chu, hại nàng bị người đời phi nhổ... đây thật sự là thủ đoạn độc ác!

Mặt Tần Kha lạnh băng, trong lòng càng thêm kinh hãi. Vừa nghĩ tới trong Mạnh Chu có người xem Mạnh Chu như cái đinh trong mắt, hẳn liền không thể yên tâm. Hắn càng muốn tới...

Nếu vừa rồi mình không chống cự được muốn Mạnh Chu, chỉ sợ hai người sẽ trở thành đề tài cho mọi người bàn tán. Không nói đến hôn sự sẽ thất bại, sau này Mạnh Chu còn có thể ngẩng đầu nhìn mọi người hay không cũng là một chuyện khó.

Bởi vậy hẳn rằng mình một cái, không khỏi than thầm: Nguy hiểm thật!

Ngay lập tức không còn lòng dạ nào nữa, cầm lấy áo ngủ bằng gấm bao bọc Mạnh Chu, kiểm tra kỹ bên ngoài không có người, lúc này mới mở cửa đi ra ngoài. Nhanh chóng đi vào con đường nhỏ thông với chỗ ở của Đạo nhân Sơn Dương. Hắn nhớ sau nhà đạo nhân có một con hồ sạch, nước ao lạnh buốt thấu xương, rất thích hợp cho việc đập lửa.

Vòng qua thiện phòng, thoáng cái liền nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, Tần Kha để áo gấm vào chỗ sạch sẽ, sau đó ôm Mạnh Chu nhảy vào trong hồ nước.

Hôm nay đã là tháng tám, mặc dù thời tiết vẫn ấm áp như trước nhưng chỗ nào không có ánh mặt trời vẫn có cảm giác lạnh. Mà hồ nước này cũng vậy. Bởi vì bị núi che khuất, quanh năm ánh nắng không chiếu được vào nước cho nên nhiệt độ nước lạnh thấu xương, mới đầu mùa thu mà đã làm cho người ta rét lạnh rùng mình.

Mạnh Chu nằm trong lòng Tần Kha, xiêm áo trên người đã thấm ướt từ lâu, cái yếm đỏ tươi dán sát vào da thịt mịn màng như ngọc, ngâm trong nước ao trong suốt da thịt càng mềm mại nhẵn bóng, chạm tay vào là bị trơn trượt. Tần Kha không khỏi nhũn mảy: May mà nước ao này lạnh như băng, nếu không không ngăn được dục hóa trong người.

Trước đây chưa từng thẳng thắn với Mạnh Chu, gặp lại cũng cảm thấy khá tốt, nhưng hôm nay... Hắn cố sức đè nén ham muốn dục vọng ở trong lòng, cảm thán: Thấy được, sờ được lại không được ăn, quả thật là một bi kịch lớn của đời người!

Một trận gió lạnh thổi qua, da thịt bị dính nước giống như cánh hoa mềm mại vô ý rơi vào trong băng tuyết mùa đông, run rẩy một trận. Mạnh Chu hắt xì một cái, cảnh tượng trước mắt mơ mơ hồ hồ. Nàng nhớ nhưng không rõ ràng lắm, hình như cảm thấy buồn ngủ, sau đó lên giường. Lúc sau lại cảm thấy hơi nóng, sau đó chuyện như thế nào thật sự không nhớ nổi.

Đôi mắt dần nhìn thấy rõ ràng, nàng trông thấy trước mặt một người nam nhân tuấn tú, gương mặt đỏ dán vào trước mũi mình. Không khỏi hoảng hốt một trận, còn chưa nhìn rõ là ai đã giơ tay giáng một cái tát.

Tiếng tát vang vọng còn kèm theo tiếng tức giận phẫn nộ: "Cầm thú!"

Bất ngờ bị ăn một cái tát, Tần Kha mở mắt ra, vẻ mặt hết sức bất lực: "Nương tử nhẫn tâm như vậy sao!" Dùng tay che gò má bị đánh giống như vô cùng oan ức.

Mạnh Chu dịch ra một chút mới nhìn rõ là Tần Kha, mà hai người bọn họ đang ở trong ao nước, còn mình chỉ có một cái yếm và tiết khổ!

Ngửa mặt nhìn lên bầu trời xanh biếc, lúc này Mạnh Chu thật sự không biết nên chảy nước mắt vui mừng hay làm gì khác, nàng chợt nghĩ: Chẳng lẽ tất cả chỉ là một giấc mộng xuân?

Vì vậy giơ tay hung hăng nhéo một cái lên mặt của Tần Kha hỏi: "Đau không?"

Tần Kha tưởng là nàng trừng phạt mình, bởi vậy thành thật quăng hai chữ kia sang một bên, hờ hững cười: "Nếu nói đánh chửi nắn mó là yêu, vậy thì nương tử ra tay vừa đau lại vừa ngọt ngào."

Trong lòng Mạnh Chu như có hàng vạn con ngựa phi chạy như điên, nàng nhắc chân trừng một cái đá vào Tần Kha ở trong ao, sau đó nhanh chóng bò lên phiến đá, thấy một cái áo ngủ bằng gấm liền cầm lấy bọc vào người.

Nàng đứng ở trên bờ, bộ ngực phập phồng lên xuống, tức giận, khiếp sợ pha lẫn ngượng ngùng và choáng váng đang dồn dập đánh vào nàng. Nàng cảm tức nhưng không thể dễ dàng rời đi, cần phải hỏi rõ tên Tần Kha này rốt cuộc dùng thủ đoạn gì lên đưa mình tới nơi này, còn muốn làm chuyện bất chính.

Ông trời ơi, đây là Tần Kha mà nàng biết sao?

Đúng lúc này, tóc dài của Tần Kha dính nước, môi tím bầm, hắn dựa ở cạnh ao, một tay túm lấy khuỷu chân của Mạnh Chu, nghiêm mặt nói: "Trong ao lạnh quá, trước tiên kéo ta lên bờ đã."

Mạnh Chu đang tức giận đầu chịu đồng ý, vội vàng kêu: "Chàng mau buông tay, cẩn thận không ta lại đá chàng."

Tần Kha vốn đang muốn trêu đùa nàng, nhìn thấy đáng vẻ hốt hoảng của nàng không khỏi phá lên cười, sau đó thả tay ra, lòng bàn tay chống trên một tảng đá, thân thể giống như mũi tên rời cung từ trong nước vọt lên, cuối cùng vững vàng đứng trước mặt Mạnh Chu.

Mạnh Chu khiếp sợ xoay người muốn chạy lại bị người từ phía sau kéo tay. Chỉ nghe thấy người sau lưng cười nói: "Nàng muốn đối xử với tướng công đã cứu mạng mình như vậy sao?"

Cứu mạng? Tướng công? Mạnh Chu nghi ngờ.

Tần Kha không trêu chọc nữa, kể lại từng sự việc một, từ lúc hắn nhìn thấy nha hoàn vội vã rồi đi đến lúc phát hiện Mạnh Chu khác thường nằm ở trên giường. Nói đến đây hắn ngừng lại một chút, bất đắc dĩ nói: "Lúc đó sức lực của nàng rất mạnh, ôm lấy thân thể ta, miệng nói 'Tướng công, ta rất nhớ chàng', trong lúc sấm chớp rền vang liền đồn ngã ta xuống giường..."

Một tay Mạnh Chu che miệng hắn, dùng ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm hắn, phần nộ: "Chàng nói vậy, cẩn thận ta..." Ánh mắt của nàng quét một vòng trên người Tần Kha, cuối cùng không kịp cảm thấy hô thẹn hay nhục nhã, một cổ kích động đâm thủng cổ họng, nói: "Cẩn thận ta làm cho chàng tuyệt tự tuyệt tôn." (Tuyệt tự tuyệt tôn: mất khả năng sinh con)

"Ha ha ha, hai người các người đúng là một đôi oan gia trời sinh!" Một giọng nói đầy khí thế từ cách đó không xa truyền tới, Mạnh Chu kinh hãi vội vàng trốn phía sau Tần Kha, trong lòng giống như có vô số con vật nhỏ chen chúc không yên, chúng nó hét kêu lại gào, vô cùng náo nhiệt.

Tần Kha nhìn Đạo nhân Sơn Dương đi từ phía sau tảng đá tới, vuốt râu, động tác đứng đắn: "Chẳng lẽ đạo sĩ ta quấy rầy hai vị sao?"

Đương nhiên Tần Kha biết không có gì gạt được Đạo nhân Sơn Dương cho nên cũng không giật mình, hắn chú ý tới tên tiểu đạo sĩ phía sau vội vã chạy tới, trong tay còn cầm một cái bọc. Ngay lập tức chấp tay với đạo nhân, cười nói: "Chắc hẳn là đạo nhân tới giúp người gặp nạn, đâu phải quấy rầy chứ."

Khi nghe thấy là Đạo nhân Sơn Dương mà không phải người khác, Mạnh Chu thở dài một hơi nhưng vẫn không dám từ phía sau Tần Kha đi ra, dù sao bây giờ y phục của nàng rách nát phải dựa vào áo ngủ bằng gấm che lại.

Nàng nhớ lại vừa rồi Tần Kha nói mọi việc, trong lòng đã có tính toán: Nha hoàn mà Tần Kha nhìn thấy chắc là Bích Đào, bên trong túi thơm nha hoàn kia mang theo trên người chắc chắn có điều kỳ quái. Nhưng Bích Đào không phải là người của Tương Quân sao?

Lẽ nào người hãm hại mình lại là nàng ta?

Trong chốc lát tâm trạng liền phần nộ, Mạnh Chu không tiếp xúc nhiều với Tương Quân, ngày thường cũng đối xử thân thiện, chẳng bao giờ nói xấu càng chưa từng làm chuyện có lỗi với nàng ta. Nếu thật là nàng ta, vậy rốt cuộc là vì sao?

Tuy Mạnh Chu là trưởng nữ nhưng mẫu thân mất sớm, mặc dù Đại phu nhân đã tái giá nhưng không có con cháu, chỉ biết thành tâm lễ Phật. Trong phủ tất nhiên là Nhị phu nhân nắm quyền, tuy Tương Quân là nữ thứ nhưng toàn bộ đãi ngộ chỉ có hơn chứ không có kém trưởng nữ.

Đột nhiên Mạnh Chu nhớ tới những lần chung đụng với Tương Quân, từ lúc sống lại rồi lần đầu tiên gặp lại nàng ta, nàng ta đã nói là từ quý phủ của di nương tới, thân thiết thăm hỏi, hợp tác diễn kịch với nha hoàn gây xích mích chia rẽ. Sau khi tiến cung, nàng ta giật dây lên nắm quyền lực, xúi bẩy Công chúa...

Trở lại lần này là ... nàng ta kẻ đơn sao?

Mạnh Chu cảnh giác, đoạn đường này mỗi khi mình gặp phải nguy hiểm lại không tránh khỏi có liên quan tới nàng ta! Quả nhiên là trùng hợp... Hay là có người cố ý gây nên! Nhất thời cả người rét run, trong lòng vô cùng rét lạnh.

Từ lúc hai người bước vào hồ nước, không lâu sau đạo nhân đã phát hiện ra rồi, chỉ vì bên trong thiện phòng có thể trông thấy tình hình hồ nước bên này. Lúc này ông vội vàng tới, muốn trêu đùa hai người này, ai bảo hai người đang mờ ám nằm trong tay ông. Mặt khác, ông bảo tiểu đạo sĩ đến gian phòng của Mạnh tiểu thư tìm hiểu tin tức đồng thời lấy một bộ y phục sạch sẽ đến.

Tiểu đạo sĩ chau mày, đem bọc kia đưa cho Tần Kha, đồng thời còn mang tới một tin tức xấu... Nhị phu nhân mang người tới khuê phòng của Mạnh tiểu thư, nói là quý phủ bị đạo tặc xông vào, mà đây tớ nhìn thấy đạo tặc đi vào phòng của Mạnh tiểu thư, bởi vậy Nhị phu nhân sai người lục soát!

Mạnh Chu thay xong y phục, người ấm lại liền hài lòng, trên lông mày toàn là sương lạnh, ngay cả tiếng cười cũng nhuộm băng tuyết, lạnh lùng nói: "Bà ta muốn lục soát thì lục soát, ta không tin bà ta có thể tìm ra cái gì!"

Tần Kha không nói lời nào, ngay trước mặt đạo nhân chậm rãi nắm tay nàng, mười đầu ngón tay chặt chẽ sít vào nhau. Các khớp ngón tay thon dài bao vây tay của Mạnh Chu.

Lúc này không nói đánh bại vạn lời nói!

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Phản kích

Trong thiện phòng Mạnh Chu đã mặc y phục chỉnh tề, sắc mặt vẫn như thường, nhưng trong ánh mắt toát ra chút lạnh lùng. Nàng mở cửa thấy Tần Kha

đang trông giữ ở cửa, y phục của hắn vẫn còn ướt, dưới chân có một vũng nước.

Trong lòng khẽ rung động, Mạnh Chu nhìn không được, nhủ mày nói: "Lát nữa ta bảo người mang y phục tới đây, trước tiên chàng nên đi vào thiện phòng sưởi ấm đã. Mặc dù trời vẫn còn ẩm nhưng nếu bị phong hàn cũng không phải chuyện nhỏ." Nói rồi cố gắng rút ánh mắt từ trên người hắn lại, sau đó định vòng qua người hắn đi ra ngoài.

Bước chân dừng lại, chỉ thấy trên cánh tay có thêm một bàn tay. Mạnh Chu quay đầu đã thấy vẻ mặt Tần Kha nghiêm nghị: "Ta đi với nàng." Dĩ nhiên hắn biết Mạnh Chu đi ra ngoài phải đối mặt với thủ đoạn độc ác phía sau, nếu người nọ đã dám ra tay như vậy chắc chắn rất hận Mạnh Chu. Lúc này nàng một mình đi vào, không biết sẽ có phiền phức gì.

Tần Kha thật sự không thể yên tâm.

Khuôn mặt căng thẳng của Mạnh Chu thoáng buông lỏng một chút, nàng cười nhẹ, hình như là hơi chút bất đắc dĩ: "Nếu đi cùng nhau, bọn họ sẽ bắt được thóp, đến lúc đó nói sẽ dễ dàng nói xấu chúng ta quan hệ bất chính." Nàng nhướn mày, đối mặt với Tần Kha: "Ta còn muốn ở lại xem xét Mạnh phủ một thời gian, nếu lúc nào cũng nhờ sự trợ giúp của chàng, sao ta có thể yên tâm làm tân nương của chàng?"

Nói xong không phát hiện ra mặt mình đang nóng lên, nàng bỏ tay của Tần Kha ra liền rời đi. Tất nhiên nàng cũng không nhìn thấy dáng vẻ kinh ngạc đến ngây người của Tần Kha.

Một câu "Sao ta có thể yên tâm làm tân nương của chàng" kích thích nghìn vạn con sóng trong lòng Tần Kha, khiến cho hắn mỗi lần hiểu ra là một lần nếm được vị ngọt, quả nhiên còn ngọt hơn so với ăn mút táo!

Lúc này Trương Quân đang ngồi ở trong khuê phòng, nàng ta đã chuẩn bị xong hết tất cả, cho dù tên nô tài kia không dám đụng vào Mạnh Chu, nàng bảo mẫu thân mượn cơ bắt đạo tặc qua đó lục soát. Nhất định có thể tóm được trò hay, đến lúc đó bất kể thân thể Mạnh Chu còn trong sạch hay không đều chỉ có thể ngậm đắng nuốt cay! Nếu danh tiết của nàng ta bị hủy, nàng ta còn có thể uy hiếp gì được nữa? Gã cho người danh thành công toại ư? Hừ, chẳng qua chỉ là lời nói vu vơ mà thôi!

Chợt Bích Đào phát ra một tiếng thét kinh hãi: "Á, Nhị tiểu thư, mau buông ra, móng tay người sắp gãy rồi."

Chỉ nghe thấy tách một tiếng, quả nhiên là tiếng móng tay gãy, mà trên bàn gỗ cũng để lại một vết sâu, đủ để thấy rõ vừa rồi Trương Quân dùng lực lớn thế nào, giống như hành động độc ác của nàng ta lần này!

Nàng ta đang muốn kêu Bích Đào tìm cây kéo sửa móng tay lại nghe thấy nha hoàn bên ngoài nói đại tiểu thư tới.

Trương Quân cong môi cười: Đến chất vất sao? Nhất định chuyện lần này đã thuận lợi rồi. Nàng ta vẫy tay, ý bảo Bích Đào đi ra ngoài từ cửa sau.

Mạnh Chu vào cửa, không để ý thường thức gian phòng rộng rãi tráng lệ của Trương Quân, mặt lạnh lùng liếc Trương Quân một cái, từ trên cao nhìn xuống cười khẩy: "Nhị muội thật bình tĩnh, không phải nói có đạo tặc sao, sao lại không thấy tôi tớ đến bảo vệ gian phòng của muội vậy?"

Trương Quân sửa sang lại vạt áo, đứng dậy chào: "Trương Quân nghe nói đạo tặc tới chỗ tỷ tỷ, tỷ không sao chứ? Thân thể..." Nàng ta lộ vẻ mặt lo lắng quan sát Mạnh Chu, giống như đang quan tâm trên tay nàng còn có gì hay không, sau đó thở phào nhẹ nhõm: "Thấy tỷ tỷ không việc gì, Trương Quân yên tâm rồi."

Mạnh Chu không thể không bội phục nàng ta, chuyện cho tới nước này còn có thể giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, đây cũng không phải là việc người bình thường có thể làm được. Nghĩ vậy, Mạnh Chu nở nụ cười lạnh, mắt quét một vòng quanh phòng: "Nha hoàn Bích Đào kia không thấy đâu! Vốn còn đang định cảm ơn nàng ta hạ thủ lưu tình, bây giờ xem ra cũng không cần. Muội muội cũng đừng trách phạt nàng ta, tiểu nha đầu hoảng sợ không hạ thủ được cũng là chuyện bình thường, dù sao cũng không phải là người có thủ đoạn độc ác, muội nói phải không?"

Mạnh Chu gần như là rít từng chữ qua kẽ răng, mỗi chữ đều có vẻ châm biếm, hận không thể châm thành tổ ong vò vẽ ở trên mặt Trương Quân. Nàng không cách nào tưởng tượng nổi, nếu Tần Kha không chạy tới đúng lúc thì hôm nay nàng sẽ rơi vào cảnh thế nào.

Có lẽ mình sẽ bị ép chết lần nữa, hoặc là thoi thóp sống tiếp bị người đòi chỉ trả... Bất kể là loại nào đều đủ để hủy diệt nàng!

Mặt Trương Quân biến sắc, nàng ta nhìn thấy dáng vẻ Mạnh Chu thoải mái sáng khoái, cũng nghi ngờ có phải Mạnh Chu không uống thuốc kia. Nếu như uống rồi cơ thể nhất định sẽ phát hỏa, xuân tình rộn rạo, làm sao có thể giống vẻ bình tĩnh tự nhiên như lúc này được? Lẽ nào vì Bích Đào bị phát hiện cho nên không ra tay nữa? Hay là... nha hoàn kia cố ý lừa gạt, muốn tạo phản?

Trương Quân nỗ lực bình tĩnh, cười nói: "Tỷ tỷ đang nói chuyện gì vậy, Trương Quân nghe mà không hiểu gì hết, hôm nay Bích Đào đến phiên được nghỉ, e là đang nghỉ ngơi ở trong phòng, nếu tỷ tỷ muốn tìm nàng ta, Trương Quân sẽ phái người gọi nàng ta qua đây..."

Ánh mắt Mạnh Chu bình tĩnh gắn chặt ở trên mặt của Trương Quân, không chút khách khí, giọng nói lạnh như băng mà vẫn mạnh mẽ: "Không cần, hôm nay ta tới tìm muội, không có người ngoài ở đây, trái lại có mấy lời càng dễ nói ra miệng hơn." Nàng ngừng lại một chút, bỗng nhiên bước thêm một bước dài tới gần, cười nói: "Trương Quân, muội đã sớm biết mình có số mệnh làm Hoàng tử phi rồi đúng không? Muội có muốn biết sau này mình sẽ gả cho vị Hoàng tử nào không? Haha, Nhị Hoàng tử tất nhiên là không trông cậy được rồi, Hoàng hậu nương nương có tầm nhìn xa, cánh cửa nhà Mạnh phủ của chúng ta không đủ rộng, mà muội cũng không phải là trường nữ..."

Nói đến đây giọng điệu của Mạnh Chu hơi chậm lại, nàng muốn từ từ đâm kim vào chỗ mấu chốt, khiến cho Trương Quân càng đau xót hơn!

Quả nhiên nghe được hai chữ trưởng nữ, mặt Trương Quân khẽ biến sắc. May nhờ nàng ta ở trong phủ được sủng ái, chẳng qua chỉ là con do tiểu thiếp sinh ra, không thể vượt qua Mạnh Chu. Đây cũng là nguồn gốc những mâu thuẫn từ khi còn nhỏ của nàng ta.

Mạnh Chu tiếp tục, nụ cười càng sâu sắc hơn: "Gần đây ta có xem mấy quyển sách bói toán, có thể nhìn tướng mạo đoán được. Tướng mạo của muội muội chắc chắn là làm Tam Hoàng tử phi, nửa đời trước có được vinh quang cùng sủng ái vô hạn. Nhưng tuổi già... hình như phải chịu cảnh lao tù, hơn nữa vĩnh viễn không được thấy mặt trời!" Giọng điệu của Mạnh Chu không ngừng tăng cao, đến mấy chữ cuối cùng, giọng nói giống như lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào trong lòng.

Cả người Trương Quân run lên, lúc này không còn lòng dạ nào mà cười nữa, vẻ mặt lạnh lùng nói: "Tỷ tỷ chớ nói giỡn với muội muội, cái gì mà Tam hoàng phi chứ, cái gì mà cảnh lao tù, một chữ Trương Quân cũng không tin! Trương Quân chỉ tin, mạng của ta là do ta không phải do trời!"

Mạnh Chu phá lên cười, xoay người ra phía ngoài bước được hai bước lại quay đầu lại: "Được, một câu mạng của ta là do ta không phải do trời, ta chờ ngày muội được gả cho Tam Hoàng tử!"

Rời khỏi gian phòng của Trương Quân, Mạnh Chu phun ra một ngụm tức lớn. Hôm nay sau cuộc nói chuyện này nàng và Trương Quân không còn tình tỷ muội gì nữa, mà thứ tự ở trong phủ cũng nên thay đổi lại.

Nghĩ như vậy nàng không vội quay về phòng mà tiện đường đi tới phòng Đại phu nhân.

Trong lúc này trước khuê phòng của Mạnh Chu xúm lại một đám người, do Nhị phu nhân dẫn đầu, không ít đầy tớ đứng chống tay, sợ là chỉ cần chờ Nhị phu nhân hạ lệnh liền muốn động chân động tay đánh người. Mà ở trước mặt bọn chính là Lục Yêu, một mình nàng ta đang đứng ngăn ở cửa không cho người đi vào.

Nhị phu nhân cười nhạt: "Con nha đầu chết tiệt, còn không mau tránh ra, chẳng lẽ ở bên trong chứa chấp đạo tặc?"

Tất nhiên Lục Yêu không chịu đồng ý, một đám người kia sau khi đi vào, ai biết được là có bỏ vật gì vào trong đó không, ngộ nhỡ gán cho một cái tội danh, tiểu thư nhà nàng cũng không ứng phó được. Thân thể của nàng ta run rẩy, nỗ lực bình tĩnh giọng nói: "Nhị phu nhân, nô tỳ nói rồi, bây giờ tiểu thư không ở trong phòng, không thể để cho người tùy tiện động vào được. Chờ tiểu thư trở về đã, nếu như đồng ý ngài lục soát cũng không sao."

Nhị phu nhân cười nắc nẻ: "Không ở trong phòng? Ha ha, chẳng lẽ không phải đang cùng người ta lên lút vụng trộm sao?" Lục Yêu ngăn cản như vậy càng khiến cho Nhị phu nhân tin tưởng, bên trong đang có gian tình, chỉ cần phá cửa xông vào, chuyện xấu của Mạnh Chu trốn cũng không thoát được!

Nghĩ như vậy bà ta vung tay lên, ngay thường đám tôi tớ quen tác oai tác quái ngay lập tức dùng gậy gộc đánh vào người Lục Yên.

Nhị phu nhân cười sung sướng: "Đề cho ta đi vào."

Lục Yêu bị đánh mấy cái vào người, nàng ta bắt lực nhìn đám người đã cửa bước vào phòng. Nàng ta vươn tay nắm cổ chân một người sau đó dùng sức kéo. Tên đầy tớ kia không chịu bị nắm vì vậy hung hăng đạp một phát vào Lục Yêu, đá nàng ta sang một bên.

Lục Yêu cảm thấy cả người đau nhức từng cơn, nhưng vẫn không ngừng kêu gào với mấy người kia.

"Dừng tay!" Lục Yêu chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc, nàng ta nhìn xuyên qua kẽ hở giữa những đôi chân hỗn độn thì thấy tiểu thư nhà mình đứng bên ngoài đám người, ánh mắt nghiêm nghị không để cho xâm phạm.

Đám đầy tớ nghe thấy giọng nói này liền ngừng tay một chút, sau đó nhìn sắc mặt của Nhị phu nhân, thấy bà ta không có ý kêu ngừng, đám đầy tớ nghĩ: Dù sao có chuyện gì thì đã có Nhị phu nhân chịu, chúng ta chỉ cần đánh là được.

Bộp bộp bộp, mấy cây gậy lại tiếp tục hạ xuống.

Mạnh Chu xông lên, kéo tên đầy tớ động tay vô cùng tàn nhẫn kia ra, giờ tay giáng cho một cái tát. Cái tát kia làm cho tay nàng cũng đỏ ửng một mảng, càng không cần phải nhắc tới người bị đánh sẽ thế nào.

Tất cả mọi người đều kinh hãi, chưa từng thấy Đại tiểu thư lớn tiếng mắng chửi đầy tớ, càng chưa từng thấy nàng động tay đánh người. Vì vậy lần này làm cho mọi người hoảng sợ, không biết có nên tiếp tục hay không. Ngay cả Nhị phu nhân cũng bị kinh ngạc, ngay lập tức cũng quên không biết nói gì tiếp.

Mạnh Chu đẩy đám hạ nhân ra, đỡ Lục Yêu đứng dậy, gạt đầu với nàng ta, khẽ nói: "Không sao rồi, em đi vào nghỉ ngơi trước đi, ở đây có ta rồi."

Vừa rồi Lục Yêu vẫn chịu đựng không dám rơi nước mắt, giờ nhìn thấy chủ tử, rốt cuộc vành mắt nóng lên nhưng nàng ta vẫn chịu đựng không phát ra tiếng khóc, chỉ gạt đầu nói: "Tiểu thư cẩn thận." Mạnh Chu phải khuyên nhủ một hồi nàng ta mới đồng ý đi vào phòng.

Mặc dù Nhị phu nhân vẫn còn đang khiếp sợ, nhưng lúc này cần phải tiếp tục lên mặt, bà ta quát lớn: "Chu nhi, sao con có thể không phân biệt được đúng sai như vậy, nha hoàn này chứa chấp đạo tặc, còn không chịu để cho bọn họ đi vào, không phải có tội giết mình thì là cái gì?"

Mạnh Chu chậm rãi quay đầu, ánh mắt xoẹt qua Nhị phu nhân hướng về phía Đại phu nhân, thấy Xảo Tuệ dẫn quản gia đang từ đó chạy tới cho nên khóe miệng khẽ nhếch lên, mặt càng tỏ ra lạnh lùng: "Nhị nương, phòng của ta là do Đại nương quản, nếu muốn lục soát cũng nên để Đại nương đứng ra, ngài tự ý dẫn hạ nhân đến đây rốt cuộc là muốn vượt quyền phải không? Chẳng lẽ người cho rằng mình có thể thay Đại nương sao?"

Nhị phu nhân vốn là một người ngoài mạnh trong yếu, hôm nay bị quát như vậy liền lập tức hoảng sợ, trong nhất thời không nói câu gì phản bác được.

Mạnh Chu đảo mắt nhìn qua, giống như muốn nhìn kỹ từng tên hạ nhân muốn khám xét phòng nàng, lạnh lùng hừ một tiếng: "Thật to gan, dám động tới phòng của Đại phu nhân, trong mắt các người có còn Đại phu nhân nữa không, lẽ nào các người cho rằng mình mới là chủ nhân của phủ này sao? Quan gia đâu, những tên hạ nhân không biết lớn bé này rốt cuộc là người nào tuyển vào phủ vậy?!"

Nói là nói hạ nhân nhưng ánh mắt của nàng lại nhìn chăm chăm Nhị phu nhân, thậm chí không hề sợ hãi mà nhìn chăm chăm, giống như những lời này vốn là nói cho bà ta nghe!

Chân Nhị phu nhân mềm nhũn, suýt nữa khụy chân ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Nương tử

Thấy Xảo Tuệ đến, Mạnh Chu giao những chuyện còn lại cho quản gia xử lý, mình thì đi vào phòng. Lúc này mới phát hiện nha hoàn Lục Yêu kia đứng ở sau tấm màn lên lút lau nước mắt.

Thấy Mạnh Chu lại gần, Lục Yêu vội vàng dùng tay áo lau sạch sẽ nước mắt, sau đó mỉm cười: "Tiểu thư đi đâu vậy, hay là khó chịu ở chỗ nào?"

Lúc này Mạnh Chu thật sự là bị chọc giận, nàng lớn tiếng trách mắng: "Bọn họ muốn lục soát em cứ để cho bọn họ lục soát, sao có thể dùng thân mình đi ngăn cản chứ! Nếu ta đến chậm một chút, chẳng phải em đã bị bọn họ dùng gậy đánh chết sao!"

Lục Yêu hơi chấn động, cúi đầu cắn môi, hồi lâu sau mới nói: "Tiểu thư, em biết sai rồi."

Mạnh Chu thở dài một hơi, đỡ nàng ta nằm lên giường. Ban đầu Lục Yêu còn không dám nằm ở trên đó, nói là chủ tử khác biệt, bị Mạnh Chu trừng mắt liền lập tức ngậm miệng.

Lần trước Mạnh Chu ngã từ trên hòn non bộ xuống vẫn còn chút thuốc mỡ chưa dùng hết cất ở trong ngăn kéo. Nàng tự mình lấy ra sau đó kêu nàng ta vén y phục lên. Từng vết đỏ tím trên lưng nhìn rất kinh khủng, trong lòng càng thêm thêm sợ hãi và đau đớn.

Mạnh Chu đau lòng, nặn thuốc mỡ ra tay sau đó nhẹ nhàng xoa bóp những chỗ bị bầm tím.

Lục Yêu nằm ở trên giường hoảng hốt lúng túng, muốn khuyên can nhưng lại không khuyên được, chỉ có thể thấp giọng cầu xin: "Tiểu thư, mau dừng tay lại đi, nếu để cho người khác nhìn thấy sẽ nổi ra lời đàm tiếu. Người yên tâm, chút thương tích này em vẫn chịu đựng được, a..." nàng ta vẫn còn chưa nói hết câu, đột nhiên trên lưng bị xoa bóp mạnh một cái, đau đến nỗi nàng ta không khỏi hoảng sợ kêu ra.

Tay Mạnh Chu toàn là thuốc mỡ, giọng nói dịu đi không ít: "Sau này nếu còn gặp loại chuyện như vậy, em cứ thoải mái để cho bọn họ lục soát, cho dù tìm ra thứ gì không thuộc về phòng này cũng không cần lo lắng, cây ngay không sợ chết đứng. Cuối cùng chúng ta sẽ tìm được cách chứng minh mình trong sạch. Quan trọng nhất vẫn là bảo toàn mạng nhỏ của mình, nếu tính mạng cũng không giữ được thì đến lúc đó chỉ có thể nằm trong lòng đất nhìn người bên ngoài hắt nước bẩn vào mình, em cam lòng sao?"

Tuy nói là Mạnh Chu giận Lục Yêu, nhưng giận chính mình nhiều hơn: Chủ tử không được coi ra gì, hạ nhân cũng bị khổ theo. Sau khi sống lại nàng cho rằng trốn ở trong khuê phòng sẽ trời yên biển lặng, rồi xa tranh đấu. Thật không ngờ, người không muốn cùng người ta tranh giành, người ta cũng không buông tha người.

Nơi nào có người thì có giang hồ, có tranh đấu. Không phải Tần phủ và Mạnh phủ cũng như vậy sao? Hi vọng giấu tài? Chớ má! Chủ động tỏ ra yếu kém sẽ chỉ làm cho người ta càng thêm coi thường, càng thêm chà đạp lên người!

Chỉ có quyền thế uy nghiêm mới là vũ khí lợi hại nhất khiến người ta kính sợ.

Thoa xong thuốc cho Lục Yêu, Mạnh Chu bảo nàng ta tiếp tục nằm ở trên giường còn mình thì ngồi yên ở trên ghế. Ngồi một lúc lâu mới hô ra bên ngoài: "Xảo Tuệ tỷ tỷ còn ở ngoài không?"

Xảo Tuệ vừa trả lời vừa vén rèm đi vào. Nàng ta nhìn thấy Lục Yêu nằm ở trên giường thì thoáng giật mình, cười khẽ nói: "Tiểu thư đau lòng cho bọn nha hoàn là có ý tốt, nhưng nếu để người ngoài nhìn thấy chỉ sợ lại trách mắng Lục Yêu không biết quy củ."

Khô miệng Mạnh Chu hiện ra một tia cười nhạt: "Không biết quy củ? Người không biết quy củ thật sự là Lục Yêu sao?!"

Nghe tiểu thư nói những lời như vậy, Xảo Tuệ tự giác không nói lời nào, chờ tiểu thư nói tiếp. Vừa rồi Đại tiểu thư đến phật đường tìm Đại phu nhân,

chẳng biết hai người nói chuyện gì, cuối cùng Đại phu nhân lại phân phó mình tới đây trợ giúp Đại tiểu thư một tay. Lần này Xảo Tuệ thật sự không hiểu, nhưng nàng ta dễ dàng nhận ra được Đại tiểu thư muốn chứng tỏ một lần.

Chỉ cần nhìn một cách đơn giản điệu bộ tiểu thư nạt nộ hạ nhân hôm nay, khí phách và uy nghiêm đó thật sự khác xa trước đây. Lúc này Xảo Tuệ cũng không dám coi thường Đại tiểu thư nữa.

Mạnh Chu thay đổi ngữ điệu, nén giọng hỏi: "Những hạ nhân kia xử lý như thế nào rồi?"

Xảo Tuệ nói: "Dựa theo quy củ, mỗi người phạt mười gậy và trừ nửa tháng tiền công, nhưng Nhị phu nhân đứng ra cầu xin giúp bọn họ. Nô tỳ và quản gia bàn bạc cuối cùng giữ nửa tháng tiền công của bọn họ đồng thời răn dạy vài câu..."

"Mười gậy? Nửa tháng tiền công?" Mạnh Chu nghe xong liền bật cười: "Quả nhiên là có lợi cho bọn họ. Tỳ tỳ đi nói với quản gia, nha hoàn và hạ nhân trong phòng ta không đủ, bảo hấn ta chọn giúp ta mấy người đến đây. Đứng rồi, cái vị hôm nay thân thủ không tệ bạt tai liên tục, bảo hấn ta đến phòng ta hầu hạ đi."

Xảo Tuệ hiểu rõ Đại tiểu thư là muốn giết gà dọa khỉ, nhưng nàng ta chần chờ: "Đại tiểu thư, đó là người của Nhị phu nhân, chỉ sợ bên đó không đồng ý..."

Mạnh Chu quét mắt tới, tăng thêm giọng điệu: "Đây là ý tứ của Đại phu nhân. Sao nào, bây giờ trong mắt tỳ tỳ chỉ có Nhị phu nhân thôi sao?"

Xảo Tuệ lập tức hiểu ra: Vừa rồi Đại tiểu thư và Đại phu nhân liên minh, vẫn nên chịu khó tuân lệnh làm việc thôi.

Nhưng mà nàng ta cũng không biết, đúng là có chuyện liên minh, chỉ có điều Mạnh Chu thực sự đã đồng ý với Đại phu nhân... sau này nếu như phát đạt nhất định dùng hết khả năng bảo vệ người nhà mẹ đẻ. Mặc dù Mạnh Chu cũng không rõ, vì sao Đại phu nhân lại tin chắc mình có ngày phát đạt, nhưng có điều Đại phu nhân đã chịu ra tay giúp đỡ, đối với mình mà nói đúng là niềm vui ngoài ý muốn.

Đang suy nghĩ chợt có một giọng nói truyền từ bên ngoài tới, Mạnh Chu hoảng hốt tìm đập rộn lên, mặt đỏ tới tận mang tai. Nàng quay đầu nhìn thoáng qua Lục Yêu trên giường, chỉ thấy Lục Yêu vội vàng nhắm mắt giả vờ ngủ say.

Không khỏi một trận dờ khóc dờ cười.

Song tiếng nói ngoài cửa vẫn tiếp tục: "Nương tử..."

Mạnh Chu đành phải vội vàng vén rèm đi ra cửa, nhìn chung quanh thấy không có người liền dùng khăn tay che miệng Tần Kha, kéo hấn đi vào con đường nhỏ, vừa đi vừa hăm hừ: "Chàng điên rồi!"

Đợi đến chỗ không có người, lúc này nàng mới bỏ khăn tay ra. Mới vừa rút tay về thì nghe thấy tiếng cười oang oang của Tần Kha truyền tới: "Vừa rồi nàng còn oai phong lẫm liệt đánh người, lúc này còn ai dám vào đây chọc nàng nữa?"

Mạnh Chu tối sầm mặt, chau đôi mày thanh tú lại: "Lúc này chàng cũng ở đây sao? Không phải bảo chàng..."

Lời trách cứ của nàng còn chưa nói hết đã bị Tần Kha cắt đứt, chỉ thấy ngón tay trỏ của hấn dựng thẳng đặt ở trên môi, phát ra một tiếng xuyt...

"Quả thật ta theo lời nàng nói không nhúng tay vào, nhưng cũng không thể bỏ qua một màn nương tử lẫm liệt không sợ sệt nạt nộ kẻ gian." Vốn là Tần Kha lo Mạnh Chu không thể đối phó với tình cảnh bị mọi người bao vây cho nên theo tới đây, nghĩ lúc quan trọng mình còn có thể ra tay giúp đỡ. Không ngờ rằng hôm nay Mạnh Chu đã không còn là nữ nhân yếu đuối năm đó, luôn nhân nhượng người khác vì muốn bảo toàn cục diện, luôn suy nghĩ cho người khác.

Giống như than nhẹ trong lòng, Tần Kha cảm thán: "Lúc trước cho rằng nàng sẽ là thê tử dịu dàng thủy mị, hôm nay mới biết nàng là sư tử Hà Đông, haizz..."

Mạnh Chu bật cười một tiếng sau đó chợt đè nén mặt mày, hai mắt híp lại: "Sau này Mạnh Chu nhất định phải nỗ lực gấp đôi, hi vọng sớm trở thành sư tử Hà Đông, như vậy mới không phụ danh tiếng của chàng..."

Tần Kha giật mình trong lòng, trong đầu hiện ra dáng vẻ nương tử sau này cầm chổi lông gà gào thét, mà mình và ba nữ nhi chạy trốn khắp nơi, thật là vui vẻ!

.....

Từ lúc Mạnh Chu răn dạy hạ nhân, bầu không khí trong Mạnh phủ bắt đầu trở nên không giống như bình thường. Cho dù lão gia cũng chiều Nhị phu nhân, nhưng dù sao theo thứ tự địa vị ở nơi này, lão gia cũng chỉ có thể đứng ra khiển trách qua loa vợ bé, hơn nữa còn thấy cảnh trăm năm khó gặp đi tới phòng Đại phu nhân.

Hai người liệu có thân mật tóc tai cọ sát vào nhau hay không bọn hạ nhân không thể nào biết được, nhưng sau khi Mạnh lão gia rời đi, Đại phu nhân bình thường luôn từ chối tranh giành lại ra ngoài đi dạo.

Đương nhiên lúc Đại phu nhân ra ngoài đi dạo, Mạnh Chu cũng đi theo bên cạnh, hai người lúc thì ngắm hoa lúc thì nói chuyện phiếm, thực sự giống như tình cảm mẹ con sâu nặng. Người không biết nội tình lại hiểu sai rằng Đại tiểu thư là con ruột của Đại phu nhân.

Còn Nhị phu nhân thì đóng kín cửa, không biết là tự mình kiểm điểm hay là bày tính một mưu kế tranh chấp địa vị khác. Chính là vì không biết mới khiến cho mọi người nghi ngờ, trong lúc nhất thời không biết nên đứng về phe nào.

Nhất là tên hạ nhân bị phân đến phòng Đại tiểu thư, trong lòng hắn ta vô cùng đau khổ, cẩn thận dè dặt phục vụ những chuyện ngoài phòng của Đại tiểu thư, ngay cả chuyện làm vườn và quét dọn thấp hèn của nha hoàn hắn cũng chu đáo làm hết. Nhưng mà Đại tiểu thư vẫn luôn sai Lục Yêu tới đây làm khó dễ, khiến hắn ta run sợ sống qua ngày.

Những ngày sống trong lo âu sợ hãi như vậy cũng trôi qua.

Cách lễ trung thu khoảng mười ngày, từ trên xuống dưới trong Mạnh phủ bắt đầu vội vàng chuẩn bị đồ vật làm lễ chúc mừng. Mỗi khi đến ngày hội, yến tiệc tất nhiên là không thể thiếu được. Huống chi vận làm quan của Mạnh lão gia bây giờ không ngừng phát triển, ngày trung thu nhất định có không ít người trong giới quan lại đến đây tặng lễ vật.

Sáng sớm hôm nay Mạnh Chu đi theo Đại phu nhân tới mấy cửa hàng bán bánh trung thu chọn một chiếc bánh nhân hoa quả, định mời sự phụ đã ở Mạnh phủ nhiều ngày nay qua đây, ngày trung thu tặng cho người bạn chí cốt ruột thịt.

Mới từ cửa hàng đi ra đã thấy một người kiểu phu chạy tới, cúi mặt hạ giọng nói: "Mạnh tiểu thư, có thể nói chuyện một lát hay không?"

Mạnh Chu nhìn thoáng qua chỗ ngồi trên cổ kiệu kia, đoán không ra bên trong kiệu sẽ là ai, bởi vậy cẩn thận nói: "Đã có lời muốn nói, vậy bảo chủ tử nhà ngươi tới đây đi."

Lục Yêu ở bên cạnh vẻ mặt đề phòng, từ sau chuyện của Bích Đào, nàng ta một chút cũng không dám qua loa, nếu để cho người ta tiếp tục lập mưu nữa, nàng ta thật sự là có tự sát cũng không hết tội!

Kiểu phu kia cũng không giận, đi vòng quay trở lại bên ngoài cổ kiệu giống như là hỏi. Chỉ chốc lát sau một góc rèm di động, bên trong cổ kiệu một nữ nhân mặc y phục gấm hoa màu tím nhạt, chỉ thấy nàng ta ngẩng đầu, cười nhạt từ đằng xa với Mạnh Chu. Nhưng chỉ trong chốc lát rèm lại buông xuống.

Mạnh Chu không khỏi chần chừ: Tại sao nàng ấy tới nơi này? Không kịp suy nghĩ nhiều, nàng nói với Lục Yêu: "Em đến nói với Đại phu nhân, ta gặp bạn chí cốt nên dừng trà cùng nàng ấy, bảo phu nhân không cần lo lắng."

Lục Yêu nhíu mày một cái, hỏi: "Tiểu thư, rốt cuộc nàng kia là ai vậy? Người vẫn nên hỏi phủ cùng Đại phu nhân đi, nếu như xảy ra chuyện gì..."

Mạnh Chu bật cười: "Nếu nàng ấy thật sự muốn ta gặp chuyện không may, không cần tự mình tới đây, chỉ cần dẫn dò một câu thì sẽ có vô số người làm việc cho nàng ta, cho dù ta muốn chạy trốn tới chân trời góc bể cũng không thoát. Bởi vì..." Mạnh Chu dừng lại một chút: "Nàng ấy chính là Công chúa Ngọc Ninh."

Lục Yêu chưa từng tiến cung, đương nhiên không biết Công chúa Ngọc Ninh, nhưng nàng ta cũng hiểu rõ lúc này Công chúa Ngọc Ninh là một vị Công chúa rất được sủng ái. Lúc trước nàng ấy làm một màn lễ cấp kẻ long trọng ai mà không biết? Nhưng mà Công chúa là một người tôn quý sao lại tự hạ thấp mình đi tới nơi phổ phàm này?

Công chúa Ngọc Ninh mời Mạnh Chu đến một quán trà, vừa khéo chính là quán trà này nằm ngay đối diện tửu quán Dương Liễu. Hơn nữa từ chỗ ngồi trang nhã trên lầu hai nhìn xuống dưới có thể quan sát rõ ràng tình hình bên trong tửu quán.

Lúc Mạnh Chu đến, Công chúa đã ngồi yên ổn ở trong một căn phòng trang nhã, nàng nhìn cảnh tượng náo nhiệt bên trong tửu quán, vẫn không ngừng đầu lên nói: "Mau tới xem đi, chuyện càng phát triển càng thú vị mà."

Mạnh Chu vâng lời ngồi xuống chỗ đối diện, nhìn về phía cửa sổ, lại thấy bên trong tửu quán Dương Liễu có không ít người quen biết. Cái người tay chống eo nổi giận mắng mỏ kia không phải là Liễu Phiêu Phiêu sao, còn người bị mắng chửi phải là Tần Giác ư? Còn Vạn Tuệ Như trốn ở phía sau Tần Giác nữa, càng khiến nàng giật mình nhất là, bên cạnh còn có một đám thư sinh. Mạnh Chu bỏ tiền thuê người kia càng khiến cho tâm tình trở nên kích động. Xem ra sắp có một hồi trò hay diễn ra.

Ngọc Ninh giờ tay chống gò má, hứng thú nở nụ cười, cười rất lâu mới ngược mắt nhìn Mạnh Chu: "Nếu đối lại người là tiểu thư của Vạn phủ thì thế nào?"

Mạnh Chu hiểu rõ hôm nay Ngọc Ninh Công chúa tìm tới đây nhất định là có việc, câu hỏi vừa rồi cũng quá mức... chỉ sợ Công chúa là tới thăm dò.

Vì vậy vẻ mặt kiên định, nói: "Mạnh Chu không phải là tiểu thư của Vạn phủ, nhất định sẽ không để cho mình rơi vào cục diện khó xử như vậy. Nếu thật sự gặp phải cũng sẽ không đứng ở phía sau nam nhân để cho người ta nhục mạ. Ở nơi thân phận khác biệt há lại để cho người ta làm cản trước mặt mọi người?"

Lời nói vừa mới cất ra lại nghe thấy tiếng mở cửa, một nam tử toàn thân áo gấm dài từ bên ngoài đi vào, hắng giọng cười to: "Ta nói người Nhị công tử nhìn trúng đương nhiên không phải là người nhu nhược, Tứ muội lại không tin, nhất định muốn đến thử một lần, hôm nay hắn ta phải tin rồi."

Trong lòng Mạnh Chu hoảng hốt, ngẩng đầu nhìn lên, Đại Hoàng tử đang sai bước tiến vào, mà bên cạnh hắn không phải là Tần Kha thì là ai? Mạnh Chu không khỏi vừa tức giận vừa buồn bực, âm thầm dùng ánh mắt nhìn chằm chằm hắn, giống như là đang trách cứ: Sao không nhắc nhở ta là hai người đang ở bên ngoài?

Tần Kha thật sự đành chịu: Ta cũng bị Đại Hoàng tử kéo tới uống trà, nào biết hẳn ta lại có sắp xếp khác.

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Lễ vật và đồ cưới

Người hầu trà thành thạo pha một ấm trà xuân Long Tĩnh, phút chốc mùi thơm bay khắp nơi trong căn phòng trang nhã.

Đại Hoàng tử giơ tay kêu tên nô tài đưa tới trước mặt Tần Kha một hộp gấm nhỏ, cất tiếng cười lạnh: "Đây là ngọc bích mà biên giới tiền cống, đã chế thành đôi bài long phượng. Phương pháp tiêu diệu châu châu quả thực rất hiệu nghiệm, phụ hoàng muốn khen thưởng người có công, ta thấy đáng về khối ngọc bích này không tệ, cho nên yêu cầu thứ đồ vật nhỏ này. Hôm nay muốn tới đây tặng người và Mạnh tiểu thư làm lễ vật có lẽ thích hợp hơn."

Ngọc Ninh không rõ biện pháp tiêu diệt châu châu là do Tần Kha đưa ra, vì vậy cảm thấy giật mình, oán trách: "Đại hoàng huynh thật bất công, đôi bài long phượng này Ngọc Ninh chọn trụng rất lâu rồi, phụ hoàng vẫn giữ lại không chịu cho Ngọc Ninh, không ngờ lại bị Đại hoàng huynh đem làm quà tặng." Nàng quay mặt sang: "Tần nhị công tử và Mạnh tiểu thư thật là may mắn."

Tần Kha vốn định từ chối một chút sau đó mới vui vẻ tiếp nhận. Nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng, dưới chân bỗng nhiên bị đập một cái. Hắn nhìn sang Mạnh Chu, chỉ thấy vẻ mặt nàng bình tĩnh. Đến khi nàng nhận ra Tần Kha chăm chú nhìn mình thì bỗng nhiên mặt mày đỏ ửng lại, giống như có ý nhẩn nha, sau đó lập tức khôi phục bình thường, không chút nào phát hiện được khác thường.

Tần Kha không khỏi cười thầm: Nàng sợ bên trong có quỷ kế gì sao?

Mạnh Chu làm sao có thể không sợ được, Đại Hoàng tử và Ngọc Ninh Công chúa giống trống khua chiêng như vậy, vừa thăm dò vừa tặng lễ vật, nhất định là có mưu đồ. Nhưng nàng thật sự không hiểu Tần Kha và mình đều không có tiếng tăm mấy, tại sao lại trêu chọc đến hai vị dòng dõi vua chúa này?

Nàng làm ra vẻ không liên quan giẫm mình mà uống một hớp trà xuân Long Tĩnh, nhưng lại ngầm lo lắng cho Tần Kha làm sao từ chối món quà đó. Song một ngụm nước còn chưa vào đến cổ họng đã nghe Tần Kha nói...

"Nếu vậy Tần Kha cung kính không bằng tuân mệnh."

Mạnh Chu kinh ngạc ngẩng đầu, đúng lúc nhìn thấy hai tay Tần Kha cung kính tiếp nhận hộp gấm kia, đồng thời chân thành mỉm cười với Mạnh Chu. Ý nghĩ đầu tiên của Mạnh Chu chính là: Hẳn điên rồi sao?

Nếu nói vô công bất thụ lộc, chẳng lẽ Tần Kha không hiểu nhận lễ vật của Đại Hoàng tử, sau này sẽ phải đi theo hắn làm tùy tùng ư? Đại Hoàng tử là người có dã tâm tranh ngôi đoạt vị, nếu đi theo hắn, sau này không biết sẽ gặp phải những mối nguy gì. Sao Tần Kha lại không cẩn thận như vậy, lẽ nào một đôi ngọc bích là có thể mua được hắn ư?

Mạnh Chu còn đang suy nghĩ làm sao nhắc nhở Tần Kha, lại nghe thấy Ngọc Ninh Công chúa không cam lòng tỏ ra yếu kém nói: "Đại hoàng huynh đã nói như vậy, Ngọc Ninh sao có thể keo kiệt được? Vậy chiếc ly phượng hoàng bằng vàng để ở trong kho của ta cũng là đồ bỏ đi, không bằng tặng cho Mạnh tiểu thư làm của hồi môn đi."

Đại Hoàng tử giật mình nói: "Nếu ta nhớ không lầm, chiếc ly phượng hoàng bằng vàng kia là bảo vật được cống nạp làm quà kết giao giữa hai nước, là thứ vô giá mà... Tứ muội, hôm nay muội cũng thật hào phóng."

Mạnh Chu vừa nghe liền kinh hãi: Hôm nay là muốn nào loạn thành gì vậy, người tặng lễ vật người tặng đồ cưới, rốt cuộc bọn họ có mưu đồ gì?

Nhưng ngay trước mặt Hoàng tử Công chúa nàng càng thêm khiêm tốn trung thực: "Đại công tử của Tần phủ chưa đón dâu, Nhị công tử làm sao có thể giành trước được? Ý tốt của Công chúa Mạnh Chu xin ghi nhận, những lời này của ngài là may mắn lớn nhất của Mạnh Chu. Chỉ tiếc chiếc ly phượng hoàng bằng vàng kia là vật phi thường, chỉ có ngài mới xứng với nó, để ở trong tay của Mạnh Chu thì thật phí phạm của trời."

Ngọc Ninh nhíu đôi mày thanh tú lại, làm như không hồn giận: "Đại hoàng huynh, đây là Mạnh tiểu thư đang hỏi thúc huynh làm việc không tới nơi tới chốn, tại sao nói làm mới mà đã vài ngày vẫn còn chưa xác định được ngày!"

Đại Hoàng tử không khỏi bật cười: "Sao lời của Mạnh tiểu thư nhà người ta đoan trang chính trực mà tới miệng của muội lại biến thành ý như thế?"

Lời này khiến cho Ngọc Ninh nổi giận, nàng trừng mắt, ngang ngược nói: "Rốt cuộc muội đã biết, hôm nay Đại hoàng huynh thấy Mạnh nữ nhân liên quên muội muội Ngọc Ninh này."

Lời vừa nói ra, Tần Kha kín đáo liếc nhìn Mạnh Chu, hàm ý sâu xa. Hắn cũng hiểu được lời của Ngọc Ninh Công chúa không phải là không có lý: Nương tử của ta đáng vẻ đoan chính lại hiền lương thực đức, không dám đảm bảo sẽ không bị những nam tử khác nhìn trúng..

Nếu không phải có người ngoài ở đây, chắc chắn lúc này Mạnh Chu đã phun ngụm nước trà trong miệng vào mặt của Tần Kha. Ánh mắt đỏ của hắn là có ý gì, cứ như là phu quân nhìn thấy nương tử hồng hạnh vượt tường... thật sự là khiến cho người ta bức bối!

Thấy tình hình như vậy, Đại Hoàng tử chỉ có thể xin khoan dung: "Xem cái miệng nhỏ của muội xem, thực sự là lý lẽ không buông tha người ta. Được được, ta không nói nữa được chưa?"

Tiếng cười nổi lên bốn phía.

Bốn người ngơ ngác một câu ta một câu hàn huyên khoảng chừng thời gian một nén nhang, hạ nhân trong phủ Đại Hoàng tử đến giục, nói là có khách quý đến phủ. Vừa nghe đến hai chữ khách quý, Đại Hoàng tử càng cười lớn hơn, vội vã rời đi.

Hôm nay Ngọc Ninh Công chúa thật vất vả mới ra khỏi cung nên đương nhiên không muốn nhanh như vậy đã phải quay về. Nàng nhìn bóng lưng của Đại Hoàng tử, mỉm cười: Quý phủ của Đại hoàng huynh có chuyện tốt gì vậy?

Mạnh Chu thấy sắc trời không còn sớm muốn cáo từ, nhưng Ngọc Ninh Công chúa đột nhiên nói một câu: "Hôm nay Ngọc Ninh mời hai vị tới đây nói lên suy nghĩ của mình."

Cũng không quan tâm về mặt giặt mình của Tần Kha và Mạnh Chu, nàng tiếp tục mở miệng: "Ngày đó hai vị gặp nạn ở trong cung, mặc dù có người tận lực giúp đỡ nhưng cũng giống như Ngọc Ninh, bụng làm dạ chịu. Người quang minh chính đại không nói lời mập mờ, lúc đầu đúng là Ngọc Ninh có ý gây rắc rối cho Mạnh tiểu thư, chỉ vì trước kia đến từ quán Dương Liễu, ở đó nghe một ít tin đồn về Mạnh tiểu thư. Vì vậy ân tượng ban đầu cho rằng Mạnh tiểu thư là một nữ nhân không có đức hạnh. Tính Ngọc Ninh thẳng thắn, ghét nhất là loại nữ nhân giả dối..."

Mạnh Chu cảm thấy kinh ngạc: Đường đường là Công chúa vậy mà lại bỏ xuống địa vị, chủ động gánh chịu trách nhiệm, quả nhiên là chuyện xưa nay chưa từng thấy. Nhưng nghe Công chúa nói đến từ quán Dương Liễu, Mạnh Chu theo bản năng đưa ánh mắt về phía trước cửa sổ... xem ra đã xem thường khả năng tung tin đồn từ nơi này rồi.

Nhưng mới liếc mắt một cái đã thấy trước từ quán Dương Liễu xảy ra biến cố. Cách từ quán Dương Liễu không xa hai cỗ kiệu dừng một trước một sau, lúc người trong kiệu bước xuống, Mạnh Chu không khỏi kinh ngạc, đó là...

Chỉ nghe thấy Ngọc Ninh Công chúa cười lạnh nói: "Mấy ngày nay nghe nói chuyện của Đại công tử của Tần phủ, thực sự là khiến Ngọc Ninh nhìn với cặp mắt khác trước. Nhắc đến lại buồn cười, Ngọc Ninh ta tự xưng là thái độ đối nhân xử thế khá thẳng thắn vô tư, vậy mà không ngờ nghe mấy lời hoang đường của bọn họ, quả nhiên là vẫn không phân biệt được..." Nàng dừng một chút, cười lạnh nói: "Tiết mục nào động kinh thành hai nữ nhân tranh giành một phu quân, hôm nay cũng nên có một kết cục. Đương nhiên hôn sự của Mạnh tiểu thư và Tần nhị công tử cũng không còn xa nữa."

Cuối cùng Mạnh Chu cũng hiểu, hai cỗ kiệu kia ẽ là Ngọc Ninh Công chúa mời tới, đây chính là Tần lão gia và Vạn lão gia, Công chúa quả nhiên rất có năng lực... hai vị đại nhân cùng đến, báo hiệu cho chuyện tốt của Tần Kha và Vạn Tuệ Như sắp đến?

Nhưng Mạnh Chu vẫn lo lắng: Rốt cuộc Ngọc Ninh Công chúa là tính tình thật hay là có mưu đồ khác?

Vừa nghĩ tới về sau, Mạnh Chu không tự chủ được liếc mắt nhìn Tần Kha, thầm nghĩ: Mưu đồ của Công chúa chẳng lẽ là hắn?

Tần Kha vẫn luôn im lặng uống trà bình tĩnh nuốt xuống một ngụm trà, cười nói: "Nếu vậy còn phải đa tạ Công chúa. Tần Kha đang lo lắng không biết ngày nào có thể cưới Chu nhi về phủ, tránh cho đêm dài lắm mộng..."

Mạnh Chu lén lút trừng mắt với Tần Kha, nhưng vẻ mặt người ta vẫn bình tĩnh, không nhúc nhích chút nào.

Mạch nước ngầm giữa hai người bắt đầu phun ra khiến cho Ngọc Ninh Công chúa bật cười khúc khích: "Hai người các ngươi quả thật đã đến mức không ai chịu thua như vậy rồi sao? Hai vị, ta vẫn muốn khuyên một câu, cẩn thận lửa lan ra không thể cứu vãn."

Thấy Tần Kha không biết xấu hổ nói, Mạnh Chu còn có thể bình tĩnh được, nhưng hôm nay nghe Ngọc Ninh Công chúa, trên người nàng như đốt một cây đuốc, đốt nóng cháy khắp người. Trong đầu hiện lên một hình ảnh kiêu diễm, càng khiến cho nàng ngồi cũng thấy khó khăn.

Khí nóng bắt đầu bốc lên nơi cổ họng khiến cho vẻ mặt của nàng căng thẳng, bày ra sắc mặt vô cùng lo lắng, nhìn Tần Kha một cái, ân cần nói: "Hôm nay Nhị công tử đã dùng thuốc chưa? Vừa rồi nhìn thấy hạ nhân trong Tần phủ lo lắng tìm người, sợ là kêu ngài về dùng thuốc đó."

Ngọc Ninh Công chúa càng cười to hơn: "Thuốc" trong miệng Mạnh tiểu thư chỉ sợ là chuyên trị nói nhảm. Sau đó vẻ mặt Công chúa bất ngờ tối sầm lại, nhìn tình hình của hai người trước mặt, đột nhiên cảm giác thấy cuộc đời này có được một phu quân bình thường là may mắn lớn như thế nào, chỉ tiếc phu quân thuộc về mình vẫn còn chưa tới.

Tần Kha cũng không phản bác lời của Mạnh Chu, ngược lại bắt đầu thở dài: "Đúng là quên mất. Công chúa, hôm nay đa tạ đã tiếp đãi, Tần Kha phải hồi phủ uống thuốc rồi." Nói đến hai chữ uống thuốc, hắn lại liếc mắt nhìn Mạnh Chu.

Mạnh Chu đương nhiên thờ ơ cười, không quan tâm tới hắn.

Ngọc Ninh Công chúa sáng khoái cười: "Làm phiền Nhị công tử tiện đường tiễn Mạnh tiểu thư trở về, hôm nay ta nói cũng đã nói xong rồi, trà cũng đã

mời rồi, chuyện đến chỗ này cũng đã sáng tỏ. Hi vọng sau này gặp lại hai vị có thể được xem như là bằng hữu mà đối đãi, không cần phải câu nệ tôn ti trật tự."

Trước khi rời đi, Mạnh Chu quay đầu lại nhìn Ngọc Ninh Công chúa một cái, tuy rằng trong lòng vẫn còn lo lắng nhưng cũng không thể không có thiện cảm đối với vị Công chúa tình tình thảnh thơi này.

Vì để tránh cho đụng mặt với hai vị Tần, Vạn đại nhân kia, Tần Kha dẫn Mạnh Chu đi từ phía cửa sau của quán trà ra ngoài, đi vào một con hẻm nhỏ quen thuộc. Ngay khi Lục Yêu và nô tài Phụng Chính của Tần Kha nhận được tin lập tức vội vã chạy tới.

Lục Yêu định tiến lên hỏi lại bị Phụng Chính ngăn cản, hắn ta nghiêm giọng nói: "Hai vị chủ tử đang nói chuyện với nhau, chúng ta là hạ nhân lúc này không nên xen vào."

Lục Yêu suy nghĩ một chút thấy cũng có lý, trong lúc đó lại liếc mắt quan sát tên nô tài đáng vẻ chính trực, nói cũng có nề nếp, chỉ cảm thấy nếu hắn không mở miệng thì giống như một khúc gỗ chết, mặc dù đã mở miệng... cũng giống như khúc gỗ chết nói chuyện, cho nên không khỏi lén lút nở nụ cười.

Tần Kha và Mạnh Chu sóng vai mà đi, hắn thấy này giờ Mạnh Chu không nói gì, không khỏi giật mình: Vừa rồi ở trong quán trà, nàng vừa trừng mắt vừa đá chân, giống như có chuyện vẫn chưa nói hết, sao giờ lại im lặng như vậy. Lo lắng nàng nín nhịn sẽ khó chịu, Tần Kha trêu đùa: "Sao Chu nhi không nói gì vậy?"

Da gà trên người Mạnh Chu nổi đầy lên, nàng liếc mắt nhìn Lục Yêu và Phụng Chính đều đi theo cách một đoạn xa, lúc này mới dừng bước chân, bắt đầu nói: "Nhị công tử, nếu không phải ghét bỏ thì gọi thẳng tên Mạnh Chu đi." Cái kiểu xưng hô Chu nhi thật là quá thân mật, hơn nữa mỗi khi nàng nghe thấy giống như là không có chuyện tốt xảy ra.

Nàng thu lại tâm tư, tiếp tục nói: "Mạnh Chu chỉ đang nghi ngờ, Nhị công tử và Đại Hoàng tử rốt cuộc là quan hệ như thế nào? Không nghĩ ra cho nên không dám tùy tiện mở miệng."

Nhìn dáng vẻ thản nhiên của Tần Kha, tự biết Tần Kha không để những lo lắng của mình ở trong lòng, Mạnh Chu thở dài một hơi, dứt khoát nói rõ thêm một chút: "Ta ở khuê phòng đương nhiên không hiểu chuyện trong triều đình, nhưng dù sao phụ thân cũng đang làm quan trong triều. Ít nhiều cũng nghe được chút đồn đãi, Đại Hoàng tử là thân phận gì, chàng không phải không biết. Nói một câu đại nghịch bất đạo, lúc này ngôi vị Thái tử còn bỏ trống, mấy vị Hoàng tử đều có thể. Đại Hoàng tử là con trưởng, hắn sao lại không có dã tâm? Chàng nói hôm nay hắn tặng chàng ngọc bích là chuyện tốt, nhưng chàng có thể nào không suy nghĩ thêm một chút, hắn và chàng không thân cũng chẳng quen, vì sao phải tặng chàng món lễ vật quý giá như vậy? Trừ khi là muốn chàng vì hắn mà nhảy vào nơi nước sôi lửa bỏng, thậm chí không quan tâm đến sống chết..."

Lời còn chưa nói hết, cả người nàng đã bị kéo vào trong lòng Tần Kha, mùi thơm ngát của mực viết kèm theo lá trúc xông vào mũi nàng, khiến cho tim nàng nhảy loạn xạ, tinh thần biến đổi, cả người không thể động đậy chút nào.

Chỉ nghe thấy một giọng nói yên ổn từ trên đỉnh đầu truyền tới: "Yên tâm." Chỉ là hai chữ thôi đã khiến cho nàng nổi ra cảm giác rung động, trong lòng giống như có hàng nghìn con sóng xô đập, có xúc động có thờ dãi và cả một phần an ủi.

Nhưng không ngờ lại nghe Tần Kha lại tiếp tục nói: "Tần Kha ta nhất định sẽ không để cho nàng có cơ hội làm quạ phụ."

Nhất thời Mạnh Chu hận không thể xé rách hắn làm mồi cho quạ đen!

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 21: Lão tử bị lừa gạt

Ngõ nhỏ tối đen yên tĩnh, đột nhiên Phụng Chính hô to: "Ai?"

Chỉ thấy có một bóng người kẻ sát vào hai vách tường phóng xuống, trình độ này giống hệt như thần lặn trời tường, khiến người ta kinh ngạc.

Người nọ võ công cao cường hai chân vững vàng chạm đất, ngẩng đầu lộ ra một khuôn mặt của tráng sĩ với đôi mắt to và lông mày rậm, vậy mà lại ăn mặc như một thư sinh. Chỉ thấy hắn nhìn Tần Kha, cất tiếng cười to, cười đến mức không đứng thẳng lên được: "Hay cho Tần Kha huynh, lão tử chưa bao giờ biết được huynh lại có thể nói những lời yêu thương như thế, lão tử còn tưởng rằng huynh chỉ là một kẻ bịp bợm..."

Mạnh Chu kinh ngạc, nàng đương nhiên nhận ra người này chính là người nàng đã tìm khi đến thư viện Thang Sơn, hình như tên là... Lục Phái, tự là Bạc Minh. Chẳng lẽ hắn quen Tần Kha? Hơn nữa quan hệ không phải bình thường.

Tần Kha bình tĩnh kéo Mạnh Chu ra sau mình, nhủ mảy quết mắt về phía Lục Phái: “Thế nào, huynh ghen tị sao? Nếu như nghĩ rằng nói những lời yêu thương quá khó khăn thì hãy tự mình đi tìm một nương tử đi!”

Mặt Lục Phái đỏ lên, gân cổ gào: “Tần Kha, tiểu tử nhà huynh một ngày không đùa bỡn lão tử thì không vui vẻ đúng không?” Hắn lắc người đến trước mặt Mạnh Chu nói, “Tiểu nương tử, cô nương ngàn vạn lần đừng bị tên tiểu tử Tần Kha này lừa gạt. Ta nói cho cô biết, hắn không phải loại người tốt đẹp gì đâu, gian lận lừa đảo trộm cướp không có gì không làm...”

Lục Phái đứng trước mặt Mạnh Chu lại chưa hề nhận ra “tiểu nương tử” trong miệng mình chính là “công tử mặt phẫn” đã thuê hắn làm việc.

Tần Kha cười nói: “Bạc Minh huynh, huynh vẫn nên nhìn kĩ một chút, nàng là ai?”

Mặt Lục Phái đỏ bừng, giọng nhỏ dần: “Khỏi cần nhìn, con mắt của Tần Kha huynh rất tốt, nhìn trúng cô nương nào thì nhất định là một mỹ nhân...” Nhìn bộ dạng này của hắn quả nhiên là ngượng ngùng rồi.

Mạnh chu vô cùng vui vẻ: Vị tráng sĩ không giống thư sinh này thật là thú vị.

Đôi mắt Tần Kha hơi híp lại, hắn rất lấy làm tiếc vỗ vỗ bả vai Lục Phái: “Bạc Minh huynh vốn là một hảo hán, không ngờ bây giờ lại bị hoa mắt như vậy, thật đáng tiếc, thật đáng tiếc...”

Lục Phái thiếu chút nữa đã phun ra một ngụm máu, hắn rống lên: “Lão tử bị hoa mắt bao giờ hả?”

Mạnh Chu nhin cười, không kiềm được ý muốn trêu ghẹo, vì thế đề thấp giọng, học theo giọng nói của nam nhân nói: “Khụ khụ, vị huynh đài này, hôm nay tiểu đệ có một chuyện muốn nhờ...”

Sắc mặt của Lục Phái liền cứng đờ, cứ như giữa ban ngày lại có một đạo sấm sét bổ lên đầu hắn, khiến thân hình của hắn lắc lư, mồm miệng cũng không còn linh hoạt: “Nàng là cái kia... Các người... lại liên kết lừa lão tử!”

Tần Kha và Mạnh Chu nhìn nhau, đồng thanh nói: “Chưa hề liên kết, chỉ do trùng hợp thôi.”

Nói xong hai người hiểu ý nọ nụ cười.

Tần Kha bắt đắ dĩ nhìn Lục Phái, thở dài: “Chỉ trách con mắt của huynh quá kém.”

Lục Phái giống như phải chịu đả kích quá lớn, co cẳng bỏ chạy, dường như không hề muốn nhìn thấy đôi nam nữ lừa bịp này nữa.

Ngõ nhỏ rất nhanh đã khôi phục lại sự yên tĩnh. Mạnh Chu cười xong dần dần neho mắt lại, tỉ mỉ đánh giá Tần Kha. Bỗng nhiên phát hiện sau khi trùng sinh gặp lại hắn, dường như trên người hắn đã có biến hóa không nhỏ. Chẳng lẽ mình trùng sinh cũng làm thay đổi tính tình của hắn?

Không chịu được nghi vấn trong lòng, Mạnh Chu lên tiếng: “Sao huynh lại biết người đó?”

Tần Kha còn chưa lên tiếng, lại nghe trên vách mái nhà có giọng nói: “Tần Kha, bọn thư sinh ở thư viện Thang Sơn bảo ta đến hỏi huynh, sao dạo này không thấy bóng dáng của huynh? Có người nói trông huynh đen đó!”

Đôi lông mày cong của Mạnh Chu nhíu lại: “Hóa ra là không chỉ có hắn, hình như cũng không thiếu người quen cũ của huynh trong thư viện Thang Sơn.”

Lời này quả thật có hơi chua xót, nhưng Tần Kha lại cảm thấy trong lòng vô cùng ngọt ngào, nhủ này cười: “Chẳng lẽ Chu nhi ghen sao?”

Mạnh Chu mỉm cười: “Huynh đoán xem nữ nhân nôm ọ sẽ cảm thấy thế nào?” Nàng nhìn chăm chăm Tần Kha, gằn từng chữ, “Ghê tởm, buồn nôn!”

Lời này đã không còn là ẩn ý mà là chỉ rõ, Tần Kha nghe xong cười ha ha: “Nương tử yên tâm, sau này nàng có thai, vì phu nhất định sẽ theo sát chăm sóc. Nếu đứa bé trong bụng làm nàng cực nhọc, đợi nó ra đời vì phu nhất định sẽ dạy dỗ thật tốt, trút giận thay nàng!”

Mạnh Chu không nhịn được nâng trán: Bản lĩnh giả ngu của tên Tần Kha này quả thật là xuất sắc!

Thấy thời gian không còn sớm nữa, Tần Kha đưa Mạnh Chu đi dạo quanh những vùng lân cận. Nhưng không ngờ đi tới đi lui đã đến gần thư viện Thang Sơn.

Đi dọc theo thêm đá về phía trước là có thể nhìn thấy nóc nhà của thư viện Thang Sơn, mà xuống phía dưới lại còn vài tiểu viện. Lúc này Tần Kha và Mạnh Chu đang đứng trước cửa một tiểu viện.

Nhân thời gian chủ nhân tới mở cửa, Tần Kha giải thích: “Chủ nhà này đang muốn chuyển về quê ở Giang Nam, định bán căn nhà này. Ta đã xem qua rồi, căn nhà này rất lịch sự tao nhã, vậy nên muốn mua nó. Sau này nếu cuộc sống trong phủ quá phiền chán thì cứ tới nơi này ở mấy ngày, sẽ vô cùng thoải mái, ý nàng thế nào?”

Bởi vì ở gần thư viện nên môi trường rất thanh tịnh đẹp đẽ, hơn nữa bên ngoài căn nhà có trồng đào, trúc, phóng tầm mắt nhìn là một màu xanh tươi, thơm mát dịu lòng người. Từ bên ngoài không thấy rõ bố cục của sân trong, chỉ là tiếng đọc sách oang oang cùng với đào trúc bao quanh thì không khí lại rất giống Thánh địa để ẩn cư. Mạnh Chu đương nhiên rất vừa lòng, đồng thời cũng rất cảm động. Không ngờ hắn lại lo lắng chu toàn cho cuộc sống tương lai của hai người như vậy.

Chỉ chốc lát sau, có người tới mở cửa, là một nam tử trung niên nhỏ bé nhanh nhẹn. Hắn vừa nhìn thấy Tần Kha đã giật nảy mình: “Không phải Tần công tử nói có thể mấy ngày này sẽ không rảnh sao, sao lại...”

Mạnh Chu nhìn thoáng qua bên trong theo cánh cổng rộng mở, chưa hề chú ý tới căn nhà như thế nào, nhưng lại trông thấy một người rất kỳ lạ. Đó là một nam nhân cao lớn uy vũ, mặc một bộ áo giáp vàng óng như một tướng lĩnh vừa trở về từ chiến trường.

Chưa kịp thu hồi ánh mắt đã thấy nam nhân kia đột ngột xoay người lại, mày rậm khí phách như đao, sống mũi cao thẳng lạnh lùng, đôi môi cợt nhả như có như không... Ngũ quan khác sâu hơn người ta, thân hình như vậy chỉ có người Tây Vực thôi.

Mạnh Chu đưa tay kéo góc áo của Tần Kha, ý bảo hắn nhìn người kia, lại bị Tần Kha bắt được bàn tay, nàng không khỏi căng thẳng.

Tần Kha cười nói: “Vốn là tìm ông để nói chuyện bán lại căn nhà, nhưng xem ra ông đang có khách quý ở đây. Đã vậy thì...” Hắn làm bộ như kéo Mạnh Chu xoay người rời đi.

Đôi mắt của chủ nhà nhanh chóng xoay người, vội vàng vượt ra phía trước chặn Tần Kha lại, nở nụ cười nói: “Tần công tử cũng đã đến đây thì sao có thể tay không trở về? Vừa đúng lúc rồi, hôm nay còn có người đến xem nhà, mọi người cùng nhau ngồi xuống thương lượng đi, có thể sẽ đưa ra được một biện pháp thích hợp nhất ấy chứ?”

Mạnh Chu nhìn chủ nhà này không khỏi sinh lòng chán ghét, bộ dạng khôn ngoan lại siểm nịnh, trong đôi mắt bắt đầu có tiếng bàn tính vang lên đom đốp ---- không phải hắn muốn để Tần Kha và người Tây Vực này đấu giá để kéo giá tiền lên cao đấy chứ!

Nàng miễn cưỡng nở nụ cười với chủ nhà: “Vốn còn đang do dự là vì vẫn thấy thích viện ở phía tây kia, bây giờ thì không cần chọn lựa nữa.” Nói xong khoác cánh tay Tần Kha, “Đi thôi, chúng ta đến phía tây nhìn xem”

Tần Kha hiểu ý, trong mắt lóe lên ý cười, phối hợp bước đi về phía tây.

Vừa đi được hai ba bước lại nghe tiếng chủ nhà vội vàng đuổi theo, oán trách nói: “Tiểu nương tử cũng quá gấp gáp rồi, còn chưa xem nhà mà? Đến đây, cứ vào xem trước đi, giá cả thôi mà, đến lúc đó có thể thương lượng được.”

Đưa lưng về phía chủ nhà, Mạnh Chu dùng khẩu hình miệng hỏi Tần Kha: Căn này thích hợp nhất sao?

Thấy Tần Kha gật đầu xác nhận nàng mới xoay người lại, giống như không vừa lòng liếc nhìn gian phòng, nói: “Nhà của ông, chẳng qua cũng chỉ là như vậy!”

Trực giác của chủ nhà cảm thấy đã gặp phải đối thủ, không khỏi càng thêm cẩn thận đối đãi. Dù sao Tần công tử đã sớm tỏ vẻ muốn căn nhà này, mà người Tây Vực lại cứ hỏi đông hỏi tây, không chắc là cuối cùng có mua hay không. Vậy nếu so sánh thì vẫn không thể để vượt mặt Tần công tử này được. Bởi thế nên chủ nhà cười xòa nói: “Cô nương nói đúng lắm, nhưng cứ xem qua cũng được mà, cô nương nói có đúng không? Ta với Tần công tử cũng coi như là có quen biết, thật ra cho hai vị một giá cả ưu đãi cũng không phải việc khó...”

Mạnh Chu lên nhìn Tần Kha nở nụ cười, sau đó rất không tình nguyện mà nói: “Đã như vậy thì, tương công, chúng ta đi xem đi.” Nói xong khoác tay Tần Kha theo chủ nhà vào cửa.

Tần Kha bị một tiếng tướng công này khiến tim run bắn lên, giống như bị vuốt mèo không cẩn thận bị cào một cái, vừa xót xa lại vừa ngọt ngào. Trước kia ở Tần phủ, nhìn nàng nhút nhát theo sau đại ca, cố sức lấy lòng trưởng bối trong phủ, một mối ứng đối với thị thiếp và nha hoàn bên cạnh đại ca, thật sự là vô cùng bức tức, nào giống như một người tự nhiên dũng cảm như bây giờ?

Miệng Tần Kha thoáng hiện ý cười.

Thấy hai người vào nhà, ánh mắt của nam tử Tây Vực không hề có kỵ đánh giá bọn họ, trong mắt toàn là sự lạnh lùng kiêu ngạo và khinh thường, giống như hắn là vua trên chiến trường, ngạo nghễ nhìn chúng sinh như kiến. Trên người hắn tản ra loại ngang ngược cương liệt vô hình.

Tuy hai người mua nhà này cho mình, nhưng cũng không tránh khỏi muốn xem tại sao người Tây Vực này lại đột nhiên xuất hiện ở đây.

Mạnh Chu và Tần Kha liếc nhìn nhau, ánh mắt thăm hỏi: Huynh đoán xem hắn đến đây có mục đích gì?

Tần Kha mỉm cười híp mắt: vừa nhìn đã biết.

Đôi mắt Mạnh Chu xoay chuyển, âm thầm bật cười: sao không nói là huynh đoán không ra đi.

Chủ nhà tới bên cạnh người Tây Vực thấp giọng giải thích: “Hai vị này chính là Tần công tử ta đã nhắc đến, hôm nay công tử và nương tử đến xem nhà rồi. Nếu ngài cũng muốn mua thì có thể thương lượng với họ, còn nếu... ngài chịu đưa thêm chút bạc, ta nghĩ có lẽ bọn họ sẽ bằng lòng bỏ qua những thứ mình yêu thích.”

Hắn vốn tưởng rằng lời này hai người Tần Mạnh không thể nghe được, lại không ngờ Tần Kha tai thính mắt tinh, làm sao lỡ mất phen lừa gạt này của hắn.

Cho nên Tần Kha bật cười, chấp tay thi lễ: “Vị huynh đài này, căn nhà này là ta định làm lễ vật tặng cho nương tử, mấy ngày trước đã thương lượng xong

với chủ nhà. Ngài đến chậm một bước rồi, thật có lỗi, đa tạ!”

Mây kiếm của người Tây vực nhếch lên, đôi môi mỏng nở nụ cười lạnh lùng: “Ha ha, thật to gan, dám cướp đồ với ta! Không phải nói nước các người rất có lễ nghi sao, thế nào lại không thức thời như vậy?”

Hắn vừa nói xong liền nghe thấy tiếng cười của Mạnh Chu, mày nhíu lại, ngón tay chỉ vào Mạnh Chu, cao giọng hét lên: “Người cười cái gì?”

Cảm giác được Tần Kha muốn nói thay mình, Mạnh Chu giữ chặt tay hắn, ý bảo hắn yên tâm. Sau đó đôi mắt thanh tú nghiêm nghị nói: “Xem ra vị huynh đài này nhất định là cũng hiểu rõ lễ nghi của nước ta, không biết ngài có từng nghe nói câu ‘lấy ơn báo oán, làm sao trả ơn?’ Nước ta chắc chắn là nước lễ nghi, cho nên cư xử với mọi người rất hiền lành, nhưng cũng không phải là nơi yếu đuối vô năng, nếu có người cố ý khiêu khích, khi dễ, chúng ta chỉ có thể ‘lấy ơn báo oán’ thôi.” Về mặt năng điệu dàng, giọng điệu lại kiên định, “Phàm là mọi vật đều có thứ tự trước sau, tướng công ta đã đến trước một bước trao đổi ổn thỏa với chủ nhà, làm sao ngài có thể nói chúng ta đoạt đồ của ngài chứ?”

Vừa nói xong, người Tây Vực này nổi cơn thịnh nộ, áo giáp rung động thánh thót như muốn đánh nhau, lại nghe ngoài cửa có tiếng cười sang sảng: “Ha ha, cô nương nói rất đúng!”

Người Tây Vực vừa nghe tiếng của người này liền quỳ xuống đất, trong miệng hô những lời nghe không hiểu, bộ dạng này cũng giống như tín đồ thành kính quỳ lạy thần linh vậy.

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Người Tây Vực

Mạnh Chu nghe không hiểu lời của người Tây Vực, nhưng nhìn cử chỉ của người ngoài cửa hắn là một người có thân phận tôn quý. Thế nên không thể không sinh lòng nghi ngờ: Người Tây Vực có thân phận tôn quý... Chắc hẳn cũng chỉ có người của vương thất, nhưng gần đây ngoại trừ có sứ giả đến mừng lễ cập kê của Công chúa Ngọc Ninh thì chưa từng nghe nói có nhân vật nổi tiếng nào của Tây Vực đến đây. Chẳng lẽ là cái trang vi hành? Nếu là cái trang, hà tất phải mang theo một người mặc áo giáp rêu rao khắp chốn như vậy?

Không thể hiểu được, nàng nhìn sang Tần Kha, đã thấy ý cười của hắn dần dần thâm sâu, ánh mắt lạnh lẽo khắc nghiệt, giống như người nọ chưa từng xuất hiện ở cánh cửa kia.

Sợ hắn nhất thời xúc động làm ra chuyện gì đó, Mạnh Chu vội vàng đứng sát lại, nắm chặt tay Tần Kha, ánh mắt kiên định nhìn hắn, kỳ vọng hắn có thể tỉnh táo lại.

Nhìn người nọ từ cửa về khinh bạc bước vào, chân mang một đôi giày Tùang Văn bằng tơ vàng, mặc trường sam màu xanh, tay cầm một cây quạt ngọc xanh biếc. Khi ánh mắt Mạnh Chu dừng trên mặt hắn thì không khỏi hít vào một hơi. Chỉ có một chữ để hình dung: xinh đẹp!

Khuôn mặt trắng mịn hơn cả nữ nhi, sắc môi đỏ thắm, mắt phượng xéch lên, đôi mi thanh tú dài mảnh, lúc nhìn xung quanh đã hiện rõ phong thái.

Rõ ràng là một thư sinh nhanh nhẹn mà lại mềm mại như vậy, thật sự là khiến người ta phải cảm thán sự tạo hình của Quỷ Phủ Thần Công.

Lại không biết lúc Mạnh Chu đang quan sát hắn, người nọ cũng đã chú ý đến nữ nhân duy nhất trong phòng, mắt phượng héch lên, nụ cười mê man: “Vừa rồi là cô nương nói sao? Đúng là người đẹp lời hay, chẳng trách có lời đồn đãi mỹ nhân thiên triều như mây, quả nhiên là không uổng công Tắc Khắc Tư đã đi chuyện này.”

Vốn Mạnh Chu còn muốn nói chuyện một chút, lại không biết vừa gặp hắn đã nói ra những lời lằng lự như vậy, lập tức đáp lại: “Công tử quá khen, nếu tư sắc của tiểu nữ được coi là mỹ nhân thì ngày ngày công tử soi gương chẳng phải tưởng rằng tiên nhân hạ phàm sao?”

Tần Kha ban đầu còn muốn kiểm chế cảm xúc, nghe được câu này cũng cười lên. Các quốc gia Tây Vực rất thích cảm binh luyện võ, nam tử thì càng lấy sự cường tráng mạnh mẽ để đánh giá về đẹp, cả nữ tử cũng không thích ở nhà tô son điểm phấn, có thể thấy không ít nữ tử đi chân trần nhảy múa trước mặt mọi người hoặc uống thả cửa tâm tình với nam tử. Chỉ sợ là vì gương mặt này mà vị đây đã chịu không ít khinh thường ở Tây Vực rồi.

Hắn cười liếc nhìn Mạnh Chu: chiều này của nương tử thật đúng là cao.

Quả nhiên, dừng đi mặc áo giáp đang quỳ rạp dưới đất đột ngột ngẩng đầu lên, mặt như gan heo, gân xanh ở cổ nổi lên, lớn tiếng mắng: “To gan! Còn dám nói vậy với chủ nhân của ta, đúng là...” Có thể trình độ Hán ngữ không cao, nhất thời hắn không nghĩ ra được từ gì để hình dung, vì thế cứ mắc kẹt ở đó, đến mức đôi mắt đỏ ngầu. Cuối cùng vì tức giận quá mà vuron tay từ bên hông rút ra một loan đao màu vàng.

Chủ nhà này đã sớm sợ tới mức trốn ra sau nhà, run rẩy không dám lên tiếng.

Tần Kha vội vươn tay kéo Mạnh Chu ra phía sau mình, hơi thở trầm ổn nói: “%#%&*...”

Mạnh Chu chưa từng ngờ tới dừng sĩ áo giáp này lại động đao trước mặt chủ nhân của mình, tức thời động tác cũng luống cuống, lúc bị Tần Kha kéo ra phía sau thì cả trái tim của nàng đã bị treo ngược lên rồi. Thậm chí nàng không rõ là Tần Kha đã nói gì, chỉ cảm thấy giọng nói của hắn vô cùng xa lạ, dường như đã biến thành một người khác.

Vị công tử tuần tú kia bỗng dưng ném cây quạt ngọc qua, nện một tiếng lạch cạch trên loan đao màu vàng kia. Tay dừng sĩ áo giáp run lên, loan đao rơi xuống đất, hắn cũng quỵ xuống lần nữa, liên tục dập đầu xuống đất, nhìn có vẻ là cầu xin tha thứ.

Những biến cố liên tiếp này khiến Mạnh Chu chấn động, đợi đến khi không còn thấy lưỡi đao nữa, nàng từ từ ổn định tinh thần, lúc này mới phát hiện ra sự khác thường: Vừa rồi Tần Kha nói tiếng Tây Vực! Giống như sỏi đá rơi xuống hồ tạo thành muôn vàn đợt sóng, nàng thật sự không thể tin vào tai mình. Tiếng Tây Vực truyền vào nước ta rất ít, Nhị công tử lại mượn việc thân thể không tốt mà ở phủ tỉnh dưỡng nhiều năm, sao hắn lại có thể nói tiếng Tây Vực?

Tần Kha dường như đã sớm dự liệu được tình huống này, cười lạnh lùng nói: “Nhưng chỉ là một gian phòng, nếu như các hạ kiên quyết muốn có thì ta nhường lại cũng không sao. Chỉ là Tần mỗ muốn nhắc các hạ một câu, bên người mang theo một tùy tùng động tí là rút đao rất huênh hoang, không chừng vị đại nhân kia thấy sẽ mời các hạ đến hỏi han vài câu. Đến lúc đó kinh động đến người ngoài, sợ là chuyến đi này của các hạ sẽ không vui vẻ đâu.”

Sắc mặt của công tử tuần tú không tốt lắm, hắn nhìn chằm chằm Tần Kha một lát, vươn tay muốn đóng cửa cây quạt, lúc này mới phát hiện cây quạt trên tay đã bị mình ném đi rồi. Dè dặt sợ lúng túng, hắn chỉ có thể thuận thế vuốt tóc mai, sau đó ho một tiếng, nói: “Ý tốt của Tần công tử tại hạ xin nhận lấy, nhưng căn phòng này cũng quá mức đơn sơ rồi.” Nói xong về mặt đột nhiên u ám, nhìn chằm chằm dừng sĩ mặc áo giáp quỳ trên đất, quát lên: “Còn không mau đứng lên!”

Nhìn hai người rời đi, chủ nhà mới đi ra, thở dài nhẹ nhõm, ha ha cười mãi: “Vừa thấy Tần công tử đã biết không phải là người thường, như vậy đi, nếu ngài muốn căn nhà này, ta có thể bớt một chút để bán cho ngài...”

Dưới sự cò kè mặc cả của Tần Kha và Mạnh Chu, cuối cùng lấy một nửa giá đã thương lượng trước đó để thành giao. Chủ nhà này vốn là nóng lòng muốn bán đi, lại xuất hiện người Tây Vực làm ẩm ỉ một trận, chuyện tiền bạc chịu thiệt một chút cũng đành chịu.

Trên đường trở về, Mạnh Chu nhìn Tần Kha, vẻ mặt xa lạ hơn rất nhiều. Vài lần nàng há mồm muốn hỏi, cuối cùng cũng không hỏi được, chỉ có thể nuốt nghi hoặc xuống bụng. Nhấn nạy như vậy đến nửa đường, mắt thấy không lâu nữa là đến Mạnh phủ, nàng vẫn không nhịn được lên tiếng: “Chuyện hôm nay, chàng không có gì muốn nói với ta sao?”

Tần Kha nhú mày, giống như bắt đắc đỉ: “Muốn ta nói cái gì?”

Mạnh Chu kéo hắn vào một hẻm nhỏ, nơi nhỏ hẹp chỉ có thể chứa đủ hai người, như vậy, hơi thở của Tần Kha đều phun lên mặt nàng làm hai má nàng nóng lên, lập tức cảm thấy tiền thoải lưng nan. Nàng gạt bỏ sự lúng túng ho lên một tiếng, phô trương nói: “Rất nhiều, chỉ cần chàng nói thì ta sẽ nghe.”

Bỗng nhiên nghĩ đến Tần Kha rất giỏi việc giả ngu quanh co, vì thế nàng vội vàng bổ sung: “Nói tại sao chàng quen với Lục Phái, tại sao chàng lại biết tiếng Tây Vực, còn có vừa rồi chàng đã nói gì với người đó, tại sao hắn lại vội vã rời đi như vậy?”

Tần Kha cúi đầu liền có thể nhìn thấy đôi lông mi đang run rẩy của nàng, giống như hai cánh bướm đang vỗ cánh muốn bay lên, vết hầu hắn chuyển động từng chút, nhắm mắt nói: “Nói thì dài dòng, chỉ sợ ta chưa nói xong thì trời cũng tối đen rồi. Nàng cũng biết nam tử trưởng thành buổi tối lúc nào cũng dễ bị kích thích hơn bình thường mà, nếu ta...”

Hắn còn chưa nói xong, Mạnh Chu lập tức né ra, đứng cách hắn hơn ba bước, sắc mặt đỏ hồng: “Trời không còn sớm nữa, chàng... nên trở về phủ uống thuốc rồi. Việc này, chờ có cơ hội sẽ từ từ nghe chàng nói.” Nói xong nàng đi về phía Mạnh phủ.

Tần Kha đi theo nàng, nhìn nàng bước vào phủ mới xoay người, sắc mặt lạnh đi. Hắn cũng không trở về Tần phủ mà trở lại đường cũ đến thư viện Thang Sơn.

Phía sau thư viện là một gò núi, đứng trên đỉnh có thể thấy rõ non phân nửa kinh thành, hoàng cung nguy nga tráng lệ cũng mơ hồ thấy được. Mà lúc này Tần Kha đang đứng trên gò núi.

Bên cạnh là một cái bia không chữ, lúc này trước bia đang đặt một bó hoa dại, đứng là mới hái. Tần Kha bất giác nhú mày: mấy ngày nay ta chưa từng đến đây, hoa này nhất định là có người đem đến, là hắn sao?

Ánh mắt quét xung quanh một vòng, bỗng nhiên hắn lên tiếng: “Đã đến đây tại sao còn trốn tránh?”

Bóng cây lắc lư một hồi, vị công tử tuần nỹ kia lại xuất hiện trước mặt Tần Kha, cười phóng túng: “Quả nhiên là huynh, biểu ca!” Nói xong hắn giang hai cánh tay, bước nhanh về phía Tần Kha, ra vẻ muốn ôm lấy hắn.

Tần Kha lách người tránh đi khiến người nọ chụp hụt, hắn liếc nhìn người nọ, nhú mày: “Tắc Khắc Tư, người không ở Tây Vực đến đây làm gì?”

Tắc Khắc Tư tiêu sái đứng thẳng vai: “Đương nhiên là đến xem nơi cô cô lưu luyến có hình dạng gì, còn có... Nghe nói nữ tử người Hán dịu dàng động lòng người.” Hắn không hề suy nghĩ, buột miệng nói, “Như biểu tâu thì tốt.”

Ánh mắt lạnh lẽo của Tần Kha quét tới, không vui nói: “Nếu ngươi chỉ đến để du sơn ngoạn thủy thì cách kinh thành xa một chút, nơi này không phải nơi ngươi có thể đến. Nếu ngươi có mưu đồ gì, ta khuyên ngươi một câu, sớm thu tay lại đi. Hiện nay kinh thành đã là nước vẩn đục nhưng không phải là nơi ngươi có thể động vào dù là nửa phần.

Tắc Khắc Tư ngồi xếp bằng trước mộ bia, không để ý đến quần áo sẽ dính bùn đất, dường như hắn đang nói chuyện với người đang nằm dưới đất, giọng nói cực kỳ tủi thân: “Cô cô, người xem, biểu ca rất vô tình. Tắc Khắc Tư chỉ là tới thăm hai người, vậy mà huynh ấy lại đuổi con đi, thật là khiến người ta đau lòng khổ sở mà.”

Nhìn Tắc Khắc Tư ngồi dưới đất, giống hệt như một đứa con nít đang làm nũng, Tần Kha không biết phải làm sao.

Mẫu thân vẫn luôn nói tiếng Hán, vì thế có rất ít người biết bà là người Tây Vực, đến nỗi phụ thân cũng không hề phát giác. Tần Kha từ nhỏ đã theo bên người mẫu thân, học chữ và cách phát âm tiếng Tây Vực, nhưng cũng chưa từng lộ ra trước người khác. Hôm nay nói ra thật sự chỉ bởi vì tình hình cấp bách, lo lắng Mạnh Chu sẽ xảy ra chuyện.

Mà hắn cũng chưa bao giờ gặp Tắc Khắc Tư, lại nghe mẫu thân đã từng miêu tả diện mạo của “thân thích” Tây Vực, có một vị tiểu cữu cữu rất tuấn mỹ dị thường, vài năm nay nghe nói vị này có một đứa con trai cũng đẹp tựa thiên tiên. Có lẽ hắn là người trước mắt đây rồi.

Chung quy cũng là người thân của mẫu thân, mặc dù là lần đầu tiên gặp nhau, Tần Kha vẫn không nhịn được nhắc nhở một phen: “Nếu ngươi thật sự muốn ở lại kinh thành, hãy nhớ không nên trêu chọc vào người có chữ hoàng ở đầu, người Hán xảo quyết hơn Tây Vực nhiều.” Nhìn dáng vẻ thờ ơ của Tắc Khắc Tư, biết là nghe con mới đẻ không sợ hô, cho nên Tần Kha cũng không nhiều lời nữa, chỉ kèm theo một câu: “Ngươi có thể yên tâm, sau này có gây ra chuyện gì, ta nhất định sẽ không ra tay tương trợ.”

Nói xong xoay người, lúc xuống núi còn nghe được tiếng la khóc của Tắc Khắc Tư ở vách đá kia: “Cô cô, người xem biểu ca quả thực là vô tình vô nghĩa, lòng dạ độc ác, bất chấp cả tình thù tức...”

Bước chân Tần Kha vẫn không dừng lại, khoé miệng lại cong lên: Cũng may chưa nói ta là không bằng cảm thú.

Tắc Khắc Tư là người thế nào, người ngoài không biết thì thôi, Tần Kha làm sao có thể quên ---- xếp thứ sáu trong tộc, cũng xưng là Lục vương tử. Mặc dù hắn chỉ là một trong những đứa con của vua Tây Vực, ai có thể chắc chắn hắn sẽ không phải là vua của Tây Vực trong tương lai? Đề lộ thân phận như vậy, không biết kinh thành sẽ xảy ra chuyện gì nữa đây.

Tần Kha nhủ chặt hai hàng mày rậm.

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Vật chứng khiến người ta sợ hãi

Sắp tới ngày hội trung thu, cuối cùng chuyện tốt của Tần phủ và Vạn phủ cũng được quyết định. Vì thế Vạn phủ từ trên xuống dưới đều ăn mừng liên tiếp. Chính Tứ phẩm đại lý tự Thiệu Khanh và Nhất phẩm tướng quân kết làm thân gia, đối với người trước mà nói cũng không phải có nhiều may mắn. Mà mặc dù Tần phủ bức tức cũng phải làm như thế, nếu không tiết mục hai nữ nhân tranh nhau giành một chồng dĩ nhiên sẽ ném vào mặt Tần phủ. Bây giờ lựa chọn tiểu thư Vạn phủ dù sao cũng tốt hơn nữ nhân rót rượu.

Nhưng mà không ngờ còn có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, Liễu Phiêu Phiêu gây rối với Tần phủ, nói mình có cốt nhục của Tần Giác. Nàng ta thu hút một đám người tới đây vây xem, Đại phu nhân Tần phủ tự mình ra mặt khách khí dẫn Liễu Phiêu Phiêu vào cửa. Liễu Phiêu Phiêu vào cửa không bao lâu thì đi ra, dáng vẻ thất hồn lạc phách, người khác có hỏi nàng ta cũng chỉ nói: ta vào Tần phủ rồi...

Vốn dĩ đây là chuyện vui mừng, sao trên mặt nàng ta đều có vẻ hoảng sợ, trốn thật xa Tần phủ.

Lúc út muội Tần Phi Vũ đuổi ra đến nơi, trước cửa đã vắng tanh. Trong tay nàng còn cầm một ít thuốc, vốn định tặng cho Liễu Phiêu Phiêu. Phi Vũ hiểu rõ thủ đoạn của mẫu thân. Lúc trước Liễu Phiêu Phiêu gây ồn ào ở bên ngoài đã chọc mẫu thân không thoải mái. Hôm nay nàng ta còn dám tới cửa Tần phủ gây náo loạn, sao mẫu thân có thể dễ dàng tha cho nàng ta? Không biết trên người nàng ta có bao nhiêu vết thương nhỏ đến mức không nhận ra.

Phi Vũ thở dài một cái, không phải nàng đau lòng Liễu Phiêu Phiêu, chỉ thương đứa nhỏ trong bụng nàng ta, ngày sau nếu sinh ra, không biết sẽ phải chịu bao nhiêu uất ức.

Phi Vũ thật sự không hiểu: Rốt cuộc Liễu Phiêu Phiêu như vậy là may mắn hay bất hạnh.

Tin tức này tới như gió đi như chớp, lúc Mạnh Chu nghe được tin tức này, Tần phủ đã gió êm sóng lặng từ lâu. Lục Yêu đang cầm một chiếc gối uyên ương đi vào, cười nhẹ: “Tiểu thư, theo lời tiểu thư giữ lại cái cuối cùng. Bây giờ người thù luôn hay để sau này?”

Mạnh Chu đưa tay nhận lấy kim khâu với gổ đầu, nghiêm túc cầm kim chỉ lên khâu, vừa hỏi: “Mấy người khâu thừa bên đó có gây khó dễ cho em không?”

Lục Yêu cười khê: “Mấy người kia sao dám lỗ mãng. Mấy ngày trước đây Đại phu nhân mới xử lý một vài người bớt xén nguyên vật liệu, cho nên lúc này cũng rất đàng hoàng, vừa hay nghe thấy đồ trong phòng tiểu thư, cho nên mới vội vàng khâu. Có em đứng bên nhìn chăm chăm, bọn họ càng không dám lừa gạt nửa phần. Tiểu thư nhìn xem, mũi kim này rất mịn, thực sự rất tốt.”

Mạnh Chu lấy cây kéo cắt đứt sợi chỉ, lấy đầu sợi giấu vào trong áo lót, lúc này mới nói: “Bọn họ dựa vào nhân vật cao thấp để giảm giá. Hôm nay Đại phu nhân đã ra ngoài chủ trì, Nhị phu nhân không có động tĩnh gì, lúc này mới an phận thủ thường. Hãy chờ mà xem, Nhị phu nhân rồi sẽ không nhẫn nhịn được, đến lúc đó hạ nhân sẽ làm âm mưu.” Nói xong, giờ cái gổ yên ương lên nhìn, cười tươi, “Lục Yêu, em cũng nhìn xem, cảm thấy được không?”

Lục Yêu đâu còn tâm trạng để xem gổ yên ương, buồn bã nói: “Tiểu thư, nếu họ lại làm âm mưu thì thế nào được?”

Mạnh Chu gien trách nằng ta: “Khi đó chỉ sợ ta và em không còn ở Mạnh phủ, bọn họ muốn thì để bọn họ đấu đá nhau.”

Đúng vậy, hôn sự của Đại thiếu gia Tần phủ đã được định, sau đó hôn lễ Nhị thiếu gia cũng sẽ được tiến hành, có lẽ cũng không bao lâu nữa. Dù sao Đại Hoàng tử phi cũng tự mình đề cập đến hôn lễ này với Hoàng hậu. Đến lúc đó tiểu thư gả đến Tần phủ, hạ nhân trong phủ dĩ nhiên sẽ nhắm mắt làm ngơ. Nhưng tiểu thư nói ‘ta và em’?

Lục Yêu kinh ngạc, “Tiểu thư dự định dẫn em theo đến Tần phủ sao? Nhưng diện mạo này của Lục Yêu...” Nằng ta đưa tay đặt lên mặt, mắt tự nhiên nói.

Mạnh Chu nâng gổ lên đầu, không hề khách khí đập nhẹ vào đầu Lục Yêu: “Diện mạo thế này thì sao? Con bé này đúng là! Nếu em đẹp như nằng Tiên, tiểu thư ta mới không dám dẫn em theo. Thật sự là sợ em câu dẫn tướng quân nhà ta, đến lúc đó ta khóc cũng không có chỗ đứng!”

Lục Yêu cười hi hi, cái gổ đầu mềm mại không thể làm đau người, nhưng đáng về tiểu thư thật sự rất buồn cười. Cười xong, tâm trạng dường như cũng thoải mái hơn. Lục Yêu trốn xa mấy bước, sau đó can đảm nói: “Tiểu thư yên tâm, Nhị công tử chỉ biết cung chiêu Tiểu phòng, chắc chắn sẽ không ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt.”

Mạnh Chu yên lặng, trong lòng vẫn còn câu hỏi: đúng không?

Sau đó trên mặt Lục Yêu thoáng chút do dự, mấy lần định mở miệng lại nuốt câu chuyện xuống.

Mạnh Chu không nhìn nổi dáng vẻ ấy của nằng ta, cau mày nói: “Em có lời gì muốn nói? Bây giờ không có người ngoài, không cần kiêng kỵ.”

Lục Yêu thở dài, cẩn thận từng li từng tí đóng cửa phòng, lúc này mới thoáng an tâm, sau đó lấy một chiếc bình nhỏ họa tiết là phong cảnh Giang Nam từ bên hông. Tay nằng ta run run, lúc giao đồ cho Mạnh Chu, vẻ mặt vô cùng lo lắng, nhỏ giọng nói: “Lúc trước tiểu thư dặn dò em chú ý động tĩnh của Bích Đào, em bỗng nhớ đến ngày trước đã từng gặp nằng ta lên lút rồi đi trong đêm khuya. Ban đầu em không để ý, sau khi xảy ra chuyện lần trước liền để ý đến, nghĩ tới có thể phát hiện được gì đó. Vì vậy em đã tự mình lấy trộm ra ngoài. Tiểu thư nhìn xem, chính là đồ này.”

Về mặt Mạnh Chu chợt biến, chuyện ngày đó sao nằng có thể quên, chỉ khổ nỗi không có chứng cứ mới tạm thời bỏ qua. Bây giờ trong lòng nằng không ngừng phập phồng, bình thuốc nhỏ này bỗng trở nên thật to lớn trước mắt nằng. Nằng cố gắng trấn định ngón tay, từ từ mở nắp bình, đặt dưới mũi, khẽ ngửi thật sâu...

Mùi vị này quen thuộc như tận sâu thẳm trí nhớ nằng, hết sức quen thuộc. Đúng rồi, đây là mùi hương nằng mơ hồ ngửi được ngày đó! Chợt khuôn mặt nằng nóng lên, trong người cũng mơ hồ nhận thấy hơi lo lắng và xôn xao. Nằng đóng nắp bình lại, khẽ quát, “Lục Yêu, nhanh đi lấy nước lạnh...”

Lấy nước lạnh rửa mặt, uống thêm một ly nước lạnh, lúc này nằng mới tiêu tán được sức nóng trong người. Nằng nhìn chăm chăm Lục Yêu, ánh mắt lạnh dần: “Lúc em lấy thứ đồ này, Bích Đào có phát hiện không?”

Lục Yêu lắc đầu, “Nằng ta không, em lo lắng gây chú ý cho nằng ta, cho nên lấy một lượng không nhiều lắm, cũng rất cẩn thận. Huống chi hôm nay cũng không thấy nằng ta phát hiện ra điều gì khác thường.” Nằng ta chú ý tới vẻ biến hóa lúc này của tiểu thư, thật lo lắng, “Nhưng tiểu thư, rốt cuộc cái này là cái gì? Hôm qua em dùng một giọt nhỏ, hôm nay trên người vẫn cảm thấy nóng ran.”

Mạnh Chu cười lạnh: “Em tiếp tục quan sát Bích Đào thật kỹ, nếu nằng ta an phận thủ thường thì không sao, nếu có động tĩnh gì, lập tức cho người bắt nằng ta lại. Không cần phải lo lắng, mọi việc có ta chịu trách nhiệm!” Nằng thôi cười, cẩn thận giao đồ cho Lục Yêu, dặn dò: “Tìm một nơi kín đáo giấu đồ này thật kỹ, không thể để người khác phát hiện. Nếu phát hiện, cả ta và em đều gặp chuyện không may, hiểu không?”

Lục Yêu lo lắng nhận lấy bình thuốc nhỏ, nghiêm túc gặt đầu.

Trong lòng Mạnh Chu đã có tính toán, chỉ đợi thời cơ thích hợp mà thôi.

Sau đó hai người chủ tớ khá bận rộn, hàn huyên thêm vài ba câu không liên quan làm tiêu tan lo lắng.

Sau khi dùng bữa chiều, Mạnh Chu theo lời của Đại phu nhân ra ngoài. Hôm nay đi ra ngoài cũng là vì chuyện vui trong phủ Đại lý tự thiếu khai Vạn đại nhân, mục đích là tặng lễ.

Lục Yêu không hiểu, Vạn tiểu thư này không thân thiết với tiểu thư, vì sao tiểu thư phải hao phí tâm tư chuẩn bị quà tặng?

Mạnh Chu cười nhẹ. Sau này nàng và nàng ta sẽ là tỷ muội dâu, mặc dù không đến nỗi tin cậy vào nàng ta, song cũng không nên gây thù chuốc oán.

Chỉ là nàng chưa nói cho Lục Yêu biết: ta là bà mai của nàng ta và Tần Giác, sao có thể không đi xem ‘chuyện mừng’?

Mọi người trong phủ từ trên xuống dưới đều liệu cơm gắp mắm vì tiểu thư của họ, gấp gáp làm mũ phượng, chuẩn bị đồ cưới, nhưng không ngờ lúc này tiểu thư Mạnh phủ sẽ đến chơi.

Vạn Tuệ Như nhũn đôi lông mày rậm, bất giác nhíu đầu: Nàng ta còn tới làm gì? Mặc dù trong lòng vô cùng chán ghét, nhưng cũng không thể ra mặt đuổi khách. Cho nên nàng ta cho người mời Mạnh tiểu thư đi vào.

Lúc Mạnh tiểu thư vào nhà, mọi người hơi dừng may vá, không nghĩ rằng Vạn tiểu thư cất tiếng quở nhẹ, “Hoàng hôn cái gì, nhanh làm điểm tâm!”

Lục Yêu phát bực: Vạn tiểu thư này quả là nóng tính, ngay trước mặt tiểu thư nhà mình còn lớn tiếng quát như vậy! Áp đảo tinh thần sao?

Mạnh Chu tròn mắt nhìn Lục Yêu, nụ cười khô phắc trên mặt, nói: “Dù gì cũng quen biết muội muội, hôm nay muội phải xuất giá rồi, trong lòng Mạnh Chu hết sức vui mừng, cho nên mới đưa tới một vài món quà.” Nàng ý bảo Lục Yêu đưa đồ tới.

Vạn Tuệ Như nhếch miệng cười lạnh nhạt nhẽo: hôm nay có nhiều người tới phủ ta tặng quà như vậy, chẳng qua không nghĩ Mạnh đại tiểu thư kia cũng tặng đồ nịnh bợ.

Nhớ đến lần trước Mạnh tiểu thư đến cầu hòa, Tuệ Như càng cảm thấy Mạnh tiểu thư quả nhiên giống như lời đồn đãi: yếu đuối vô dụng. Vốn nàng ta còn lo lắng sau này vào Tần phủ, nàng ấy sẽ trở thành uy hiếp với mình thế nào, xem ra là bản thân lo lắng quá rồi.

Tuệ Như gợn tay lên, không để ý lắm bảo nha hoàn nhận quà, sau đó không để ý lễ phép tiện tay phá hủy. Lúc nhìn thấy một chiếc vòng ngọc trong hộp gấm nhung, nàng ta vô cùng kinh hãi, mà bên dưới vòng ngọc còn có một xấp giấy tuyên thành.

Chỉ nghe Mạnh Chu cười nói: “Trong lúc Mạnh Chu rảnh rỗi cũng viết hai câu đối tặng cho muội muội, chúc muội muội và Đại công tử đầu bạc răng long, sớm sinh quý tử.”

Vạn Tuệ Như mở giấy tuyên thành ra, chữ trên đó khiến nàng ta bắt đầu rét run trong lòng – sao chữ này giống với chữ nàng ta đến vậy? Chẳng lẽ...

Nàng ta nhớ tới Đại công tử đã từng nói nàng ta gửi thư cho hắn, cảm giác hơi mơ hồ. Thế nhưng lúc ấy Đại công tử đánh mất thư, Tuệ Như nói là Đại công tử cố ý nói dối để tiếp cận, chẳng lẽ...

Nàng ta nhíu chặt hai hàng lông mày, quát lớn hạ nhân may y phục ra ngoài. Đợi đến lúc trong phòng chỉ còn lại nàng ta và hai chủ tớ Mạnh Chu mới từ đứng dậy, về mặt lạnh lùng: “Ta không ngờ là do cô giờ trở ở sau lưng, khó trách ngày đó cô đến đây cầu xin hai câu đối của ta. Thì ra là có mưu đồ khác...”

Trên mặt Mạnh Chu xuất hiện nét kinh hoàng, vội hỏi: “Muội muội nói vậy là sao? Câu đối này có vấn đề gì à? Sao có thể như vậy. Nhị muội nói viết chữ tới tặng lễ sẽ làm cho muội vui vẻ. Mấy ngày nay muội ấy còn tìm hiểu rất nhiều kiểu chữ, chẳng qua ta cảm thấy cũng quá rõ ràng rất hợp.” Nói xong lại quay lại nhìn, giọng lo lắng, “Chẳng lẽ câu đối này không hợp hoàn cảnh?”

Vạn Tuệ Như nghi ngờ nhìn nàng chằm chằm, thầm nghĩ: Nếu thật sự là Mạnh đại tiểu thư giờ trở, sao nàng ấy còn ngu ngốc đem chứng cứ tới? Chẳng lẽ là người khác âm thầm giờ trở sau lưng? Sẽ là Mạnh Tương Quân thông minh sao? Chẳng lẽ bởi vì ngày đó ở trong cung ta nhận nhầm nàng ta thành đại tiểu thư nên đã chọc giận nàng ta?

Nghĩ như thế, trong lòng Vạn Tuệ Như buồn bã, tạm thời cho người đưa tiễn Mạnh đại tiểu thư. Mà Mạnh đại tiểu thư trước khi đi còn có vẻ rất kinh hoàng, quả nhiên là oan ức. Vạn Tuệ Như không thể không lắc đầu, càng cảm thấy sự tình bên trong không đơn giản.

Nếu thật sự là Mạnh Tương Quân giờ trở, tâm tư của nữ nhân này quả thật không thể khinh thường. Vạn Tuệ Như nắm tay, đập nặng lên bàn: Vạn Tuệ Như ta không phải là người vô dụng. Nếu như người thật tình muốn hãm hại ta... ta nhất định sẽ bắt người hoàn lại gấp trăm lần!

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Ăn miếng trả miếng thì sao nào....

Ra khỏi Vạn phủ, Mạnh Chu cười nhạt, tâm trạng cực tốt. Nàng nhìn Lục Yêu một cái, phát hiện dáng vẻ chau mày ủ dột của nàng ta, không thể không bật cười: “Cũng không phải là trời sập, em buồn cái gì?”

Lục Yêu than thở: “Em thật sự không nghĩ ra...” Nàng ta dừng một chút, như đang do dự gì đó, lại nhìn tiểu thư, cẩn thận đổi ngụ ý, cười nói, “Em còn tưởng rằng tiểu thư sẽ tặng gói uyên ương cho Vạn tiểu thư, nhưng hôm nay xem ra không phải. Em thật sự không nghĩ ra còn ai sắp thành thân.” Mạnh

Chu gạt đầu, nha đầu Lục Yêu này vốn thông minh, quả nhiên biết có một số việc vẫn không rõ ràng lắm. Hôm đó bị người khác chuốc thuốc mê ngất đi, cũng thông minh ngậm kín miệng; sau đó Nhị phu nhân đến lục soát phòng, nàng ta trung thành bảo vệ, e sợ bị người hãm hại; mà hôm nay nàng ta nhìn thấy mình bịa chuyện trước mặt Vạn Tuệ Như cũng không hỏi câu nào. Chắc chắn là đã đoán được có điều gì đó bên trong nhưng cố ý không vạch trần ra.

Mạnh Chu cười hiền: “Vốn là định tặng cho Vạn tiểu thư, chỉ là hôm nay em cũng nghe thấy, Đại công tử cưới thê tử còn muốn nạp thiếp, tại sao có thể bên nặng bên nhẹ được? Còn nói đến gối đầu, Vạn phủ sẽ không thiếu, tặng cho nàng ta chỉ sợ sẽ ném sang một bên không thèm ngó ngang đến, chẳng bằng đưa đến quán rượu Dương Liễu còn có thêm chén rượu.”

Ánh mắt Mạnh Chu quay vòng, nụ cười càng tươi: Mạnh Tương Quân, Liễu Phiêu Phiêu, Vạn Tuệ Như, sao có thể bỏ sót?

Trên đường về phủ cũng không yên ổn, đi được một lúc thì cỗ kiệu bị ngăn giữa đường. Mạnh Chu vén rèm lên hỏi Lục Yêu xảy ra chuyện gì, chỉ thấy Lục Yêu lo lắng, nhẹ giọng nói: “Giống như thị vệ đang hộ tống Lục Vương gia hồi cung. Bây giờ bên ngoài khắp nơi đều có tin đồn đãi hãm cầu kết bộ hạ cũ, ý muốn...”

Mạnh Chu trừng mắt, bảo nàng ta im miệng. Lục Vương gia là thân đệ Thánh thượng, mấy năm trước lĩnh binh đánh giặc, lập được không ít công lao. Mấy năm nay không biết tại sao không còn binh quyền, trở thành một quý nhân nhàn tản.

Nếu Lục vương gia hồi cung, sẽ có khả năng bị nhốt vào phủ Tông Nhân. Mà phụ thân nàng vừa vặn là phủ thừa phủ Tông Nhân, chuyện này vừa xảy ra, có không ít người tới cửa cầu xin dàn xếp. Nhưng mà có nhiều binh quyền cũng sẽ gặp phải nhiều nguy hiểm, lúc trước người thân trong phủ bị loạn thân tộc tử bất cớ, uy hiếp phụ thân lên lút thả tội phạm.

Nghĩ tới đây, Mạnh Chu không thể không muốn xem một chút. Nàng bảo kiệu phu khiêng cỗ kiệu đi đường vòng về phủ, mà mình và Lục Yêu lẫn vào trong đám người, từ từ đi về phủ.

Khó khăn lắm mới về đến phủ, lại thấy cửa dinh thự nhà mình bị canh phòng nghiêm ngặt, cũng có vài quan sai nha môn kinh thành cũng chạy tới, thay phiên nhau ra vào tuần tra ở cửa. Cửa phủ càng có thêm vài cỗ kiệu, nhìn thế kia chắc chắn là có người tới thương lượng đối sách với phụ thân.

Điều khiến Mạnh Chu giật mình là, có tiếng vó ngựa từ xa đến gần, mà người trên ngựa lại là hãn!

Mạnh Chu lôi kéo Lục Yêu nghiêng người núp vào một khúc quanh, nhìn chằm chằm vào người nọ đang vào phủ, lúc này mới xuất hiện.

Lục Yêu sợ hết hồn, hỏi: “Tiểu thư, nhìn trang phục của người nọ, e là hoàng thân quốc thích.”

Mạnh Chu gạt đầu, vẻ mặt nghiêm túc: “Tam Hoàng tử Tiêu Vân Thiên.” Nàng suy nghĩ một lúc, chợt nở cười nói: “Một lúc nữa vào phủ, em nhớ đề lộ tin tức Tam Hoàng tử đang ở trong phủ, quan trọng là phải đề Nhị tiểu thư ở bên kia biết!”

Thấy Lục Yêu gạt đầu, Mạnh Chu cười an ủi: Nhị muội, ta cũng chỉ có thể giúp muội đến đây thôi, muội có thể gả cho Hoàng tử hay không còn phải tự mình thôi.

Chỉ là Mạnh Chu rất tò mò: Nếu Nhị Hoàng tử biết Mạnh Tương Quân từng chàng chàng thiếp thiếp với mình giờ đang chạy vào lòng ngực Tam đệ thì sẽ có cảm giác gì?

Lại nói Tam Hoàng tử tới Mạnh phủ cũng là vì chuyện của Lục vương gia. Lục vương gia đã từng tự mình chỉ bảo Tam Hoàng tử cưỡi ngựa bắn cung, khen ngợi hãn là nhân tài hiếm gặp. Mà Tam Hoàng tử cũng kính nể chiến tích hiển hách Lục thúc. Trong hoàng cung người người đều coi thường hãn, duy chỉ có Lục thúc là khác biệt. Hãn có thể nhớ ngày trước lúc mình bị nấy Hoàng tử cười nhạo, Lục thúc nâng hãn lên đỉnh đầu, khí phách quát bọn họ lui xuống. Lúc ấy Vân Thiên cảm thấy ngôi trên vai Lục thúc, bầu trời cực kỳ xanh thẳm. Đối với phần ân tình này, sao hãn có thể dễ dàng để cho người ta hắt nước dơ lên người Lục thúc?

Hơn nữa là, người người trong cung đều biết hãn và Lục thúc có quan hệ tốt, nếu Lục thúc ngã xuống, Tiêu Vân Thiên hãn cũng đừng mong mưu toan tính toán!

Việc cấp bách là hãn muốn gặp mặt Lục thúc trước, hồi lúc ấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, như thế mới biết cách đối phó tiếp.

Mạnh phủ người ra người vô, cũng không thiếu quan viên trong triều, nhìn thấy Tam Hoàng tử còn phải hành lễ một hồi lâu. Còn có người ra ngoài, mặt buồn rười rượi, nói là Mạnh lão gia bỗng cảm thấy khó chịu, giờ này đang nằm trên giường không dậy nổi, ngay cả nói chuyện cũng rất khó khăn.

Vân Thiên ngậm cười lạnh: Thật là khéo, ta vừa tới liền bệnh! Chỉ sợ chờ ta vừa bước chân ra khỏi Mạnh phủ, bệnh của Mạnh đại nhân cũng liền khỏi. Mặc dù hãn rõ ràng biết được đầu mối trong đó, nhưng cũng không thể vạch trần, chỉ có thể bảo hạ nhân đi vào thông báo, nói là Tam Hoàng tử tới thăm Mạnh đại nhân.

Hạ nhân kính cẩn lễ phép dẫn hãn vào trong phòng khách nhà chính, thiết đãi trà Thiết Quan Âm thượng đẳng, điểm tâm bánh ngọt không ngừng được dâng lên. Mà hạ nhân dâng trà bánh dường như đều giống nhau, hỏi bọn họ cái gì đều chỉ có một câu: Bẩm Tam Hoàng tử, nô tài không biết. Mà hạ nhân đi vào thông báo càng biến mất không thấy đâu, qua thời gian một nén nhang cũng không thấy bất cứ động tĩnh gì, một canh giờ...

Cho dù có tính nhẫn nại cũng chịu không nổi dày vò như vậy, huống chi Lục thúc ở phủ Tông Nhân còn không biết sẽ phải chịu đối đãi thế nào. Hôm nay nếu sớm biết sự tình sớm bao nhiêu sẽ sớm nghĩ ra được đối sách.

Thêm một thời gian nữa, Tam Hoàng tử đứng dậy. Hạ nhân phục vụ bên cạnh đi lên hỏi thăm, có phải là nước trà lạnh? Hay bánh ngọt không vừa miệng?

Vân Thiên cười: “Xem ra bệnh của Mạnh đại nhân quả nhiên không nhẹ, bản Hoàng tử tới không đúng lúc.” Nói xong đi thẳng ra cửa.

Hạ nhân được an bài phục vụ trong phòng khách thờ phào nhẹ nhõm, trời mới biết lúc này bọn họ áp lực thế nào, nếu chọc giận Tam Hoàng tử, bọn họ có thể đảm nhận nổi cái tội này không.

Có hạ nhân nhanh trí thông báo cho mạnh lão gia là Tam Hoàng tử đã rời đi.

Giờ phút này Mạnh lão gia đang uống trà với một người khác ở trong phòng. Người ngồi đối diện là Tần tướng quân. Hai người có vẻ vui vẻ, không biết là đang nói về chuyện gì.

Không biết, Tam Hoàng tử không hề rời khỏi Mạnh phủ, mà là đang dạo quanh Mạnh phủ, xem ra cũng không chỉ đơn giản là đi dạo như vậy. Không ít hạ nhân trong Mạnh phủ không nhận ra hắn, hắn cũng nhờ vào đó mà giấu thân phận, đồng thời hỏi thăm Đại tiểu thư.

Sau khi Mạnh Chu trở về nhà, phút chốc Lục Yêu quay lại bảo nàng ta đã loan tin Tam Hoàng tử đang ở trong phủ, mà nha hoàn Bích Hoàn kia nhất định sẽ nói cho Nhị tiểu thư nghe. Chỉ là nàng ta nhủ lòng may nói: “Tiểu thư, Lục Yêu vừa mới nghe hạ nhân nói Tam Hoàng tử đã rời đi rồi, như thế...”

Mạnh Chu cau mày: “Rời đi? Sao hắn có thể dễ dàng rời đi?”

Đang nói chuyện, lại nghe người bên ngoài gọi: “Đại tiểu thư, có khách nhân đến tìm tiểu thư. Là Vân công tử, bạn tốt của Tần Nhị công tử.”

Vân công tử? Bạn tốt của Tần Kha? Mạnh Chu chỉ có thể nghĩ đến không phải hắn là thư sinh trong thư viện Thang Sơn chứ? Nhưng cho dù là như thế, hắn tới phủ làm gì? Mạnh Chu nghi ngờ, bảo Lục Yêu đi ra ngoài xem thế nào, nếu là người nào nhằm chán đến trên người lập tức đuổi đi, nếu thật sự có chuyện đúng đắn, bảo Lục Yêu đi vào thông báo một tiếng.

Mạnh Chu đợi ở trong phòng một lúc, không nghe thấy bên ngoài có động tĩnh gì, Lục Yêu cũng không biết có thông báo gì. Nàng cảm thấy có gì đó không đúng, trong lòng cảm thấy lo lắng. Vì vậy nàng lên tiếng thử dò xét: “Lục Yêu có ở bên ngoài không? Cũng chỉ bảo em ra ngoài hái một vài cánh hoa về, sao lâu như vậy còn chưa thấy gì?”

Đáp lại lời nàng hoàn toàn là yên tĩnh. Chẳng lẽ bên ngoài không có ai sao? Lục Yêu đi đâu?

Nghi ngờ có chuyện không lành, ánh mắt nàng quét qua phòng một lượt, nhìn thấy trong góc có một cái búa nhỏ, giống như là cái đâm lưng Lục Yêu thường hay dùng để đâm lưng cho nàng. Cũng không biết cái này có tác dụng gì không, nàng nhặt búa nhỏ lên nhét vào trong tay áo.

Trong lòng không hề lo lắng như trước, nàng cẩn thận vén màn, nhìn lướt qua bên ngoài kiểm tra cũng không thấy bất kì ai. Trong lòng nàng hoảng hốt, vội vàng ra cửa nghĩ xem mọi người đi đâu rồi.

Lại không biết nàng vừa bước chân ra, chỉ mơ hồ nghe thấy tiếng Lục Yêu gọi: “Tiểu thư cẩn thận!”

Nhìn qua bên cạnh, chỉ thấy một gã sai vặt đang dùng tay bịt kín miệng Lục Yêu, ngăn nàng ta nói, mà sau lưng gã sai vặt là một công tử cao quý. Công tử cao quý này không thể ai khác chính là Tam Hoàng tử!

Mạnh Chu bất đắc dĩ: Tam Hoàng tử Tiểu Vân Thiên... Vân công tử... nhất thời phản ứng kịp, đồng thời cũng không thể hiểu nổi tại sao Tam Hoàng tử lại đến tìm mình.

Chỉ thấy Tam Hoàng tử cười khiêm tốn: “Mạnh tiểu thư, đã lâu không gặp.”

Một câu ‘đã lâu không gặp’ kết hợp với nụ cười khiêm tốn kia làm cho Mạnh Chu giật mình: thật đúng là không có việc gì mà ân cần, không gian xảo không phải là đạo chích. Đường đường là Tam Hoàng tử vô có tiếp cận, chỉ sợ toán tính của hắn không hề nhỏ.

Mạnh Chu hành lễ với Tam Hoàng tử, cười khanh khách nói: “Tam Hoàng tử giá lâm, Mạnh Chu không thể đón tiếp từ xa, thật sự đáng chết vạn lần. Chỉ là không biết nha hoàn của ta đã làm người bực mình chỗ nào?”

Tam Hoàng tử ý bảo gã sai vặt buông Lục Yêu ra, cười nói: “Cũng chỉ là lo lắng Mạnh tiểu thư không chịu ra ngoài gặp mặt, bản Hoàng tử chỉ đùa giỡn một chút, Mạnh tiểu thư chớ để ý.”

Hoàng tử có thể nói mình đùa giỡn, Mạnh Chu lại không thể chỉ trích hắn đùa giỡn quá trớn rồi, chỉ đành phải nở nụ cười, vẻ mặt càng khiêm tốn thêm: “Tam Hoàng tử đang nói gì vậy, nếu biết người đang ở bên ngoài, sao Mạnh Chu có thể trốn ở bên trong? Nhất định phải trang điểm thật xinh đẹp ra mắt Hoàng tử.”

Tam Hoàng tử cười tươi: “Mạnh tiểu thư ăn mặc như thế đã rất xinh đẹp rồi. Chẳng biết có thể tìm một chỗ nào đó nói chuyện không, hoặc là Mạnh tiểu thư tính toán xin mời bản Hoàng tử vào phòng ngồi một chút có được không?”

Nếu không phải phân biệt nam nữ, Mạnh Chu thật sự sẽ mời hắn đi vào, sau đó dùng búa nhỏ đánh hắn bất tỉnh. Hành động đại nghịch bất đạo cũng chỉ có thể suy nghĩ.

Mạnh Chu bảo Lục Yêu ra ngoài coi chừng, không để người khác vào, mình dẫn Tam Hoàng tử đi vòng ra một vùng đất trống phía sau căn phòng.

Nào có biết, Tam Hoàng tử vừa mới tới chỗ không người liền kéo mạnh cánh tay Mạnh Chu, cười hỏi: “Nghe nói Mạnh tiểu thư và Tần công tử - sắp có chuyện tốt, chỉ là không biết Mạnh tiểu thư có biết rõ Nhị công tử là người thế nào hay không?”

Ẩn chứa bên trong nụ cười là trái tim băng giá, chỉ cần liếc mắt nhìn cũng khiến cả người rét lạnh, mà điều khiến người ta rét lạnh chính là ẩn ý bên trong câu nói của hắn.

Mạnh Chu nhìn chằm chằm cánh tay Tam Hoàng tử, sắc mặt nghiêm nghị: “Xin Tam Hoàng tử tự trọng, mặc dù nơi này rất ít người qua lại, nhưng nếu Mạnh Chu chỉ cần kêu lên một tiếng chắc chắn cũng sẽ có vài ba người tới.”

Bởi vì Mạnh Chu không biết rốt cuộc Tam Hoàng tử đang nắm giữ bí mật gì của Tần Kha, cho nên mới lo lắng. Thời gian này gấp gáp, nàng có thể cảm thấy sương mù bao phủ trên người Tần Kha. Có lẽ là chưa đến lúc, cho nên hắn còn chưa tự nguyện thẳng thắn. Mạnh Chu lo lắng, có phải sẽ có người phát hiện ra chuyện này, sau đó lợi dụng chuyện này khống chế được Tần Kha?

Mạnh Chu càng tối sầm mặt, trong đầu có một suy nghĩ...

Ăn miếng trả miếng thì thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Hừ tiện nhân

Tam Hoàng tử như vô tình buông lỏng tay ra, vẫn cười như cũ: "Thiên hạ đồn, trưởng nữ của Mạnh lão gia rất yếu đuối, hôm nay xem ra thật sự sai rồi. Hình như cũng có lời đồn rằng Tần phủ Nhị công tử từ nhỏ thân thể yếu đuối, thuốc thang không thể rời khỏi người..... Chỉ sợ đây cũng chỉ là lời đồn?"

Trông mặt Mạnh Chu không tự chủ được khẽ nhếch, mắt nhìn về phía đình nhỏ đằng xa, trong trẻo nhưng cũng rất lạnh lùng: Tam Hoàng tử đang hoài nghi Tần Kha sao? Nếu là vì việc hắn giả vờ bị bệnh thì đây cũng không phải là chuyện gì to tát, đại khái có thể giải thích là Tần Kha chữa trị nhiều năm như vậy nên sức khỏe hắn dần chuyển biến tốt.

Nghĩ thông suốt điều này, Mạnh Chu thân nhiên cười: "Lời đồn đại thật ra đều thật giả lẫn lộn, nếu lời đồn là giả, ắt sẽ biến mất; nếu là sự thật, thì dù có làm gì nó cũng không biến mất. Tam Hoàng tử người nói xem có đúng không?"

Bình thường Tiêu Vân cũng rất có hứng thú đấu với nữ nhân này, nhưng vì hôm nay có việc gấp nên hắn chỉ có thể thu hồi tư tưởng phóng túng lại, nghiêm mặt nói: "Ngày đó ở trong cung, Tần Nhị công tử ra tay cứu Mạnh tiểu thư, hình ảnh đó làm cho ba thị vệ bên cạnh ta đều phải kính sợ. Nếu không phải rèn luyện nhiều năm, chỉ sợ sẽ không làm được như vậy. Bản Hoàng tử cũng không muốn nói bóng nói gió với nàng, nếu để ta nghe có tin đồn Tần Nhị công tử muốn mưu đồ việc xấu, cô ý che giấu chỉ vì tranh giành tước vị, nàng nói xem Nhị công tử sẽ như thế nào? Càng không nói, hôn sự giữa Mạnh tiểu thư và Nhị công tử sẽ còn phải hoãn lại."

Móng tay Mạnh Chu bấm sâu vào lòng bàn tay, trong lòng tức giận không chịu nổi: đường đường Tam Hoàng tử lại sử dụng thủ đoạn dè tiện như vậy, thật đúng là không sợ mất hết thể diện của Hoàng gia! Tần Kha gây trở ngại cho người thế nào, sao người phải đối phó hắn như vậy?

Tuy trong lòng Mạnh Chu không vui nhưng vẫn kiềm chế, cố gắng ổn định hơi thở: "Mạnh Chu kính xin Tam Hoàng tử minh xét, lời đồn là giả nhưng chúng ta không có cách nào ngăn lại."

Đợi một lúc lâu, vì cúi đầu nên Mạnh Chu không thấy rõ vẻ mặt của Tam Hoàng tử, nhưng lại nghe được ý lạnh từ trong lời nói của hắn: "Vậy phải làm phiền Mạnh tiểu thư giúp một chuyện. Chẳng qua chỉ một cái phát tay, nếu Mạnh tiểu thư có thể hoàn thành thuận lợi, bản Hoàng tử cũng đồng ý giúp Tần Nhị công tử một tay, ta nghĩ đó cũng không phải là việc khó."

Mạnh Chu bình tĩnh, yên lặng đứng ở một bên, nhưng khi nghe hắn nói xong, nàng lại không biết làm thế nào để bình tĩnh trở lại.

Chỉ vì Tam Hoàng tử nói: "Đi lấy con dấu thông hành của phủ Tông Nhân, chuyện này đối với Mạnh tiểu thư mà nói, không phải là việc khó."

Mạnh Chu hận không thể đem những lời này của Tam Hoàng tử truyền đi, để cho mọi người xem một chút Tam Hoàng tử thường điềm tĩnh lúc tức nước vỡ bờ sẽ có hình tượng thế nào – mặt công hân nghĩ ra một cách hạ lưu như vậy.

Phụ thân của nàng chỉ một viên quan nhỏ bé trong Phủ Tông Nhân, phía trên còn có người phụ trách Tông Lệnh. Nếu để cho ai đó phát hiện lệnh thông hành bị làm giả, không chỉ có nàng mà Mạnh lão gia cũng khó tránh khỏi trách nhiệm! E rằng đến lúc đó Tam Hoàng tử hẳn không thể rút lui hoàn toàn?

Một nước cờ nguy hiểm như vậy, hẳn thật sự đã quá kích động.

Mặt Mạnh Chu càng ngày càng tái, chuyện nguy hiểm như thế tất nhiên nàng sẽ không làm, chẳng qua không biết có ai tình nguyện đồng ý làm đây?

Nàng chợt nhớ tới lúc trước lấy được loại dược thơm kia, một ý tưởng to gan dần hình thành: chẳng phải thời cơ mà nàng chờ đợi là ngày hôm nay sao? Trương Quân không phải muốn làm Hoàng tử phi sao, hôm nay có sẵn một Hoàng tử, sao nàng không xếp hai người thành một đôi?

Đó là một chuyện hết sức to gan, nhưng nó lại khiến Mạnh Chu càng thêm hưng phấn: Trương Quân cũng không biết dược thơm ở trong tay nàng, nếu xảy ra chuyện dĩ nhiên cũng sẽ không nghĩ tới nàng. Nếu ngay cả Tam Hoàng tử cũng nghi ngờ, đến lúc đó nàng không có mặt ở hiện trường, sao Tam Hoàng tử có thể bắt được điểm yếu của nàng?

Trong lòng càng kích động, trên mặt Mạnh Chu lại càng tỏ ra hết sức cẩn thận, khẽ cau mày: "Tam Hoàng tử, mặc dù ta lấy được lệnh thông hành thì phải làm sao mới đưa được cho người? Người cũng biết trong phủ canh phòng cẩn mật, người bên ngoài không dễ đi vào, người bên trong cũng không thể đi ra tùy ý. Không bằng người ở lại trong phủ một lát, hơn nữa Mạnh Chu biết trong phủ có một chỗ rất an toàn."

Tam Hoàng tử bán tín bán nghi, lại thấy Mạnh Chu chỉ vào một viện phía đông, nghiêm mật nói: "Trong các gian phòng của viện phía đông có một gian là Tàng Thư Các, thường ngày không người nào đi vào, chỉ có Nhị muội thỉnh thoảng đến tìm sách. Nhưng mà người có thể yên tâm, Nhị muội là một người cẩn thận, hòng chỉ từ nhỏ muội ấy đã rất thân thiết với ta, nếu ta nói rõ mọi chuyện với muội ấy, muội ấy nhất định sẽ giúp ta giữ bí mật. Đến lúc đó, cho dù có người phát hiện người vẫn còn trong phủ, cũng có thể nói người ở Tàng Thư Các đọc sách quên mất thời gian. Ý người thế nào?"

Quả thật Tam Hoàng tử rất muốn lấy lệnh thông hành ngay, nhưng hắn lại có điều nghi ngờ "Người làm thế nào để đảm bảo Nhị tiểu thư sẽ không tiết lộ chuyện này?"

Mạnh Chu không khỏi cười cười: "Nhị muội từ nhỏ đã hiền thực thông minh, sẽ không bao giờ hỏi những chuyện không nên hỏi. Nếu Tam Hoàng tử không tin, giờ có thể đi đến trước Tàng Thư Các xem một chút, nếu là người cảm thấy Nhị muội không đáng tin, thì có thể rời phủ bất cứ lúc nào." Nàng nhìn chằm chằm Tam Hoàng tử, trong lòng rất lo lắng, nhưng giọng lại càng bình tĩnh.

Bởi vì nàng hiểu rõ đây là thời khắc quan trọng, nếu Tam Hoàng tử đồng ý, một vở kịch hay có thể bắt đầu, nàng sẽ không để cho Trương Quân phải chịu "thiệt thòi".

Không phải như thế mới công bằng sao?

Thế nhưng tay của nàng liên tục toát mồ hôi, nàng chưa bao giờ chủ động làm chuyện hại người, hòng chỉ đây lại là chuyện liên quan đến Tam Hoàng tử, nếu sợ ý, chỉ sợ.....

Đầu nàng nhanh chóng chuyển động, suy nghĩ: hôm nay Tam Hoàng tử đã quyết định đi đến Tần Kha, chỉ sợ sau này chính là mối họa. Thừa dịp vậy cánh cửa Tam Hoàng tử chưa có động tĩnh gì, chỉ cần bọn họ lộ ra sơ hở, nắm được một vài điểm yếu cũng tốt!

Người ta nói giàu sang luôn tồn tại những mối nguy hiểm, nhưng Mạnh Chu lại cảm thấy an phận quá cũng là một loại nguy hiểm!

Nếu muốn sau này được bình an, thì bây giờ tất phải chịu một chút mạo hiểm này.

Nghĩ đến đây, nàng cảm thấy kiên định hẳn lên, không hề dao động nữa.

Không biết qua bao lâu, chỉ thấy ánh mắt Tam Hoàng tử sắc lạnh, lạnh lùng nói: "Được! Chẳng qua ta muốn người đi cùng, để người giải thích rõ với Nhị tiểu thư, nàng ấy mới có thể tin tưởng ta là muốn đến tham quan Tàng Thư Các, người nói có phải không?" Ánh mắt của Tam Hoàng tử nhìn chằm chằm Mạnh Chu, giống như muốn nhìn thấu nàng.

Trong lòng Mạnh Chu cười lạnh: đúng là đa nghi, chỉ có điều dù Tam Hoàng tử hẳn không muốn đến, nàng cũng không bằng lòng đi lấy giấy thông hành cho hắn, mà nàng muốn nhờ Tam Hoàng tử hẳn một "Đêm động phòng hoa chúc"!

Trong lúc Mạnh Chu đang toan tính chuyện này, bên kia Tần Kha cũng không hề rảnh rỗi, vừa dùng xong bữa trưa lập tức bị Đại Hoàng tử phái người mời tới phủ. Nghe một đám người phân tích tình huống một thôi một hồi, thật lâu sau hắn mới nắm được đề tài thảo luận, đó là phải làm thế nào để xử lý chuyện Lục vương gia.

Tần Kha hiểu, lúc này Đại Hoàng tử đồng ý cho hắn cùng tham dự bàn bạc, chắc chắn có ý muốn nhận hắn làm người hỗ trợ, đốc thúc làm việc. Cũng chính vì vậy cho nên Tần Kha bước chân còn chưa ổn định lập tức bị mọi người hỏi có cao kiến gì không.

Ở đâu có cao kiến chứ, chẳng qua là muốn xem xem hắn có giá trị thế nào thôi.

Tần Kha không thể không nói, cũng không thể nói hết toàn bộ, tất nhiên hắn sẽ phải suy nghĩ một hồi.

Khó khăn lắm mới thoát khỏi phủ Đại Hoàng tử, Tần Kha lại bị một người giữ chặt.

Nhìn qua đúng là một bộ dáng thư sinh, mặt mũi thon gầy, hắn đưa mắt nhìn bốn phía, xác nhận xung quanh không có ai mới hỏi: "Tại hạ Lưu Nhất Chiêu, xin hỏi người có phải là Nhị công tử phủ Tần quốc công?"

Đội Tàn Kha gật đầu, thần sắc hần kinh ngạc: "Nhị công tử vừa rồi mới nói muốn giúp Lục vương gia thoát tội? Quả thực khiến cho người khác khó có thể tin! Người có biết ai đã tố giác Lục vương gia trước mặt Thánh thượng không?"

Tàn Kha không hiểu ý đồ của người này, vì vậy cũng chỉ có thể phối hợp nghe hần nói, lại không biết sẽ nghe được một tin tức kinh người như thế.

Cho dù hần trùng sinh, biết rõ lần này Lục vương gia nhất định là bị kinh động nhưng không nguy hiểm, bây giờ cũng không thể không hoài nghi, phải chăng lịch sử sẽ thay đổi hoàn toàn?

Chỉ vì - "Là Tàn tướng quân, lúc Lục vương gia và thuộc hạ cũ uống rượu cùng mỹ nữ có nói mấy câu mắng chửi Thánh thượng, thuộc hạ cũ báo cho Tàn tướng quân..... Chính vì vậy Tàn tướng quân nói thêm mấy câu trước mặt Thánh thượng, Thánh thượng tức giận mới hạ chỉ muốn bắt Lục vương gia hỏi tội. Nếu đổi lại là người khác, chỉ sợ Thánh thượng không những không tin mà ngược lại sẽ trách cứ người nọ bịa đặt nhiều chuyện....."

Lời của người kia không ngừng vang lên trong đầu Tàn Kha, sao hần có thể nghĩ tới, người hại Lục vương gia mang tội mưu phản lại là do phụ thân hần giết đây. Có thể nghĩ, vừa rồi lúc hần nói ra, chính là lúc phe phái của Đại Hoàng tử âm thầm cười nhạo hần bất hiểu và ngu ngốc.

Hơn nữa điều khiến Tàn Kha lo lắng chính là nếu đúng là phụ thân hần nhúng tay vào chuyện của Lục vương gia, chờ đến khi sự việc vỡ lở, e rằng lúc đó Tàn phủ sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích. Đến lúc đó Mạnh Chu vừa vào cửa còn không biết sẽ xảy ra những việc gì.

Để lâu chắc chắn sẽ xảy ra biến cố, xem ra việc hôn sự phải làm nhanh, hơn nữa Tàn phủ chỉ sợ không ở lâu dài được.

Nghĩ tới đây, Tàn Kha quay bước, đi tìm Đại Hoàng tử.

Hần thay đổi khẩu khí lúc trước, nói: "Bẩm Đại Hoàng tử, vừa rồi nhiều người nhiều miệng, Tàn Kha không tiện nhiều lời. Chẳng qua là hôm nay không thể không nói một câu. Giờ phút này người tuyệt đối không thể ra tay, bất luận Lục vương gia có bị hãm hại hay không, sau chuyện này nhất định có âm mưu. Hiện tại Lục vương gia bị nhốt ở Phủ Tổng Nhân, mà từ trước đến nay Duệ vương không hề quan tâm đến chuyện gì của Phủ Tổng Nhân, mọi chuyện đều giao cho Mạnh đại nhân, mà Mạnh đại nhân lại có mối quan hệ rất tốt với phụ thân....."

Nói tới đây, hần dừng một chút, không hề nữa tiếp tục. Ngược lại cười cười: "Hôn sự của Đại ca và Vạn tiểu thư đã định là ngày 21 tháng tám, là sau lễ Trung thu, phụ thân vẫn luôn nhắc muốn để cho huynh đệ chúng ta cũng đồng thời làm lễ, nói là muốn song hỉ lâm môn, cũng làm cho Mạnh thế bá an tâm. Tàn Kha muốn Đại Hoàng tử phi khi nói chuyện cùng Hoàng hậu nương nương sẽ đề cập tới chuyện này, nếu quả thật muốn làm lễ một ngày, chỉ cần nương nương đồng ý....."

Vốn dĩ Đại Hoàng tử nghe Tàn Kha nói chuyện trước sau không liên quan, nhưng lại cảm thấy bên trong ngụ ý khá sâu, hần là đang nói Tàn Mạnh hai nhà quan hệ sâu xa, cho nên trong chuyện của Lục vương gia, thái độ của 2 phủ Tàn Mạnh là rất quan trọng sao? Đại Hoàng tử đối với Lục thúc thật sự không thích, từ khi còn nhỏ Lục thúc đã thiên vị Tam đệ, có lẽ chưa bao giờ quan tâm tới hần. Nay có người ra tay xử lý, vốn dĩ rất hợp ý hần.

Nếu để cho Mạnh tiểu thư và Tàn Kha sớm ngày thành hôn, mà Tàn Kha quy thuận theo hần, chắc chắn hần có thể mượn thế lực hai nhà? Cho dù không thể lôi kéo, nhưng không đối địch với hần cũng rất tốt?

Sau khi rời khỏi phủ Đại Hoàng tử phủ, Tàn Kha cười thầm trong lòng: nhìn thái độ của Đại Hoàng tử, chuyện này xem ra đã thành.

Mạnh Chu dẫn Tam Hoàng tử tới Tàng Thư Các, chờ một lúc lâu cuối cùng cũng thấy Trương Quân nghe được tin tức mà chạy tới, mà tin tức này dĩ nhiên là Mạnh Chu bảo Lục Yêu lan truyền thông qua bọn nha hoàn.

Sau khi giới thiệu hai người với nhau, Mạnh Chu lấy cớ cơ thể không thoải mái rời đi. Trước khi rời khỏi Tàng Thư Các, quay đầu lại, nàng nhìn thấy Trương Quân Nghi ưu nhã đoan trang, đứng đó sánh vai cùng Tam Hoàng tử, giống như hình ảnh một cánh chim nhỏ nép vào người.

Song Mạnh Chu chỉ khẽ mỉm cười. Đến khi không thấy hai người nữa, nụ cười dần trở nên cứng nhắc. Mà Lục Yêu đã chờ Mạnh Chu ở bên ngoài từ trước, vẻ mặt hơi căng thẳng, hai tay ôm bên hông, trông giống như bị thương ở eo.

Mạnh Chu nhìn thấy dáng vẻ nàng ta như vậy, nhin không được khiển trách: "Em sợ cái gì, mau đến phòng bếp xem một chút, lát nữa bảo nha hoàn bê trà bánh và điểm tâm vào."

Lục Yêu nặng nề gật đầu ba cái, dáng vẻ như đang lập lời thề.

Mạnh Chu vỗ vỗ bả vai của nàng ta: "Thứ đồ mà em đang cầm mau đem đến trong Tàng Thư Các, xong việc thì đến thiện phòng của đạo nhân Sơn Dương, nói chuyện với mấy tiểu đạo sĩ, không cần phải vội."

Sau khi nghe mấy tên nô tài báo lại, Mạnh Chu mới yên tâm. Lúc này tay của nàng cũng đã lạnh như băng. Nàng cười giễu: thì ra lúc hại người trong lòng sẽ căng thẳng như vậy.

Nhưng ngược lại, Lục Yêu lại bình tĩnh hơn nàng rất nhiều, nàng ta chợt nhắc tới một chuyện, vẻ mặt khẩn trương: "Tiểu thư, hình như vừa rồi tên nô tài mới của Nhị phu nhân chạy về hướng đông, nếu chẳng may hần phát hiện cái gì....."

Mạnh Chu bất ngờ cắt ngang: "Chắc chắn hần sẽ đi mật báo với Nhị phu nhân, em đi làm nhanh lên, đến lúc đó cho dù Nhị phu nhân muốn chạy tới đây cũng không thể nhanh hơn em được. Chờ cho bà ấy đến Tàng Thư Các, chỉ sợ chuyện đã rồi, để cho bà ấy nhìn thấy cảnh kia cũng như là một lời cảnh cáo sẽ tốt hơn rất nhiều!"

Về đến phòng, Mạnh Chu tự pha cho mình một bình trà lạnh, chỉ cần uống một hớp nước trà đó thì cả răng lẫn môi đều lạnh. Trong lúc căng thẳng chờ đợi, nàng bắt đầu nghĩ lại chuyện trước kia, theo như nàng biết tất cả mọi chuyện là từ lúc bị ngã từ trên núi giả xuống, nhưng nàng nghĩ mãi cũng không ra tại sao Trương Quân lại hận mình đến thế.

Nàng miên man suy nghĩ không mục đích, nhìn mặt trời từ từ xuống núi, hoàng hôn rực rỡ trong đôi mắt.

Không biết qua bao lâu, chợt trước mắt tối sầm lại, chỉ nghe thấy tiếng đập cửa vang lên, tinh thần Mạnh Chu căng thẳng, lúc này ai xuất hiện cũng là một kết quả khác nhau. Nàng chậm rãi đứng dậy, chân hơi tê cứng, cố gắng gồng lên hai chân, mới có thể đứng vững.

Nàng cao giọng nói: "Ai ở bên ngoài."

Bịch một tiếng, giống như là có người ngã xuống. Sau đó có một giọng nói khê truyền đến: "Tiểu thư, thành."

Trong lòng Mạnh Chu hồi hộp một chút, vội vàng chạy ra ngoài, nhìn thấy Lục Yêu ngã trên mặt đất, không đưa tay đỡ nàng, ngược lại lên tiếng mắng: "Không phải ta bảo em đi đến thiện phòng sao, sao lại tới đây? Còn không mau đi!"

Lục Yêu sững sờ tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Lục Yêu nghĩ tới chuyện nàng ta vừa làm, cả người đều run rẩy: "Em..... Em nghĩ trước tới báo cho người đỡ lo lắng....."

Nghe xong những lời này, Mạnh Chu chậm rãi nói: "Tốt lắm, bây giờ em không cần phải nghĩ cái gì cả, chạy nhanh, nhớ tìm tiểu đạo sĩ! Nếu gặp đạo sĩ Sơn Dương thì nói một câu với ông ấy, lát nữa ta sẽ đi tìm ông ấy."

Lục Yêu còn chưa phản ứng kịp, cả người đã bị Mạnh Chu kéo, lại đẩy một cái thật mạnh. Mặc dù bây giờ nàng ta đoán không ra, nhưng nhìn thần sắc của tiểu thư không giống đang đùa, cho nên cũng chỉ có thể hành động thật nhanh.

Sau khi Mạnh Chu đuổi Lục Yêu đi, nàng trở lại trong phòng, ngồi xuống, trong lòng lại khó có thể bình tĩnh. Hôm nay mắt phải của nàng vẫn không ngừng nháy, cảm giác như sẽ có cái gì không tốt xảy ra. Nàng nghĩ thầm: mặc dù đã chuẩn bị kỹ càng, nhưng chắc chắn không ít phiền phức.

Một hớp trà lạnh còn chưa xuống đến cổ họng, quả nhiên đã nghe thấy một tiếng thét thảm thiết vang lên: "Mạnh Chu....." Vốn là một cái tên không quá mức khi thế cũng bị người kia gọi ra ba phần hung dữ và căm hận.

Mạnh Chu cố gắng tự trấn an mình, bình tĩnh tiếp tục uống trà, chờ người kia xông tới.

Người ở bên ngoài đã bị nàng cho lui hết, nên từ cửa một đường thông suốt, trực tiếp vén rèm xông vào.

Nàng ta cứ như vậy xuất hiện trước mặt Mạnh Chu: tóc dài xốc xếch, quần áo đều dính những thứ bẩn thỉu, nhưng dọa người nhất chính là đôi mắt đầy tơ máu - nàng ta chính là Mạnh Trương Quân, nàng ta không hề để ý đến hình ảnh của mình, cứ đứng ở cửa như vậy!

Ánh mắt chết chóc nhìn chằm chằm Mạnh Chu, Trương Quân từng bước từng bước đến gần: "Có phải chuyện hôm nay là người giờ trò sau lưng không? Từ lúc người dẫn Tam Hoàng tử tới đây, người đã nghĩ ra quỷ kế này, có phải không? Sau đó lại cố ý tung tin để cho mẫu thân tôi, chính là vì để cho người thấy bộ dạng xấu xí của ta, có phải không?" Nàng đột nhiên cất cao giọng, sự tức giận càng tăng lên, "Có đúng không?"

Giọng nói xơ xác tiêu điều chưa từng có, Mạnh Chu chấn động trong lòng. Chỉ tiếc nàng đợi lâu như vậy, lại nhìn lâu như vậy, không phải vì giờ phút này sao?

Nghĩ thông suốt, nàng cũng không sợ hãi nữa.

Mạnh Chu ngồi vững vàng trên ghế, cười nhạt: "Cần gì phải tức giận? Muội có nhớ ta đã từng nói với muội, ta sẽ chờ đến ngày muội được gả cho Tam Hoàng tử. Ta làm ty ty, cũng chỉ có thể giúp muội đến đây thôi. Hiện giờ nhìn dáng vẻ này của muội, chắc hẳn đã là người của Tam Hoàng tử? Ta còn phải chúc muội thật may mắn, chỉ cần một lần là có thể cùng Hoàng tử thân mật, như thế....." Nàng đặt chén trà xuống, đứng dậy, đi vài bước về phía Trương Quân, "Mộng đẹp làm Hoàng tử phi của muội có lẽ cũng không còn xa nữa rồi."

Trương Quân cười lạnh, nàng ta vén lên cái quần đã bị rách, lộ ra chân trái. Chỉ thấy trên da thịt trắng nõn là một vết máu đỏ tươi, máu theo bắp đùi không ngừng chảy xuống, mà nàng ta lại không thêm đề ý: "Người cho rằng chỉ một chút thuốc là có thể hại ta sao, ta cho người biết, kể cả ta có phải cắt bỏ một đôi chân ta cũng không hề cho người được như ý!" Nàng ta nhắc theo ống quần, từng bước từng bước đến gần, dưới chân nàng ta là những đoá

hồng rực rỡ, giống như hoa Mạn Châu Sa, tràn đầy hơi thở đến từ địa ngục, diêm dúa, lạnh lẽo mà u ám

Chẳng qua Mạnh Chu chỉ cười cười: "Như thế..... thì thật là tiếc quá .. nhưng chỉ có điều....." Chợt nàng thu lại nụ cười, sắc mặt đột nhiên trở nên lạnh lẽo, "Muội xác định tấm thân muội vẫn còn trinh tiết sao? Muội có biết không, muội chạy đến chỗ của ta là sai lầm lớn nhất, chỗ này của ta rất vắng vẻ, phía sau còn có một khu đất trống. Ở đó có mùi vị nam tử tuyệt sắc, bọn họ chắc chắn sẽ rất hứng thú với thân thể của muội."

Mạnh Chu tiếp tục đến gần, nàng ôm lấy bả vai của Trương Quân, giống như rất thân thiết, nhẹ nhàng nắm lấy xương vai, từng chữ một nói: "Có phải tỷ tỷ ta đối với muội rất tốt không?"

Trương Quân run rẩy cả người, nàng ta giờ tay đẩy Mạnh Chu ra, xoay người muốn chạy, nhưng không nghĩ tay Mạnh Chu nắm rất chặt, chặt đến mức bắt được nàng ta lại.

Nàng ta hướng về phía cửa lớn tiếng la lên: "Người đâu, cứu mạng....."

Nghe tiếng gọi ầm ĩ, Mạnh Chu không khỏi phá lên cười: "Kêu đi, kêu đi, mùi vị mỹ nam tuyệt sắc đang chờ muội gọi đấy, ta còn đang lo lắng không biết làm cách nào để gọi bọn họ tới đây, muội hét lên thế này làm ta tiết kiệm được không ít sức lực."

Trương Quân tròn mắt nhìn, quả nhiên nàng ta im bật. Nàng ta chết lặng nhìn chăm chăm mặt Mạnh Chu, bỗng dưng hai tay kéo lấy tóc Mạnh Chu, hung hăng kéo, khẽ nguyên rủa: "Người điên rồi, cho nên người mới độc ác như vậy với muội muội ruột thịt của người!"

Muội muội ruột thịt? Mạnh Chu nghe những lời này, đột nhiên giờ tay tát một cái.

Cái tát vang lên làm Trương Quân sửng sốt tại chỗ, dù thế nào nàng ta cũng không nghĩ tới, Mạnh Chu sẽ thô bạo như thế. Mà nàng ta càng không nghĩ đến, nhân lúc nàng ta còn đang sửng sốt, Mạnh Chu còn nôn cả lên trên mặt nàng ta, thật quá ghê tởm. Thứ mùi bần thiêu kia xông thẳng vào óc, làm cho thần kinh của nàng ta cũng tụ lại một chỗ. Từ nhỏ nàng ta đã được dạy lễ nghi hiền thực, đã bao giờ bị đối xử như thế?

Mạnh Chu từ trên cao cúi xuống nhìn nàng, cầm cánh tay vẫn đang níu trên người mình, hung hăng hét ra: "Đừng với ta những lời ghê tởm như vậy. Chẳng qua ta chỉ giúp người hoàn thành tâm nguyện. Thế nào, không thích sao? Lúc trước người ra tay với ta có từng hỏi qua ta có đồng ý hay không sao? Đúng rồi, giúp ta hỏi thăm nhà đầu Bích Đào kia, nàng ta đi làm đường còn biết quay lại, cuối cùng đứng về phía ta, quả thật nàng ta rất là tinh mắt".

Trông mặt Trương Quân lạnh lẽo như băng, hận không thể đóng băng mọi thứ: "Bích Đào..... thì ra là nó lấy đồ đưa cho người. Được, vậy ta giải quyết người trước sau đó sẽ đi tìm nó trả thù."

Chợt nàng ta lùi lại từng bước, khoe miệng cười vui vẻ, tay phải sờ vào bên hông, không không hề báo trước rút ra một con dao nhỏ, đâm thẳng vào Mạnh Chu

Mạnh Chu đã nghĩ đến vô số khả năng nhưng nàng cũng không từng ngờ tới Trương Quân còn có một chiêu này, lập tức chỉ có thể né tránh!

Trương Quân giống như kẻ điên, nhìn chòng chọc Mạnh Chu, không cần kỹ xảo, liều mạng đâm lung tung về phía Mạnh Chu.

Lưỡi dao sắc bén, Mạnh Chu khó khăn lắm mới tránh thoát một cái, cái thứ hai lại đến ngay lập tức. Nàng nhanh tay giờ lên một cái ghế để chắn, có cái ghế che chắn, dù thế nào Trương Quân cũng không có cách nào tới gần nàng. Mạnh Chu nhanh chóng chạy ra phía cửa, mắt thấy sắp đi ra ngoài, nhưng không ngờ cái ghế trên tay lại bị cướp đi, chỉ thấy Trương Quân hai mắt đầy máu nhìn nàng chăm chăm, hai tay giờ dao lên.

Ngay tại cửa, Mạnh Chu nhấc chân đá một cái vào bụng của Trương Quân, làm cho Trương Quân bị lùi về phía sau một bước dài. Ngay lập tức, Mạnh Chu vén rèm lao ra ngoài. Lúc này bên ngoài hầu như không có một bóng người, ngay từ lúc nàng trở về đã đem hết mọi người cho lui ra, chính là vì giờ phút này. Nàng ra sức chạy ra bên ngoài, chỉ cần đi qua cái hành lang dài đó, thì sẽ có bọn nha hoàn quét dọn. Nàng quay đầu lại liếc mắt nhìn, Trương Quân từng bước một thân đầy máu chạy theo nàng, nhưng bởi vì vết thương trên đùi, nên tốc độ của Trương Quân kém nàng rất nhiều.

Mạnh Chu cười lạnh: nếu diễn trò sẽ phải làm tới cùng. Vì vậy nàng âm thầm đi chậm lại, chạy về phía có người cười khê: "Dáng vẻ hỗn hển này của muội giúp ta chứng thực được một chuyện, lúc này muội và Tam Hoàng tử đã thực sự làm vợ chồng sao? Như thế..... Thật là chúc mừng....." Nàng không ngừng nói lại từng lần một, như một loại ma chú.

Trong đầu Trương Quân không thể không chế hiện lên những hình ảnh dâm loạn đó, bởi vì nàng ta có cố gắng thế nào cũng không thể xóa những hình ảnh đó đi, cộng thêm tác dụng của thuốc, mắt nàng ta hoàn toàn trở nên đỏ ngầu. Nàng ta nhìn Mạnh Chu cười giễu cợt, càng cảm thấy nụ cười kia thật chói mắt, giống như Mạnh Chu thực sự tận mắt nhìn thấy nàng ta bị Tam Hoàng tử đè ở phía dưới. Máu đỏ ấy, giống hệt màu máu trên đùi nàng ta, hai màu nhuộm đỏ thắm cả người nàng ta.

Những ý niệm này làm nàng ta suy sụp hoàn toàn, nàng ta dường như không muốn sống nữa giờ lên con dao trong tay, chạy về phía Mạnh Chu, trong miệng không ngừng hét lên: "Ta giết người. . ."

Mạnh Chu đã thấy mấy đứa nhà hoàn, ngay lập tức lớn tiếng la lên: "Trương Quân, muội có biết muội đang làm cái gì không? Đừng lại gần đây....."

Có mấy nha hoàn nghe được hết, tất cả đồng loạt chạy về phía bên này. Mà lúc nhìn thấy bọn họ, Trương Quân lúc này mới tỉnh ngộ, e rằng nàng ta đã rơi vào bẫy của Mạnh Chu, muốn đứng lại, nhưng vì trước đó chạy quá nhanh, trong lúc nhất thời vẫn bị lao về phía trước.

Trông Mạnh Chu giống như hoảng sợ vô cùng, nàng đứng một chỗ run run, không chạy nổi, đối mặt với con dao gần ngay trước mắt, nàng chỉ có thể giờ tay chặn lại.....

Ngay lúc đó con dao kia đâm rách tay áo nàng, vết máu đỏ sẫm dính lên con dao; bọn nha hoàn hét lên, vây tụ tới đây; một khắc kia Mạnh Chu rút cục thờ phào nhẹ nhõm, khi ngã xuống nhân tiện ghé về phía Trương Quân, dùng âm thanh chỉ hai người mới nghe được nói: "Hôm đó người đẩy ta ngã xuống núi giả cũng là người phải không?."

Giờ khắc này, rốt cuộc Trương Quân cũng rõ ràng: thì ra cái gì Mạnh Chu cũng biết, cũng nhớ, chỉ là đang chờ đợi một cơ hội để trả thù. Mà hôm nay, là tự bản thân mình tự tay đem cơ hội dâng cho Mạnh Chu!

Loảng xoảng một tiếng, dao rơi trên mặt đất, Trương Quân tê liệt ngồi xuống, sắc mặt tro tàn, thần thờ nhìn bọn nha hoàn chạy tới đỡ Mạnh Chu dậy, nhìn người ta lộ ra bộ mặt hoảng sợ nhìn mình, giống như mình là một kẻ điên liều mạng, nàng ta chợt rất muốn cười: uống nàng ta tự cho mình là người thông minh, lại chưa từng nhìn ra Mạnh Chu đã sớm không phải là một nữ nhân nhu nhược, để cho nàng ta giờ trò trước mắt! Thật là buồn cười.....

Giọng của Mạnh Chu rất nhẹ, nhưng lại kiên định khác thường: "Người đâu, Nhị tiểu thư điên rồi, mau đưa nàng về phòng, coi chừng. Còn có, chuyện hôm nay không được nói với người ngoài, tránh đưa tới những phiền toái không cần thiết. Nếu có người hỏi thì nói Nhị tiểu thư bị bệnh, không thể tiếp khách." Mặt nàng lạnh lẽo, liếc qua mọi người một cái, "Nếu để cho ta phát hiện có người nói huyền thuyên, đừng trách ta cất lưỡi!"

Về mặt Trương Quân ngây ngốc nhìn nàng một cái, cười lạnh liên tục: "Ta điên rồi? Quả nhiên ta quá coi thường người, một cái bẫy hoàn hảo như thế, khi phách như thế....."

Lục Yêu đến thiện phòng nhưng trong lòng vẫn không yên, nàng ta cùng tiểu đạo sĩ người hỏi kẻ đáp, cho đến khi có một nha hoàn đến tìm nàng ta nói là đã xảy ra chuyện, nàng ta mới liều lĩnh chạy về. Vừa vào phòng, lại thấy khắp nơi bừa bãi, vết máu trên sàn càng làm cho nàng ta hoảng sợ. Lòng của nàng ta cũng nhảy đến cổ họng rồi, khẩn trương nhìn thấy tiểu thư đang ngồi ở mép giường, nhẹ giọng hỏi: "Tiểu thư, đây là....."

Xung quanh toàn là máu, sắc mặt Mạnh Chu tái nhợt, chợt nàng ngẩng đầu lên nhẹ cười nói: "Lục Yêu, giúp ta một chuyện." Nàng xoay người lại, nâng lên cánh tay phải, ống tay áo cũng nhuộm vết máu, tay áo rách để lộ ra một vết thương vẫn không ngừng chảy máu.

Lục Yêu vội vàng xông tới, tay chân luống cuống nhìn vào vết thương, khóe miệng mở ra lại khép lại, không nói ra lời. Hốc mắt nóng lên, nói nghẹn ngào: "Em..... Em đi tìm đại phu!"

Mạnh Chu dùng tay trái kéo nàng ta lại, cau mày: "Trước tiên chớ kinh động đại phu, chuyện này còn cần báo cho Đại phu nhân, nếu không có bà ấy giúp đỡ, chỉ sợ màn kịch vui này diễn không xong. Trước tiên em đi chuẩn bị băng gạc cùng nước ấm, giúp ta rửa sạch vết thương, băng bó một chút là được rồi."

Lúc rửa sạch vết thương, Lục Yêu rút cục không nhịn được nữa, nước mắt chảy ra. Mạnh Chu vốn đau muốn chết, thấy nàng ta khóc, bất giác trong lòng ấm áp, cố gắng nở một nụ cười: "Được rồi, không phải là không có chuyện gì sao? Em nhìn xem vết thương này tuy kinh khủng, nhưng thực ra cũng không quá tệ."

Lục Yêu cúi đầu, thấp giọng nói: "Tiểu thư không cần hù dọa em, vết thương sâu như vậy, làm sao có thể không đau? Rốt cuộc là dao của ai, lại dám làm tiểu thư bị thương, thật sự là" Nàng ta định nói "Không chết từ tế được" vân vân, nhưng ngộ nhỡ người kia là Tam Hoàng tử..... Lời ấy chính là đại nghịch bất đạo?

Lục Yêu chỉ có thể yếu ớt hỏi một câu: "Tiểu thư, rốt cuộc là người nào đã ra tay?"

Mạnh Chu tựa vào đầu giường, đột nhiên cắn khăn hít một hơi, oán hận nhìn chằm chằm Lục Yêu, đỏ mặt gầm nhẹ: "Nha đầu chết tiệt kia, rốt cuộc em hận ta bao nhiêu, đau chết mất."

Lục Yêu cúi đầu nhìn, thấy tay mình đang đè lên trên vết thương của tiểu thư, hơn nữa bởi vì nàng ta xuất thần, càng thêm dùng sức..... Nàng ta vội vàng luống cuống rút tay ra, lại vì vậy làm đổ chậu nước, trong lúc nhất thời trong phòng náo nhiệt. Bận rộn một hồi, tự nhiên Lục Yêu không có cơ hội hỏi nữa.

Mạnh Chu cười phì một tiếng, vội vàng phát tay một cái: "Được rồi, em đi dọn dẹp một chút, trông em thật là dọa người."

Vừa dứt lời, liền nghe thấy tiểu đạo sĩ phía bên ngoài kêu: "Đại tiểu thư đang ở đâu? Sư phó để cho ta đến mời tiểu thư qua."

Mạnh Chu bảo Lục Yêu ra nhắn với tiểu đạo sĩ, chờ nàng một lát. Nhưng Lục Yêu đi chưa được hai bước lại nghe thấy tiểu đạo sĩ bổ sung một câu: "Nhị công tử tới."

Mạnh Chu chậm rãi đứng lên, cau mày nói: "Lục Yêu, trước tiên em đi nhắn với Nhị công tử hôm nay Mạnh phủ còn có việc, để cho Nhị công tử nhanh chóng đi đi."

Lục Yêu vừa đi được hai bước, lại nghe tiểu đạo sĩ lên tiếng: "Nhị công tử nói, nếu tiểu thư không đi, hắn sẽ tự mình tới đây."

Lục Yêu đứng yên tại chỗ, đi không được mà lùi lại cũng không xong, đành phải nhìn Mạnh Chu.

Lại thấy tiểu thư cười bất đắc dĩ, trong miệng còn than: "Thật hết cách với hắn."

Thay y phục sạch sẽ, lại che hết cổ tay đầy băng gạc, trên mặt đánh thêm ít phấn, để cho sắc mặt không còn tái nhợt. Làm xong những việc này, Mạnh Chu mới an tâm đến thiện phòng.

Cửa thiện phòng đang khép, Mạnh Chu đẩy nhẹ ra. Bởi vì tay phải có thương tích, cho nên phải dùng tay trái, nàng không quen cho lắm.

Khác với thường ngày đèn đuốc sáng choang, bên trong hoàn toàn tối đen. Ngay cả bức hoạ Tam Thanh chân nhân trước mặt cũng không châm nến.

Căng thẳng khi quyết liệt cùng Trương Quân lại dâng lên một lần nữa, Mạnh Chu lo lắng nơi này có vấn đề, vì vậy mới bước vào mấy bước liền vội vàng đi tới cửa.

Nhưng nàng còn chưa đi được hai bước, đột nhiên bị người bắt được tay phải. . .

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Trái tim Mạnh Chu như nhảy ra khỏi lồng ngực, nàng cảm thấy vết thương trên tay lại bị nứt ra, băng gạc cửa vào trong thịt, cảm giác đó thật sự là rất đau! Nàng gất gao cắn môi, mới có thể chịu đựng không phát ra tiếng kêu.

Đôi môi run lên một lúc, lúc này nàng mới có thể há mồm giận dữ mắng mỏ: "Buông tay!"

Đúng lúc này thân thể nàng đã rơi vào một lồng ngực nở nang, rạng rỡ, vẫn còn giữ lại mùi thơm ở chóp mũi, gọi cho nàng một cảm giác quen thuộc. Trong lòng Mạnh Chu dần dần thả lỏng, thử thăm dò lên tiếng: "Tần Kha?"

Nàng vừa mới lên tiếng, người nọ liền cười, trong bóng tối nàng không thấy rõ khuôn mặt của hắn, chỉ có tiếng nói nhẹ nhàng vang lên: "Ngoại trừ ta ra còn ai có thể vào đây mà bắt lấy nàng hả?"

Một tiếng 'hà' cuối cùng kia như xông thẳng vào trong óc nàng, trên mặt nàng không kiềm chế được nóng bừng lên. Mạnh Chu cười hai tiếng ngắt lời: "Thật ra là làm gì có ai có dáng vẻ háo sắc như chàng. Như thế nào, còn không mau buông ta ra? Chẳng lẽ muốn ta kêu lên có người vô lễ?"

Lúc nói chuyện nàng sờ sờ cánh tay phải, phát hiện chưa có máu chảy ra. Trong lòng thầm than: may quá!

Nhưng Tần Kha không buông tay ra, hắn cúi người, dính sát vào tai nàng, nhỏ giọng nói: "Vốn dĩ ta định sáng mai mới tới, nhưng sợ đêm dài lắm mộng, cho nên lúc này mới chờ nàng ở thiện phòng. Nhưng nàng thật là, để ta chờ bao lâu, trái lại nàng nên nói cho ta biết làm thế nào để trừng phạt nàng?"

Môi của hắn dính sát vào, da thịt chạm nhau càng toát ra lửa nóng, giờ phút này Mạnh Chu giống như đưa thân vào biển lửa, nóng bỏng làm nàng không thở nổi. Đang lúc miệng đắng lưỡi khô, chợt nàng nhớ lại lời đùa của Tần Kha lúc trước "Nàng có biết ban đêm là lúc đàn ông trưởng thành kích động nhất không, nếu là ta....."

Trong người nàng không khỏi khấn trương, mà sự khấn trương này lại chia thành hai nửa, một nửa là lo lắng, một nửa kia hẳn là... hưng phấn!

Mạnh Chu nuốt một ngụm nước miếng thật to, trong lòng thầm nói: nàng phải thật bình tĩnh, xúc động là ma quỷ.

Đang lúc nàng lo lắng không biết làm thế nào để có thể khắc chế dục vọng của Tần Kha, lại phát hiện Tần Kha buông tay ra, người cũng lùi lại một bước dài.

Không lâu sau, cửa thiện phòng cốt kết đóng lại, làm bên trong thiện phòng ngay cả một tia sáng le lói cũng không có. Tuy Mạnh Chu còn trẻ tuổi nhưng mắt cũng không tốt như vậy. Chỉ cần hơi tối một chút, nàng muốn nhìn cái gì bên cạnh cũng khó vô cùng. Chỉ vì thường ngày nàng không ra cổng trước không bước cổng sau, mà đồ đạc trong nhà thì dù có nhắm mắt lại nàng vẫn có thể tìm thấy, cho nên chưa từng có cảm giác khó chịu.

Giờ phút này ở trong thiện phòng, nàng đưa mắt nhìn bốn phía, trước mắt mênh mông một mảng đen tối dán lên trên mắt nàng, bỏ xuống cũng không bỏ được. Cảm giác cái gì cũng không thấy, cái gì cũng không thể chạm vào làm nàng hoảng hốt, nàng cắn răng nhỏ giọng gọi: "Tần Kha, chàng đang ở đâu?"

Giọng nàng giống như tan biến trong một cái động không đáy, ném vào, nhưng không thấy hồi âm. Mà Tần Kha cũng không biết chạy đi chỗ nào chết rồi, mới vừa rồi còn có dáng vẻ không an phận, một giây kế tiếp liền trốn mất, hẳn đang chơi trốn tìm sao?

Mạnh Chu ở trong lòng xì một tiếng khinh miệt: tìm cái đầu nguoi! Lớn rồi còn làm tròNguoi nhanh đi ra cho ta, nguoi không đi ra.....Có tin hay không ta sẽ huỷ bỏ hôn ước!

Mặc kệ nàng gọi như thế nào, bên trong một chút tiếng động cũng không có. Mạnh Chu suy sụp hạ giọng nói: núi không xuống với ta, thì ta đi lên núi vậy.

Nàng nhón chân lên, duỗi hai tay ra quờ quạng, giống như thầy bói xem voi, nơi nào không có cái gì cản trở nàng liền đi vào.

Trong lòng nàng tin chắc: căn phòng này chỉ rộng có từng ấy, chỉ cần nàng mò mẫm một chút, là có thể tìm được cửa ra.

Chỉ có một mình cùng bóng tối, nhưng nàng vẫn không quên trừng mắt: "Ta nhìn thấy chàng, Tần Kha, chàng có bản lĩnh thì đừng trốn nữa! Hắc, chàng còn trốn..... ta xem chàng có thể trốn đi đâu....."

Nghe nàng nói như vậy, thật giống như trong phòng đang có một người tên là "Tần Kha" đang ở cùng một chỗ với nàng, mà không phải là một mình nàng!

Bởi vì ở một mình, lại hoàn toàn không nhìn thấy gì, nên nàng có cảm giác rất không an toàn.

"Xi!" một tiếng cười khê đột nhiên xuất hiện, kèm theo đó ánh đèn trong phòng chợt loé.

Bởi vì không thể thích ứng ngay với ánh sáng, nên Mạnh Chu không tự chủ nheo mắt lại, trong miệng phát ra giận dữ mắng mỏ: "Tần Kha!"

Tiếng nói vẫn còn rung động ở bên môi, đã có một đôi tay đặt lên mặt của nàng, ấm áp, còn mang theo mùi dầu của cây nến. Nàng chỉ nghe thấy hân khê cười: "Mới vừa gặp ta nàng đã mắng mỏ, rõ là..... ừ, có phải là rất xúc động hay không?."

Một câu nói giống như quẹt lửa ném vào thùng dầu, bùng—— lửa giận của nàng vọt lên cao tới cực điểm. Mạnh Chu nhắm mắt lại lui về phía sau một bước dài: "Quả thật ta rất xúc động, lúc đầu còn lo lắng cho chàng tìm ta tới đây là vì có chuyện gì không tiện nói ra, vốn dĩ ta cũng không muốn gặp chàng, nhưng cuối cùng vẫn đến. Kết quả ra sao, chàng bỏ ta ở nơi này, để cho ta giống như một kẻ ngốc một mực tìm chàng, giống như một kẻ ngốc tự mình nói với bản thân mình..... ." Nàng thật sự tức giận rồi.

Lúc trước, nàng và Mạnh Tương Quân giằng vò lẫn nhau, mặc dù nàng cảm thấy căng thẳng, nhưng trong lòng cũng rất sáng khoái, bởi vì Tương Quân đáng bị trừng phạt như vậy. Nhưng lúc này đối mặt với Tần Kha, nàng luôn lo lắng rốt cuộc hắn đã đi đâu, muốn biết hắn muốn nói gì với nàng, lo lắng Tần phủ của hắn có phải đã gặp chuyện gì hay không?

Nhưng mà Tần Kha tới đây chẳng lẽ chỉ vì muốn lấy nàng ra làm trò cười?

Mạnh Chu nuốt xuống tức giận, trong lòng rồi bời thành một đám, giọng cũng nghẹn ngào: "Quả thật ta quá xúc động rồi."

Nói xong nàng xoay người, cất bước đi.

Còn chưa đi được mấy bước, nàng đã nghe thấy Tần Kha kêu lên: "Ai, cẩn thận!" chưa dứt lời, Mạnh Chu đã đụng đầu vào vách tường. Bàn tay hắn đang ở giữa không trung, sững sờ nhưng không kịp kéo nàng lại.....

Thở dài một cái, Tần Kha bắt đầu đi tiến lên vài bước, đem Mạnh Chu xoay người lại, đưa tay giúp nàng xoa cái trán, lại phát hiện Mạnh Chu đang nhắm mắt, nước mắt đang lăn xuống từng hạt.

Tần Kha lập tức luống cuống, hắn nâng cằm Mạnh Chu lên, vừa dùng tay lung tung lau nước mắt của nàng, một bên tạ tội: "Làm sao nàng lại khóc rồi? Ta chỉ đùa với nàng một chút, hơn nữa ta....."

Lời vẫn chưa nói ra khỏi miệng, tay trái Mạnh Chu kéo tay hắn xuống, cau mày: "Đừng đụng vào ta...hôm nay ta không muốn gặp chàng, chàng hãy mau đi đi."

Lúc nói những lời này, nàng cố gắng mở to mắt ra. Nàng nghiêng đầu, vốn dĩ là vì không muốn nhìn thấy khuôn mặt làm nàng vừa lo lắng vừa tức giận này, đáng tiếc nàng lại thấy được một bức tranh nhu hoà như vậy. Cách chân của nàng chỉ vài thước, nàng thấy một lượng lớn cây nến đang cháy, những cây nến được xếp thành một cái vòng tròn trịa. Ở giữa đặt rất nhiều những bông hoa nhỏ, những bông hoa đó nàng cũng không biết tên, đủ các loại màu, đỏ, hồng phấn, trắng, xanh lá.....Còn rực rỡ hơn cả Ngự Hoa Viên. Những bông hoa nhỏ nở rộ trên mặt đất thật động lòng người, dưới ánh nến càng thêm kiều diễm.

Hình ảnh này khiến Mạnh Chu hết sức kinh ngạc, nàng sờ sờ cái mũi, không tự chủ được đi thẳng đến chỗ vòng tròn được nến và hoa tươi kết thành, vừa đến gần hơn một chút, nàng có thể ngửi thấy hương thơm của những bông hoa, cảm nhận được nhiệt độ của những ngọn nến. Một giây phút kia, những đoá hoa trong lòng nàng cũng nở rộ bốn phía, sung sướng làm lòng nàng phấn chấn.

Tần Kha ở sau lưng nàng bắt đầu nói: "Mới vừa rồi ta rời khỏi không phải là vì lừa dối nàng, chỉ là....." Hắn chậm rãi đến gần, từ phía sau lưng ôm lấy Mạnh Chu, trên tay còn có một vòng hoa tươi rực rỡ đầy màu sắc, hắn cẩn thận từng li từng tí đem vòng hoa cài lên đầu Mạnh Chu. Giọng hắn như phát ra từ trên gò má Mạnh Chu: "Lúc ta kết vòng hoa này, liền nghĩ rằng nếu nàng đeo nó lên nhất định sẽ rất xinh đẹp, quả nhiên là như thế."

Làm gì có nữ nhân nào không yêu hoa tươi? Làm gì có nữ nhân nào mà không thích lời nói ngon ngọt?

Nhìn thấy những thứ này, Mạnh Chu chợt không biết phải nói cái gì: mới vừa rồi Tần Kha rời đi không phải là vì trêu đùa nàng, mà là vì tỉ mỉ chuẩn bị những thứ này?

Thân thể nàng bị Tần Kha xoay lại, đối diện với ánh mắt của hắn, trong mắt của hắn chập chờn ánh nến, còn có một chút tình ý không nói nên lời. Nàng có thể thấy rõ ràng những đường cong trên môi của hắn, khê mờ ra rồi khép lại, có thể nhìn thấy từng đường cong đang di động, bên tai nàng truyền tới lời nói của hắn: "Kể từ sau khi gặp nàng, ta vẫn chưa có cơ hội được nói với nàng một câu. Nếu để cho nàng mang theo nỗi nghi ngờ gả cho ta, đó chính

là một nỗi tiếc nuối khôn nguôi."

Mạnh Chu nghiêng đầu một chút, không đoán ra là hắn muốn nói gì.

Lại không nghĩ rằng Tần Kha không nói lời nào, lại hành động trước. Lòng bàn tay của hắn nắm lấy cằm Mạnh Chu, dùng lực khẽ nâng lên, để đưa môi nàng lên cao.

Mạnh Chu ngây ngốc nhìn chằm chằm khuôn mặt hắn đang tiến tới, đến gần, nàng cảm thấy cánh mũi hắn cọ lên gò má của nàng, cảm thấy hơi thở của hắn phun trên mặt mình..... và cảm thấy môi của hắn đặt lên môi mình.

Một khắc kia, vậy mà nàng không hề có ý định trốn tránh, tránh cái gì? Đây cũng là nụ hôn mà nàng mong đợi đã lâu!

Cảm giác được sự đụng chạm của Tần Kha, nàng rất rõ ràng giờ khắc nàng cần cái gì. Vì vậy nàng kiễng chân lên, khiến cho nàng gần hắn thêm chút nữa. Tay phải của nàng không dùng lực, chỉ là khoắc nhẹ lên hồng Tần Kha, mà tay trái lại vòng ra sau lưng của hắn.

Một tay nàng ôm chặt.

Cảm thấy được sự phối hợp của Mạnh Chu, Tần Kha đỡ lấy khuôn mặt của nàng, răng môi chạm nhau, còn có thể mút được hương vị trên môi nàng.

Mặn mận! Đó là vị của nước mắt, mềm mại —đó là cảm giác của những đường cong trên môi nàng.

Một khắc kia tất cả đều kết thúc, hắn chỉ có một loại cảm giác: giống như một bình rượu cất lâu năm nay tỏa hương thơm bốn phía. Mà làm sao có thể không lâu, kể từ cái năm nàng xô ngã hắn trên bữa tiệc, nàng nhỏ giọng xin lỗi, nàng thay đại ca che giấu chuyện xấu nhưng lại bị cười nhạo. Một khắc, những uất ức của nàng làm hắn cảm động lây. Nàng giống như một phiên bản khác của hắn, luôn phải chịu những uất ức, nhưng lại chưa từng phản kháng. Cố gắng dùng khoan dung độ lượng đối đãi với người khác, chịu hết tất cả sự trêu đùa.

Một khắc kia, hắn chỉ là mơ hồ cảm thấy mình thật đau lòng cho người tên Mạnh Chu kia, mà nàng, sẽ là đại tẩu của hắn.

Không phải là không có tiếc nuối, vị đại ca phong lưu thành tính của hắn làm sao có thể đối xử với nàng tử tế? Hắn ở một bên lẳng lặng nhìn nàng bị hạ nhân ăn hiếp, nhìn nàng chưa bao giờ được trọng phụ sủng ái, nhìn nàng một thân một mình ở Tần phủ cố gắng làm tròn nghĩa vụ của một người đầu trưởng nhưng lại không đòi lại được nửa tác thật lòng..... Đã từng có lúc hắn nghĩ tới thân phận em chồng – chị dâu, cho nên cố gắng xa rời đi, cố gắng không để ý tới nàng, không nghĩ đến nàng, nhưng vẫn có những lúc hắn không nhịn được mà ra tay giúp đỡ.

Giờ hắn mới hiểu được: ý chí mạnh hơn nữa thì như thế nào, có thể mạnh hơn trái tim mỗi người sao?

Nghĩ tới đây, Tần Kha càng hôn sâu hơn, đầu lưỡi xuyên qua hai hàm răng nàng, cùng với lưỡi nàng quấn quýt, giống như đang cùng nhau đóng cánh tấm yên ương. Hắn cố gắng ngất lấy hương thơm trong miệng Mạnh Chu, mút vào môi thuộc về nàng, giống như uống rượu càng uống càng say mê.

Hắn cảm thụ sự mềm mại đầy đặn thuộc về phái nữ đang dán trên lồng ngực của mình, bộ ngực mềm mại kia đàn hồi giàu xúc cảm kích thích da thịt hắn, dấy lên từng đợt cảm xúc khó nói nên lời trong lòng hắn, giống như dây leo lan vào trong tim, nửa thân dưới ngang nhiên rục rịch ngóc đầu dậy, giống như đục vọng đề nén nhiều năm trong một khắc kia bị tác động, thức tỉnh, chỉ đợi bộc phát.....

Hắn biết rõ cảm giác kích động này nếu không khống chế sẽ là hậu quả gì, chính vì biết rõ, cho nên mới khổ sở, khát vọng mãnh liệt muốn buông ra tất cả để hai người hoà làm một.

Cốc cốc cốc, ba tiếng tiếng gõ cửa dồn dập thúc giục, thức tỉnh hai người đang động tình. Mạnh Chu ho khan hai tiếng, đẩy Tần Kha ra, xoay người sang chỗ khác. Nàng vuốt khuôn mặt đỏ bừng của mình, không khỏi há mồm thở dốc: nụ hôn này..... Thật là khiến người ta mê đắm trong đó.

Nghe thấy tiểu đạo sĩ gọi ngoài cửa: "Nhị công tử, mau lên, sư phụ sắp về rồi." Tần Kha bắt đầu dĩ cười một tiếng: thật là phá hỏng cả phong cảnh!

Hắn không còn thời gian để tiếc nuối, đành phải nhanh chóng lấy từ bên hông ra một khối ngọc tròn đồng tâm Lam Điền, vén tóc phía sau cổ nàng lên, cứ như vậy không nói lời nào đeo lên cho Mạnh Chu.

Trên cổ có cảm giác hơi lạnh khiến Mạnh Chu cả kinh, nàng cúi đầu xem xét, lại phát hiện dưới ánh nến có một khối ngọc bích đồng tâm trước ngực mình, nàng kinh ngạc: "Đây không phải là khối ngọc chàng vẫn luôn mang theo người sao?"

Về mặt Tần Kha dịu dàng: "Vốn là ta trộm từ hòm trang sức của mẫu thân, sau bị phát hiện liền bị đánh một trận. Lúc ấy ta liền quyết định, muốn đem khối ngọc thật vất vả mới lấy được này tặng cho người mình yêu mến. Giống như khối ngọc này, cuộc đời này đồng lòng đồng dạ, quyết không xa không rời!"

Đồng lòng đồng dạ, quyết không xa không rời..... Từng chữ ghi tạc vào trong lòng, ở trong lòng ghi xuống dấu vết không thể phai mờ. Mạnh Chu cười, khóe miệng còn vương vị mặn của nước mắt, nhưng nàng lại nở một nụ cười rực rỡ hơn bao giờ hết. Nàng xoay người lại, chủ động nhón chân lên, nhanh chóng in một nụ hôn trên môi Tần Kha.

Lông mày cong như mặt trăng, mắt tựa như sao, tiếng cười vang như chuông gió: "Được!" Dưới tiếng cười, nàng hít xuống một hơi, chỉ vì vết thương!

Quả nhiên là đau cũng vui về.

Tần Kha cười nói: "Đã vậy chuyện hôn sự của chúng ta sẽ định vào hai mươi mốt tháng tám."

Mạnh Chu nói: "Hai mươi mốt tháng tám không phải là ngày mà Đại công tử cùng Vạn tiểu thư....."

Tần Kha ôm lấy hông của nàng: "Đó cũng sẽ là ngày tốt của ta và nàng."

Phanh - cửa truyền đến một tiếng va chạm, chỉ thấy một tiểu đạo sĩ bị giật mình đụng vào cửa, hấn xoa đầu, đột nhiên sau đó che mắt, kinh hoảng nói: "Ta cái gì cũng không nhìn thấy, ta chỉ là tới..... Tới thu thập nển và hoa..... Cái đó, sư phụ đang ở....." Hấn dùng tay chỉ ra bên ngoài, đồng thời liếc mắt nhìn theo ngón tay, đột nhiên sợ hãi kêu lên: "A! sư phụ!"

Chỉ thấy Lục Yêu đi tới, không hiểu nhìn chung quanh: "Đạo nhân Sơn Dương đã trở về chưa? Ta vừa mới nhìn thấy ngài ấy vẫn còn ở chân núi, đang đi về phía bên này"

Nàng ta không hề ý thức được điều gì, đứng ở bên cạnh tiểu đạo sĩ, ánh mắt đảo qua, nhìn thấy cảnh tượng bên trong thiền phòng, nàng ta thét lên kinh hãi “Á”, vội vàng đưa tay lên che mắt, giống như nói thầm: "Tiểu thư, cô, cô..... Cô gia, em cái gì cũng không thấy....."

Tiểu đạo sĩ nhìn bộ dáng kia của nàng ta, lúc này mới phản ứng được vì mình khản trương thái quá nên đã nhầm Lục Yêu với sư phụ!

Đang lúc rối rắm, lại thấy Nhị công tử kéo Mạnh tiểu thư đi tới trước mặt hấn, bước chân trấn định.

Đến khi Nhị công tử đứng ở cửa, chỉ nở một nụ cười lương thiện: "Những thứ trong phòng phiên hai người."

Bạn đang đọc truyện *Xi, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Nhắc tới những chuyện vui gần đây của Hoàng thành, những người vây xem đều sẽ nhìn về phía Tần phủ. Tám biên phủ Quốc Công uy tín lâu năm nay càng phát ra kim quang lấp lánh, ngói lưu ly trên nóc nhà không nhiễm một hạt bụi, tất cả hoa cỏ trong viện càng thêm kiều diễm... Quả nhiên là vì chuyện vui tìm đến.

Trở lại chuyện chính, mới vừa nhắc tới chuyện vui này chính là hôn sự của hai vị công tử Tần phủ. Từ cổ chí kim, chuyện hai huynh đệ cùng lúc lấy vợ song hỷ rất là hiếm thấy, huống chi là Tần phủ danh tiếng như vậy.

Mấy ngày nay trước cửa Tần phủ ngựa xe như nước, những gương mặt dù lạ dù quen đều hồi hả đi vào trong, tặng quà nịnh bợ. Tất nhiên hầu như mọi người đều là hướng đến phòng Đại thiếu gia mà đi, dù sao Đại thiếu gia cũng là người kế tục tước vị tương lai, mặc dù bản tính phong lưu, nhưng là tiền đồ vô lượng.

Song cũng có mấy người đặc biệt không nịnh bợ Đại công tử mà đi tìm Nhị công tử kết giao.

Mạnh phủ cũng náo nhiệt như thế. Tuy nói chuyện vui của hai nhà Tần Mạnh là từ lúc hai đứa bé từ trong bụng mẹ chui ra đã định rồi, nhưng lúc đó đâu sao cũng chỉ là ước định bằng mồm, đã trải qua biết bao biến cố, lại đổi cả đôi tượng kết hôn, nhưng quan hệ hai nhà vẫn giữ được như vậy. Chính nữ không được sủng ái của Tam phẩm Mạnh đại nhân kết duyên cùng thứ nam không được sủng ái của Nhất phẩm tướng quân, như thếcũng coi như là môn đăng hộ đối.

Mấy ngày nay Mạnh Chu rất thanh nhàn, đồ cưới cũng là do Đại phu nhân chuẩn bị. Mà Mạnh Tương Quân bên kia gây sự một chút, nhưng Mạnh Chu cũng vẫn đề yên. Nàng tung tin Mạnh Tương Quân bị bệnh ra bên ngoài, không thể tiếp khách. Trường bối trong nhà cũng nghe đám hạ nhân truyền lại nói Nhị tiểu thư hoá điên, ngày đó cầm dao muốn ám sát Đại tiểu thư. Mạnh lão gia liền gấp gấp tìm đạo nhân Sơn Dương để tìm hiểu, trong lời nói của đạo nhân có chỉ Nhị tiểu thư vướng phải những thứ không sạch sẽ, nên cần phải cách ly tĩnh dưỡng một thời gian, có lẽ mới có thể đem những thứ kia đuổi đi.

Bởi vậy, Nhị tiểu thư bắt đầu một cuộc sống có tên là tĩnh dưỡng nhưng kì thực là bị giam lỏng.

Mặc dù Nhị phu nhân đã cố hết sức giải thích, còn cố gắng đem tội trạng cáo trên người Mạnh Chu, nhưng vì còn có Đại phu nhân chèn ép, đạo nhân Sơn Dương nói xằng bậy, lại thêm ít ngày nữa Mạnh Chu sẽ trở thành con dâu Tần phủ, nên căn bản bà ta không có cơ hội ra tay. Nhưng điều khiến bà ta cảm giận nhất là chuyện của Tương Quân và Tam Hoàng tử. Ngày đó bà ta tận mắt nhìn thấy Tam Hoàng tử đi ra từ Tầng thư các, chẳng lẽ Tam Hoàng tử là định ăn cơm chùa hay sao? Ăn nữ nhi bà ta xong rồi chùi miệng sạch sẽ rồi đi?

Kết quả là Nhị phu nhân khắp nơi tìm cách muốn liên lạc cùng Tam Hoàng tử để có thể nói một chút về chuyện “tính tiền”.

Chỉ có điều sự thật rành rành vô tình tạt vào mặt bà ta một cái – Hoàng tử là ở đâu ra mà bà ta nghĩ muốn gặp là có thể gặp? Huống chi bề ngoài bà ta lại không còn đẹp, bà ta chỉ là một phụ nhân nhan sắc phai tàn.

Mạnh Chu chậm rãi nghe từng cái tin tức tốt truyền đến, không nói gì chỉ ngửa mặt cười to: vạn cửu chúc.

Cái gọi là "Vạn sự sẵn sàng, chỉ còn chờ cơ hội", trận gió xuân này của Tần Kha và Mạnh Chu đã núp ở Trường Giang và Hoàng Hà quá lâu, rốt cuộc ngày hai mươi mốt tháng tám đã thổi đến.

Ngồi trong kiệu hoa Mạnh Chu thấp thỏm trong lòng, nói đến chuyện lập gia thất, với nàng không phải linh mới. Đáng tiếc lần trước là cưỡng ép, còn chưa từng nói qua một câu có nguyện ý hay không liền bị người khác nhét vào kiệu hoa, có ai oán cũng chỉ có thể cố gắng mà nuốt xuống. Cho nên lần này mới đúng là tấn hôn đúng nghĩa của nàng, hơn nữa tấn lang chính là người trong lòng nàng, nhất thời nàng có cảm giác "Cuộc sống sao mà tốt đẹp thế".

Làm nha hoàn hồi môn của nàng, Lục Yêu đi theo bên cạnh kiệu hoa, không khỏi cảm thấy vui vẻ. Giá y, đồ cưới, vấn tóc, tất cả mọi việc tiểu thư đều ba phải, cái gì cũng nghe theo người khác, nhưng là có một việc tiểu thư vẫn khẳng khái làm theo ý mình.

Tiểu thư cố ý muốn đặt ở phía trên mũi phượng mang thêm một vòng hoa, hơn nữa đó lại là một vòng hoa đã héo khô.

Vì chuyện này mà trong hậu viện cũng sắp điên lên rồi, nha hoàn báo cho hi nương, hi nương báo cho Đại phu nhân, đáng tiếc Đại phu nhân tới khuyên cũng đều vô dụng. Cuối cùng một đám đông cũng không chịu nổi sự kiên trì của tiểu thư, miễn cưỡng đồng ý để cho nàng đeo cái vòng hoa quái dị này lên. Cũng may có khăn hi che giấu, bằng không vật trang sức này của tiểu thư nhất định sẽ làm vô số người khiếp sợ.

Nghĩ tới đây, Lục Yêu vừa thông suốt cười trộm: vòng hoa này không phải chính là vòng hoa mà Cô gia tự làm kia hay sao!

Tự nhiên, Lục Yêu cảm thấy rất hâm mộ mối lương duyên này của tiểu thư, không khỏi có chút ưu thương nhàn nhạt: nguyệt lão bao giờ mới chú ý đến nàng ta đây?

Kiệu hoa từ Mạnh phủ đến Tần phủ phải đi qua hai con đường và vô số chỗ rẽ. Chỗ hai con đường giao nhau rất ít người ở, khá là thưa thớt, chính lúc này có mấy người áo đen xách theo đại đao mai phục ở trong. Bọn họ nghe tiếng chiêng trống không ngừng đến gần, càng không dám thờ mạnh, sợ bị lộ hành tung.

Rốt cuộc cũng được đến khi kiệu hoa trong phạm vi mười trượng, kẻ cầm đầu đầu giờ một ngón tay lên, ra hiệu cho đồng bọn động thủ.

Mười tên áo đen đột nhiên xuất hiện, khiến đội ngũ rước dâu hỗn loạn, đội lính quan nha lập tức nghênh chiến. Đáng tiếc những binh lính được phái tới bảo vệ kiệu hoa hôm nay đều là những quan sai thường không được trọng dụng – cũng chỉ ra vẻ giống như hộ vệ, ai có thể tưởng tượng được thực sự có người dám cướp tân nương của Tần phủ?

Những kẻ áo đen rất nhanh đánh ngã quan sai, một người trong đó thấy thế bay về phía kiệu hoa. ...

Lục Yêu khiếp sợ, nàng vừa chỉ huy bọn gia đình bảo vệ tiểu thư, vừa hướng về phía trong kiệu kêu lên: "Tiểu thư, bên ngoài nguy hiểm, người ngàn vạn lần đừng ra ngoài!"

Đáng tiếc vừa dứt lời, rèm đã bị vén lên rồi. Mạnh Chu mặc giá y đỏ thắm khom lưng, xuống kiệu.

Nàng nhìn Lục Yêu một cái, nắm lấy tay nàng ta, mỉm cười nói: "Yên tâm!"

Quan sai ai nấy đều nằm yên một chỗ, mà gia đình cũng hoàn toàn không có sức chống cự. Kẻ áo đen cầm đầu vung kiếm từng bước tới gần Mạnh Chu, cười lạnh: "Người chuẩn bị đến âm tào địa phủ làm bạn với Diêm vương đi."

Lời còn chưa dứt, kiếm đã đâm tới.....

Lục Yêu kinh hoàng, không tìm được bất kỳ cái gì có thể ngăn kiếm lại. .. cuối cùng cắn răng một cái, giang hai tay bảo vệ ở trước người tiểu thư.

Mạnh Chu nâng khoe miệng lên.

Ầm! Rốt cuộc thanh kiếm trên tay kẻ áo đen bị cục đá đánh rớt, có một người từ trên vách đá phi thân xuống, trong miệng cười lớn: "Đám chuột nhắt không có lông này cũng dám tới gây chuyện, thật là không muốn sống nữa." Nói xong từng cục đá trong tay bay tới tấp tới đầu những kẻ áo đen, trúng vào xương sống mũi, có viên vào trong miệng, kẻ cả lớp vải bọc ngoài cũng bị nhét luôn vào trong miệng. ... Trong lúc nhất thời kêu la thành tiếng.

Lúc người nọ hai chân chạm đất đã có bảy tám tên áo đen ngã xuống, chỉ còn dư lại mấy tên, thấy chuyện không ổn, tính toán chuẩn đi.

Tiếng cười vang lên, người nọ hướng tới Mạnh Chu gật đầu chào hỏi: "Muội tử không có bị giết mình chứ?"

Mạnh Chu gật đầu đáp lễ: "May nhờ Lục đại ca tới kịp thời." Nàng ra vẻ khách khí, nhưng kỳ thật trong lòng nàng ngay từ lúc đầu đã muốn mắng chửi người: người đứng xem lâu như vậy mới bằng lòng ra tay, người thật đúng là "cho mưa đứng lúc" !

Người nọ chính là Lục Phái.

Lục Phái nhếch miệng cười cười: lão tử xuất hiện lúc này đúng là vừa lúc, nhìn bọn người áo đen dọn dẹp hết một lũ trong quan phủ ức hiếp dân chúng, không phải là sung sướng hơn sao?

Thì ra là mấy ngày trước Mạnh Chu đã đi tìm Lục Phái, nghiền cứu với hắn xem trên đường đi kiệu hoa sẽ qua mấy chỗ tương đối nguy hiểm, sau đó xin Lục Phái mang theo người âm thầm bảo vệ trên đường, một khi xuất hiện tình huống liền kịp thời ra tay tương trợ. Tất nhiên, Lục Phái sẽ được nhận tiền công, nhưng hắn lại không biết rằng khoản tiền công cực lớn này không có cách nào tiến vào trong túi hắn.

Bởi vì Mạnh Chu và Tần Kha đã thương lượng xong, số tiền thù lao này sẽ xem như Lục Phái cho bọn họ tiền mừng. Vì vậy có qua có lại, Lục Phái ngay cả một phân tiền đều không lấy được.

Mạnh Chu bảo Lục Phái đem những kẻ áo đen trói thành một đoàn, ném vào trong nha môn, để đám quan sai "phục vụ" thật tốt, nhất định phải tìm ra kẻ đứng sau lưng chủ mưu. Mà đội ngũ kiệu hoa sửa sang lại một chút rồi tiếp tục lên đường. Có Lục Phái cùng với người của hắn mang tới hộ tống, bọn họ rốt cuộc bình an đi tới Tần phủ.

Mạnh Chu vui vẻ được bà mối dắt theo sau Vạn Tuệ Như bước qua chậu than, đi qua cửa, một đường đi thẳng đến chính đường.

Lúc hai vị tân nương song song cùng đi, Vạn Tuệ Như nhếch môi, nhỏ giọng cười nói: "Từ nay về sau ta nên xưng hô với tỷ là đệ muội, thật là có chút không quen."

Mạnh Chu vẫn nở nụ cười như cũ: "Đại tẩu, ngày sau còn phải làm phiền tẩu chăm sóc nhiều hơn rồi."

Vạn Tuệ Như cười lạnh: đồ vô dụng, ai rảnh rỗi mà đi chăm sóc người... nhưng muội muội của người..... ngược lại ta rất có hứng thú đi gặp một lần. Chỉ tiếc là gần đây nàng ta cáo ốm không tiếp khách, nhất định là có tật giật mình..... Chỉ là, ta và nàng ta còn nhiều thời gian.

Cùng một ngày, cùng một giờ lành Tần phủ kết thành hai mối lương duyên, tất nhiên là cực kì náo nhiệt. Quan khách tới tham dự đều là những người quyền quý, cho dù gặp qua không ít trường hợp lớn, nhưng ai thấy tình hình này cũng không nhịn được tặc lưỡi hít hà. Ngay cả Hoàng thượng cũng bị kinh động, phái thái giám đặc lực bên cạnh đưa tơ lụa cùng hai miếng bạch ngọc Tổng Từ Quan Âm tới, hơn nữa còn nói đùa không biết hai vị thiếu phu nhân, ai sẽ sinh hạ Tần phủ trưởng tôn trước.

Càng khiến cho người ta giật mình hơn là, trong số tân khách còn có Công chúa Ngọc Ninh. Nàng rất được lòng Hoàng thượng, đây đúng là một quý nhân, việc nàng đến tham dự làm không khí càng thêm náo nhiệt.

Mạnh Chu quan sát chung quanh xuyên qua khăn hi cưới, ngồi ở vị trí cao đường chính là vợ chồng Tần lão gia, bên cạnh còn có mấy vị tiểu thiếp đang đứng. Xuống chút nữa chính là bọn nha hoàn đang trêu chọc lẫn nhau, cuối cùng ánh mắt nàng vẫn là rơi vào trên người tân lang.

Mặc dù cách một tấm khăn hi nên nhìn không rõ, nhưng Mạnh Chu vẫn cảm thấy trên mặt tân lang là một nụ cười, càng thấy hắn bây giờ cực kì anh tuấn. Nàng cảm thấy mê đắm trong đó, mặc cho hí nương nhắc nhở nàng khi nào quỳ lạy, khi nào xoay người.....

Tất cả đều tốt giống như màu đỏ của khăn hi, âm thanh náo nhiệt bên ngoài đến tai Mạnh Chu cũng chỉ có chút mơ hồ, ánh mắt của nàng chỉ rơi vào trên người một người, từ giờ trở đi cũng chỉ sẽ rơi vào trên người một mình hắn. Trước lúc được đưa vào động phòng, nàng ngoái đầu nhìn lại, xúc động thật lâu: thật không dễ dàng, hai đời tình duyên của nàng hôm nay rốt cuộc tu thành chánh quả rồi.

Tướng công, sau này ta sẽ đối với chàng thật tốt!

Ngồi trên giường bên trong tân phòng, những nha hoàn trong phủ được phái tới mang theo ý cười nhẹ nhàng cùng đi, không có ai nói chuyện. Đợi được một lúc, chợt nghe thấy tiếng cửa mở ra. Tần Phi Vũ một thân cẩm y màu hồng lò đầu vào, nàng cũng không để ý tới nha hoàn ngăn cản, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Mạnh Chu. Vừa mới ngồi xuống thật hưng phấn nói: "Mạnh tỷ tỷ, vừa rồi tỷ có nghe thấy muội thổi khúc《Phượng Cầu Hoàng》không? Muội đã luyện rất lâu, sư phụ cũng khen ta thổi tốt....."

Đại nha hoàn Bạch Quả Quả đứng một bên che miệng cười một tiếng, giận trách: "Tiểu thư, từ hôm nay phải sửa chữa cách xưng hô, nếu để cho Đại phu nhân nghe thấy, người nhất định sẽ bị mắng."

Phi Vũ mím mím môi: "Bạch Quả tỷ tỷ thật giống Từ Diên tỷ tỷ, đều đem mẫu thân ra dọa ta, hừ....."

Mạnh Chu bị chọc đến là vui vẻ, nàng cười nói: "Bạch Quả, người đưa đám nha hoàn đi ăn hoa quả uống trà trước, chỗ này có Lục Yêu phục vụ là đủ rồi."

Bạch Quả một phen từ chối, nhưng cuối cùng cũng bị Tiểu tỷ tỷ kéo ra ngoài cửa, trước khi bị lôi ra ngoài nàng ta còn cố ý dặn dò một tiếng: "Nhị thiếu phu nhân, tui nò tỷ vẫn đang chờ ở bên ngoài, có việc gì người có thể phân phó một tiếng."

Phi Vũ khom người, lặng lẽ nhắc lên một góc khăn hi, tính toán nhìn lên. Lục Yêu vội lên tiếng ngăn cản: "Tiểu thư, khăn voan này chỉ có tân lang mới có thể vén lên."

Phi Vũ cười: "Nhị tẩu người xem, Lục Yêu tỷ tỷ bộ dáng khăn trương, thật giống như ta muốn ăn tỷ ấy vậy. Ta liền phạt tỷ ấy đi ra ngoài uống ba chén có được hay không?"

Cho đến khi không còn ai, Phi Vũ mới gạt đầu một cái, hạ thấp giọng ghé vào bên tai Mạnh Chu nói một câu, đồng thời ngón tay chỉ ra phía bên ngoài. Nói xong nàng vỗ ngực một cái, nhìn không được thở mắng một cái, sau đó mới nói: "Nhị tẩu, vốn dĩ những lời này không nên nói cho tẩu hôm nay, sợ sẽ làm mất hứng thú của tẩu cùng Nhị ca, nhưng họ thật sự là rất quá đáng, tẩu phải nhanh chóng đề phòng."

Mạnh Chu cầm tay của nàng, âm thanh ôn hòa mà bình tĩnh: "Tiểu Phi Vũ, đa tạ muội đã nhắc nhở, ta sẽ ghi nhớ."

Phi Vũ giật mình: "À, Nhị tẩu làm sao biết muội tên là Tiểu Phi Vũ....."

Mạnh Chu đang nghĩ nói, chợt cửa mở ra, tân lang mặc trang phục đồ thẩm chính là Tần Kha đang rạng rỡ bước vào cửa, cười nói: "Nha đầu ngọc, dĩ nhiên là ta nói cho Nhị tẩu của muội biết."

Phi Vũ vừa nhìn thấy chính chủ tới, hưng phấn từ trên giường nhảy xuống, đuôi sam ở phía sau theo nhịp đung đưa, kèm theo tiếng cười thanh thúy của nàng: "Nha..... Trời vẫn còn chưa tối, Nhị ca liền không chờ đợi nữa muốn cùng tân nương từ động phòng hoa chúc rồi sao?"

Nghe ra ý tứ đùa giỡn trong lời nói của Phi Vũ, Mạnh Chu thiếu chút nữa bật cười, trên mặt nóng bừng lên không nói, trên người cũng là không an phận nóng lên.

Lại nghe được Tần Kha cười vang nói: "Tiểu Phi Vũ thông minh như thế, tất nhiên nghe qua ‘một khắc xuân tiêu giá trị ngàn vàng’, cho nên muội nói nên làm như thế nào?"

Mạnh Chu không thể bình tĩnh mà ho khan hai tiếng, mà Tần Kha cười đến càng phát ra vui mừng: "Còn ngây ngốc ở đó, mau đi ra, Nhị tẩu của muội cũng sắp chờ không kịp nữa rồi."

Phi Vũ cười làm cho đuôi sam vung vẩy, nàng chạy đến cửa còn quay đầu liếc mắt nhìn, le lưỡi, nói: "Chúc Ca ca Tẩu tẩu bách niên giai lão, sớm sinh quý tử!" Bốn chữ cuối cùng này nói cực kì lớn tiếng, làm nha hoàn ngoài cửa cười thành một đoàn.

Tần Kha nhanh chóng cài then cửa, lúc này mới yên tâm sẽ không có người xông vào. Xoay người, hần từng bước một đến gần.....

Nghe thấy tiếng bước chân Tần Kha càng ngày càng gần, Mạnh Chu cảm giác ruột gan như muốn nhảy ra khỏi cổ họng rồi, đôi tay nàng lo lắng nắm lấy giá y, nghĩ thầm lúc này nên nhắc nhở Tần Kha còn chưa có thực hiện lễ vào động phòng...

Thoáng chần chừ, Tần Kha đã ngồi ở bên người nàng. Hần đột nhiên vươn tay, bắt được bả vai Mạnh Chu, hơi thở nóng bỏng phả vào trên mặt Mạnh Chu trên mặt, dính vào sắc thái tình dục.

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Mạnh Chu đầu tranh trong lòng một lúc lâu mới quay đầu đi, lúng túng nói: "Tướng... Tướng công, cái đó, trước tiên để cho nha hoàn vào đây làm lễ hoàn thành, ta sẽ..." Nàng không nghĩ ra từ thích hợp, nghẹn nín hồi lâu, lúc này mới đỏ bừng mặt buột miệng thốt ra: "Dù sao đêm còn dài, chúng ta có rất nhiều thời gian!"

Nói xong câu này nàng hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình, cái gì mà "còn rất nhiều thời gian"... hóa ra mình mong đợi Tần Kha dốc sức à!

Tần Kha không cười, ngược lại hơi thở không yên, không nói lời nào mà nắm cánh tay của Mạnh Chu, đẩy tay áo lên trên...

Mạnh Chu vừa trốn vừa la lên: "Tướng công, chỉ một lát nữa thôi, chàng cần gì phải vội vã như vậy, nếu để cho đám nha hoàn biết, thế nào cũng bị cười nhạo."

Tần Kha quả thực nổi giận, giọng nói u ám: "Nàng, người này, đầu toàn nghĩ chuyện gì vậy!"

Mạnh Chu sững sờ: "Ta làm sao cơ?"

Hết ngờ lại ngán, nàng vẫn sống chết bảo vệ tay áo của mình không cho Tần Kha nhìn thấy dấu vết trên cánh tay phải. Mặc dù được chăm sóc vài ngày vết thương đã đóng vảy nhưng vẫn lưu lại một vết sẹo sâu. Nàng định lúc động phòng tối nay sẽ bảo Tần Kha tắt hết đèn, đến lúc đó tối lửa tắt đèn, hần không nhìn thấy sẽ không lo lắng quá mức.

Tần Kha chán nản một hồi, hần buông tay ra, thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói: "Nàng còn không biết ngượng mà hỏi làm sao ư? Trên đường gặp phải thích khách, một chuyện lớn như vậy sao nàng có thể một câu cũng không nói, còn bảo bọn hạ nhân giữ kín miệng! Trên người nàng có vết thương không? Những người áo đen kia là ai phái tới... Lễ nào những chuyện này nàng định để thói ở trong bụng mình sao?"

Mạnh Chu không nhịn được cười: Hóa ra vừa rồi hần muốn kiểm tra vết thương trên người mình, mình còn tưởng rằng...

Nàng cầu xin khoan dung mà vươn tay ôm lấy Tần Kha, thân mật vỗ vỗ vào phía sau lưng của hần an ủi: "Không phải là ta không có chuyện gì sao? Ta không cho bọn hạ nhân nói là vì sợ phá hỏng ngày vui lớn của chúng ta. Hơn nữa ta cũng không có ý định gạt chàng, đang định chờ chàng tiếp đãi xong khách khứa sẽ nói cho chàng biết, ai ngờ chàng thân thông quảng đại nhanh như vậy đã phát hiện..." Nàng giống như buồn tủi mà thở dài một tiếng: "Sau này dù có chút chuyện bé xiu ta cũng sẽ nói ngon lành đầu đuôi với chàng, xem chàng có phiền không!"

Không ngờ Tần Kha nghiêm túc gật đầu: "Như vậy cũng rất tốt!"

Tần Kha kêu Mạnh Chu kể lại tình hình gặp phải đám người áo đen ở trên đường hết trong một lần, nghe nói Lục Phái "đúng lúc" chạy tới cho nên Mạnh Chu mới không bị chút thương tích nào, lúc này hắn mới yên tâm.

Mạnh Chu nhớ ra cái gì đó vội vàng đẩy hắn ra, nói: "Chàng mau ra ngoài tiếp chuyện đi, nếu để cho người ta phát hiện chàng chạy ra, chàng sẽ trở thành tâm điểm cho người ta."

Tần Kha cong môi cười qua loa: "Bọn họ sẽ chỉ nói Tần nhị công tử không có tử lượng, bảo người khiêng về phòng rồi..."

Mạnh Chu không khỏi oán trách liếc hắn một cái: "Chỉ toàn lừa gạt người, chàng nói xem bây giờ chàng có chỗ nào có vẻ say rượu không..."

Vừa dứt lời Mạnh Chu chợt cảm thấy trên đỉnh đầu mình hơi lắc lư... khăn hi đột nhiên bị xốc lên, còn chưa kịp kêu lên Tần Kha đã che môi lại. Ngay lập tức giữ gáy của nàng để cho nàng không thể trốn.

Trong miệng Tần Kha mang theo ba phần mùi rượu bảy phần bá đạo, không chút nào khách khí cạy mở hàm răng của Mạnh Chu, đầu lưỡi giống như tiến công vào phủ Hoàng Long phá tan cửa ải, dẫn dụ đầu lưỡi Mạnh Chu cùng nhảy múa. Giữa lúc nước bọt trộn lẫn vào nhau, tay hắn đã trượt đến cái cổ của Mạnh Chu, vuốt về chiếc xương quai xanh mềm mại.

Ngón tay hắn như có ma lực khiến Mạnh Chu không thể kiềm chế cả người bắt đầu run rẩy, tim càng đập dữ dội, hô hấp cũng dồn dập theo. Sức lực trên người dường như đều bị người ta hút đi, nhất thời xụi lơ không có sức.

Trước mắt nàng đã là một mảng mê loạn, um um mà không phát ra được một chữ hoàn chỉnh, mắt vô tình quét về phía cửa lại thấy bên ngoài nhốn nháo bóng người, chen chen đẩy đẩy giống như đang tranh nhau xem cảnh tượng nào nhiệt. Một lúc lâu sau mới hiểu được bọn họ đang nhìn cái gì. Vì vậy mặt càng thêm đỏ tới tận mang tai, nàng nắm bàn tay xinh đẹp vỗ hai cái vào sau lưng Tần Kha, gắng sức đẩy hắn ra, ngón tay chỉ về phía cửa, nén giọng nói: "Đừng làm loạn, bên ngoài có rất nhiều người đang nhìn trộm."

Tần Kha cắn một cái vào ngón tay của Mạnh Chu, cười xấu xa: "Bọn họ muốn xem cứ việc xem, hai phu thê chúng ta ở khuê phòng vui vẻ chẳng nhẽ lại phạm pháp hay sao?"

Mạnh Chu thừa dịp hắn buông mình ra, chỉ trong phút chốc thân thể khéo léo né ra một bước lớn, ngăn cách bởi cái bàn tròn, ủy khuất nhìn chằm chằm vào Tần Kha: "Ta vẫn đói bụng, nếu chàng không để cho đám nha hoàn đi vào, có tin là ta sẽ cắn chàng làm đồ nhắm không?!"

Hai tay Tần Kha chống trên giường, tháo đai lưng ra, y phục mở rộng lộ ra một mảng lớn da thịt. Đôi mắt hắn cong như lưỡi câu, vui vẻ thì thầm: "Được, nằng nặc việc tới cần đi, ta nhất định sẽ không phản kháng mặc cho nàng lăng trì."

Lời nói yêu mị cùng động tác khiêu khích kia khiến Mạnh Chu nuốt một ngụm nước bọt lớn, cuối cùng xách váy cưới chạy tới, thoáng cái đẩy Tần Kha ngã xuống giường, ngăn chặn cả chân lẫn tay của Tần Kha, giả vờ nổi giận nói: "Đây chính là chàng nói, nếu lát nữa ta cắn đau chàng cũng không được phép phản kháng!"

Một bên khoe miệng Tần Kha nhếch lên, cười lộ ra ba phần tà khí: "Thân thể này, trái tim này của vi phu đều là của nương tử, nương tử muốn xử trí như thế nào thì xử trí theo thể đó."

Mạnh Chu không do dự nữa, gỡ áo của hắn ra. Chỉ nghe thấy Tần Kha ồ ào: "Hóa ra nương tử còn gấp hơn cả vi phu, thực sự là... tốt, rất tốt!" Dưới dăm uy của Mạnh Chu, hắn tạm thời đổi lại ân ý.

Chỉ thấy Mạnh Chu há miệng không chút nào khách khí cắn vào nụ hoa bên trái của Tần Kha, giống như trẻ con mút vú mẹ. Môi ướt dán vào ngực trái của hắn dấy lên cảm xúc mềm mại trơn trượt khiến cho trong đáy lòng của Tần Kha nổi lên hàng loạt xung động.

Bàn tay hắn dùng lực muốn xoay người ngăn chặn Mạnh Chu, nhưng dùng sức mới được một nửa lại bỏ qua: Đại trưởng phu một lời nói ra bốn ngựa có chạy nhanh đi nữa cũng không đuổi kịp!

Hai người đang quần quít si mê thì có tiếng gõ cửa truyền vào, người hầu đứng ở cửa cười nói: "Thiếu gia, Thiếu phu nhân, phải làm lễ hợp cẩn rồi ạ."

Tần Kha cúi đầu liếc mắt nhìn Mạnh Chu đã thấy nàng vô cùng bình thản nhả ra, xuống giường rồi vì bản thân đắp khăn hi lên ngồi ngay ngắn ở trên giường, một bộ đoan trang hiền thực đâu có thể nhìn ra bộ dạng cuồng dã vừa rồi?

Tần Kha cũng chỉnh đốn y phục trên người, sau đó chân nam đá chân chiêu say sưa đi ra mở cửa, để cho hi nương và nha hoàn bước vào. Ánh mắt của hi nương nhìn lướt qua trên giường, thấy tấm khăn trắng kia không có gì cả lúc này mới gật đầu một cái với đám nha hoàn, tiếng cười huyền huyền nào nao.

Xốc khăn hi ra, uống rượu giao bôi sau đó để cho tân nương ăn sủi cào. Cuối cùng hôn lễ cũng hoàn thành, Tần Kha lịch sự đưa hi nương ra ngoài, bên ngoài có khách khứa muốn tới nào loạn động phòng, Tần Kha cũng lấy lý do thân thể không khỏe để đẩy họ ra.

Đóng cửa lại, quay đầu ngắm nghía kỹ càng tân nương ngồi ở cạnh giường. Vừa rồi không phát hiện ra, trên đầu Mạnh Chu đội một vòng hoa nhỏ, giống như tiền mình ra trận, không khỏi xúc động: Nữ nhân này...

Nén đỏ chập chờn phản chiếu khuôn mặt của Mạnh Chu càng thêm hồng hào xinh đẹp, tóc mai kẻ hình ốc như núi xa như dòng suối uốn lượn quanh co. Long mi màu xanh đen rủ xuống, đuôi mắt vẽ một khối màu đậm tối, giống như cánh bướm thỉnh thoảng vỗ cánh, khiến người ta nhìn vào trong lòng ngửa ngáy hận không thể một ngụm ngậm đôi mắt kia vào trong miệng.

Hai gò má trắng trẻo phớt hồng dưới ánh nến đỏ càng thêm... ngon miệng? Tần Kha chỉ có thể nhớ tới từ gần như liên quan "ăn", hần thậm cười nhạo: Ta quả nhiên là gấp gáp...

Mạnh Chu thấy hần hồi lâu mà vẫn chưa động tĩnh gì, vì vậy ngẩng đầu lên mỉm cười nhìn hần một cái, lại phát hiện ra hần đang si ngốc nhìn mình hau háu, không khỏi nhếch miệng lên: "Vừa rồi còn làm nhảm sao giờ không nói gì, không phải là sợ ta ăn chàng chứ?"

Có lẽ đã là nữ nhân được gả đi rồi, lời nói của nàng càng không biết ngưng ngừng.

Tần Kha híp mắt lại thành một đường thẳng, cười mà như không cười tới gần: "Nương tử đã dùng tới cách khích tướng, vậy tướng công ta cũng không thể quá ngại ngùng. Đến đây..."

Mạnh Chu thấy hần vươn tay tưởng là hần muốn mình nhào vào trong lòng, nghĩ ngợi: Mình và Tần Kha đã là phu thê rồi, vốn nên thân mật gần gũi một chút. Bởi vậy không chút do dự đứng dậy xách theo làn váy đi về phía Tần Kha.

Nhưng không ngờ nàng đang muốn ôm lấy Tần Kha thì chớp mắt một cái, Tần Kha bỗng xoay người lấy hai chén rượu trên bàn sau đó đưa tới, vừa cười vừa nói: "Chúng ta cùng uống một chén?"

Hần nhìn hai cánh tay mở rộng của Mạnh Chu liền sững sốt một giây sau đó phụt ra một tiếng cười lớn: "Nương tử, nàng quả nhiên còn nhiệt tình hơn, làm cho vị phu rất ngạc nhiên vui mừng."

Phản ứng được mình bị đùa giỡn, Mạnh Chu vội vàng xoay người nằm úp sấp lên giường, vui mặt vào trong áo.

Tần Kha uống cạn hai chén rượu sau đó nằm xuống với Mạnh Chu đang ở trên giường, nhẹ nhàng lấy tay nâng mặt của nàng lên, mắt đối mắt, đôi mắt mang theo ý cười, cũng không nói gì, áp sát môi của mình tới, hôn lên môi Mạnh Chu sau đó đầu lưỡi chuyển rượu trong miệng mình vào miệng của Mạnh Chu. Cho đến khi cổ họng của nàng khẽ động nuốt rượu xuống Tần Kha mới thỏa mãn liếm một cái, cười hỏi: "Mùi vị thế nào?"

Lúc nói lời này Tần Kha cởi đai áo ra, tiện tay đem áo treo trên tấm bình phong, giữa lớp y phục màu trắng có thể nhìn thấy hình ảnh mờ nhạt của tiết khố. Hần còn ra sức bắt chước dáng vẻ của nữ nhân xinh đẹp ở thanh lâu, phất tay áo về phía Mạnh Chu giống như đang cười hỏi: Tại sao khách quan còn chưa tới?

Mạnh Chu cười gập cả bụng, nàng vội vàng kêu lên: "Được rồi, được rồi, ta chọn chàng được chưa?"

Tần Kha lập tức thu lại vẻ đùa giỡn, nghiêm túc nói: "Được!"

Đang nói hần đã nằm ở bên cạnh Mạnh Chu rồi, giọng nói càng thêm dịu dàng: "Yên tâm giao mình cho ta, hử?"

Nói rồi hần bắt đầu cởi nút hi phục trên người Mạnh Chu, đáng tiếc chiếc nút áo được làm phức tạp, hần chiến đấu hăng hái hồi lâu vẫn không tìm được chỗ then chốt. Mạnh Chu cười trộm: "Đề ta làm."

Đèn tắt, nến đỏ vẫn hiện lên ánh sáng yếu ớt như cũ, quần áo được cởi xong, hai người ôm hôn nhau thấm thiết. Ngọn lửa dục vọng của Tần Kha bị đèn nén lâu lắm rồi, hần ôm thật chặt lấy Mạnh Chu, hôn lên từng tấc da thịt của nàng, tay chạm tới mục tiêu trên người nàng, da thịt non nót mềm mại kia như càng mời gọi hần hôn nồng nhiệt hơn. Dưới thân hần đã thẳng đứng hiên ngang như cây gáo, gấp gáp muốn công thành chiếm đất. Hần biết rõ nếu như tấn công ô ạt, Mạnh Chu ắt sẽ rất đau đớn.

Hần phải nhịn, chậm chậm theo kế hoạch.

Nhưng muốn ngăn cản cỗ xung động như ngàn vạn con ngựa lao nhanh thì dễ sao? Chỗ sưng tấy hiên ngang gần như rút hết toàn bộ sức lực của hần, hần chân chừ cọ xát xung quanh cửa huyết của Mạnh Chu một chút. Tiếng rên rỉ đè nén của nàng khiến ngọn lửa trong ngực Tần Kha lại bùng lên cao, hùng hực bùng cháy như biển lửa tựa như muốn nuốt hết tinh thần và lý trí của hần.

Hần giãy dụa ở trong biển lửa, sau đó vươn thẳng lưng hiên ngang đâm vào mặt huyết. Đợi đến lúc hần phát giác được Mạnh Chu đã kêu lên, trên trán đỏ mồ hôi liên tục. Hần giờ tay nhẹ nhàng xoa trán của Mạnh Chu, mặt mang theo vẻ xấu hổ.

Mạnh Chu cắn răng, nàng đã cảm giác được dưới thân mình ướt át, cảm nhận được thấm thía xé rách kia không ngừng ùn ùn vọt tới, nàng rất rõ đây là đôi mắt của đêm đầu, kiếp trước cũng đã trải qua những thứ này cho nên nàng hiểu hơn, nỗi đau đớn bây giờ đã là kết quả mà Tần Kha hết sức kiềm chế... nỗi thống khổ của hần so với mình không ít hơn là bao.

Nghĩ vậy Mạnh Chu thay đổi bày ra một nụ cười vui vẻ, cố gắng đưa phần eo cao lên để cho Tần Kha càng thêm dễ dàng tiến nhập vào trong cơ thể mình, nàng nhìn chăm chú vào mặt Tần Kha: "Từ nay về sau, một lòng một dạ, mãi không xa rời!"

Giọng nói của nàng không lớn nhưng trong đôi mắt hiện lên vẻ kiên định. Nàng dùng cách của mình cổ vũ Tần Kha, tối này nàng đã là người phụ nữ của hần mà hần cũng đã là người đàn ông của nàng.

Cảm thụ của đêm đầu tiên ban đầu là đau đớn kinh động, gần như muốn phá hủy gân cốt người ta, cắn nuốt linh hồn con người, hai phu thê chung lòng

chung sức chịu đựng đau đớn đi qua là có thể hưởng thụ cao trào không gì sánh được, như là được siêu thoát thành tiên vậy, tựa như dạo bước trên mây cùng nhau nắm tay đi đến thiên đường.

Tần Kha không do dự nữa, tăng nhanh luật động dưới thân. Mật huyết rất chặt, mới chỉ chen vào được phân nửa đã bị gắt gao cắn nuốt, bên trong không ngừng chảy ra mật dịch thấm ướt vật hiên ngang của hắn, cũng làm cho chỗ kết hợp của hai người dụi đi không ít. Tần Kha ra sức cọ sát góc ngách trong mật huyết của Mạnh Chu, vật nóng rực kia kích thích cảm xúc như có con sóng truyền đến, khiến cho hắn vô cùng sung sướng. Trước mắt dường như bày ra một bức tranh thiên nhiên tươi đẹp sắc sỡ, hình ảnh bọn họ tay trong tay chạy nhảy tới đại dương mênh mông, xuyên qua bão táp và sóng dữ, mạo hiểm kích thích, khắc sâu vào trong lòng dấu vết ký ức, vĩnh viễn không phai mờ.

Vẫn cảm thấy đau đớn như cũ nhưng lại giảm đi vài phần, một cảm giác kỳ diệu cũng ập tới, Mạnh Chu cảm nhận được Tần Kha đang luật động, hai người gần như rơi đến một đất nước chỉ có hắn và nàng, hai người chặt chẽ gắn bó không thể tách rời. Chợt nàng cảm thấy vật hiên ngang của Tần Kha tiến thêm một chút, trong phút chốc cảm giác tê dại âm âm nổ tung, kêu nàng mạnh mẽ dùng sức. Trong miệng tràn ra tiếng ưm ưm vừa như thống khổ lại vừa như hưởng thụ.

Tần Kha cảm thụ được biến hóa của nàng, vì vậy thử đem vật hiên ngang kia lần nữa chạm vào tiểu hạch ở trong cái hang sâu kia, quả nhiên Mạnh Chu lại run rẩy cả người lần nữa, loại hưng phấn và khát vọng này nói cho hắn biết, đó là điểm ngấm ở chỗ sâu nhất chỉ thuộc về Mạnh Chu và mình...

Chiếc mền gấm cuộn lên như sóng trào, rơi xuống dấu vết trắng đỏ dày đặc. Nền đỏ bùng lên cả phòng ảm áp, một câu cũng chưa từng nói, đêm hãy còn dài...

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Một buổi sáng tinh mơ, trong lúc Mạnh Chu vẫn đang giao tiếp thân mật với Chu Công, bị cắn vài cái trên mặt, nàng buồn phiền đưa tay quơ quơ, sau đó lật người ngủ tiếp.

Nhưng sau khi lật người vẫn cảm thấy phiền lòng, không thể nào gặp Chu Công được nữa, chỉ đành phát tay nói hẹn gặp lại. Nàng mở mắt, hưng dữ trừng mắt nhìn lại thấy một gương mặt nam nhân ở gần ngay trước mắt...

Nhất thời kinh hoàng, nàng tiện thể từ chối hoàn toàn, miệng hầm hừ: “Người là ai, sao ở trên giường ta?”

Tần Kha vuốt vuốt mũi, vẻ mặt oan khuất: “Nương tử, đây cũng là giường ta, ta không ở đây thì ở đâu?”

Mạnh Chu dụi dụi hai mắt buồn ngủ mơ hồ, thấy rõ khuôn mặt Tần Kha trước mắt, đồng thời nhớ ra đêm qua là đêm tân hôn của bọn họ. Nàng vội vàng kéo chăn che đầu lại, giọng buồn bực trong chăn: “Chàng xoay người trước, ta muốn sửa sang lại trang phục.”

Còn tưởng rằng nàng xấu hổ vì chuyện tối qua, thì ra là... chỉ sợ trang phục không ngay ngắn. Tần Kha nhếch miệng cười, mắt không hề chớp nhìn chăm chăm chiếc chăn, ngoài miệng nói: “Được rồi, ta xoay người qua chỗ khác rồi, nàng từ từ sửa sang lại.”

Mạnh Chu từ từ mở chăn ra, trước mắt chợt tối sầm, chỉ thấy khuôn mặt Tần Kha phóng to hơn vô số lần xuất hiện trong mắt nàng, hơn nữa lại bị hắn hôn trộm!

Mạnh Chu tròn to hai mắt, một tay đẩy hắn ra, dờ khóc dờ cười: “Sáng sớm, ta vẫn chưa súc miệng, chàng... thật muốn chọc giận chết ta.”

Tần Kha liếm liếm môi, giống như vừa thưởng thức rượu, tâm trạng rất tốt: “Ừ, quả thật là có mùi vị.”

Mạnh Chu nhặt chiếc gối mềm đánh nhẹ lên người hắn, tròn mắt nhìn: “Vậy chàng vẫn còn...khôn kiếp!”

Tần nào đó bị đánh cười lấy lòng: “Là hương vị ngọt ngào của nữ nhi, dường như ăn rất ngon.” Thấy Mạnh Chu còn chưa trở lại bình thường, Tần Kha thôi không đùa giỡn, nói: “Bây giờ đáng vẻ của nàng tuyệt đối không kém, nếu lúc nào cũng ăn mặc khéo léo tinh xảo, tất nhiên không phải là người, mà là tiên nữ. Nếu như đã xuống nhân gian khỏi lửa, dù sao cũng phải có thêm khí chất con người. Bây giờ đáng vẻ của nàng trông rất có khí chất con người.”

Tần Kha ngại biện nghe rất lọt tai, Mạnh Chu liếc hắn, định ném chăn gấm lên người hắn, sau đó tránh ra, chuẩn bị xuống giường... Chỉ mới bước một chân, eo đã bị người nào đó ôm lấy, thuận thể cả người nàng té ngã vào trong ngực Tần Kha.

Mạnh Chu nhìn chăm chăm đám nha hoàn đang chờ bên ngoài, nhỏ giọng trộm nói: “Đừng lộn xộn, bây giờ là giờ gì?”

“Giờ Mão.” Tần Kha dùng tay móc móc tóc nàng, đáng vẻ vô cùng thông thả nói.

Ngày đầu tiên về làm dâu phải đi vấn an cha mẹ chồng thật sớm, dâng trà nước, chuyện này không thể chậm trễ. Mạnh Chu tốn rất nhiều thời gian mới có thể khiến Tần Kha leo xuống giường, vẫn nên chủ động đưa môi để hân thom.

Sau khi để đám nha hoàn đi vào dọn dẹp, Tần Kha dẫn Mạnh Chu đến nhà chính Tần phủ.

Mặt trời vừa mọc, ánh sáng vừa xuất hiện, ánh sáng nhạt trải dài trên đất.

Phu thê Tần Kha vừa đến nhà chính không bao lâu, Tần Giác cũng dẫn Vạn Tuệ Như đến. Lúc đầu trông tinh thần Tần Giác cũng không được tốt, không biết là tối qua quá sức hay vì cái gì khác.

Tần Kha nắm tay Mạnh Chu, bước lên thi lễ, đồng thời nói: “Đại ca, đại tẩu, chào buổi sáng.”

Tần Giác không bình tĩnh lắm nhìn Tần Kha gật đầu, nhưng lúc hân nhìn Mạnh Chu ngược lại khá bình tĩnh. Em dâu trước mặt đã từng có hôn ước với hân, lúc ấy cho rằng nàng có mệnh khắc phu, vội vàng phôi sạch quan hệ với nàng. Hôm nay nhìn thấy phu thê nhị đệ vui vẻ hài hòa, Tần Giác cảm thấy không thể tiếp nhận nổi.

Lấy một nữ nhân mềm yếu nhất gan về nhà, chung quy cũng tốt hơn lấy hai nữ nhân điên.

Tần Giác lại nhìn Vạn Tuệ Như, không thể không than thở.

Vạn Tuệ Như vô cùng tức giận. Hôm nay nàng ta nhìn thấy Tần Kha và Mạnh Chu tay trong tay, đáng vẻ tình cảm sâu nặng càng thêm tức giận. Phải biết rằng tối hôm qua nàng ta và Tần Giác quần lấy nhau không thể tách rời, nhưng sáng sớm mấy ngày trước Liễu Phiêu Phiêu đã đến phủ dưỡng thai rồi. Thế mà đêm đó động phòng Vạn Tuệ Như mới biết, Liễu Phiêu Phiêu chỉ là một nữ nhân không có danh phận còn dám đường hoàng vào Tần phủ, đêm tân hôn còn khiến Vạn Tuệ Như không thoải mái.

Vạn Tuệ Như căm tức trong lòng, vì vậy sau khi động phòng xong lập tức gây rối với Tần Giác.

Chỉ chốc lát sau, Tần lão gia và Đại phu nhân ra ngoài, Đại phu nhân còn thỉnh thoảng sửa sang lại quần áo cho lão gia, đáng vẻ hiền thê chân chính.

Nhìn hai đứa con trai đều đã yên bề gia thất, Tần lão gia vuốt râu, cười nói: “Được, tổ tiên ta từng nói, thành gia lập nghiệp, hôm nay huynh đệ các con đã thành gia, đã đến lúc suy tính đến chuyện lập nghiệp. Giác nhi, đầu năm sau có tổ chức cuộc thi võ con phải đi, sao danh hiệu Võ Trạng nguyên có thể để rơi vào nhà khác!” Nói xong ông nhìn đến Tần Kha, khẽ thở dài nói: “Con cũng nên chăm sóc sức khỏe thật tốt, sau này tìm cơ hội tập võ.”

Đại phu nhân giận trách nhìn Tần lão gia, nói: “Lão gia, bọn nó vừa mới thành thân, lão gia nói chuyện này để làm gì?” Sau đó sau bọn hạ nhân đi chuẩn bị điểm tâm và trà.

Theo ý Đại phu nhân, Vạn Tuệ Như nhanh nhẹn nhận lấy trà nóng từ tay nha hoàn, đáng vẻ khiêm nhường quỳ trên mặt đất, dâng trà theo thứ tự, kính cẩn nói: “Phụ thân uống trà, mẫu thân uống trà.”

Đại phu nhân nở nụ cười hòa nhã, cầm một bao lì xì đặt trong lòng bàn tay Vạn Tuệ Như, kéo tay nàng ta, dặn dò mấy câu nói đôi tông đường, giúp phu quân dạy con...

Mạnh Chu đi phía sau, liếc mắt nhìn nha hoàn đưa trà. Nha hoàn bưng trà nóng không được vững, chiếc khay lung lay, nắp ly trà nảy nảy vẩy ra vài ba giọt trà nóng bốc khói trắng. Mạnh Chu thầm nghĩ, trà nóng này cũng quá đây, nếu rơi vào người nào đó chỉ sợ không thể không bị phỏng.

Nàng nhất định phải bưng vững.

Sau khi Vạn Tuệ Như lần lượt dâng trà, hạ nhân thuận thực đổi nệm. Mạnh Chu bước lên, đưa tay nhận ly trà trong khay của nha hoàn, cầm vững rồi mới quỳ xuống. Chợt nàng lung lay ngồi xuống, cũng may lấy tay che nắp trà, may mắn trà nóng không văng ra ngoài. Nàng áy náy dâng trà theo thứ tự cho phụ mẫu, áy náy nói: “Là con không cẩn thận, phụ thân uống trà, mẫu thân uống trà.”

Tần lão gia có vẻ không vui, mà Đại phu nhân vẫn nở nụ cười, trấn an nói: “Không sao, hôm sau nhớ chú ý cẩn thận là được. Đây ta cho con bao lì xì.”

Vạn Tuệ Như đứng bên thờ dài nói: “Đệ muội, muội cũng không cần thận gì, nếu để nước trà nóng văng ra thì phải làm sao?”

Mạnh Chu đưa hai tay run rẩy nhận bao lì xì, sau khi được Lục Yêu dìu đứng dậy, chào Vạn Tuệ Như, tạ lỗi nói: “Đa tạ đại tẩu nhắc nhở, sau này Mạnh Chu nhất định sẽ làm việc cẩn thận.”

Hai vị trưởng bối lại dặn dò thêm mấy câu rồi mới để hai tân nương từ về nghỉ ngơi. Đại phu nhân vừa ra cửa lại lên tiếng: “Ta bảo Từ Diên qua trò chuyện với các con, sẽ khiến các con quen thuộc với môi trường xung quanh.”

Ra khỏi nhà chính, hai huynh đệ đi cùng nhau phía trước, Vạn Tuệ Như và Mạnh Chu đi sau. Nàng ta nhẹ cười nhìn Mạnh Chu: “Đệ muội có nghe đến chuyện gì không?” Thấy Mạnh Chu lắc đầu, nàng ta nhếch miệng, tay che che ghé miệng vào tai Mạnh Chu nói: “Hoàng thượng thăm nói với phụ thân, ai trong số hai người chúng ta có thể sinh trưởng tôn cho Tần phủ, lập tức được phong làm sắc mệnh phu nhân*.”

* Sắc mệnh phu nhân: phu nhân theo sắc chỉ của Hoàng thượng.

Cấp bậc phu quân từ Lục phẩm đến Cửu phẩm, phu nhân mới được phong là sắc mệnh phu nhân. Vì vậy ý của Hoàng thượng là nếu ai sinh được trưởng tôn Tần phủ, lập tức ban quan chức? Nếu suy nghĩ thêm, chỉ sợ là Hoàng thượng muốn bổ nhiệm người kế nhiệm Tần phủ thôi.

Mạnh Chu khẽ mỉm cười, thành khẩn nói: “Đại tẩu cũng biết sức khỏe phu quân không được tốt, chuyện này e rằng không dễ.”

Nghe lời này, Vạn Tuệ Như che miệng cười: “Mà sao ta nghe nói tối qua khuê phòng nhị đệ và đệ muội rất náo nhiệt đúng không?”

Xem ra trong cùng một phủ, chuyện gì cũng không thể lừa gạt được. Vạn Tuệ Như lo lắng cho người thăm dò chuyện tình trong phòng nàng chắc chắn là sợ nàng và Tần Kha sinh con trước.

Suy nghĩ như thế, Mạnh Chu cười lạnh trong lòng, mặt lộ vẻ tiếc nuối nói: “Nói đến trưởng tôn, còn phải chúc mừng đại ca và đại tẩu, không biết chừng bây giờ đã có trưởng tôn trong bụng Liễu thị.”

Sắc mặt Vạn Tuệ Như lập tức khó coi, nhỏ giọng cười lạnh: “Vậy cũng để xem nàng ta có thể sinh được không!”

Hai huynh đệ đi được một đoạn đường thì tách nhau ra, Tần Kha xoay người, không hề báo trước bế Mạnh Chu lên đi.

Mạnh Chu cắn môi không để mình hét lên kinh ngạc, nàng đánh lồng ngực Tần Kha, trách cứ: “Chàng làm gì vậy? Nhanh thả ta xuống, để người ta nhìn thấy sẽ không hay.” Hôm qua Vạn Tuệ Như có thể biết chuyện bọn họ làm trong khuê phòng, hôm nay bên ngoài sẽ có nhiều người nhìn thấy hơn, không biết sẽ bị loan truyền thành thế nào.

Tần Kha mím chặt môi, cũng nhú chân mày lại, hẳn không để ý tới Mạnh Chu ôm nàng trở về phòng, sau đó nhanh chóng đuổi đám nha hoàn ra ngoài.

Cẩn thận đặt Mạnh Chu ở trên giường, giọng hần lạnh lùng vang lên: “Là nàng tự mình cởi hay để ta rlay tay?”

Mạnh Chu ho hai tiếng, đỏ mặt nói: “Tướng công, còn chưa dùng qua bữa sáng, có phải chàng quá...”

Sắc mặt Tần Kha càng lạnh hơn, hẳn cũng không nói lời vô nghĩa nữa, trực tiếp dùng tay nâng chân Mạnh Chu lên, kéo mép quần, không để ý Mạnh Chu ngăn trở, dùng sức xé ngay giữa...

Mạnh Chu thấy không ngăn được hẳn, cầu xin tha thứ: “Tướng công, ta đói rồi, có thể để nha hoàn đưa đồ ăn sáng lên trước có được không?”

Roac – quần đã được giật ra, Tần Kha ngồi xổm trên đất, cẩn thận từng li từng tí xé gấu quần qua hai bên, quả nhiên nhìn thấy từng vết máu trên đầu gối, có vết đã khô, có vết vẫn còn chảy xuống chân.

Hắn tròn mắt nhìn Mạnh Chu, chỉ hơi tức giận, còn lại hoàn toàn đều là đau lòng. Hắn lấy hòm thuốc trong ngăn kéo ra, không nói lời nào, động tác thành thạo xử lý vết máu cho Mạnh Chu.

Mạnh Chu thở dài, cũng chỉ để mặc cho Tần Kha xử lý. Nàng làm động tác chọc cười, nói: “Cũng trách ta không cẩn thận, vừa mới quý xuống, đập đầu lên cục đá trên đất. Vừa hay nước trà trên tay cũng vững, may mà chỉ làm nóng tay, nếu làm phụ mẫu phòng ta khó chối tội rồi.”

Trong phòng chỉ có tiếng Mạnh Chu nói và tiếng thổi hơi, bôi thuốc của Tần Kha. Mạnh Chu không còn sức để nói, cúi mặt xuống: “Tướng quân, ta sai rồi.”

Tần Kha đã xử lý xong đầu gối Mạnh Chu, ngẩng đầu, sắc mặt lạnh lùng: “Nàng nói xem nàng sai ở chỗ nào?”

“Ta... lúc này ở nhà chính nên khóc. Người ta nói đứa bé khóc sẽ có sữa ăn, phụ mẫu thấy đầu gối ta bị thương, nhất định sẽ tha thứ cho tội không cẩn thận của ta, không chừng còn trách phạt nha hoàn chuẩn bị đồ, sau này bọn họ không dám lừa bịp nữa... Không chừng bà ấy còn có thể cho thêm bao lì xì, giống như bồi thường... không chừng...”

Tần Kha không nghe nổi nữa, đè người, giữ vững gáy nàng, mạnh mẽ hôn. Giữa răng môi còn vương hương vị rửa mặt sáng sớm, hẳn dùng sức mút vào như muốn nuốt Mạnh Chu vào trong, không cho nàng cơ hội thở dốc.

Đầu óc Mạnh Chu trở nên mơ hồ, cảm giác vô lực trên người tiếp tục xuất hiện, nàng ngược nhìn nóc nhà, bắt đắ dĩ lại tới nữa!

Môi hết sức triển miên, tiếng thở gấp, cảnh xuân trong phòng vô cùng hoàn hảo.

Không biết sau bao lâu, Tần Kha buông nàng ra, thở dài: “Nữ nhân này, nếu có lần sau nữa ta nhất định sẽ không dễ dàng tha cho nàng như vậy.”

Mạnh Chu thở hồng hộc, khó khăn lắm mới hít được không khí trong lành, oán giận nói: “Trước khi gả cho chàng chàng nói rất dễ nghe, bây giờ thô bạo như thế, trên đời này điều không đáng tin nhất là lời của nam nhân!”

Tần Kha nổi giận một lúc, thấy Mạnh Chu sắp khóc đến nơi, hẳn cũng không kịp làm gì khác, ngồi xổm xuống, nâng mặt Mạnh Chu, giọng nói lập tức nhu hòa: “Ta chỉ giận chính bản thân ta, tranh đấu với người đó nhiều năm như vậy lại không nghĩ đến người đó sẽ ra tay với nàng. Nếu ta có thể phát hiện ra trước, nàng sẽ không phải chịu tội này.”

Mạnh Chu hiểu được ý hẩn, hai tay cầm lấy tay hẩn, nhỏ giọng nói: “Chàng cũng không phải là con giun trong bụng người khác, sao có thể dự liệu chính xác mọi chuyện? Còn nữa, chàng nói người đó là ai?”

Tần Kha đỡ nàng nằm trên giường, há mồm, im lặng làm khẩu hình miệng, sau đó cười nói: “Đã nhiều năm như vậy, người đó vẫn không yên tâm về ta, xem ra chiêu giả bệnh này không còn tác dụng. Nương tử, không bằng chúng ta dọn ra ngoài có được không? Căn nhà chúng ta mua lần trước ta đã cho người quét dọn sạch sẽ, một vài hôm nữa chúng ta đi mua đồ đạc.”

Mạnh Chu liếc nhìn hẩn: “Hôm nay là ngày đầu tiên đã ra tay, nếu chúng ta dọn ra không biết người đó còn giờ chiều trò gì. Thà rằng nếu như vậy, không bằng sống ở phủ thật tốt. Người đó cũng không phải là quỷ thần, chúng ta có thể tìm ra được điểm yếu.” Hình như nàng nhớ ra gì đó, chợt kéo tay Tần Kha, nói: “Tướng công, lát nữa nha hoàn tới chàng lợi dụng mắng ta thật độc... Cần thiết có thể đánh, nhưng nhớ đánh nhẹ thôi... ta sợ đau.”

Lông mày Tần Kha dựng lên, hất tay, chắc chắn như đinh đóng cột: “Không được! Ta thương nàng không xuể, sao có thể mắng nàng? Đánh nàng, không phải là chuyện người làm trượng phu phải làm.”

Nghe lời này, Mạnh Chu cảm thấy hết sức cảm động, có cảm giác “Đời này trùng sinh là vì hẩn”. Nàng đưa tay ôm lấy Tần Kha, ghé sát vào lỗ tai hẩn nói: “Cũng chỉ là diễn trò cho người khác xem thôi, ta sẽ không làm thật. Nếu chàng cảm thấy không mắng nổi ta, buổi tối tự mình chịu phạt đến thư phòng ngủ một đêm, vậy cũng công bằng thôi.”

Tần Kha nhéo nhéo mũi nàng, lắc lắc vài lần, giọng cứng chiều: “Còn dám mời ta đến thư phòng hả? Không biết trong cái hồ lô này nàng bán thuốc gì?”

Mạnh Chu giống như nghe không hiểu, nhướn miệng cười nói: “Ta có bán đường quy, hòa cô, trần bị, cây cát cánh*...khách quan người muốn loại nào?”

* Đều là thuốc Đông y.

“Muốn nàng.” Tần Kha giả vờ như muốn hôn, cả người Mạnh Chu linh hoạt lẩn vào bên trong tránh né, vừa cười: “Đừng lộn xộn, ai ôi, đầu gối ta đau.”

Khi Tần Kha cuống quýt dừng tay, muốn kiểm tra vết thương, Mạnh Chu nhỏ giọng cười: “Ai ôi, không được, chàng bị lừa quá dễ, ngộ nhờ những nữ nhân khác cũng dùng chiêu này để gạt lấy sự đồng cảm của chàng thì biết làm thế nào?”

Tần Kha nghiêm nghị: “Trên đời này người có thể gạt ta ngoài nàng ra không còn người khác, bởi vì ta chỉ tin nàng.”

Mạnh Chu ngây ngốc nhìn hẩn, tâm trạng tốt đẹp như bị nện một cú, đau lòng, thế nhưng lúc này cũng không thể nói thêm lời nào. Nàng đẩy tướng công đến thư phòng chắc hẩn là vì lý do kia. Nói cho cùng chính nàng cũng lo lắng, nếu thật sự xảy ra chuyện, nàng nên làm gì?

Trong lúc nhất thời tâm trạng khó có thể bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Từ Diên dẫn người đến phòng hai vị thiếu phu nhân, sau đó nàng ta vội vã trở về theo lời Đại phu nhân.

Đại phu nhân một tay nâng đầu tựa trên ghế quý phi nghỉ ngơi, dáng vẻ ung dung nghe Từ Diên bẩm báo tình hình, nhếch môi cười lạnh: “Gây gỗ? Cũng thật kỳ lạ, Nhị công tử nhà chúng ta biết tức giận từ khi nào vậy?”

Từ Diên đứng gần, lo lắng nói: “Không phải phát hiện chuyện ngày hôm nay có liên quan đến người chứ?”

Đại phu nhân nở nụ cười, không hề kiêng kỵ khi đang ở địa bàn của mình: “Chuyện gì ngày hôm nay, sao ta không biết?”

Từ Diên tự giác biết mình lỡ lời, lập tức quỳ xuống đất, cầu xin tha thứ: “Là Từ Diên hồ đồ, kính xin Đại phu nhân trách phạt.”

Đại phu nhân liếc đôi mắt phượng nhìn nàng ta, cười hiền lành: “Đứng lên, đi tìm Ngân Hạnh đến đây, ta để nó đến chỗ Kha nhi phục vụ, sẽ là người hầu!”

Ngân Hạnh vội vã chạy tới, bởi vì nóng vội cho nên làn da trắng nõn đều đỏ bừng. Từ Diên nhìn nàng ta, vội reu ghẹo: “Bình thường thấy người luôn yếu kém, hôm nay chỉ chạy mấy bước khí sắc đã khá hơn nhiều, trông càng như có chuyện vui.”

Ngân Hạnh cười cười, sau đó vội vàng đi vào nhà gặp Đại phu nhân, chỉ sợ chậm trễ.

Từ Diên nhìn bóng lưng nàng ta, nhỏ một ngụm, thầm nói: Cho dù người có leo được lên giường Nhị công tử nhưng cũng chỉ là tiện nhân thanh lâu, đừng nghĩ có thể bò lên được đầu ta !

Sau khi Ngân Hạnh vào phòng không lâu, Lục Yêu cũng vội vã đi vào tân phòng, đứng ở bên giường khẽ gọi.

Mạnh Chu mê mết tỉnh lại, vừa thấy nàng ta liền chỉ vào bình trà: “Trông em chạy kìa, uống một ngụm trà thông giọng đã.”

Lục Yêu đâu chịu chậm trễ, nàng ta nhỏ giọng nói vào tai tiểu thư: “Em theo phân phó của người lưu ý nhà hoàn trong nhà này, sau khi truyền tin của người và cô gia, quả nhiên có người chạy ra ngoài. Em sợ bị phát hiện nên chỉ đi theo một đoạn đường ngắn, chỉ là trông rất giống như chạy về phía phòng Đại phu nhân...”

Nhà hoàn trong nhà này ngoài Lục Yêu là người nàng mang tới có thể tin, Mạnh Chu hoàn toàn không tin những người khác. Nàng ngồi dậy, nhỏ giọng hỏi: “Là ai?”

Lục Yêu nuốt một hơi: “Là gọi một nha hoàn, phụ trách quét dọn bên ngoài.”

Mạnh Chu hơi thất vọng, cảm giác không đơn giản như vậy, liền hỏi: “Bên Đại phu nhân có động tĩnh gì không?”

Lục Yêu lắc lắc đầu, chợt nhớ tới cái gì, gắng sức gật đầu: “Lúc này nha hoàn đó gọi Ngân Hạnh đi nói chuyện.”

Mạnh Chu thờ phào nhẹ nhõm: “Tiểu Vũ Mao nói chính là nàng ta.”

Nàng còn nhớ rõ trước khi động phòng muội muội nhỏ nhất đã lên nói với nàng: Ta nghe lên thấy mẫu thân đã an bài nha hoàn tới làm ấm giường cho nhị ca.

Nói dễ nghe là làm ấm giường, khó nghe là – ôm ấp yêu thương !

Mạnh Chu bỗng ngẩng đầu: “Lục Yêu, tối nay em chịu khổ một chút, đến ngoài thư phòng tìm một chỗ trốn kín đáo, nhìn xem có ai đi vào phục vụ, còn người nào chậm chạp không ra.”

Nàng vẫn cảm thấy không yên lòng, bổ sung: “Nếu phát hiện ra có gì không đúng lập tức tới tìm ta, có trễ đến mấy cũng phải gọi ta dậy !”

Lục Yêu do dự: “Tiểu thư, chuyện này có phải nói cho cô gia biết không? Lúc này người bảo Phương Chính tới đây phục vụ, còn nói có bất kỳ điều gì cần đều phải người nói cho người biết.”

Mạnh Chu cười dịu dàng: “Em đến nói với cô gia, để hẳn tự mình chịu phạt !”

Xi một tiếng, Lục Yêu bị câu đó chọc vui, ngày hôm nay nàng ta chạy từ thư phòng đến phòng trong nhà đều là vì truyền lời của tiểu thư cho cô gia.

Cô gia bị phạt trong thư phòng, thật sự rất khổ sở. Nghe Phương Chính nói cô gia xem sách cũng không vào, chỉ đi đi lại lại hỏi: Nhị thiếu phu nhân đang làm gì, ăn gì, đã ngủ chưa? Có lẽ nàng đang ngủ. . .

Lục Yêu nghe vậy cũng cảm thấy vô cùng ai oán.

Ăn uống nghỉ ngơi, màn đêm đã buông xuống.

Có người còn chưa nằm dài trên giường nhưng cũng có người đã ngủ, đó là Tần Đại công tử. Liễu Phiêu Phiêu muốn hẳn đến chăm sóc, Vạn Tuệ Như gầy rồi không cho hẳn qua. Hẳn cũng không qua bên kia, mà tìm một nơi yên tĩnh ngủ gà ngủ gật.

Còn có người đã nằm nhưng vẫn chưa ngủ được, đó là Mạnh Chu, nàng. . .mất ngủ.

Còn có người vẫn đang còn đọc sách, người đó đúng là... Nhị công tử !

Lần thứ ba nha hoàn đi vào bưng ly trà lạnh ra ngoài, thay nước trà mới. Trước khi đi, nha hoàn kia ngẩng đầu hỏi: “Nhị công tử, đêm đã khuya rồi, người có muốn trở về phòng ngủ hay không?”

Trong lòng Tần Kha vô cùng tán thành với đề nghị này, lúc ngẩng đầu lên vẻ mặt hết sức tức giận: “Là Nhị thiếu phu nhân cho người đến hỏi sao? Người nó cho nàng biết, ta không gặp, trừ phi là nàng tự mình đến nhắn nhủ !”

Bên ngoài Lục Yêu nhìn nha hoàn đưa trà ra ngoài rất nhanh, thờ phào nhẹ nhõm. Nàng ta thoáng chốc rung người, chống tay ngủ gật, lúc cánh tay rơi xuống mới giật mình tỉnh lại. Nàng ta mở mắt liền nhìn thấy có người ôm một cái chăn đi vào thư phòng, chắn che khuất mặt nàng kia nên không thể nhìn rõ. Nhưng Lục Yêu chú ý tới chân nàng kia – bởi vì nàng kia đi chân không !

Hơn nửa đêm không mang giày, chuyện này thật sự rất kỳ quái.

Lục Yêu tỉnh táo trở lại quan sát thật kỹ, trái tim đập càng kịch liệt hơn, dường như có thể đánh vỡ màng nhĩ nàng ta.

Thời gian khoảng một nén nhang, người bên trong vẫn chưa ra ngoài, Lục Yêu lạnh lẽo tay chân, nàng ta kín đáo ra ngoài, chạy về phòng báo chuyện này

cho tiểu thư.

Trong khoảnh khắc Lục Yêu vào cửa Mạnh Chu lập tức tỉnh dậy, nghe Mạnh Chu nói nàng nhanh chóng đứng dậy, khoác một cái áo khoác đi về phía thư phòng, vừa đi vừa hỏi: “Em xác định nàng ta chưa ra ngoài đúng không?”

Ban đêm nàng có cảm giác đau đớn trên đầu gối, chỉ là nàng đi rất nhanh, sợ bỏ lỡ thời cơ tốt nhất.

Khoảng chừng hơn một trăm bước, chớp mắt đã đến.

Nàng đứng trước cửa thư phòng, kéo kéo mặt để trông có vẻ hung dữ, cố gắng trừng mắt. Sau đó còn để Lục Yêu xác nhận lại, nha hoàn vẫn ở trong phòng, lúc này mới không khách khí đẩy cửa ra.

Trong đêm tiếng đẩy cửa cách hết sức rõ ràng, Mạnh Chu nhìn nữ nhân đưa lưng về phía mình, không thể không cười lạnh: “Ban đêm như thế, tướng công thật có phúc lớn, còn có giai nhân làm bạn.”

Tần Kha nhìn Mạnh Chu, nghi ngờ: “Sao nàng tới đây?”

Mạnh Chu trừng hai mắt: “Tôi xem xem tướng công người phong lưu phóng khoáng như thế nào !”

Giọng không nhỏ, kéo cả hạ nhân, nha hoàn tới, mọi người bàn luận xôn xao. Mặc dù có Phuong Chính giúp đỡ Lục Yêu ngăn lại, nhưng vẫn có thể thấy được. Chỉ sợ sau tối nay, người trong nhà đều biết đến danh tiếng đánh ghen của Nhị thiếu phu nhân.

Ngân Hạnh chạy từ bên ngoài tới, nhìn tình hình này, vẻ mặt thay đổi, giật mình hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Mạnh Chu nghe tiếng quay đầu lại nhìn, lúc thấy nàng ta cũng kinh hoàng, nghĩ thầm: Người trong phòng không phải nàng ta? Chẳng lẽ nàng đoán sai rồi? Nhưng người trong phòng là ai?

Chỉ nghe nữ nhân kia cười thánh thót như chuông bạc. Nàng kia xoay người, mặt mày như vàng trắng sáng: “Nhị tẩu, không ngờ người cũng như vậy...” Nàng kia thức thời nuốt mấy lời phía sau lại, lúc này ‘im lặng thắng lên tiếng’ rồi.

Mạnh Chu không biết mình sai chỗ nào nhưng kết cục vẫn là sai. Nàng nhìn lên trần nhà, nở nụ cười: “Thì ra là Tiểu Vũ Mao, ta còn tưởng nhị ca muội giấu nữ nhân riêng.”

Tần Kha cau mày, lạnh lùng hừ, hung dữ khắc ra hai chữ: “Phụ nhân ghen tuông!” sau đó nghiêng đầu nói với người bên ngoài: “Phuong Chính, đưa Nhị thiếu phu nhân về phòng.”

Cuối cùng một lúc lâu sau Mạnh Chu mới phát tay áo, tức giận nói mấy câu, có lẽ là nội dung cái vã với Tần Kha ngày hôm nay.

Vì vậy tin tức Nhị thiếu gia và Nhị thiếu phu nhân không hòa thuận lập tức được lan truyền.

Sau khi người đi, Phi Vũ che miệng cười: “Nhị ca, chiều này đúng là đủ lừa gạt người khác, nhưng sao huynh biết Nhị tẩu sẽ tới?”

Tần Kha nhìn lên ánh trăng ngoài cửa sổ, cười cười: “Đương nhiên ta phải biết, bằng không sao có thể là phu thê?” Hắn thoáng suy nghĩ, rồi nói: “Được rồi, trời cũng đã muộn, Tiểu Vũ Mao nhanh về đi ngủ. Hôm nay đã khiến muội mệt nhọc, ngồi với ta lâu như vậy.”

Phi Vũ gật đầu, lúc đứng lên nàng muốn nói gì đó lại thôi, cuối cùng vẫn lên tiếng: “Nhị ca, lúc muội lấy chân tới, nha hoàn kia nói cho muội biết Ngân Hạnh muốn chặn này.” Nói xong nàng đi ra ngoài.

Tần Kha nghĩ tới cái tên này – Ngân Hạnh, thật sự đã từng nghe qua, rốt cuộc là nghe được ở đâu?

Trời sáng trăng, tất cả đều trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người đều đang ôm gối đi vào giấc ngủ. Mạnh Chu đang ngồi bên cửa sổ, nàng suy nghĩ đến sự tình ngày hôm nay, rốt cuộc nàng sai ở đâu?

Chợt trước cửa sổ có một đầu người xuất hiện, nàng bị dọa sợ đến mức lùi vào trong nhà.

“Nuơng tử đang suy nghĩ gì vậy?” tiếng Tần Kha vang lên.

Mạnh Chu bình tĩnh nhìn lại, dưới ánh trăng mờ nhạt nàng có thể nhìn thấy một bóng người, rất giống Tần Kha. Lúc này nàng mới vỗ ngực, cau mày nói: “Sao chàng tới đây, mau trở về thư phòng đi.”

Không ngờ Tần Kha khẽ chống tay lên cửa sổ, sau đó tung người vào. Sau khi đi vào, hắn đóng cửa sổ lại, cài then khi đó mới đưa tay ôm eo Mạnh Chu, kéo nàng vào trong lòng ngực mình.

Mạnh Chu bị Tần Kha ôm vào trong ngực, bất đắc dĩ cười: “Chàng thật vô lại, phạt chàng đến thư phòng, kết quả thế nào, chàng không sợ người khác phát hiện hử?!”

Tần Kha hôn lên cổ nàng, nhẹ nhàng mở miệng: “Nếu bị phát hiện, nàng ném đồ, ta đá bàn, nhất định làm cho người ta nghĩ là chúng ta đánh nhau.”

Nghe hắn nói như vậy, Mạnh Chu cười lên: “Chàng quả nhiên là vô lại.” Giữa giây bị hôn đến mức tê dại, Mạnh Chu nhanh không chịu được nữa, nàng bắt lấy cái tay không an phận của Tần Kha, vội vã hỏi: “Chàng khoan lộn xộn đã, thành thật khai báo, sao Tiểu Vũ Mao lại ở trong phòng chàng?”

Bởi vì bị quấy rầy, Tần Kha hơi nhú mảy: “Nàng hi vọng đó là người khác sao?”

Câu hỏi này khiến lòng Mạnh Chu chấn động. Nàng nhớ lại từ ‘nữ nhân ghen tuông’ Tần Kha nói lúc nãy, chợt cảm thấy trong lòng không yên. Ngộ nhờ một ngày nào đó thật sự xuất hiện tình huống như vậy, nàng sẽ trở thành nữ nhân ghen tuông như lời Tần Kha sao?

Thấy Mạnh Chu không nói lời nào, Tần Kha buông nàng ra, nắm bả vai nàng, nhìn thẳng vào mắt nàng: “Tại sao không nói gì? Được rồi, ta cho nàng biết. Tiểu Vũ Mao là do ta tìm đến giúp, vốn dĩ sẽ có nhà hoàn đưa chân cho ta, ta bảo muội ấy cản lại. Nàng nói cho ta biết, có phải tối nay nàng muốn đến ‘bắt gian tại thư phòng’, sau đó truyền tin khiến cho người ta kiêng kỵ, sau này không dám sắp xếp lung tung đúng không?”

Mạnh Chu mím chặt môi không nói lời nào, đột nhiên nàng bị Tần Kha ôm vào trong ngực, chỉ nghe Tần Kha trêu mếu nói: “Làm khó nàng rồi, dùng phương thức hủy hoại danh tiết này để đối phó với người đó, nhưng sau này nhất định sẽ rất khó khăn.”

Nghe nói như thế, khóe miệng Mạnh Chu xuất hiện nét cười: “Có lẽ ngày thứ ba lại mặt của ta cũng bị bỏ rồi nhì?”

Vừa dứt lời cả người nàng đã bị ôm lên, thấy Tần Kha sai chân đến giường đặt nàng ngã xuống, vừa tươi cười vừa uy hiếp: “Xem ra phải để nàng mang thai đứa bé của ta trước, nếu không nàng sẽ luôn suy nghĩ đến những thứ này...”

Bạn đang đọc truyện *Xì, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Trên giường để làm

Mạnh Chu bị giầy vò nhiều canh giờ, đã chìm vào giấc ngủ từ lâu, đợi đến lúc nàng tỉnh lại đã không thấy bóng dáng Tần Kha bên cạnh, chỉ có chân bên cạnh vẫn còn hơi ấm của người. Mạnh Chu vuốt chân, ngây ngốc nở nụ cười: một đêm mộng xuân vô cùng tốt đẹp, chỉ mong được ngủ không cần tỉnh dậy.

Ngày thứ hai tân nương phải đến tế bái tổ tiên, trước khi đến Từ Đường, quả nhiên Đại phu nhân phái người đến gọi Mạnh Chu qua.

Đại phu nhân lôi kéo tay nàng khuyên can một lúc, trong lời nói đều hy vọng Mạnh Chu và Tần Kha sống chung hòa thuận, nói xong còn thêm vào một câu cuối: “Từ xưa đến nay có nam nhân nào không tam thê tứ thiếp? Lúc này người làm thê từ phải biết nhường nhịn khéo léo, như thế cuộc sống phu thê mới có thể hoàn hảo.”

Mạnh Chu chỉ nghe, gật đầu, mỉm cười, không nói.

Từ Diên đứng bên thấy thế, ho khan hai tiếng, tỏ vẻ nhắc nhở. Nhị thiếu phu nhân thật sự giống như hóa thành tảng đá, ngồi tại chỗ sững sờ không nói một lời.

Chợt Mạnh Chu ngẩng đầu lên, nhìn Từ Diên ân cần nói: “Có phải là phong hàn không? Hôm nay trời lạnh, nếu ban đêm suy nghĩ quá nhiều, rất dễ bị bệnh. Tỷ tỷ là người hầu bên cạnh mẫu thân, phải làm việc cực kỳ cẩn thận mới đúng.”

Nàng đột nhiên nói một câu như thế, Từ Diên ghen hờn. Nếu chỉ nghe qua câu nói này không có gì quan trọng, chỉ cần suy nghĩ là có thể phát hiện bên trong có ngụ ý. Nàng là đang nói bóng nói gió muốn nàng ta không cần suy nghĩ quá nhiều sao? Hay ý chỉ Đại phu nhân suy nghĩ quá nhiều?

Từ Diên nhìn lại Đại phu nhân, phát giác bà đang đặt ngón trỏ lên day huyệt Thái Dương, nhưng ngoài mặt vẫn nở nụ cười nhẹ nhàng như cũ. Đột nhiên bà lạnh lùng quét mắt tới, Từ Diên bị dọa sợ, cả người đổ mồ hôi lạnh, chỉ đành quỳ xuống, mở miệng kêu: “Nhị thiếu phu nhân nói đúng lắm, nô tỳ nhất định chú ý.”

Đợi đến khi Mạnh Chu ra ngoài, Đại phu nhân vung tay lên đánh rơi ly trà trên bàn, cái ly rơi bên chân Từ Diên, nước trà bắn lên người nàng ta. Mà nàng ta cũng không dám kêu, cúi đầu thật thấp: những năm này mọi chuyện trong phủ đều do Đại phu nhân định đoạt, chưa từng gặp phải đối thủ? Nhị thiếu phu nhân tốt rồi, chỉ mới vào phủ ngày một ngày hai đã khiêu chiến với Đại phu nhân, thật sự không biết tự lượng sức mình!

Lục Yêu đứng ngoài cảm áo choàng, thấy tiểu thư ra ngoài, vội vàng khoác áo lên cho nàng, nhỏ giọng hỏi: “Tiểu thư, sức khỏe người không sao chứ?”

Mạnh Chu thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Lần này hình như ta đã đắc tội với bà ta rồi.”

Lục Yêu nghe xong, sững sờ, dở khóc dở cười: “Tiểu thư, tin tức xấu như vậy người còn cười được sao?”

Mạnh Chu liếc nàng ta: “Chẳng lẽ muốn ta khóc chết đi sống lại sao? Còn nữa ngày đầu tiên bà ta còn bắt ta quỳ lên cái đệm có lá thông, không thể chò

đội thêm, ta khóc chết cũng vô dụng.”

Hai đôi phu thê đi về phía Từ Đường, Tần Kha với Mạnh Chu có ý không đi cùng nhau. Mà Vạn Tuệ Như cười khoác tay Tần Giác, nhìn Mạnh Chu hỏi thăm với ‘ý tốt’, ‘Hôm qua đệ muội ngủ không ngon giấc sao, ta thấy hai mắt muội đều bầm đen, chẳng lẽ là cả đêm không ngủ sao?’

Mạnh Chu oán giận trừng mắt nhìn Tần Kha: Đều tại chàng, hôm qua muốn mấy lần, chàng nói thử xem!

Tần Kha làm như không nhìn thấy, cười cười nhìn đại ca: “Vừa nhìn thấy đáng vẻ đường làm quan rộng mở, chắc hẳn tối qua cũng là một khắc đáng giá ngàn vàng.”

Tần Giác nhếch miệng cười lúng túng, vết sưng trên mắt càng lan ra – nếu không phải vì quá độ khó có thể khiến người ta tin được.

Đoàn người đến Từ Đường tế bái tổ tiên Tần gia. Vạn Tuệ Như mời Vạn Tuệ Như đến phòng nàng ta xem phần son mới đến. Mạnh Chu xoa trán nói: “Ngày hôm nay Mạnh Chu hơi nhức đầu, muốn về phòng nghỉ ngơi, đa tạ ý tốt của đại tẩu.”

Vạn Tuệ Như nói cười riu rít, rồi đi theo Đại công tử.

Nhị công tử đuổi bọn hạ nhân đi, kéo Mạnh Chu đến đình nước bên kia, người khác nhìn vào không thể không nghĩ là đang tức giận.

Lục Yêu đi ở sau, miệng luôn nói: “Cô gia người đi chậm chút, tiểu thư không nhanh hơn được.”

Mạnh Chu nâng mép váy, chạy chậm, lúc này mới đuổi theo bước chân Tần Kha. Chờ đến khi đến được đình nước, nàng thở hồng hộc, thấy xung quanh không có hạ nhân mới nhìn Tần Kha, oán giận nói: “Chàng đó, sáng sớm đã bắt đầu giày vò người khác.”

Trong đình nước có một cái bàn đá tròn lớn, còn có năm ghế đá con, trên ghế đá cũng có một lớp nệm êm. Tần Kha cười rạng rỡ nói: “Nương tử, xin mời ngồi.”

Bây giờ Mạnh Chu nhìn thấy đêm đều thấy lo lắng, nàng nhìn quanh: “Bên trong đêm không có gì chứ?” Nàng dùng đầu ngón tay sờ soạng thử xem, lại dùng bàn tay đè xuống, xác nhận không bị làm sao mới dám ngồi lên.

Tần Kha pha một ấm trà, thường thức tán gẫu với Mạnh Chu. Trong đình nước, bốn phía đều là nước, nhìn xa xa đều có thể nhìn thấy cảnh vật xung quanh. Lục Yêu và Phương Chính canh giữ ở bên cạnh thật giống như kim đồng ngọc nữ giữ cửa.

Uống một ngụm trà, Mạnh Chu thỏa mãn hít một hơi, cười rạng rỡ thành thật khai báo chuyện sáng nay gặp Đại phu nhân.

Tần Kha nghe xong, dùng tay捏捏 mặt nàng: “Hôm nay nàng thật lớn mặt, đắc tội với bà ta rồi sẽ thế nào? Liễu Phiêu Phiêu là nữ nhân ngang ngược thế nào, hôm nay nàng không nghe thấy nàng ta đã chịu an phận trong phủ như thế nào hả?”

Giống như bị nhắc nhở, Mạnh Chu gật đầu: “Mấy hôm nữa vẫn nên đi xem nàng ta thế nào, hôm nay trong bụng nàng ta là bảo bối, ngày sau nếu có thể sinh được con trai, thân phận địa vị chắc chắn sẽ khác.”

Tần Kha đứng dậy, nhìn nước hồ, trong đầu thoáng hiện lên trải nghiệm quá khứ, bất giác nở nụ cười lạnh: “Vậy cũng phải xem nàng ta có thể sinh con thuận lợi hay không.”

Nghe thấy lời Tần Kha và Vạn Tuệ Như giống nhau, trái tim Mạnh Chu hoảng hốt: “Sao có thể, chẳng lẽ bà ta nhẫn tâm ra tay độc ác với đứa bé sao? Dù sao đó cũng là cháu ruột của bà ta!”

Tần Kha thở dài, đi tới bên cạnh Mạnh Chu, ôm nàng trong lòng mình: “Ta chưa kể chuyện của mẫu thân ta cho nàng biết. Người vốn tên Mộc Lan, là người Tây Vực, sinh ra ở bên bờ sông Lan Khê (hoa lan). Năm bà mười bảy tuổi cứu được một vị lãnh tướng người Hán, lúc ấy hẳn đã hôn mê. Mẫu thân hết lòng chăm sóc gần nửa tháng mới có thể thức hẳn tỉnh, còn hầu hạ hơn một tháng hẳn mới có thể xuống giường. Hai người sống chung với nhau lâu ngày cũng có tình cảm với nhau, ý định sinh sống với nhau cả đời bên bờ sông Lan Khê. Nhưng ba tháng sau, tướng lĩnh người Hán nhận được tin tức, nói là Hoàng đế đang phái người tìm hắn, hẳn hiểu được đã đến lúc phải trở về Hán. Mẫu thân chưa từng do dự, bằng lòng theo hắn trở về, chỉ vì lúc ấy trong bụng mẫu thân đã có ta...”

Tần Kha dùng một chút, ánh mắt mê ly, trước mắt phẳng phát hiện ra nữ nhân không có đường lui vì yêu, mỗi lần nhớ tới không thể không đau lòng: “Sau đó mới phát hiện tướng lĩnh người Hán đã có thể thất, mẫu thân mất hết ý chí, vốn muốn rời khỏi Kinh thành, nhưng một người nước khác có thể sinh sống ở Kinh thành dễ dàng sao? Huống chi sau khi lặn lội đường xa, sức khỏe bà vẫn chưa hồi phục, nếu tiếp tục mệt nhọc, sợ rằng bào thai trong bụng không chịu nổi. Sau khi suy nghĩ chần chừ, bà quyết định ở lại Tần phủ. Bà không hề phòng bị người ta, lại không biết có người âm thầm hạ độc trong thức ăn của bà. Lúc ấy bà chỉ mới mang thai được bảy, tám tháng, vì vậy đã sinh non. Thế nhưng tàn dư của độc không thể bài trừ hết, sức khỏe người càng ngày càng suy sụp. Trong kí ức của ta, mẫu thân luôn nằm, giai đoạn sau ánh mắt càng thêm vẫn đục, không thể không chế, cơ thể nát rữa mà chết. Năm ấy ta tám tuổi, còn nhớ rõ hoa đào nở ngoài phòng, ta hái được một đóa cài lên tóc mai mẫu thân, dường như bà đang cười...”

Mạnh Chu đau lòng, nàng chỉ có thể ôm lấy Tần Kha thật chặt, thật giống như muốn khảm hẳn vào trong cơ thể mình, để hắn không còn rét lạnh. Mạnh Chu chưa từng gặp mẫu thân mình, nhân lúc người khác hỏi đến, nàng đều không biết dùng giọng điệu gì để nhắc tới sinh mẫu, thậm chí lúc nhắc tới sinh mẫu đã chết, nàng cũng chưa từng cảm thấy đau thương. Nhưng Tần Kha lại khác, từ nhỏ hẳn đã tận mắt chứng kiến mẫu thân mình chết dần chết mòn, cái này có thể khoét sâu vào trái tim khổ sở của một đứa trẻ như thế nào?

Mũi nàng đau xót, cổ họng giống như bị nhét một tảng đá gì đó vừa cứng vừa khổ sở, không thể lấy ra: “Ta... về sau để ta làm mẫu thân chàng nhé!”

Nàng im lặng hồi lâu, rồi cuộc mới nói một câu như vậy. Nàng bằng lòng cung chiều hấn như cung chiều một đứa bé, che chở hấn, không để hấn sợ hãi, không để hấn lo lắng, chỉ hy vọng lúc này hấn không còn đau thương.

Tần Kha vâng vâng lộn tóc của nàng, buồn cười: “Nàng đúng là nha đầu ngốc. Nếu như nàng là mẫu thân ta, chẳng lẽ ta là huynh trưởng của các con rồi sao?”

Mạnh Chu cười không khép nổi miệng, nhón chân lên vuốt đầu Tần Kha, nghiêm túc nói: “Kha nhi nhà ta thật biết nghe lời, lát nữa mẫu thân nấu cơm cho con.”

Tần Kha bắt được tay nàng, đè nàng lên trên bàn đá,捏ó chớp mũi nàng, hơi thở không ổn định: “Có tin ta xử lý nàng ở nơi này không?”

Bị hấn uy hiếp mấy lần, Mạnh Chu nảy sinh ý phản kháng. Nàng vòng tay lên cổ Tần Kha, kéo hấn xuống, sau đó chủ động dang miệng lên hôn. Trong lúc Tần Kha đang há mồm tròn mắt, chợt chạy trốn khỏi ngực hấn, đứng cách đó khá xa ôm bụng cười to, cười đến mức chảy cả nước mắt: “Mặc dù lúc này không có ai, nhưng chàng cũng không thể không kiêng kỵ gì như vậy.”

Tần Kha ngồi trên ghế đá, cười dịu dàng như nước hồ gợn sóng, nhưng không thể biết có xoáy chảy bên dưới hay không: “Diễn nhiều năm như vậy cũng thấy thật sự đều vô dụng, chợt nghĩ tới, không bằng vứt bỏ đáng về yếu đuối hèn nhất. Nếu ta tranh giành với đại ca, nàng nói xem ai sẽ thắng?”

Nghe nói như thế, Mạnh Chu khiếp sợ trong lòng. Nàng cầm tay Tần Kha, chưa từng do dự nói: “Đối thủ của chàng chưa bao giờ là hấn, buông tay đi, con rồng ẩn nấp, kết cục không phải là kế hoạch lâu dài.”

Một trận gió thổi qua, nước hồ gợn sóng lăn tăn, không ngờ phía ánh nắng rạng đông, sóng nước trong veo vẩy vào trong mắt hai người.

Hai người cầm tay nhau ngồi một lát, Mạnh Chu nhớ tới lúc tế bái tổ tiên, mà vị tân nương như nàng còn chưa từng tế bái bà bà chân chính. Nàng lên tiếng hỏi: “Mẫu thân được chôn cất ở chỗ nào? Chàng dẫn ta đi gặp.”

Không ngờ hai người chỉ vừa ra cửa đã có người đi theo. Mạnh Chu liếc mắt nhìn, bắt giác cau mày, nàng kéo một tay áo Tần Kha, ý bảo hấn đi nhanh.

Thật giống như đang chạy trốn, hai người vội vã chạy ra khỏi cửa chính Tần phủ. Đến lúc chạy được một đoạn khá xa, xác định người đó không đuổi theo kịp, Mạnh Chu mới bật cười: “Chàng nói xem chúng ta có giống đôi uyên ương chạy trốn không?”

Tần Kha cốc lên đầu nàng, nói: “Thành thật khai báo, lúc này nàng tránh ai?”

Mạnh Chu hừ hừ, không nói lời nào – bảo nàng nói thế nào, đây là Ngân Hạnh được Đại phu nhân đặc biệt lựa chọn cho tướng công.

Nào ngờ, Tần Kha chợt cười: “Là Ngân Hạnh à? Hôm qua ta nghe thấy tên cảm thấy khá quen, giờ mới nhớ, thì ra nàng ta là một người xưa.”

Nghe nói như thế, Mạnh Chu bỗng dừng chân, cười như không cười nhìn Tần Kha, ý bảo hấn nói tiếp.

Tần Kha chợt có cảm giác người nói linh tinh, là hấn.

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Ngân Hạnh nhìn Nhị công tử đã đi xa, nhìn thật lâu, cuối cùng vẫn đi đường vòng trở về.

Trong đầu của nàng ta hiện ra tình cảnh ngày đó gặp Nhị công tử. Hôm đó là lần đầu tiên nàng ta lên đài, trong thanh lâu, ma ma hô những người đàn ông phía dưới ra giá. Tư sắc của nàng ta so với những cô nương ở nơi này không được tốt lắm, vì vậy số người chọn nàng ta rất thưa thớt. Nàng ta nhớ rất rõ ràng, lúc ấy ra bạc nhiều nhất là một vị Quan lão gia, đã rất già rồi? Khi nàng ta đang nghĩ mình thực sự phải hầu hạ lão già kia....

Cũng may sau đó có người ra giá tiền cao hơn, là một công tử áo gấm, mà hấn mua cũng là vì tặng cho một vị công tử khác bên cạnh hấn—— đó chính là Tần Nhị công tử Tần Kha.

Ngân Hạnh nhớ lúc đó hấn mặc một cái áo bào màu trắng, nhìn qua rất tao nhã thanh tú. Nhưng đã đi thanh lâu thì có thể là người tốt lành gì? Đêm đó, lúc Ngân Hạnh ở trong phòng đợi được hấn đến, nàng ta không muốn nhìn thẳng vào mắt hấn. Mà nàng ta không ngờ tới, hấn cũng giống vậy, không có nhìn nàng ta. Nàng ta ngồi ở bên giường, hấn ngồi bên cạnh bàn. Nàng ta trầm mặc, hấn uống trà. Đến lúc quá nhàm chán thì hấn hỏi tên của nàng ta, tán dóc vài câu.

Một lúc lâu sau hắn rời đi, ngay cả tay của nàng ta cũng không chạm qua.

Những năm này thỉnh thoảng trong đầu Ngân Hạnh sẽ hiện lên bóng hình của hắn, nhớ đêm đó hắn nói chuyện nàng ta, lại không biết khi nào thì đó lại trở thành một thói quen. Nàng ta tự giễu nở nụ cười, vội vã chạy tới chỗ Đại phu nhân phục mệnh.

.....

Mạnh Chu nghe xong lời Tần Kha nói, hỏi "Chàng thật sự ngay cả tay của nàng ta cũng không cầm?" Ánh mắt nàng không tự chủ được đi chuyển xuống phía dưới, nghi ngờ nói, "Không phải là có bệnh gì không tiện nói ra chứ?"

Lời còn chưa dứt, cả người nàng đã bị kéo vào trong ngực Tần Kha. Tần Kha ngược cầm lên, cặp mắt hí lại: "Hai ngày này nàng không phải là đã kiểm nghiệm qua hay sao? Chẳng lẽ vì phu ta đây hai ngày vẫn chưa thỏa mãn nương tử sao? Như thế....."

Mạnh Chu luống cuống, vội đầu vào lồng ngực Tần Kha, hận không thể đem mặt giấu đi, nàng bắt đắc dĩ: "Tướng công, chàng không phát hiện có người đang nhìn chúng ta hay sao?"

Tần Kha nhìn những người xung quanh khẽ mỉm cười, nói nhỏ với Mạnh Chu: "Ta biết, bởi vì đây là ở trên đường cái."

Cùng nhau rời khỏi đám người, lúc đi tới Thang Sơn, mặt của Mạnh Chu đã sớm hồng như hoa đào. Nàng oán giận nhìn tới Tần Kha đang đi ở phía trước, chỉ cảm thấy tại sao sau khi thành thân hắn càng ngày càng phát ra..... những hành vi phóng dăng?

Đợi đến khi nàng phản ứng kịp thời xem mình đang ở chỗ nào, nàng không khỏi giật mình: "Mẫu thân được chôn cất ở đây sao?"

Đứng ở chân núi Thang Sơn, Tần Kha nhìn lên phía đỉnh núi, khoe miệng khẽ nâng lên: "Năm ấy ta vô ý tới nơi này, phát hiện nơi này có cảnh sắc hoa đào nở rất đẹp, vì vậy liền đem mộ phần mẫu thân an táng tại nơi này."

Bởi vì trúng độc, thân thể bắt đầu rữa nát, mẫu thân liền lưu lại di ngôn: sau trăm tuổi người hy vọng có thể đem được hòa táng, tro cốt cũng không cần lưu lại.

Cùng nắm tay Tần Kha đi lên thềm đá, mỗi một bước đi Mạnh Chu đều tự hỏi mình: từ nay về sau nàng nên như thế nào trợ giúp tướng công, để cho cuộc đời này hắn không còn bị thương. Làm thế nào để bắt kẻ năm đó hại mẫu thân? Còn làm thế nào để giúp hắn thắng lợi, từ đó hô mưa gọi gió. Nàng còn muốn sinh cho hắn một đôi nam nữ, từ đó cũng hưởng thú vui gia đình.

Mạnh Chu không có kết luận, có lẽ đây tất cả đều có thể làm được, nhưng ai có thể nói tới chính xác được đây. Điều duy nhất nàng có thể làm bây giờ chính là ủng hộ hắn, vô luận Tần Kha lựa chọn làm cái gì, nàng đều sẽ không chút do dự để ủng hộ hắn. Vì sao? Một người đàn ông làm cho người khác đau lòng và cảm động như vậy, nay đã là một nửa sinh mạng của nàng.

Chỉ là bọn họ không biết, lúc tới đỉnh núi, sẽ phát hiện đằng trước mộ phần đã tụ tập không ít người, người cầm đầu Mạnh Chu biết, chính là nhân sĩ Tây Vực nàng mới gặp thời gian trước - Tắc Khắc Tư!

Lúc Tắc Khắc Tư nhìn thấy hai người bọn họ, không khỏi háng giọng cười to: "Biểu ca, biểu tẩu, ta rốt cuộc cũng đợi được hai người."

Biểu ca? Biểu tẩu? Nghe đến cái thân phận này, Mạnh Chu hoài nghi lỗ tai mình, vội vàng cùng Tần Kha xác nhận một lần: "Hắn đang nói với chúng ta sao?"

Tần Kha còn chưa kịp nói gì, chỉ thấy Tắc Khắc Tư ba chân bốn cẳng mà chạy tới, giang hai cánh tay định ôm lấy Mạnh Chu. Thấy thế, Tần Kha vội ngăn ở trước mặt Mạnh Chu, đồng thời tung ra một chưởng, làm cho Tắc Khắc Tư lui về sau một bước nhỏ.

Mạnh Chu còn chưa từ trong khiếp sợ phản ứng kịp, bên tai nàng liền truyền tới tiếng khóc của một nam nhân: "Cô cô, biểu ca thật là vô tình vô nghĩa, không tìm không phối....." Mạnh Chu bị dọa cho phát sợ: cái đứa bé to xác này rốt cuộc bao nhiêu tuổi?

Khóc một hồi, thấy cả biểu ca lẫn biểu tẩu đều không để ý tới mình, Tắc Khắc Tư không còn nức nở, chợt cười rạo rờ: "Ngày đó hai người kết hôn ta không có cách nào xuất hiện, nhưng vẫn chuẩn bị một phần đại lễ, ở chỗ này chờ hai ngày cuối cùng cũng đợi được đến lúc hai người tới."

Tần Kha kéo tay Mạnh Chu, tùy ý chỉ vào Tắc Khắc Tư, nói: "Đây là biểu đệ Tắc Khắc Tư thời gian trước mới gặp gỡ, không phải rất quen thân, nàng cũng không cần quan tâm tới hắn."

Nàng đã từng nghi ngờ trong đầu, những hành động được xâu thành một chuỗi: hôm đó nàng và Tần Kha gặp Tắc Khắc Tư, thủ hạ của hắn muốn động thủ, mà Tần Kha chỉ cần nói một câu nói của Tây Vực là có thể ngăn cản được bọn chúng, chỉ sợ là bởi vì Tắc Khắc Tư nhận ra hắn chính là biểu ca? Tần Kha nói mẫu thân là người Tây Vực, nếu đó là cô cô của Tắc Khắc Tư cũng không có gì là lạ. Nhưng hôm nay Tắc Khắc Tư mang tới rất nhiều người, rốt cuộc hắn có thân phận gì ở Tây Vực? Vị dũng sĩ mặc chiến giáp ngày đó đi theo hắn đâu rồi?

Đang lúc nàng suy nghĩ tới thất thần, chợt nghe thấy một tiếng hét dài dưới chân núi, thứ tiếng này không giống như do người phát ra mà giống như một thứ âm thanh từ một loại nhạc khí đặc biệt.

Nghe thấy thế, về mặt Tắc Khắc Tư liền biến đổi: "Theo như ta thấy hình như có người đang đuổi theo hai người, biểu ca biểu tẩu, để cho thủ hạ của ta đưa hai người theo đường mòn xuống núi, một lát nữa gặp tại khách điểm?"

Tần Kha kéo lấy bà vai hấn, cau mày: "Nếu bọn họ là đi theo chúng ta, tự nhiên sẽ do chúng ta tới xử lý, người đi trước đi, nếu để cho người khác phát hiện người cũng ở đây, nhất định sẽ dẫn đến nhiều chuyện phiền toái. "

Tắc Khắc Tư đột nhiên phá lên cười: "Ha ha, biểu ca, huynh thật sự rất quan tâm tới ta. Rất tốt rất tốt, chỉ là huynh yên tâm, người của ta không ít, xử lý mấy cái đuôi cũng không phải là khó khăn. Hai người nhanh đi tới khách điểm, ta có chuyện muốn thương lượng với hai người."

Mạnh Chu cầm tay Tần Kha, nói: "Đi thôi, hai chúng ta không có võ công, ở lại chỗ này chỉ cản trở thêm."

Tắc Khắc Tư nhìn nàng một cái, trong mắt đều là nụ cười hài hước.

Rất nhanh, thủ hạ của Tắc Khắc Tư mang theo Tần Kha cùng Mạnh Chu xuyên qua rừng trúc, chọn con đường vắng lặng mà đi. Những người Tây Vực đối với địa hình nơi đây giống như đã từng nghiên cứu qua, chỉ chốc lát sau đã đưa hai người tới một đầu khác ở chân núi, chỉ cần đi về phía trước mấy bước là có thể thấy được phố xá náo nhiệt.

Đột nhiên Mạnh Chu thấy có người xuất hiện, nàng vội kéo Tần Kha tránh vào một tiệm bán đồ trang sức, nàng xoay người lại, giả bộ như đang chọn đồ, thỉnh thoảng còn hỏi ý kiến của Tần Kha. Khi thấy người kia đi qua sau lưng bọn họ, tay của nàng cũng đã thăm ra mồ hôi, thật sự nàng rất khẩn trương.

Tần Kha vỗ vỗ bà vai của nàng, cười nói: "Người đã đi, xem xem nàng bị hù dọa thành cái dạng gì rồi."

Mạnh Chu nhìn người nọ đã đi xa, thở phào nhẹ nhõm, nàng bắt lấy cánh tay Tần Kha: "Vừa rồi đi một đoạn đường dài, chân ta hơi mỏi, chàng đỡ ta một chút."

Tần Kha có thể nhìn ra sắc mặt Mạnh Chu tái nhợt, trên trán cũng thấm ra một tầng mồ hôi mỏng manh, mới vừa rồi bọn họ đi đoạn đường kia không tính là quá mệt, cũng không thể thành ra như thế, chẳng lẽ..... Tần Kha nửa ôm nửa nắm dẫn dắt Mạnh Chu tiến vào khách điểm Phúc Vận, ôm lấy nàng vào trong ngực, đặt nàng lên giường, lúc này mới lên tiếng hỏi: "Là bởi vì gặp Tam Hoàng tử, cho nên nàng mới khẩn trương hoảng loạn như vậy? Nàng với hấn....."

Nàng bỗng dưng mở mắt ra, nhìn hấn chăm chăm: "Lời này của chàng là có ý gì?"

Trông nàng thật giống như con nhím đang xù lông ra khi có người đến gần, Tần Kha cảm thấy ngạc nhiên, hấn đưa tay nhẹ xoa đầu Mạnh Chu: "Nhất định là đã xảy ra chuyện gì mới khiến nàng khẩn trương như thế, lại chắc chắn có liên quan đến Tam Hoàng tử? Hấn uy hiếp nàng sao?" Thấy Mạnh Chu tỏ ra không muốn nói, hấn chỉ là cười cười: "Nếu bây giờ nàng không muốn nói, vậy thì về sau tìm cơ hội khác nói cho ta biết. Một người giấu chuyện ở trong lòng, tâm tình tiêu cực chỉ biết giống như quả cầu tuyết, nếu có thể tìm một người tin cậy để bày tỏ, trong lòng sẽ thoải mái rất nhiều."

Nghe hấn nói như thế, Mạnh Chu chợt ôm lấy phần eo của hấn, giọng điệu mê mẩn: "Ta đã làm một chuyện, nhưng ta thấy mình không sai, chỉ là hôm nay nghĩ lại cảm thấy hơi sợ."

Cảm thấy Tần Kha lẳng lặng vỗ sau lưng của nàng, tâm tình trong lòng Mạnh Chu dần dần bình tĩnh lại, nàng nằm ở trong ngực Tần Kha, nhẹ giọng nói: "Cảm giác được dựa dẫm vào chàng thật sự rất tốt."

Tần Kha cười, vuốt búi tóc đen của nàng, từng tắc quần quanh ở trên ngón tay, mềm mại trơn trượt từ đầu ngón tay chảy xuống, cứ như thế lặp lại, làm không biết mệt.

Nhưng chỉ chốc lát sau, cửa phòng khách truyền đến tiếng bước chân đều đặn, giống quân đội vào thôn giống, còn có tiếng người lớn tiếng trách cứ: "Nhẹ một chút, nhẹ một chút, quý rầy biểu ca biểu tẩu, cẩn thận ta sẽ làm cho các ngươi không lấy nổi vợ."

Mạnh Chu hướng về phía Tần Kha nở nụ cười: "Biểu đệ này của chàng thật là có ý tứ."

Tần Kha bắt đầu đi: "Có lúc ta thật sự hi vọng hấn là già mao ."

Mạnh Chu thu hồi nụ cười giòn, tự đánh giá một lát, nhỏ giọng hỏi: "Rốt cuộc hấn có thân phận gì?"

Tần Kha còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, tiếng gõ cửa cách cách đã không kịp chờ đợi vang lên, còn kèm theo tiếng hỏi thăm thân thiết: "Biểu ca biểu tẩu, bây giờ còn sớm, ta dẫn hai người đi thưởng thức đồ ăn ngon của Tây Vực, có Hạ Lan Sơn khô, cả dê béo trên đại thảo nguyên....."

Tiếp đó, cửa đối diện truyền đến tiếng cửa mở, còn có một giọng nam gọi lớn: "Cho cái gì cho, lão tử đói bụng rồi....."

Mạnh Chu và Tần Kha thật sự không nhịn được, phá lên cười.

Trong khách điểm Phúc Vận có không ít người Tây Vực, vì thức ăn ngon của Tây Vực ở đây rất nhiều. Tắc Khắc Tư đối với nơi này quả thực thuộc lòng bàn tay, hấn thuận tiện gọi một đồng đồ ăn ngon, sau đó phụ thêm một câu: "Bưng tất cả đồ ăn ngon của Tây Vực mỗi thứ một phần lên."

Tiểu nhị cười đến mặt mày nở hoa, lập tức ân cần lau bàn, dâng trà.

Chung quanh còn có mấy người nước khác vừa nói chuyện vừa ăn, trong hành lang cũng không an tĩnh, mà ánh mắt của mọi người lại không nhịn được nhìn về bên này, chỉ vì... đáng vẽ của Tắc Khắc Tư thật sự là quá đẹp!

Tắc Khắc Tư nhíu mày, ánh mắt xinh đẹp quét qua một vòng, chỉ chốc lát sau mới tập trung đến một đồng tửng thốn thức, còn có nam tử trẻ tuổi đỏ mặt cúi đầu..... Trong lúc nhất thời trong hành lang nào nhiệt khác thường.

Mạnh Chu có loại cảm giác như mình đang đi vào thanh lâu, hơn nữa còn rất đặc biệt, hôm nay hoa khôi là đàn ông!

Tắc Khắc Tư há hê sau khi làm một đám người an tĩnh ra dấu tay, sau đó xoay đầu lại, nụ cười rực rỡ nhìn tới Tần Kha và Mạnh Chu ở trước mặt, nói: "Hôm nay ta có ý mời hai người tới đây, chính là muốn nhờ hai người giúp một chuyện nhỏ, thật sự đây chỉ là một chuyện rất nhỏ."

Tần Kha vô tình cắt đứt: "Chớ hòng mơ tưởng!"

Tắc Khắc Tư biết lúc này không thể nháo lên, nụ cười của hắn còn treo trên bờ môi, một bộ bất cần đời bộ dạng: "Biểu ca không chịu, vậy ta xin biểu tâu, dù sao những chuyện mai mối này đều là chuyện của nữ nhân."

Tần Kha tự nhiên ngăn cản, chỉ là Mạnh Chu ngược lại rất có hứng thú, nàng giễu giễu nói: "Biểu đệ coi trọng hán tử nhà nào rồi hả?"

Tần Kha vừa nghe, trà trong miệng thiếu chút nữa phun ra. Hắn cố nén cười, nhìn khuôn mặt trắng mềm của Tắc Khắc Tư đang đỏ rực lên, trong lòng thật là sung sướng.

Tắc Khắc Tư nhe răng trợn mắt mà cười, gơ tay ra hiệu cho hạ nhân đưa lên một rương sắt lớn, mở ra cái rương, bên trong là một đồng đồ kỳ kỳ quái quái gì đó, có cái yếm nhỏ không thể che giấu thân thể, có roi nhỏ, có đai nển sấp..... Chỉ thấy hắn như rồng mây: "Đây là quà tân hôn ta chuẩn bị cho hai người, bảo đảm mỗi đêm hai người đều kích thích lại lẫn nhau..... Biểu tâu, tâu xem ta đối xử với hai người thật tốt, tâu nên đồng ý với ta đi. Hơn nữa việc giới thiệu không có mất chút sức lực nào."

Lần này đến phiên Mạnh Chu cùng Tần Kha song song nhăn mặt: vật này quá.....

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Rời khỏi khách điểm Phúc Vận, Mạnh Chu cùng Tần Kha tay trong tay trở về phủ, đi không quá nửa đường, Mạnh Chu chợt dừng bước chân, nàng nhìn Tần Kha một cái thật sâu, nói: "Mới vừa rồi bị cắt ngang, chàng còn chưa có nói cho ta biết Tắc Khắc Tư rốt cuộc là ai."

Tần Kha khẽ mỉm cười: "Ta tưởng nàng đã đoán được rồi, nàng nói một chút ý tưởng ta xem."

Mạnh Chu trừng mắt liếc hắn một cái: lúc này nói chuyện linh tinh. Nàng kéo lòng bàn tay Tần Kha, dùng móng tay không nặng không nhẹ viết lên tay hắn, xong lại đem tay của hắn trả lại, cười hỏi: "Đoán đúng thì có thưởng sao?"

Tần Kha hiểu ý cong lên khóe miệng, trong lòng bàn tay của hắn chính là một chữ "Vương". Chữ vương có thể là vương gia của Tây Vực, có thể là Hoàng tử, cũng có thể là Vương tộc..... Hắn cười cười: "Tắc Khắc Tư ở nhà đứng hàng thứ là lão Lục."

Mạnh Chu lộ ra nét mặt bình tĩnh: "Quả nhiên, ta nói hắn từ nơi nào đến mà lá gan lớn như vậy, thế nhưng dám mơ ước Công chúa của bản triều, còn là vị Công chúa được cưng chiều nhất." Nàng đưa ánh mắt nhìn tới Tần Kha, chỉ thấy Tần Kha lông mày nhô lên như ngọn núi, vẻ mặt khó chịu.

Nàng không khỏi lo lắng nói: "Chàng làm sao vậy?"

Tần Kha một tay ôm cằm bả vai của nàng: "Chuyện làm mai mối này nàng đừng có nhúng tay, hành động này của hắn không khác nào đùa với lửa, chỉ cần một sai lầm nhỏ mạng cũng không còn." Hắn dừng một chút, giọng nói lạnh lùng, "Cưới Công chúa? Chỉ sợ hắn có dụng ý khác. Hôm đó thấy hắn đột nhiên xuất hiện, ta còn đoán không ra mục đích của hắn, hôm nay cuối cùng là hiểu, chỉ sợ cái hắn muốn là Vương vị của Tây Vực, hoặc là..... Lớn hơn."

Mạnh Chu giật mình, nguyên lai nàng tưởng rằng chỉ vì Tắc Khắc Tư nghe nói danh tiếng Công chúa Ngọc Ninh mới sinh ra ý tưởng cầu hôn, chưa từng nghĩ, bên trong này còn có huyền cơ khác. Thật sự là người không thể xem bề ngoài, cái đó biểu đệ bộ dạng thích khóc náo, thích nói giỡn cực kỳ giống một đứa bé chưa lớn, tại sao có thể có tâm cơ sâu như vậy?

Mặc dù trong lòng đã chấp nhận cách nói của Tần Kha, nhưng Mạnh Chu còn chưa dám tin tưởng hoàn toàn: "Có phải là chàng nghĩ nhiều quá hay không, có lẽ hắn chỉ là đơn thuần" Nói đến đơn thuần hai chữ nàng nói không được nữa, có chút nổi giận nói, "Quản hắn khi gió muốn làm gì, chúng ta giả dạng không biết chuyện cũng không sao."

Chân mày Tần Kha giãn ra, ở trên mũi nàng nhẹ nhàng vuốt một cái: "Đúng vậy, nha đầu ngốc."

Hai người vừa đi vừa nói chuyện về đến Tàn phủ, chỉ thấy Lục Yêu lo lắng chờ ở cửa ra vào, vừa thấy hai người trở về, cắn môi một cái, về mặt khăn trương nói: "Tiểu thư, cô gia, sao bây giờ hai người mới trở về?"

Sắc mặt Tàn Kha bình tĩnh hỏi một câu: "Xảy ra chuyện gì, trông người rất khăn trương."

Mạnh Chu che miệng cười lên: "Ngày trước ta đi đâu cũng cho nàng ta đi theo, lần này đi ra ngoài thật lâu, nàng ta còn không sắp phát điên lên. Thôi được rồi, chàng đi vào trước đi, nếu để cho người khác nhìn thấy hai người chúng ta nắm tay đi vào phủ, chỉ sợ ngày mai cả phủ sẽ loạn lên mất."

Tàn Kha bắt đầu đi buông tay nàng ra, hiểu cái tuồng vợ chồng bất hòa phải tiếp tục diễn cho hết.

Đội Tàn Kha tránh đi, Mạnh Chu dẫn Lục Yêu đi tới chỗ không người, lúc này mới cau mày hỏi "Chuyện gì?"

Lục Yêu nuốt một hơi, đem chuyện hôm nay xảy ra trong phủ nói hết.

Trong phòng Mạnh Chu, bức tượng bạch ngọc Quan Âm được Hoàng thượng ban thưởng bị mất..... Đại phu nhân phái người tra hỏi Bạch Quả Quả, bởi vì thời gian này là nàng ta coi chừng trong phòng.....

Càng nghe Mạnh Chu càng cảm thấy nghi ngờ, Bạch Quả Quả không phải là người của Đại phu nhân sao, tại sao nàng lại bị hỏi tội? Mạnh Chu không hiểu nói: "Lúc đó em ở đâu? Chính mắt em nhìn Bạch Quả Quả bị bắt đi sao?"

Lục Yêu nói: "Nói đến cũng thật kỳ quái, Từ Diên phái người đi tới, nói là đưa em đi làm mấy việc quen thuộc trong phủ. Mặc dù em có nghi ngờ, nhưng dù sao lời nàng ta nói là do Đại phu nhân ra lệnh, vì vậy không dám từ chối. Quay một vòng lúc trở lại liền nhìn thấy Bạch Quả Quả bị người ta mang đi, hỏi qua mới biết bởi vì nàng ta trông coi không tốt, Đại phu nhân muốn xét hỏi nàng ta. Em lên lên đi tìm hiểu, nhưng..... Nghe có tiếng roi quát, thật giống như là thật."

Đây cũng thật là kỳ lạ..... Đại phu nhân, Bạch Quả Quả, họ rốt cuộc đang diễn trò gì. Mạnh Chu giống như nghĩ tới điều gì: "Lục Yêu, trước em chớ về cùng ta, đi tìm Phi Vũ, nói với muội ấy lát nữa ta đi sang tìm muội ấy trò chuyện."

Lục Yêu không chịu nghe theo: "Tiểu thư, em phải đi cùng với người. Nếu Đại phu nhân gán tội danh lên đầu người, dầu gì cũng còn có em đến để ứng phó."

Mạnh Chu cười chụp bả vai của nàng ta: "Em nói đi đâu vậy, ở đây còn có Cô gia, ta có thể xảy ra chuyện gì? Ít nói nhảm, mau đi đi."

Mới vừa trở về nhà không lâu, quả nhiên Từ Diên mang người tới đây, về mặt cung kính: "Nhị thiếu phu nhân, nô tì tìm người thật khó. Đại phu nhân muốn mời người đến thương lượng một chuyện."

Trên đường đi, về mặt Từ Diên lộ vẻ nóng nảy, nói: "Nha đầu Bạch Quả Quả kia lá gan cũng thật là lớn, ngay cả vật mà Hoàng thượng ban thưởng cũng dám trộm."

Mạnh Chu liếc nàng một cái, trên mặt vẫn là nụ cười, nhưng giọng vẫn rất lạnh: "Bạch Quả Quả nhận tội rồi hả?"

Từ Diên mừng thầm, nhìn dáng vẻ này của Nhị thiếu phu nhân, sợ là cũng tức giận vì Bạch Quả Quả dám làm chuyện này, cho nên càng phát ra thờ dài nói: "Nha đầu kia vệt chết còn cứng mỏ, trong nhà chỉ có nàng ta ở đó, không phải nàng ta cầm chắt lẽ bức tượng Quan Âm có chân đế chạy sao?"

Mạnh Chu dừng bước lại, quay đầu: "Từ Diên tỷ tỷ thật giống như đã nhận định tượng là do Bạch Quả Quả trộm? Tỷ tìm thấy chứng cứ xác thực rồi hả? Nếu là như vậy..... Đại phu nhân tìm ta qua, là thương lượng xử phạt nàng ta như thế nào sao?"

Từ Diên ngượng ngùng cười nói: "Là nô tỳ tức giận, lúc này mới không lựa lời nói, mong rằng Nhị thiếu phu nhân tha thứ."

Mạnh Chu lần nữa cất bước, không để ý tới nàng ta nữa. Như thế không thể chờ đợi, ở sau lưng người khác lớn tiếng thị phi làm cho người khác thật chán ghét.

Đại phu nhân bị chọc tức không nhẹ, cả người lại càng không thoải mái, vì vậy nói mấy bảo Mạnh Chu đi xem Bạch Quả Quả một chút, khuyên nàng ta nói thật.

Bạch Quả Quả bị giam ở phòng chứa củi, lúc Mạnh Chu đến còn có 2-3 người cầm roi, mà trên người Bạch Quả Quả đầy những vết roi, tóc xõa, trên mặt nước mắt lẫn vào máu, thành một đồng lẫn lộn!

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn Mạnh Chu một cái, chột cổ gồng gập khỏe miệng, nhẹ giọng nói: "Nhị thiếu phu nhân, người đã về rồi. Lúc trước nô tỳ đuổi theo người, chính là muốn nói, bạch ngọc Quan Âm nên đặt ở đâu thì tốt, đáng tiếc....." Nàng một câu nói còn chưa nói hết liền ho khan, đầu cũng vô lực rũ xuống.

Mạnh Chu nhìn nàng ta một cái, cho tất cả hạ nhân lui ra. Đến khi trong phòng an tĩnh lại, nàng từ từ ngồi xổm xuống, cời dây thừng trói chặt Bạch Quả Quả ra: "Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?"

Bạch Quả Quả ngồi sững trên đất, suy yếu gật đầu một cái: "Đa tạ Nhị thiếu phu nhân, người đừng làm gì nô tỳ, nô tỳ nhận tội, nô tỳ sẽ nhận."

Lúc này Mạnh Chu lại càng không hiểu, không phải nói Bạch Quả Quả vẫn không chịu nhận tội sao? Vậy tại sao bây giờ lại dễ dàng nhận như vậy?

Nàng ta tìm tòi nghiên cứu nhìn tới Bạch Quả Quả trước mặt, cau mày: "Người cũng đã biết trộm ngư tử bảo vật là phạm vào tử tội, nếu thật là người trộm, sớm đem đồ giao ra đây, ta giúp người đi cầu xin, có lẽ còn có thể giữ được tính mạng."

Bên trên ngón tay Bạch Quả Quả có những vết máu đã khô khốc, nàng ta vươn tay, run run rẩy rẩy kéo vạt áo Mạnh Chu: "Cẩn thận Đại phu nhân, người nào đắc tội bà nhất định sẽ có kết cục không tốt, nô tỳ chính vì giẫm lên vết xe đổ, cho nên..... Nô tỳ cầu xin người nhất định phải coi chừng. Chỗ này không an toàn, người mau đi ra đi, một lát nữa sẽ có người đến, không chừng ngay cả người cũng không buông tha."

Rốt cuộc có nên tin lời nàng ta hay không..., liệu đây có phải là khổ nhục kế Tất cả dấu chấm hỏi quanh quẩn ở trong đầu Mạnh Chu. Nàng nhìn về ngoài cửa, bên ngoài có bóng người đi tới đi lui, nhìn bóng dáng số lượng chắc không ít. Chợt trong lòng nàng giật mình, hạ thấp giọng ở bên tai Bạch Quả Quả hấp tấp nói: "Lời này của người là có ý tứ gì? Thay vì không giải thích được nhận tội, không bằng nói ra hết tất cả, không chừng ta còn có thể tìm cách giúp người."

Sắc tro tàn trong mắt Bạch Quả Quả chợt thoáng hiện một tia sáng sáng, lại giống như Yên Hoa, trong nháy mắt biến mất. Nàng ta tự giễu cười cười: "Nô tỳ vốn dĩ đã là một cái mạng nát, không đáng giá người phải phí tâm. Chỉ là nô tỳ có một chuyện muốn nhờ, nô tỳ có một đệ đệ, năm nay mười tuổi, vậy mà tâm trí không tốt, nếu là Nhị thiếu phu nhân không ngại, thỉnh thoảng dẫn nô tỳ đi thăm hần một chút thôi. Hôm nay hần sẽ ở....."

Bạch Quả Quả lại gần, nhỏ giọng, thật giống như lo lắng có người khác sẽ nghe được. Cho đến khi Mạnh Chu ghé lại gần, nàng ta mới gần từng chữ nói: "Hần sẽ ngủ ở địa ngục!" Vừa dứt lời, trong mắt của nàng ta chợt phát ra một tia sát khí, tay đột nhiên nâng lên, trong tay nàng là một con dao sáng loáng.....

Lúc nàng ta giờ tay đâm xuống, trong miệng còn truyền đến tiếng cười nhạt: "Ta cho người cơ hội để người đi nhưng tại sao người không đi? Người đã không đi, vậy hãy chết cùng ta...."

Đột nhiên tiếng cười của nàng ta ngưng lại, tay không thể nhích tới, mà con dao trên tay đang ở cách người Mạnh Chu không tới một tấc.

Mạnh Chu dùng toàn bộ sức lực bắt được tay Bạch Quả Quả, xoay cổ tay hướng tới bên cạnh, sau đó đoạt lấy con dao trong tay của nàng ta. Đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống nhìn nàng ta, lắc đầu, thở dài: "Nhắc nhở người một câu, lần sau lúc người muốn ngấm hạ thủ, không nên quá sớm bộc lộ ánh mắt của mình, cũng không nên nói quá nhiều lời nhảm."

Bạch Quả Quả nở nụ cười lạnh: "Bọn họ quả nhiên nói sai rồi, làm sao người lại là loại người mềm yếu vô năng, ha ha....."

Mạnh Chu nhìn chử thủ trên tay một cái, nhếch môi: "Ta vốn rất mềm yếu vô năng, đáng tiếc luôn có người cầm ‘dao’ uy hiếp, buộc ta phải hung ác." Ánh mắt nàng nhìn thẳng vào trong mắt Bạch Quả Quả, không hề chớp mắt, lạnh lùng như kiếm, "Trở về nói cho ‘bọn họ’ trong miệng người biết, lần sau đừng khổ nhục kế làm gì, bởi vì ta không có nhiều sự đồng cảm để lãng phí trên người người khác!"

Nói xong, nàng nắm lấy dây thừng, dùng dao cắt hai cái, sau đó cao giọng đối với bên ngoài hô: "Người tới, Bạch Quả Quả ý muốn đã thương người bỏ trốn, nàng ta sắp trốn mất rồi."

Giấu con dao của nàng ta, nhìn bọn hạ nhân lần nữa đem Bạch Quả Quả cột chắc, không do dự nữa, lập tức đi ra cửa.

Nhìn trời chiều nhiễm đỏ nửa ngày, chợt Mạnh Chu cảm thấy hơi xúc động. Nếu như nàng không đoán sai, Bạch Quả Quả và mấy người kia trong Mạnh phủ có chút liên hệ, nguyên nhân rất đơn giản, đó là trực giác của nữ nhân. Khi nàng nhìn thấy con dao, nàng nhớ tới ngày đó Trương Quân tóc tai bù xù kêu muốn giết nàng. Bạch Quả Quả với nàng không thù không oán, nếu không phải bởi vì người họ, nàng làm sao làm chuyện như vậy.

Mạnh Chu cũng sẽ không quên trong ngày thành thân, trên đường đột nhiên xuất hiện bọn người áo đen, đều là xuất hiện không giải thích được, nhưng quả thật là không có nguyên nhân sao? Nàng lại cảm thấy tất cả đều có quan hệ cùng với muội muội tốt của mình. Chỉ có Trương Quân đủ hận nàng, chỉ có nàng ta mới đủ độc ác sau đó mướn sát thủ, chỉ có nàng ta.....

Muội muội của nàng!

Nàng khẽ cắn răng: ngày mai ngày là ngày thứ ba lại mặt, chúng ta không gặp không về!

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Mạnh Chu quay về phòng định rửa mặt một chút, vừa rồi đi qua phòng chứa củi nên trên người hơi bẩn. Nhưng đã nhìn thấy Phi Vũ ở trong phòng.

Lục Yêu sốt ruột giống như kiến bò trên chảo nóng, nàng ta nhìn thấy vết bẩn trên người Mạnh Chu liền vội vàng kéo Mạnh Chu lại kiểm tra từ trên xuống dưới: "Tiểu thư, người đã đi đâu vậy, sao cả người lại như thế này?"

Mạnh Chu kín đáo che lại con dao nhỏ ở bên hông, khẽ nở nụ cười: "Em đi tìm một bộ xiêm y sạch sẽ tới cho ta thay, yên tâm trên người ta không có việc gì." Nàng quay sang Phi Vũ: "Tiểu Vũ, trước tiên muội ném thử điếm tâm ở trên bàn đi, đều là do tài nghệ của Lục Yêu, ta đi một lát rồi quay lại."

Phi Vũ lém lỉnh cười, đợi Mạnh Chu đi khuất sau đó lấy mỗi thứ một miếng điếm tâm ở trên bàn bỏ vào trong khăn tay, một miếng cũng không ăn.

Thay xiêm y sạch sẽ, kêu Lục Yêu cất con dao nhỏ xong, Mạnh Chu mới an tâm đi ra thì thấy Tiểu Vũ chếp chếp miếng, nhìn thấy nàng liền nở nụ cười: "Nhị tẩu, tài nghệ của Lục Yêu tỷ tỷ thật cao siêu."

Mạnh Chu thấy khoe miệng của nàng ta rất sạch sẽ, khăn tay vừa nhét vào trong tay áo, khẽ cười nói: "Nhất định là nha đầu Lục Yêu kia cho ta một ngạc nhiên lớn, ta chỉ kêu Lục Yêu đến xem muội có ở trong phòng hay không thôi, nào ngờ nàng ta lại bảo muội tới đây, còn bắt đợi nhiều... canh giờ thế này."

Phi Vũ cười rộ lên: "Không phải như vậy, lúc Lục Yêu tỷ tỷ tới đó vẻ mặt gần như sắp khóc, muội còn tưởng rằng Nhị tẩu bị người ta khi dễ chứ."

Lục Yêu há hốc mồm, đang định phản bác lại thì nghe thấy tiểu thư nhà mình nói: "Lục Yêu, đi châm một bình trà đến đây." Lục Yêu hiểu rõ, đây là muốn mình tránh mặt cho nên không nói gì, đóng cửa, lặng lẽ lui ra.

Trong phòng rất yên ắng, giữa lúc im lặng Mạnh Chu chợt cất tiếng cười thản nhiên, thật lâu sau mới mở miệng: "Tiểu Vũ, chuyện đêm tân hôn muội nói với ta khẳng định là thật sao? Không phải là muội nghe lầm chứ?"

Sắc mặt của Phi Vũ không được tốt lắm, giọng nói có phần gấp gáp: "Sao Nhị tẩu lại nói như thế, loại chuyện này muội sao có thể nghe lầm được?"

Mạnh Chu khẽ cười trấn an: "Muội muội đừng nóng vội, ta chỉ nghĩ không ra, sao hôm nay mẫu thân lại phái người đi bắt Ngân Hạnh? Nếu thực sự là do mẫu thân phái tới..."

Phi Vũ đứng dậy: "Nhị tẩu, thật xin lỗi, muội chợt nghĩ ra muội còn một khúc hát luyện chưa tốt, sự phụ Minh Nhi muốn kiểm tra, muội phải đi luyện đàn trước, ngày khác sẽ đến tìm tỷ tỷ nói chuyện phiếm."

Mạnh Chu không giữ lại mà kêu nàng ta luyện tập cho tốt. Chờ sau khi nàng ta đi liền hơi nhủ mày, sau đó cầm miếng bánh điếm tâm trên bàn cắn từng miếng nhỏ.

Nàng đang suy nghĩ, nếu Tiểu Vũ nói dối, vậy tại sao muội ấy muốn nói dối?

Vào buổi tối, Tần Kha ở trong thư phòng, Lục Phái vừa mới tới nói vụ án tân nương bị ám sát đã có kết quả rồi, mấy người áo đen kia cùng tiết lộ là do một người phụ nữ khoảng ba bốn mươi tuổi cho bọn họ một khoản tiền lớn.

Lúc này Lục Phái không dám đi xuyên qua mái nhà nữa, lần trước mất một khoản tiền lớn khiến cho hắn đau khổ một trận. Hắn cải trang thành tên nô tài đi từ thư phòng ra, đầu cúi xuống rất thấp, bước chân lại vội vã. Không ngờ mới đi được vài bước liền đụng phải một người, là một người phụ nữ!

Hắn ngẩng đầu lên nhìn, trong nháy mắt vẻ mặt từ kinh hoàng đến thoải mái, cuối cùng nén giọng oán hận: "Hù chết lão tử, còn tưởng rằng đụng phải vị tiểu thư nào."

Mạnh Chu kéo hắn sang bên cạnh, xác nhận không có người mới yên tâm hỏi: "Đúng lúc người đến rồi, trong nha môn có tin tức gì sao?"

Lục Phái chỉ chỉ vào thư phòng, một bộ dạng không liên quan: "Người đi hỏi tên tiểu tử Tần Kha kia kìa, hắn lại cảnh cáo ta, nếu ta còn dám gạt hắn giúp người làm mấy chuyện nguy hiểm như thế này, hắn ta sẽ khiến ta nghèo nàn đến nỗi không có quần mặc!"

Nói xong còn cầm giận bắt bình liếc mắt nhìn Mạnh Chu, giống như nàng cũng là đồng phạm, sau đó thờ hờn hờn bước đi, đi rất nhanh, thoáng cái không nhìn thấy bóng dáng đâu.

Mạnh Chu vừa giận vừa cười.

Ngon nết trong thư phòng theo gió khẽ bập bùng, Tần Kha để sách xuống, mặt mang theo nụ cười nhìn qua khe cửa kia nói: "Tới rồi còn trốn trốn tránh tránh làm cái gì?"

Cửa kéo kẹt một tiếng liền bị đẩy ra, đứng ở cửa đúng là vẻ mặt tái nhợt của Ngân Hạnh, nàng ta xiêu vẹo ngã xuống, giọng nói suy yếu: "Nhị công tử, cứu ta." Nói xong mấy chữ này, trên người dường như không còn sức lực, đáng vẻ yếu ớt thực dọa người.

Tần Kha cũng nghe nói chuyện tình trong phủ hôm nay, mặc dù không có ấn tượng gì với Ngân Hạnh nhưng dù sao cũng là nha hoàn trong phòng mình, người hầu chịu nhục ít nhiều chủ tử cũng có chỗ thất lễ. Nghĩ vậy hắn kêu Phương Chính tới, bảo hắn mang Ngân Hạnh xuống dưới rửa mặt một chút. Không ngờ Phương Chính không xuất hiện mà người xuất hiện lại là Mạnh Chu!

Song Mạnh Chu thản nhiên cười rộ lên, nàng ngồi xổm xuống, mặt lộ vẻ thông cảm nhìn Ngân Hạnh, giọng nói dịu dàng: "Khiến người chịu khổ rồi, nghe nói người bị Đại phu nhân nhốt một ngày, hôm nay nhìn trên người người quả thực có không ít vết thương. Ta kêu nha hoàn dẫn người đi rửa mặt, đêm nay nghỉ ngơi cho tốt, lúc khác lại nói tiếp."

Nói xong nàng kêu Lục Yêu tới, sau khi dặn dò một hồi bảo Lục Yêu dẫn thêm người. Chờ Lục Yêu lui ra, cửa thư phòng mạnh mẽ đóng sầm lại, phát ra tiếng động lớn thật kinh người.

Mà bên trong phòng, Mạnh Chu cười dịu dàng với Tần Kha, bước tới kéo cổ áo hắn, dựa cả người mình vào: "Cả buổi tối có mỹ nữ ôm ấp, tương công thật có phúc."

Đều nói nữ nhân ghen một chút lý trí cũng không còn, cuối cùng Tần Kha cũng cảm nhận được. Có chỗ nào ôm ấp chứ, vì tránh nghi ngờ hắn chưa từng tới gần Ngân Hạnh nửa bước, giống như thấy nữ nhân kia ngã xuống hắn cũng định kêu Phương Chính tới. Không phải là để không cho mình một chút cơ hội phạm sai lầm sao?

Tần Kha thừa dịp giữ lại eo nhỏ của Mạnh Chu, hai tay khẽ vuốt ve lưng của nàng, vừa cười vừa nói: "Ý nương tử nói là, có mỹ nữ như nàng ôm ấp, ta chẳng phải là có phúc lớn sao!"

Mạnh Chu ồ một tiếng, đẩy hắn dựa vào trên bàn sách... Giống như là muốn đè hắn ở trên bàn... cái này khiến cho Tần Kha ngạc nhiên lớn, từ bao giờ nương tử trở nên chủ động nhóm lửa như vậy?

Đương nhiên đối với loại thay đổi tốt như lần này, Tần Kha vô cùng cam tâm tình nguyện, hắn giang tay mặc Mạnh Chu đẩy mình ngã ở trên bàn, nhìn nàng cúi xuống ghé vào người mình. Xuyên qua cổ áo, Tần Kha có thể sờ sờ nhìn thấy phong cảnh bộ ngực của nàng, quả nhiên là vô tận, đòi người cũng thật là may mắn!

Bỗng nhiên trên người nhẹ đi, chỉ thấy Mạnh Chu đã sớm lui ra hai bước lớn, khóe miệng còn toát ra nụ cười đắc ý. Nàng giờ tờ giấy trong tay: "Đây là thứ Lục Phái đưa cho chàng, cho ta mượn xem một chút." Lúc nói xong nàng nhanh chóng lướt qua chữ viết trên tờ giấy. Đây là bản sao của khẩu cung trên đó viết lại lời khai của người áo đen.

Nhìn Mạnh Chu đem khẩu cung đặt ở trong ngực mình, sau đó ngoái đầu nhìn Tần Kha cười: "Tương công ban đêm lạnh, sớm đi nghỉ đi, nếu vẫn còn mỹ nữ nửa đêm gõ cửa, tuyệt đối nhớ kỹ không thể mở cửa, bởi vì nửa đêm gõ cửa có lẽ là..."

Nàng còn chưa nói hết cửa thư phòng đã phát ra một tiếng rầm, một trận gió lạnh thổi tới, trong lòng nàng hoảng sợ vội vàng lùi lại một bước lớn, ngã vào trong lòng Tần Kha.

Tần Kha cất tiếng cười, giang hai cánh tay mặc cho Mạnh Chu trón vào trong ngực mình: "À, hóa ra nàng sợ thứ kia nửa đêm gõ cửa."

Ở cửa, Phương Chính ho khan một tiếng, giả bộ bình tĩnh nói: "Nhị thiếu phu nhân, nô tài kiểm tra qua, xung quanh không có gì khác thường." Vừa rồi gặp phải Nhị thiếu phu nhân, nàng nói gần đây thấy thứ kỳ quái, cho nên bảo hắn đi kiểm tra. Phương Chính không thắc mắc, tìm kiếm đào bới xung quanh, ngoài mấy tên hạ nhân tuần tra ban đêm, không hề có những thứ khác. Hắn mở cửa thư phòng, vốn định bẩm báo một tiếng không ngờ lại thấy dáng vẻ thân mật của Nhị thiếu gia và Thiếu phu nhân. Quả nhiên là... Phương Chính đỏ mặt một trận, vốn có ý tốt, hắn bổ sung một câu: "Nô tài đích thân ra ngoài coi chừng, Nhị thiếu phu nhân cứ yên tâm lưu lại đây đêm nay, nô tài cái gì cũng không nghe thấy không nhìn thấy."

Đang nói, cánh cửa cất tiếng đáp lời đóng chặt lại.

Mạnh Chu vô cùng kinh ngạc, quay đầu tỉ mỉ quan sát Tần Kha, không khỏi phát ra tiếng cảm thán: "Quả nhiên là 'Trên không nghiêm dưới tất loạn', coi xem chàng đã hại bao nhiêu người lương thiện chính nghĩa rồi..."

Tần Kha cong môi: "Nếu vậy vì phu nhân phải để cho nàng xem cái gì là trên không nghiêm." Vừa dứt lời, hắn nghiêng người đặt Mạnh Chu ở trên bàn sách, vươn tay đẩy một cái, giấy sách trên bàn lập tức giống như hoa rơi lá tả trên mặt đất.

Mạnh Chu cảm thấy có một bàn tay từ đáy quần mò vào trong tiết khô của mình, bàn tay mát lạnh khiến cho nàng giật mình một cái, chỉ có thể cầu xin tha thứ: "Tương công tốt, lạnh, ta..." Nàng định nói: "Đêm nay ta muốn nghỉ ngơi", nhưng còn chưa có cơ hội nói ra, chẳng biết Tần Kha từ chỗ nào lấy ra tấm da cừu lớn lót vào trên bàn sách, hắn cong môi khẽ cười: "Như vậy lát nữa sẽ không lạnh."

Tấm da cừu đủ lớn, một nửa lót ở dưới thân, nửa còn lại đắp lên trên người hai người. Khí nóng không ngừng cuộn cuộn vây quanh hai người, trong phút chốc bầu không khí làm người ta ngây ngất. Mạnh Chu mở to hai mắt nhìn người đàn ông đang chiến đấu hăng hái trên người mình, trong ánh mắt không biết nên tức giận hay là vui vẻ.

Váy áo trên người không biết đã bị trút ra từ lúc nào, Tần Kha mang theo vẻ mặt đắc ý, khóe môi dán vào mặt của nàng cười khê: "Nàng không cần lo ta không tháo được khuy áo, bởi vì ta đã dặn dò hạ nhân, sau này y phục của nàng chỉ có một loại khuy áo này. Nếu có loại khác thì sẽ bỏ hết đi."

Nhìn nụ cười đắc ý của hắn, Mạnh Chu dờ khóc dờ cười: Người này là cường đạo, là sắc ma, là kẻ trộm tim!

"Kẻ trộm tim" cũng không cho nàng có cơ hội thở dốc, cự vật bên hông hắn giương súng, thu mông thẳng lưng một cái, cự vật quen cửa quen nẻo dò vào bên trong mật huyết, đã tới nhiều lần bởi vậy cự vật rất nhanh tìm được giải đất mềm cảm của Mạnh Chu, ở nơi đó tăng thêm sức đựng một cái, quả nhiên mật ngọt chảy róc rách như dòng suối nhỏ, kèm theo đó là một tiếng rên rỉ khe khẽ.

Lưng đặt trên tấm da cừu, bàn dường như cũng mềm mại hơn, theo luật động của thân thể Tần Kha, chiếc bàn rắn chắc cũng không tránh được phát ra tiếng kêu kêu kệt, hòa cùng tiếng người, giống như một khúc nhạc điên đảo thần hồn, dẫn hai người rơi vào một hồi quần quít vô tận.

Hai chân Mạnh Chu bao lấy thân thể Tần Kha, cổ sức đứng dậy muốn nghênh hợp mỗi lần chiến đấu của hắn. Hai tay nắm thành quả đấm đặt trên lưng

Tần Kha, bởi vì như vậy nàng mới không ở trong lúc vô ý làm thương lưng của Tần Kha.

Trên người nàng cuộn cuộn chảy ra một cảm xúc kích thích run rẩy, giống như luồng nhiệt từ trên đỉnh đầu đổ xuống, mỗi một tác da thịt đều căng ra, hơi thở nam tính đến từ trên người Tần Kha thâm nhập vào từng tác da thịt.

Cơ thể của hắn gắt gao vây chặt nàng, cùng nàng tan vào nhau... loại cảm giác này giống như ngọn lửa bùng lên thiêu đốt cả đêm thu!

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Ngày thứ ba tân hôn là ngày lại mặt, tân nương và phu quân cùng nhau về nhà mẹ để thăm hỏi. Sau khi cúi lạy trưởng bối, Tần Kha uống trà chơi cờ cùng nhạc phụ.

Mạnh lão gia làm chủ sự ở phủ Tông Nhân, thường ngày không có nhiều con cháu trong dòng tộc phạm sai lầm khiến ông phải bận rộn, bởi vậy ông có không ít ngày nhàn rỗi. Lúc rảnh rỗi Mạnh lão gia thích chơi cờ, trải qua nhiều năm tài đánh cờ đương nhiên không cần phải nói là có rất ít đối thủ.

Chỉ thấy trên bàn cờ Mạnh lão gia từng bước áp sát còn Tần Kha liên tục phòng thủ.

Mạnh Chu ở bên cạnh xem một hồi, quay sang phụ thân xin khoan dung, nói: "Phụ thân, dù sao người cũng nên hạ thủ lưu tình, đừng ra tay quá độc ác." Nói xong nàng và Tần Kha cùng liếc mắt khẽ gật đầu, ý bảo hắn tiếp tục.

Mạnh lão gia nghe những lời này không khỏi mở cờ trong bụng, ngoài miệng nói: "Quả thật là nữ nhi đã gả ra ngoài như bát nước hắt đi, hôm nay Chu nhi cũng chỉ lo lắng cho phu quân."

Tần Kha cung kính làm động tác vái chào: "Tài đánh cờ của nhạc phụ thật tinh thông khiến con rất bội phục."

Nghe một câu ta một câu như vậy khiến cho Mạnh lão gia hết sức vui vẻ, chiêu thức cũng từ từ thu lại, khí thế dịu đi rất nhiều.

Bọn hạ nhân vội vàng thêm trà và điểm tâm, Mạnh Chu thấy thời gian không còn sớm nữa liền lui xuống nói là đi thăm Nhị tiểu thư.

Lục Yêu xắn tay áo đi theo bên cạnh Mạnh Chu giống như là muốn tìm người đánh nhau. Mạnh Chu nhìn thấy không khỏi buồn cười: "Cô nương dịu dàng động lòng người Lục Yêu mau trở lại, để cho người ta nhìn thấy dáng vẻ của em bây giờ còn tưởng rằng em bị Hắc Bạch Vô Thường nhập vào người!"

Phương Chính cũng đi theo ra ngoài, hắn nghe nói như vậy liền buồn cười nói: "Hắc Bạch Vô Thường thế nào vậy?"

Lục Yêu bị hai người pha trò, đôi mày thanh tú của nàng ta cau lại, mặt đỏ bừng liếc mắt trừng Phương Chính: "Tiểu thư nói thì thôi, huynh cũng nói theo làm gì!"

Phương Chính ngây ngốc vò đầu, vốn dĩ hắn cũng không phải loại người miệng lưỡi trơn tru gì, hôm nay bị nữ nhân nói càng không mở miệng được.

Nhìn dáng vẻ của hai người này, Mạnh Chu hiểu ý khẽ cười. Nàng ra vẻ như thuận miệng nói một câu: "Lục Yêu, em tới phòng ta xem thế nào, thu dọn những vật dụng thường dùng hàng ngày mang về, có lẽ đồ đạc không ít, Phương Chính cùng đi với em, lát nữa thu dọn xong nhớ để ở trên xe ngựa, ta chờ hai người ở đình nhỏ bên kia."

Lục Yêu vừa nghe thấy vậy vội vàng nói: "Tiểu thư, một mình em đi là được rồi, đồ còn lại cũng không nhiều, để cho khúc gỗ này đi theo bên cạnh tiểu thư đi." Dù sao nàng ta đã đi theo tiểu thư lâu như vậy, trong lòng biết tiểu thư chỉ muốn tách khỏi hai người bọn họ để đi gặp Nhị tiểu thư. Nhưng nhớ tới những chuyện Nhị tiểu thư đã từng làm, Lục Yêu lập tức rét run, nàng ta cũng không thể để cho tiểu thư đơn độc dấn thân vào nguy hiểm.

Thấy tiểu thư không phản đối, Lục Yêu mới chạy tới gian phòng tiểu thư đã từng ở trước kia. Mạnh Chu kêu Phương Chính đứng ở ngoài cửa, còn mình bước vào khuê phòng của Tương Quân.

Kể từ sự kiện ngày đó Tương Quân suốt ngày công chính không ra công phụ cũng không bước. Cũng từng có đại phu đến xem nhưng tâm trạng nàng ta vô cùng kích động đuổi đại phu ra ngoài. Ngay cả các trưởng bối cũng không muốn gặp, chỉ có Nhị phu nhân mỗi ngày mang com nước đi vào, trò chuyện cùng nàng ta.

Mở cửa, Mạnh Chu chậm rãi bước qua cánh cửa. Ánh mắt nàng quét một vòng trong phòng, phát hiện ra nữ nhân nằm ở ghế quý phi, tóc tai rối bù, sắc

mặt tái nhợt, thân hình gầy gò. Bởi vì nghe thấy tiếng động, nàng ta chợt mở mắt để phòng nhìn chăm chăm cánh cửa. Khi thấy rõ là Mạnh Chu, nàng ta đột nhiên đứng dậy, ghé quý phi cũng bởi vì nàng ta cử động mạnh mà không ngừng lay động.

"Đợi người mấy canh giờ, cuối cùng cũng chờ được người." Giọng nói của Trương Quân giống như là đi từ trong hầm băng ra, không hề có độ ấm, lạnh đến mức đáng sợ.

Mạnh Chu cười khê: "Ta còn tưởng rằng muội sợ ta tới đây chứ."

"Sợ?" Trương Quân tăng cao giọng nói, mày phượng quét ngang: "Người cảm thấy ta sẽ sợ người sao? Thực là buồn cười."

Mạnh Chu cũng không giận, giọng nói càng thêm êm dịu: "Coi trí nhớ của ta nè, hôm nay đến chính là muốn cho muội xem hai món khác." Nàng nâng tay tìm kiếm ở bên sườn một cái thì nghe thấy Trương Quân đề phòng kêu lên: "Dừng tay, người muốn làm gì?"

Mạnh Chu che miệng khê nở nụ cười: "Muội còn nói không sợ ta, chẳng qua là muốn cho muội xem hai món khác, coi muội bị hù thành cái gì kia. Trương Quân mà ta biết đâu có nhát gan như chuột vậy?"

Trương Quân nắm chặt tay, hung hăng nhìn chăm chăm nàng, hận không thể xé rách gương mặt đỏ của nàng. Đáng tiếc nàng ta biết hôm nay không thể gây khó dễ cho nàng, đành phải để xuống muôn vàn ngọn lửa giận trong lòng, lạnh lùng nói: "It nói nhầm đi, có vật gì thì người mau lấy ra, nếu để cho ta phát hiện người ở đây giờ thủ đoạn đùa giỡn gì, ta nhất định chém người nghìn vạn nhất đao, chết không toàn thây."

Trong lúc nàng ta nói, Mạnh Chu đã lấy hai món kia cầm vào lòng bàn tay, một món là bản sao khẩu cung, món khác là thanh dao ngắn kia. Nàng giơ khẩu cung lên, nét mặt vui vẻ dịu dàng: "Ngày đó ta thành thân đột nhiên xuất hiện mấy người áo đen rất dọa người. Đáng tiếc tài nghệ của bọn họ không tinh thông, bị người bắt được. Sau khi nha môn hỏi cung đã nhận tội, nói là một vị phu nhân của quan lão gia sai khiến bọn họ..."

Con thịnh nộ của Trương Quân xông tới: "Người nói vậy, bọn họ vốn không thể nào biết mẫu thân của ta!"

Mạnh Chu vò khẩu cung thành một cục, ném tới, nụ cười nhợt nhạt: "Ồ, hóa ra là Nhị nương tôn quý, ta nói ta đoán thế nào cũng không ra nữ nhân ba bốn mươi tuổi này rốt cuộc là ai, hóa ra là người bên cạnh..."

Trương Quân nhìn thoáng qua lời khai, mặt bỗng nhiên xám xịt như tro tàn: Bị gạt, trong lời khai làm gì có phu nhân nào. Nàng ta ngẩng đầu nhìn chăm chăm Mạnh Chu hừ lạnh: "Người càng ngày càng lợi hại, lừa gạt thâm độc, mọi thứ đều chỉ là may mắn." Tầm mắt của nàng ta rơi vào trên thanh dao ngắn kia, ánh mắt sắc bén: "Sao nào, muốn mạng của ta ư?"

Mạnh Chu cầm thanh dao ngắn ở trong tay ách chừng: "Thanh dao ngắn này là của một nữ nhân tên là Ngân Hạnh cho ta, nàng ta còn nói với ta một việc. Ta nghe xong cảm thấy khó tin, Trương Quân, muội nói xem ta có nên tin nàng ta không?"

Trương Quân quay về ghé quý phi nằm xuống, nhắm mắt lại giống như không muốn nhìn thấy người trong phòng mình, giọng nói của nàng ta tăng cao âm điệu đầy chán ghét: "Đi ra ngoài, người đi ra ngoài cho ta."

Lời vừa mới thốt ra, chợt nghe thấy có giọng đàn ông ở bên ngoài hỏi: "Nhị thiếu phu nhân, người không sao chứ?"

Trương Quân mặt cười nhạt: "Còn tưởng rằng người thật lợi hại, hóa ra chỉ là vì có người hậu thuẫn mới tăng thêm khí thế? Buồn cười, thật đáng thương."

Mạnh Chu cất giọng nói với người bên ngoài: "Không có việc gì, vừa rồi nhìn thấy một con chuột chạy tới làm cho ta và Nhị muội sợ hãi." Nói xong nàng quay đầu lại, ủy khuất nói: "Theo lời Nhị muội, nếu ta không dám một mình tới tìm muội, lo sợ muội ở đây rút ra một thanh kiếm hoặc là vũ khí gì đó. Ta là người nhát gan nhất định phải sợ đến nỗi hồn phi phách tán. Ta cũng không nhỏ mọn giống như muội, suýt chút nữa mắc thêm lỗi trầm trọng."

Nói xong nàng để thanh dao ngắn lên trên bàn: "Vậy phần lời khai kia nên xử trí như thế nào là dựa cả vào muội. Muốn người khác không biết, cảnh cáo muội và Nhị nương, đừng làm những chuyện vô dụng như thế nữa, nha môn không phải chỉ ăn không ngồi rồi, Mạnh lão gia của nhà chúng ta cũng sẽ không nghe xằng nghe bậy nữa... Thay vì tốn thời gian với ta, không bằng ngắm lại kết cục sau này, kỳ tuyển tú sang năm chỉ còn cách vài tháng, nếu muội vẫn còn tinh thần sa sút như vậy, cuối cùng người thua thiệt chỉ là muội."

Trước khi Mạnh Chu ra ngoài, Trương Quân cất tiếng, trong giọng nói còn mang theo nhiều nghi ngờ và coi thường: "Người nói với ta những lời này là có mục đích gì?"

Mạnh Chu quay đầu lại, cười bình thản: "Ta đương nhiên là không yên tâm."

Sau khi cùng Tần Kha rời khỏi Mạnh phủ, Tần Kha thấy tâm tình của nàng không được tốt, cho nên nhéo gương mặt của nàng, hỏi: "Nha đầu ngọc, nghĩ gì vậy?"

Mạnh Chu bối rối nhìn hán một cái, vẻ mặt chỉ rầu rĩ nhưng lại khiến cho Tần Kha bị dọa sợ, hán vừa kéo vừa ôm vừa thân thiết hỏi.

Một hồi như vậy Mạnh Chu mới cau mày nói: "Ta đang nghĩ, thời gian còn hơi sớm, chúng ta đi đâu đó ngồi một lát. Nhưng suy nghĩ rất lâu mới phát hiện, ta không hề quen biết quán xá nào gần đây, muốn dẫn chàng đi cũng không nghĩ ra chỗ nào tốt, bởi vậy..."

Nàng còn chưa nói hết, Tần Kha giơ tay cù nàng: "Vốn là hù ta sợ, còn tưởng rằng nàng xảy ra chuyện lớn gì, nàng lại bắt chước cái xấu..."

Mạnh Chu vội vàng né tránh, tiếng cười không dứt.

Tiếng cười trong xe ngựa bay ra bên ngoài, Lục Yên và Phương Chính liếc mắt nhìn nhau, không hiểu sao cũng đỏ mặt.

Vốn hai người dự tính đi dạo quanh khu phố xá náo nhiệt, Tần Kha nói có chỗ có đồ ăn vặt ngon. Nghe nhắc tới ăn Mạnh Chu lập tức đồng ý, đồng thời còn biểu hiện tình cảm vô cùng mãnh liệt. Nhưng nửa đường vừa vặn gặp phải hạ nhân của phủ Đại Hoàng tử, người nọ thờ hồng học nói còn cả lăm truyền đạt lời mời chân thành của Đại Hoàng tử.

Đại Hoàng tử và Đại Hoàng tử phi coi như là bà mối của hai phu thê nhà hần, hôm nay bà mối tự mình mời sao có thể không đi được chứ?

Lúc hai người đến phủ Đại Hoàng tử đã có hạ nhân đứng đón ở bên ngoài từ lâu, vừa thấy bọn họ liền ân cần dẫn đường. Dù sao cũng là phu đệ của Hoàng tử, tất cả cảnh trí càng thêm xa hoa tôn quý.

Cửa nhuộm son son thiếp vàng, cửa son lần lượt bày ra, ngọn đèn sáng như ban ngày, khí thế cao quý ngút trời.

Đi tới phòng khách chính, nhà hoàn mặc y phục màu hồng nối đuôi nhau mà vào, vui vẻ uyển chuyển bưng tới trái cây tươi mới, nho Tây Vực và dưa Tân Cương rất tươi chóc mắt người, đây chính là đồ hiếm, Hoàng Hậu trong cung chưa chắc đã có được, trên phố càng không thấy bóng dáng.

Tần Kha và Mạnh Chu đợi một hồi thì nghe thấy tiếng cười sang sảng truyền tới của Đại Hoàng tử: "Ồ, lại có vật thần kỳ như thế, Bồn Hoàng tử quả nhiên được mở mang kiến thức..."

Nghe lời của hần, hình như bên cạnh còn có người đồng hành, Tần Kha và Mạnh Chu cùng nhìn về phía cửa, nghe thấy tiếng bước chân tới gần, trong lòng suy đoán xem người bên cạnh Đại Hoàng tử là ai.

Đại Hoàng tử đầu đội mũ vàng, trên người mặc triều phục được cống nạp, dẫn bước đi đầu vào trong phòng khách, theo sau mà một người mặc trang phục vương tộc Từ La Lan, chân mang một đôi giày sòng, bên hông còn đeo một viên ngọc bội hình trăng tròn, trên đó có khắc văn tự của Tây Vực.

Mạnh Chu không tự chủ được liếc mắt nhìn Tần Kha, ánh mắt như muốn hỏi: Sao lại là hần?

Tần Kha vỗ nhẹ lên mu bàn tay của nàng một cái, khẽ cười. Hần kéo Mạnh Chu tới hành lễ với Đại Hoàng tử, đối với người bên cạnh Đại Hoàng tử lại làm như không nhìn thấy.

Đại Hoàng tử cười hào phóng: "Đều là người quen, không cần đa lễ. Ta đến giới thiệu, vị này chính là Lục Vương tử của Tây Vực, Tắc Khắc Tư, nhưng hần là một vị dũng sĩ hiếm có, đặc biệt đến đây kết giao luận võ với ta." Nói rồi hần lại chuyển sang Tắc Khắc Tư nói: "Hai vị đây chính là Nhị công tử của Tân phủ mà ta đã đề cập với ngươi và Đại tiểu thư của Mạnh phủ, nhưng bọn họ đã thành một đôi giai thoại của kinh thành."

Tắc Khắc Tư mỉm cười liếc nhìn Tần Kha: "Nếu nói 'Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu', Tắc Khắc Tư cũng hi vọng có thể giống như Nhị công tử tìm được một nữ tử ngưỡng mộ trong lòng. Đúng rồi Đại Hoàng tử, sau này so tài tỷ võ, ta có một yêu cầu quá đáng, mong ngài thành toàn cho."

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Kinh Giao là một vùng thảo nguyên bao la rộng lớn, mặc dù không thể sánh với cảnh tượng bao la hùng vĩ của những sa mạc lớn ở Tây Vực nhưng cũng đủ khiến con người cảm thấy thật phóng khoáng. Nơi này là ngoại ô, quan phủ sẽ ít phải người tới đây, vì vậy có không ít người không rõ thân phận lại lách ngủ lại nơi này, đơn giản chỉ cần dựng một cái lều là có thể qua đêm. Đôi khi cũng sẽ có những người tập võ tới đây tỷ thí võ nghệ. Quan phủ cũng mặc kệ, nơi này rộng lớn, dần dần nơi này trở thành địa điểm lý tưởng để đấu võ và săn bắn. Ban ngày có lẽ còn chưa náo nhiệt nhưng trời vừa tối, đốt lửa lên, không ngừng hát ca, không ngừng đánh võ, liên tiếp ủng hộ, tuyệt đối là một nơi có 'cuộc sống sáng khoáng'.

Nơi mà Tắc Khắc Tư nhắc tới với Đại Hoàng tử chính là chỗ này. Nghe nói hần còn an bài không ít tiết mục tạo hứng thú, nhất định sẽ khiến cho bọn người Đại Hoàng tử xem một lần cho thỏa, dĩ nhiên cũng bao gồm cả Mạnh Chu và Tần Kha.

Mạnh Chu ngồi cùng một xe ngựa với Đại Hoàng tử phi, mà mấy người đàn ông Tần Kha giục ngựa đi về phía trước. Vốn dĩ Đại Hoàng tử an bài Tần Kha cũng ngồi xe ngựa nhưng Tắc Khắc Tư không đồng ý. Hần ném dây cương trong tay cho Tần Kha, cười nói: "Nam nhi phải ở trên lưng ngựa chinh phục thiên hạ. Sức khỏe Nhị công tử không tốt cũng là do cả ngày ngồi trong phòng không được ra ngoài nên sinh buồn chán. Hôm nay hiếm khi cơ thể khỏe mạnh, tại sao có thể bỏ qua?"

Đại Hoàng tử thích nhất phong cách hào sảng như vậy, vì vậy lập tức đồng ý với cách nói của Tắc Khắc Tư.

Tần Kha thờ ơ tiếp nhận, nhưng hần lên ngựa không được suôn sẻ, suýt chút nữa đã ngã xuống, cưỡi ngựa cũng không dám để ngựa đi quá nhanh, bởi vì nếu tăng tốc lập tức sẽ thờ hồn hển. Hần chỉ có thể cho ngựa đi chậm rãi phía sau mấy người Đại Hoàng tử.

Cũng coi như Tắc Khắc Tư trưng nghĩa, hần mời Đại Hoàng tử đi trước, còn mình là người khởi xướng nhưng lại giảm tốc độ đi từ từ với Tần Kha ở phía sau.

Người của Đại Hoàng tử đều đi theo Hoàng tử về phía trước, lúc này Tắc Khắc Tư mới nhỏ giọng cười: “Biểu ca, thế này gọi là gì nhỉ? Đúng rồi, là nghĩa khí!”

Tần Kha kéo dây cương không để ý tới lời hần nói, về mặt lạnh lùng nhìn cảnh vật xung quanh. Càng đi ra khỏi Kinh Giao càng cảm nhận được cảm xúc ‘Đồng hoang phơi xương trắng – Nghìn dặm vắng tiếng chim’, quang cảnh hoang tàn vắng vẻ, thê lương như thể thực sự không sánh bằng kinh đô phồn hoa. Xung quanh không thiếu người dân chạy nạn, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào đoàn xe ngựa áo gấm đang di chuyển này, như vừa khát vọng như vừa căm hận.

Tắc Khắc Tư nhìn theo ánh mắt hần, không thể không hừ lạnh: “Bất luận là Thiên triều hay Tây Vực đều như nhau, người làm quan có cơm cá thịt để ăn, hát ca suốt ngày đêm, căn bản trong mắt không hề xuất hiện những người áo rách quần manh, bụng ăn không no.”

Nghe thấy hần nói một câu oán hận như vậy, Tần Kha chỉ cười thờ ơ, về mặt không hề vui thích: “Tình trạng sau này có lẽ còn không bằng hôm nay, lập tức phải biết quý trọng thôi.” Hần trùng sinh, dĩ nhiên cũng đã chứng kiến tình hình mười mấy năm sau. Khi đó do cuộc chiến giữa các Hoàng tử, kinh thành rung chuyển, loạn trong giặc ngoài càng thêm nghiêm trọng, số dân chạy nạn còn nhiều gấp mười gấp trăm lần số dân lần này...

Tắc Khắc Tư nhìn về phía chân trời, ánh mắt kiên định: “Vi vậy cần phải thay đổi, xóa bỏ những thứ lạc hậu, mở ra một thế giới mới tươi sáng cho con người.” Giọng không lớn lại có cảm giác lay động lòng người.

Tần Kha nhìn hần một cái, không nói gì tiếp. Biết được kết cục sau này cũng khiến hần tự cảm thấy khổ sở. Bởi vì hần không biết không biết nhiều chuyện có xảy ra giống như trước đây hay không. Hần cũng không biết giờ phút này nếu dễ dàng vạch trần thiên cơ có gây ra một trận tai nạn khác hay không? Vì vậy hần chỉ có thể che giấu chuyện mình trùng sinh.

Tắc Khắc Tư không vội thuyết phục biểu ca, lần này hần dính vào nguy hiểm chắc chắn đã có tính toán trước. Hần tin tưởng sau này biểu ca nhất định sẽ hiểu và ủng hộ hần. Hần khôi phục lại dáng vẻ cười đùa lúc này, nhún mày, cười không đứng đắn: “Biểu ca, tối nay sẽ có giai nhân làm bạn, nếu biểu tâu không ngại nói chung huynh có thể dẫn một người về làm tiểu thiếp, bảo đảm hết sức quyến rũ giúp huynh gia tăng cảm giác.”

Tần Kha cau mày, giờ roi quất mạnh vào mông ngựa, tuấn mã lập tức tăng tốc, chân sau hất tung bụi đất khiến Tắc Khắc Tư cả miệng đầy cát.

...

Phòng của Nhị tiểu thư Mạnh phủ, Trương Quân nhìn chăm chăm con dao nhỏ trên bàn, nàng ta nắm tay thành quyền thật chặt, không khỏi cười lạnh: “Để người đoán được là ta thì thế nào, cuối cùng người cũng không đoán được sau lưng ta lại có người nào.” Nói xong đứng dậy thay một chiếc quần dài màu hồng nhạt uyển chuyển, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo lông nhẹ bình thường che kín cảnh xuân thật đẹp bên trong. Nàng ta lên tiếng gọi Bích Đào đi vào, phân phó nàng ta thay mình chờ ở chỗ này, còn mình thì đi ra ngoài bằng cửa phụ.

Thời gian này nàng ta mượn tiếng điên vui ở trong phòng, ngoài mẫu thân thì không gặp người khác. Cũng vì vậy mà nàng ta dễ dàng ra ngoài làm việc, nếu không như thế, sao nàng ta có thể ở chung với Tam Hoàng tử mỗi ngày?

Giống như thường ngày, dựa vào Tam Hoàng tử gắng sức tiến vào phủ Tam Hoàng tử. Sau khi vào phòng ngủ nàng ta cởi chiếc áo lông nhẹ bên ngoài, ngửa người nằm ở trên giường, mái tóc tán loạn trên nệm gấm. Dưới tầng lụa mỏng là da thịt trắng nõn mềm mại như ẩn như hiện, hương thơm hài hòa để chịu thật khiến làm cho lòng người lay động, khó có thể kiềm chế.

Một lúc lâu sau Tam Hoàng tử nhận được tin do tên sai vặt chuyển tới, nhìn cô nương cách mấy lớp màn không khỏi cười khê: “Ngày hôm nay không phải là ngày thứ ba lại mặt sao, sao nàng còn tới đây?”

Trương Quân chống một tay lên, sắc mặt mơ hồ: “Là ngày lại mặt của tỷ ấy, có liên quan gì đến thiếp? Chỉ là nhìn thấy tỷ ấy, Trương Quân cũng cảm thấy muốn lập gia thất, Tam Hoàng tử nghĩ thế nào?”

Nghe thấy ý tứ trong lời nàng ta, Tam Hoàng tử chỉ nhướn mày cười, vén màn lên, rất nhanh đi tới bên cạnh giường. Hần từ từ ngồi xuống, tay phải nắm lấy tay Trương Quân, cười nói: “Thành thân có sung sướng giống chúng ta hôm nay không?” Nói xong hần cúi người xuống.

Tam Hoàng tử ‘kết duyên’ với Trương Quân còn phải cảm tạ Mạnh Chu. Ngày đó nàng âm thầm giờ thủ đoạn như vậy, vừa tạo cơ hội cho Trương Quân thân cận với Tam Hoàng tử, đồng thời Tam Hoàng tử cũng âm thầm lấy được lệnh thông hành thông qua Trương Quân, sau khi hai người phối hợp diễn xuất vẫn tiếp tục kín đáo qua lại. Tam Hoàng tử hiểu, một nữ nhi đã gả ra ngoài sao có thể sánh bằng nữ nhi ở Mạnh phủ vẫn đang còn giá trị lợi dụng. Mà Trương Quân sau khi bị Nhị Hoàng tử cự tuyệt vẫn còn tồn tại hy vọng, chính là Tam Hoàng tử.

Hai người ăn nhip với nhau.

Đáng tiếc Trương Quân muốn gả vào phủ Tam Hoàng tử cũng không phải là chuyện dễ dàng. Mấy lần nàng ta thử lên tiếng dò xét đều bị Tam Hoàng tử ngắt lời giống hôm nay.

Nằm ở trên giường, mềm mại hòa vào trong bể tình của Tam Hoàng tử, Trương Quân dần say mê trong đó, cùng hòa chung một khúc điền loan đảo phượng. Bên trong phòng truyền ra tiếng giường tre kéo kẹt nâng lên hạ xuống tạo ra một khúc cao trào.

Bên ngoài có tên sai vật lên tiếng mời Tam Hoàng tử ra ngoài, nói đoàn người của Đại Hoàng tử đã đi về hướng Kinh Giao. Tam Hoàng tử lập tức vào nhà thay quần áo.

Trương Quân còn đang nằm trên giường giang hai cánh tay xinh đẹp cuốn lấy Tam Hoàng tử, hơi thở thơm mát: “Người muốn đi ra ngoài gặp người khác sao? Vẫn gặp Nhị công tử Tần phủ và tỷ tỷ thiếp sao?”

Tam Hoàng tử nhếch lông mày lên, mặt tỏ vẻ nghi vấn.

Chỉ thấy Trương Quân tháo chuỗi vòng tay bằng san hô màu hồng, đặt vào bên hông Tam Hoàng tử, sắp xếp thích hợp mới nói: “Phiền người tặng cái này cho tỷ tỷ thiếp làm quà tặng.”

Tam Hoàng tử muốn lấy ra xem một chút lại bị Trương Quân lấy tay đè lại, chỉ thấy nàng ta lắc đầu: “Là thiếp nhờ mẫu thân khó khăn lắm mới tìm được, từng viên đều được lấy từ tận sau Đông Hải, hết sức trân quý. Người cần phải để tỷ tỷ thiếp đeo vào.”

Tam Hoàng tử đưa tay nâng cằm nàng ta lên, bất đắc dĩ nói: “Nha đầu nàng thật không đang hoàng. Được rồi nàng nằm xuống nghỉ ngơi một lát, sau khi uống xong chén thuốc sẽ bảo người tiễn nàng về. Đi đường cẩn thận.” Hắn hôn nàng ta một cái rồi mới rời khỏi.

Một mình nằm trên giường, sắc mặt Trương Quân lạnh dần. Hôm nay nàng ta có gì khác với kỹ nữ? Quả nhiên là hạ thấp! Nàng ta im lặng thờ dài. Lần đầu tiên trong Tầng thư các dưới tác dụng của hương liệu nàng ta đã quan hệ với Tam Hoàng tử, sau đó trước lạ sau quen, chỉ hơn một tháng qua lại nàng ta đã biết làm sao có thể lấy lòng Tam Hoàng tử ở trên giường.

Phải nói rằng khả năng học tập của mình thật kinh người, hay bản chất đã hạ tiện?

Trương Quân cũng không để ý lắm nở nụ cười.

Sau khi Tam Hoàng tử ra khỏi cửa không bao lâu, có nha hoàn bưng một chén thuốc ô mai nóng đi đến trước cửa, đứng ngoài gọi: “Tiểu thư, uống thuốc thôi.”

Đây là lệ thường, mỗi lần Trương Quân triển miên với Tam Hoàng tử sẽ có nha hoàn đưa nước thuốc đến. Nghe nói bên trong này có cây nghệ tây và một số dược liệu khác, cho dù có mang thai cũng không thể giữ được bào thai trong bụng, dùng để ngăn ngừa chuyện mang thai xảy ra.

Trương Quân không tỏ vẻ gì uống vào, mùi vị rất khó uống, khó sờ trong lòng. Nhưng nàng ta như nhớ ra một câu nói “Ném trái trong kho đau mới có thể trưởng thành”, cuối cùng sẽ có một ngày nàng ta đứng lên ở vị trí không có người nào sánh bằng!

...

Trên thảo nguyên Kinh Giao, giờ này tiếng cổ vũ vang vọng phía chân trời. Chỉ thấy một đám người quây thành một vòng, có hai dũng sĩ đang vật lộn với nhau bên trong vòng vây. Hai người đều để trần thân trên, thân dưới có quần khổ. Da thịt với cơ bắp săn chắc khiến những cô nương ở đây phải đỏ mặt, vội vàng quay đầu tán gẫu.

Đại Hoàng tử và Tắc Khắc Tư ngồi ở ghế trên, phía sau ba bốn bước cách chỗ hai người là chiếc lều vải cao.

Tắc Khắc Tư hét lớn về phía trận kia: “Bỏ đi, làm những động tác khoa chân múa tay như vậy làm gì, phải thể hiện khí phách đàn ông Tây Vực!”

Đại Hoàng tử cũng hăng hái, hừ nói: “Chúng ta tới xem rốt cuộc là tráng sĩ triều ta với dũng sĩ Tây Vực ai dũng mãnh hơn. Chẳng qua nhìn tình hình bây giờ, có vẻ như dũng sĩ Tây Vực không được... Lục Vương tử cảm thấy thế nào?”

Hai người bàn đi bàn về đều cực kỳ hăng hái, thật giống như ở chỗ này chỉ có hai người bọn họ, không chịu nhường nhịn bất kì ai.

Mạnh Chu ngồi bên cạnh Tần Kha, nhìn sắc trời càng ngày càng tối, nàng ghé vào lỗ tai hắn nói: “Khi nào chúng ta về phủ?”

Tần Kha kéo tay nàng đặt ở trong ngực mình, thời tiết ban đêm đã trở lạnh, mặc dù đã cho người lấy thêm áo choàng cho nương tử nhưng bàn tay nàng vẫn còn lạnh lẽo. Hắn dùng sức chà xát hai cái, nở nụ cười nhẹ nhàng nói: “Đại Hoàng tử đã phái người đến Tần phủ, xem ra chúng ta phải ở chỗ này một đêm. Còn nữa đường ban đêm cực kỳ nguy hiểm, chúng ta tự ý bỏ về cũng không phải là hành động sáng suốt.”

Mạnh Chu gật đầu nhưng vẫn còn khá lo lắng: “Một mí mắt ta cứ nhấp nháy suốt, lo lắng có chuyện gì xảy ra.”

Vừa dứt lời, đồng lửa bên cạnh đột nhiên có tiếng nổ nhỏ.

Trong đầu chợt hiện ra cảnh tượng trong cung ngày đó, Mạnh Chu bất chấp tất cả xô ngã Tần Kha, dùng cả người mình bảo vệ trước người hắn. Hành động đột ngột khiến mọi người giật mình.

Tần Kha ngửa mặt nằm trên mặt đất, nhìn nàng, trong mắt có nụ cười mơ hồ.

Trong chốc lát mọi người đều cười, trong đó đặc biệt là tiếng của Tắc Khắc Tư là lớn nhất. Hắn ôm bụng cười lăn lộn: “Mạnh tiểu thư thật sự nóng lòng

bảo vệ trượng phu, người ta chỉ cho thêm chất dẫn cháy thôi. Nàng...”

Mạnh Chu quay đầu nhìn lại, nàng không nhìn thấy được những gì ở trong bóng tối, nhưng nếu chăm chú nhìn kỹ vẫn phát hiện ra có người đang mang theo một thùng nhỏ, trong thùng là chất dẫn cháy sao?

Nhất thời nàng bò dậy từ trên người Tần Kha, nhìn Tần Kha cười rạo rờ giống những người ở đây, giờ này hận không thể đào được một cái hang để chui vào.

Tần Kha đứng dậy, nắm lấy bả vai Mạnh Chu.

Đại Hoàng tử phi nhìn đáng về hai người này, không thể không nhìn lại Đại Hoàng tử nhưng ánh mắt hắn vẫn không đặt ở trên người mình. Một lúc lâu sau tinh thần chán nản: Phu quân mình là Hoàng tử tôn quý, đồng thời cũng có tư tưởng cao lớn, sao có thể đặt trọn trái tim vào phụ nữ. Huống chi trong phủ còn có tiểu thiếp.

Trong bóng tối, nàng khẽ thở dài.

Chợt trận tử vũ xuất hiện tình huống biến chuyển. Dừng sĩ Tây Vực đột nhiên có lực dùng sức nâng tráng sĩ Thiên triều lên, sau đó ném xuống thật mạnh, trong nháy mắt có lẽ sẽ rơi xuống trên mặt đất...

Bỗng nghe thấy có tiếng cười trong trẻo vang lên: “Quả nhiên là đại ca lợi hại, có thể tìm được nơi thú vị như vậy.”

Có hai bóng người đi tới từ đằng xa, người đi vội vàng gấp rút chính là Tử Hoàng tử thích tham gia náo nhiệt, mà bên cạnh hắn chính là Tam Hoàng tử bước chân trầm ổn.

Bạn đang đọc truyện *Xì, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Tử Hoàng tử bước một bước dài lên làm mất quý với dừng sĩ Tây Vực. Dừng sĩ này đột nhiên thấy hắn ra chiều như vậy, tay cũng buông lỏng ra, thế mà đối phu ra tay thật gọn trảy chân té ngã. Mấy thương nhân người Hán vỗ tay, tiếng hoan hô trong phút chốc hết sức náo nhiệt.

Mà Tử Hoàng tử vừa gây chuyện còn vỗ vỗ bả vai dừng sĩ bị ném ngã xuống đất, vẻ mặt vô hại nói: “Lần sau tiếp tục cố gắng.” Thật giống như mọi chuyện đều không quan hệ gì tới hắn.

Đại Hoàng tử đứng thẳng dậy, hắng giọng cười to: “Tam đệ, Tử đệ, tin tức của hai người thật nhanh, đã tìm được nơi này rồi.”

Tử Hoàng tử vừa nghe, nhún mày cười: “Đại ca, người thật không phúc hậu, biết đệ thích náo nhiệt nhất, vậy sao không tìm đệ tới đây? Nếu không phải vì Hoàng... đại nương bị bệnh, Ninh tỷ tỷ nhất định cũng muốn đi theo tới.” Vốn dĩ là hắn muốn nói “Hoàng hậu nương nương”, đáng tiếc ở ngoài cung vẫn kiêng dè kiểu xưng hô này.

Đại Hoàng tử chau mày: “Đại nương bị bệnh thế nào? Nghiêm trọng không? Sao đệ không ở trong đó tận hiếu còn chạy ra đây rồi?”

Đại Hoàng tử, Tam Hoàng tử đã trưởng thành, dĩ nhiên sẽ có mấy phủ đệ ở ngoài cung. Trong khi đó Tử Hoàng tử còn nhỏ vẫn ở trong cung, được ra ngoài không phải là một chuyện dễ dàng.

Giọng điệu Tam Hoàng tử bình tĩnh: “Hôm nay phụ thân ra tấu chương tuyên bố ra ngoài tìm các huynh trưởng bản luận.”

Về mặt Đại Hoàng tử tối sầm lại, trong lòng cảm giận bất bình: không phải là Phụ Hoàng ra tấu chương bảo tìm mình chứ? Chẳng lẽ cho rằng mình tài hèn học ít nên mới cố ý xem nhẹ?

Mặc dù trong lòng suy nghĩ như vậy nhưng ngoài mặt hắn cũng chỉ có thể cười cho qua.

Ánh mắt Tam Hoàng tử sắc bén dừng lại trên người Tắc Khắc Tư, trong đôi mắt bình tĩnh có gọn sóng, cười hỏi: “Không biết vị này là ai?”

Không đợi Đại Hoàng tử giới thiệu, Tắc Khắc Tư đứng lên nhấn tay lên ngực phẫn trước ngực, khom người tự nhiên: “Tại hạ Tắc Khắc Tư, đến từ Tây Vực, người ta gọi là lão Lục.”

Cách ăn mặc này, mà ‘người ta gọi là lão Lục’ ở Tây Vực cũng chỉ có Lục Vương tử Tây Vực. Tam Hoàng tử nhất thời sáng tỏ, vậy mà trong lòng vẫn rất bình tĩnh: Lục Vương tử đến từ khi nào? Sao không hề có chút tin tức nào? Hơn nữa, sau khi người này vào Kinh Thành đều gặp Đại Hoàng tử. Chẳng lẽ giữa hai người có giao dịch gì sao? Chẳng lẽ đại ca và Tây Vực...

Trong lúc nhất thời bật cười thành tiếng, còn là tiếng cười giả trong lòng. Dòng nước ngầm thật sự đã bắt đầu chuyển động.

Quét một vòng qua chỗ này chợt nhìn thấy người quen, vì vậy không ngừng bước đến trước mặt mấy người Tàn Kha. Tiếng cười liên tiếp: “Nghe Ninh tỷ tỷ nói hai người đã thành thân. Thật là chúc mừng. Đáng tiếc hôm nay ta không chuẩn bị quà tặng gì cả, cho nên hỏi Tam ca muốn một vòng tay san hô màu hồng, coi như là mượn hoa tiền Phật.” Nói xong hần lấy ra một hộp giấu trong tay áo giao tận tay Mạnh Chu.

Không đợi Mạnh Chu mở miệng, hần còn bổ sung: “Không cho từ chối!”

Mạnh Chu và Tàn Kha liếc mắt nhìn nhau, chỉ đành phải nhận đồ trước. Chẳng qua nàng liếc nhìn về phía Tam Hoàng tử, luôn cảm thấy khá lo lắng trong lòng.

Mấy người hàn huyên với nhau, chỉ nghe thấy Tắc Khắc Tư cười nói tiết mục tiếp theo còn đặc sắc hơn. Hần vỗ tay, nhanh chóng vang lên tiết tấu phong tình.

Sau đó sân đấu vỡ bống biến thành sân nhảy. Chỉ thấy hơn mười cô nương Tây Vực mặc váy hồ rốn chân không đi vào múa may. Một bên váy được khảm màu đen, bên cạnh còn điểm xuyết một vài chấm vàng sáng có vẻ hết sức chói mắt khi xuất hiện bên đồng lửa. Mà trước ngực họ là mảng da thịt trắng như tuyết, bộ ngực đầy đặn phập phồng theo từng điệu nhảy, nhất thời thu hút không ít ánh mắt đàn ông. Kỳ lạ hơn chính là trên mắt cá chân họ còn đeo một vòng bạc, sau từng bước chân vang lên tiếng chuông tí tách như trân châu rơi vào khay ngọc.

Vũ điệu Tây Vực quả nhiên hết sức sôi nổi không gì cản nổi cũng hết sức quyến rũ.

Những người lúc đầu còn mải mê nói chuyện quên trời đất giờ này cũng không chớp mắt nhìn chăm chăm các cô nương đang nhảy múa, nhìn họ xoay tròn, nhảy ra, nghe tiếng nhạc như tiếng chuông, như say như mê.

Mạnh Chu tiến gần đến người Tàn Kha thổi một hơi, chỉ thấy hần đang nhắm mắt lại, dáng vẻ hưởng thụ cái đẹp trước mắt.

Tàn Kha mở mắt nhìn nàng, nhỏ giọng cười khê: “Đừng lộn xộn.”

Mạnh Chu cười đùa: “Đẹp như thế rất tốt cho thị giác, không phải không nhìn là lãng phí sao?”

Tàn Kha chỉ cười nói: “Ta là gió mây.”

Nghe Tàn Kha nói vậy Mạnh Chu hết sức vui vẻ, nhưng lúc đó nàng cũng nghi ngờ: “Đã là gió mây vì sao còn không dám nhìn? Chẳng lẽ chàng sợ mình sẽ không kiềm chế được sinh dục niệm?”

Tàn Kha đưa tay nhéo nhéo mặt nàng: “Chỉ vì nữ nhân như nàng ta không thể tạo cho mình bất cứ cơ hội phạm sai lầm nào.” Hần nhếch môi cười, giải thích: “Nàng cũng đã biết ở Tây Vực đàn ông và phụ nữ chỉ cần liếc mắt nhìn nhau, nếu trúng ý đối phương lập tức sẽ đến bộc lộ tình cảm. Tướng công của nàng là ta tài tuấn như thế, nếu bị người nào coi trọng nàng sẽ phải làm sao đây?”

Mạnh Chu thật sự càng yêu tướng công rồi, sao chàng có thể lo nghĩ cho nàng sợ nàng phải chịu uất ức đến mức này cơ chứ?

Hành động của hai người lọt vào trong mắt Tam Hoàng tử. Mặc dù không nghe rõ lời hai người nói nhưng nhìn hai người liếc mắt đưa tình liên tục, khoe miệng hần dâng lên nụ cười than tiếc. Không biết bọn họ đến với nhau là bắt đầu may mắn hay bất hạnh.

Ánh mắt của đám vũ nữ lưu chuyển ở chỗ đàn ông, nhìn thấy ánh mắt của một số đàn ông không hướng về phía mấy cô nương đang nhảy, các nàng phất tay áo ngang qua gò má nam tử. Có khá nhiều đàn ông ở đó, vì vậy một vũ nữ khá xinh đang múa ở trước Đại Hoàng tử và Tứ Hoàng tử. Mà còn hơn thế nữa là có người còn ‘tranh thủ tình cảm’ trước mặt ba vũ nữ, đó là Tam Hoàng tử. So với Đại Hoàng tử, Tam Hoàng tử càng sắc sảo hơn, phong cách ôn hòa, mà so với Tứ Hoàng tử hần càng thêm trưởng thành chín chắn, vì vậy không thể so sánh phong thái giữa hai người.

Trước mặt Tắc Khắc Tư không có một bóng người, thật vì dung mạo hần quá xinh đẹp, mỹ nhân chỉ có thể ghen tỵ và oán giận hần, đâu còn tâm trí đi trêu đùa? Hần phẩy phẩy quạt tự tiêu khiển, nhìn một nhóm nam nữ đang tụ tập cũng cảm thấy hạnh phúc. Dĩ nhiên trừ chú ý mấy vị Hoàng tử hần cũng nhìn sang bên biểu tấu biểu ca bên kia – chỉ thấy một người ăn trái cây, một người đứng bên nhìn, chỉ như thế mà thôi.

Tắc Khắc Tư cảm thấy nghi ngờ: nhiều người đẹp trước mặt như vậy, biểu ca thật sự không động lòng sao? Hay là không có hứng thú đối với phụ nữ Tây Vực?

Hần nhếch môi cười, nếu chiều này không có tác dụng hần còn có chiều tiếp theo. Vì vậy vẫy gọi một thủ hạ, nhỏ giọng nói vào tai.

Cô nương Tây Vực và nhóm đàn ông đã thân nhau, tiếng cười của cả nam lẫn nữ lẫn vào nhau vui vẻ như đồng lửa, chói hừng hực.

Tuy Tứ Hoàng tử tuổi nhỏ nhưng cũng ở trong cung đã lâu, sao chưa từng nhìn thấy mấy chuyện nam nữ kia. Hần cười đẩy cô nương ra, mở lòng bàn tay, không có vật gì, sau đó nhanh chóng khép tay lại khua tay trên không trung ba vòng rồi đột ngột mở ra, trên bàn tay xuất hiện mấy đồng tiền. Trong mắt cô nương kia lộ vẻ kinh ngạc, say sưa muốn hần tiếp tục biểu diễn. Cười đùa hết sức vui vẻ.

Mà Đại Hoàng tử trực tiếp ôm cô nương đi ra phía sau, cũng không hề để ý tới sắc mặt Đại Hoàng tử phi khó coi đến mức nào.

Tam Hoàng tử còn lại càng thêm hưởng phúc, ba cô nương trước mặt hần vừa lộ vai vừa tiếp rượu, phô ra tất cả vốn liếng của mình bắt lấy ánh mắt hần.

Ngược lại hẳn không đẩy ra nhưng cũng chỉ mỉm cười nhìn.

Chỉ chốc lát sau, hai người đàn ông to con khiêng một chiếc kiệu chở một cô nương mang khăn che mặt đi vào, tiện tay ném chiếc khăn lụa trắng, mùi thơm phát tán bốn phía. Nàng lấy một chiếc khăn thêu rùa xuống dưới đất, lực cả người tập trung ở mũi chân phải, tay trái nâng lên, cả người tạo thành một đường thẳng, ngửa mặt lên nhìn trời, nhảy múa xoay tròn như đóa hoa Bạch liên nở rộ trong bầu trời đêm, đẹp đến mức khiến người ta đau lòng, hận không thể ôm nàng ta vào trong lòng.

Sau khi xoay tròn xong, cả người nàng ta từ từ thấp xuống, cuối cùng nằm rạp trên mặt đất, đầu ngón tay linh xảo như chim yến vỗ cánh, cùi chỏ cánh tay nâng lên hạ xuống như chim yến bay thấp.

Trong lúc nín lặng, nàng ta đột nhiên nhảy lên khỏi mặt đất, hai chân mở rộng, nhảy một cái thật cao lên không trung, lơ lửng trên người nàng ta lướt qua trong không rồi từ từ rơi xuống, tiếp tục dính lấy trên người...

Điều nhảy kết thúc, nàng ta thì lễ với mọi người, lụa mỏng trên mặt vẫn ở nguyên trên mặt, mà ánh mắt của nàng ta đã tập trung vào Tần Kha, xác minh mục tiêu.

Tắc Khắc Tư mỉm cười: người này nhất định hợp với khẩu vị biểu ca.

Tam Hoàng tử như bị bên kia hấp dẫn, nhìn qua màn kịch hay này.

Mạnh Chu dĩ nhiên cảm thấy cô nương này hết sức lớn mật và khiêu khích, còn ngoài dự đoán nữa là cô nương này đến trước mặt Tần Kha, hỏi chàng: “Công tử nguyên lột khăn che mặt xuống cho tiểu nữ không?”

Trong thanh lâu có một quy định không thể bỏ, lúc cô nương tháo khăn lụa che mặt xuống thì người đó sẽ thuộc về người tháo khăn che mặt tối hôm đó.

Câu hỏi lộ liễu như thế thật sự khiến mọi người cảm thấy kinh sợ, tiếng nhón nháo cả lên. Không biết người nào ở bên cạnh nói vọng lên: “Cô nương, người bên cạnh công tử kia chính là phu nhân của hần, cô không sợ phu nhân ghen ghét sao?”

Giai nhân che mặt thật giống như giờ mới nhìn thấy Mạnh Chu, trong mắt vẫn xuất hiện nụ cười: “Phu nhân sao? Phu nhân có biết múa không? Không bằng chúng ta so sánh một lần, nếu ta thắng tối nay công tử sẽ đi theo ta. Nếu phu nhân thắng, tài nghệ ta không bằng người cũng không thể nói gì hơn.”

Lời này giống như rơi vào trong chảo dầu, văng lên càng mãnh liệt hơn, không khí tôn sùng tăng cao vô hạn. Đàn ông có rượu ngon vào cổ cười hài lòng nhìn vở kịch xuất hiện lúc này, mùi rượu phiêu tán, tất cả mọi người đã ngà ngà say.

Tần Kha đưa tay ôm Mạnh Chu, nhìn giai nhân che mặt cười khê: “Đa tạ cô nương đã lột mặt xanh, chỉ là nước trong bình đã đầy, Tần mỗ chỉ có một phu nhân là đủ!”

Tiếng cười giai nhân như chuông bạc: “Dĩ nhiên phu nhân chỉ có một người, nhưng không thể thiếu hồng nhan. Thiên Tinh bất tài, chỉ có khả năng múa. Nếu hôm nay thua bởi phu nhân, Thiên Tinh tâm phục khẩu phục. Nếu may mắn thắng, Thiên Tinh chỉ có thể uống một chén với công tử, như thế được không?”

Tắc Khắc Tư ở xa cao giọng nói: “Cũng chỉ là một chén rượu thôi, có gì không thể? Tần phu nhân, người nói gì đi?”

Thấy hần mở miệng dẫn đầu, mọi người xem kịch vui đều ríu rít lên tiếng, định khuyên Mạnh Chu rộng lượng cho phép cô nương này uống một chén với tướng công. Cô nương che mặt kia vừa nhìn là biết đã trải qua huấn luyện múa nhạc trong thanh lâu, nếu so với nàng ta sao nàng có thể thắng? Thay vì đề đến lúc đó làm trò cười cho thiên hạ không bằng bây giờ đồng ý yêu cầu. Lại nói cũng chỉ là một ly rượu mà thôi, cũng không cần tướng công phải bán mình, chuyện này cần gì phải suy nghĩ?

Mạnh Chu không nghĩ vậy, hiển nhiên tình hình trước mắt không phải chỉ uống một chén đơn giản như vậy, chỉ sợ sau một chén này sẽ có một chén khác... Nàng ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tắc Khắc Tư ở bên kia, chỉ thấy vị biểu đệ kia đang giơ chén rượu ra vẻ như đang uống, đáng vẻ đùa cợt không thể miêu tả thành lời.

Tần Kha ôm chặt Mạnh Chu, đang muốn dẫn Mạnh Chu rời khỏi chỗ này lại nghe thấy Mạnh Chu lên tiếng: “Như thế ta phải tự bêu xấu mình rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Mọi người xung quanh đều hết sức kinh ngạc, Tần phu nhân múa thi với một vị vũ cơ, bất kể thắng hay thua đều tự hủy thân phận mà không cần lý do. Tam Hoàng tử bụng ly rượu lên, vẻ mặt bình tĩnh quan sát trò hay này.

Mặc dù Đại Hoàng tử đã rời đi nhưng Đại Hoàng tử phi vẫn còn ở lại, nàng ta không khỏi nhủ mảy, lên tiếng nói: "E là Tần phu nhân uống say rồi, làm sao có thể đồng ý múa thi cùng với vũ cơ chứ?"

Tắc Khắc Tư lại không cho là đúng, hân hương mặt về phía Đại Hoàng tử phi nói: "Ồ Tây Vực chuyện nữ nhi thi múa giống như việc ăn cơm hàng ngày, hôm nay vừa vận khó có được bầu không khí như thế này, tạm thời người hãy vứt bỏ tôn ti trật tự, vui vẻ thưởng thức điệu múa tuyệt mỹ này đi."

Tần Kha muốn hỏi xem Mạnh Chu rốt cuộc định làm gì thì lại thấy nàng gật đầu với mình, ý bảo yên tâm. Có thể sau này sẽ gặp phải vấn đề như thế này, hân không thể lúc nào cũng ở bên cạnh Chu nhi chiếu cố nàng, cũng phải có lúc buông tay để cho nàng tự xử lý, cho nên hân lảng lạng ngồi xuống.

Mạnh Chu đứng dậy, không bắt đầu múa mà đi tới trước mặt ban nhạc, thấp giọng nói vài câu rồi hỏi mượn sáo. Nàng tiến lên một bước, cúi thấp đầu, bình tĩnh nói: "Mạnh Chu có thể đồng ý đề nghị của Thiên Tinh cô nương, nhưng có điều xin thượng khách Tây Vực hãy đệm nhạc cho Mạnh Chu." Nói xong nàng đưa sáo lên đầu chỉ về phía Tắc Khắc Tư vừa rồi vẫn còn sôi nổi.

Màn này là do Tắc Khắc Tư sắp xếp, Thiên Tinh cô nương chỉ là một vũ cơ, chưa từng quen biết bọn họ thì làm sao có thể làm ra hành động kinh người như vậy? Chỉ sợ là Tắc Khắc Tư ở sau lưng bày mưu đặt kế. Nếu hân ta muốn đùa giỡn người khác, Mạnh Chu sao có thể để cho hân dễ dàng xem náo nhiệt được?

Hạ nhân đứng bên cạnh Tắc Khắc Tư bước ra, nổi giận nói: "Chủ tử của nhà ta sao có thể vì người thổi sáo được? Thực là buồn cười."

Mạnh Chu vững vàng giờ sáo lên đỉnh đầu, bước chân lại không tự chủ được tiến từng bước một, cười nhạt: "Là ta say rượu, vừa rồi mơ hồ nghe ai đó nói tối nay muốn vứt bỏ tôn ti trật tự? Thượng khách, là ngài nói sao?"

Tần Kha bụng chén rượu lên lo lắng mà uống, biểu hiện của nương tử hân rất đáng tán thưởng, hân âm thầm nhướn mày: Chẳng lẽ mình rất tốt? Thật là yêu mình quá đi!

Tắc Khắc Tư thực sự là tự sát vào mồm mình, nếu nói là chính hân nói vậy làm sao có thể ép buộc người khác buông tha mình đâu? Bởi vậy buộc lòng hân phải cười to một tiếng, uống rượu trong ly sau đó đứng dậy nhận lấy chiếc sáo nói: "Được! Tối nay có rượu có múa may thì sao có thể thiếu được tiếng nhạc chứ?"

Mạnh Chu lại cúi chào một cái, cất giọng: "Thượng khách có thành ý đệm nhạc thật là đáng khen, bởi vậy có thể thấy được tình hữu nghị của ta và láng giềng Tây Vực. Mời Thiên Tinh cô nương trước, kẻ vô dụng ta đây sẽ theo sau, không vì bất kỳ lý do gì khác chỉ vì bầu không khí hòa hợp tối nay, ta nguyện cùng mấy đời Tây Vực giao hảo."

Không biết là ai hô theo: "Mấy đời giao hảo!" Một tiếng cất lên, muôn tiếng ứng theo. Trong chốc lát hàng ngũ hai phe sôi sục khí thế lớn tiếng cùng nhau hô, khung cảnh trở nên hòa hợp.

Tam Hoàng tử đẩy ba bị nữ tử bên người ra, ánh mắt di chuyển trên người Mạnh Chu, khóe miệng bất giác nổi lên nụ cười: Nữ nhân này khá thú vị. Một lời nói đã dành được danh tiếng tốt, nàng ta có múa cũng được coi là giúp vui cho "tình hữu nghị với nước láng giềng"... thật là một chiêu uy phong.

Đương nhiên Mạnh Chu cũng cho Tắc Khắc Tư mặt mũi, lấy thân phận của hân với dàn nhạc nói thành biểu hiện thành ý giao hảo. Tốt xấu gì hân cũng là biểu đệ của Tần Kha.

Nghe nói như vậy Đại Hoàng tử phi cũng không phản đối, nàng ta thở dài một cái nói: "Như vậy cũng tốt. Ta chưa bao giờ được biết khả năng múa của Tần phu nhân, đêm nay có thể mở rộng tầm mắt."

Mạnh Chu hỏi vũ cơ khác mượn một bộ y phục múa, là một chiếc váy bó eo màu đỏ thắm, dài chấm đất, trên mặt giống như là thêu hoa mai, ngạo nghễ độc lập, có một hương vị khác biệt.

Tiếng sáo của Tắc Khắc Tư bắt đầu cất lên, làn điệu thâm thiết nghẹn ngào khó khăn, lúc lên lúc xuống, quả là thử thách năng lực ứng biến của người múa. Thiên Tinh ở một bên nhìn không khỏi cười khê: Đây là Hoàng tử đang cố sức gây khó dễ cho người ta, nếu đổi lại là mình ở trên đó, lúc này chắc phải luống cuống chân tay.

Khiến nàng ta giật mình chính là vị Tần phu nhân kia thân thể linh hoạt di chuyển theo tiếng nhạc. Lúc tiếng nhạc cao vút thì nàng nhảy tới tận trời, làn váy đỏ đậm vẽ ra những đường vòng cung phóng khoáng tiêu sái dày đặc trên không trung. Lúc tiếng nhạc đột nhiên chuyển sang thể lương thì hai chân nàng vừa rơi xuống đất liền thuận thế quỳ xuống, eo từ từ nghiêng ngả, thân thể giống như hoa mai bị thổi rơi trong gió rét, thể lương mà ai oán. Mỗi đến khi cuộn người lại tiếng nhạc vẫn còn bi thương, lòng bàn tay nàng khẽ vuốt mặt đất, đầu ngón tay run rẩy, khi thì rung rung, khi thì yên lặng, giống như lá tàn trong gió khát vọng trở lại ngọn cây nhưng lại không có sức xoay chuyển trời đất, khiến cho người ngắm cũng đau buồn cất tiếng than thở!

Không ngờ đúng lúc đó tiếng sáo lại dồn dập, nữ nhân đang nằm chột đưa tay đặt ở bên tai, giống như nghe được âm thanh gì đó, men theo tiếng vang hai mắt nhắm chặt của nàng cũng đột nhiên mở ra, mờ mịt quét qua bốn phía tìm nơi phát ra âm thanh kia. Lúc ánh mắt của nàng rơi vào người Tần Kha, nàng giống như tìm được nơi cần tới, chống đỡ tay, bất chấp đứng dậy vươn tay về phía Tần Kha... giống như con bướm sống lại tìm được nơi có sinh mệnh, nhanh nhẹn bước chân, thân hình như bay.

Tần Kha đứng dậy rời khỏi chỗ, cước bộ nhanh chóng chạy về phía người kia, giang hai tay ra. Bỗng nhiên tiếng sáo ngắt đứt, mà nữ nhân đang chạy về phía hân dường như cũng mất đi sức lực, còn chưa gục vào tay của Tần Kha thì tất cả đã quay về cảnh tượng yên tĩnh, thật là hoàn hảo!

Trên đài lúc đầu tiếng vỗ tay thưa thớt sau đó bùng nổ như sấm, tiếng tán dương nổi lên bốn phía.

Nhưng Tần Kha lại nhủ mảy, bước tới nhanh hơn ôm lấy nữ nhân lão đảo rơi vào vòng tay hắn. Hắn đến sát gần thì quả nhiên nhìn ra trên trán Mạnh Chu đỏ mồ hôi như hạt đậu, sắc mặt tái nhợt, trên người phát ra lạnh lẽo. Vậy cuối cùng kia nàng không phải lựa ý hòa theo tiếng nhạc mà là thật sự mệt mỏi ngã xuống! Tiếng nhạc của Tắc Khắc Tư gây nhiều khó dễ cho người ta, tiết tấu cũng lung tung, hoàn toàn không theo giai điệu nhạc nào cả, Mạnh Chu vừa phải nghe tiếng nhạc biến hóa của hắn vừa phải thay đổi điệu múa theo, làm sao có thể không mệt mỏi được chứ?

Tần Kha ôm lấy Mạnh Chu, lúc nhìn về phía Tắc Khắc Tư, trong mắt lộ ra vẻ lạnh lẽo. Ngay cả Tắc Khắc Tư cũng tự nhận thấy mình thực sự chột giật vị biểu ca này rồi, không khỏi cảm thấy rung mình.

Tần Kha chào từ biệt với Tam Hoàng tử và Đại Hoàng tử phi, nói là mình uống say sau đó mang theo Mạnh Chu đi vào lầu bạc.

Nhìn bọn họ rời đi, Đại Hoàng tử phi cũng không nhịn được ước ao: "Đúng là một đôi uyên ương, Tần phu nhân quả là một người thông minh, không chỉ biết đối nhân xử thế nhanh nhạy mà khả năng múa cũng không thua bất cứ người nào." Lúc nói lời này, nàng ta liếc mắt nhìn vũ cơ kia, đáy mắt lộ ra vẻ khinh thường.

Thiên Tình chỉ cúi đầu, Tắc Khắc Tư tỏ ý kêu rồi đi.

Thấy bên cạnh Tam Hoàng tử đã không có hình bóng giai nhân Tây Vực nào, Tắc Khắc Tư reu ghẹo nói: "Hình như tiểu mỹ nhân không hợp ý ngài, các nàng ta có chỗ nào không tốt, ta nhất định kêu người đến dạy bảo."

Tam Hoàng tử mỉm cười: "Chỉ trách 'Hạo thái cô phương áp tục tư, bất kham phục tả phát vân chi'."

Tuy rằng Tắc Khắc Tư nói tiếng Trung không tệ nhưng thi văn thì không thể ngay lập tức ứng đối được, bởi vậy sau khi qua lại vài câu với Tam Hoàng tử liền đi vào trong lầu. Ở trong lầu nằm một hồi hắn liền hiểu ra, tự nhủ nói: "Ý hắn là khen hoa mai áp đảo hoa thược cô lệ? Hoa mai..." Bỗng nhiên trong đầu nhớ tới biểu tấu mặc bộ đồ màu đỏ đậm thêu hoa mai.

Trong lầu của phu thê Tần Kha, Mạnh Chu vội vàng nhìn trước nhìn sau Tần Kha, đành phải lên tiếng ngăn cản: "Tướng công, nằm lâu như vậy, thiếp đã sớm hồi sức lại, chàng mau tới đây ngồi xuống!"

Tần Kha vắt một chiếc khăn nóng giúp nàng lau mặt một lần nữa, khoe miệng lộ ra nụ cười: "Giúp nàng lau thân thể xong ta liền ngừng tay."

Mạnh Chu chui vào trong tấm thảm tránh né: "Đừng làm rộn, lầu bạc này không có vật che chắn gì, ngộ nhỡ có người bước vào..."

Tần Kha nhếch mắt một cái: "Nương tử của nhà ta vừa rồi múa đồ mồ hôi nhễ nhại, lau người là chuyện tất nhiên, ai dám nhiều lời chứ? Hơn nữa người bình thường sẽ không tới lầu bạc của chúng ta, bên ngoài còn có người gác, không cần phải lo lắng."

Mạnh Chu liếc mắt nhìn hắn, than thở: "Chàng thì lúc nào chả có lý."

Tần Kha nhìn chăm chú nàng thật lâu, giống như chưa từng biết nàng, mãi sau mới lên tiếng: "Nàng tập múa từ bao giờ vậy, sao ta không biết chuyện này?"

Mạnh Chu liếc mắt nhìn hắn: "Chàng cũng không phải thần, sao có thể mọi sự đều nắm được." Nói xong thu lại nụ cười, nét mặt mang theo chút hồi tưởng: "Khi còn nhỏ nhìn thấy Nhị nương tìm vũ cơ đến dạy Trương Quân khiêu vũ, ta cũng lên tập theo. Bởi vì không ít người khen nàng ta thông minh lanh lẹ, ta không phục bèn ở trong phòng luyện tập thật lâu, nghĩ thầm một ngày kia nhất định phải khiến cho người ngoài cũng khen ta. Đáng tiếc sau đó ta ở trong nhà muốn khiêu vũ cho phụ thân xem, phụ thân xem xong liền mắng ta giống như nữ tử phong trần, bị dọa sợ ta không dám... khoe khoang kỹ năng múa nữa. Không ngờ hôm nay vẫn còn có tác dụng, bỗng nhiên cảm thấy những chua xót khổ sở từ trước tới nay cũng có ý nghĩa."

Tần Kha giờ cảm của nàng lên để cho tầm mắt của nàng ngang bằng với mình, ánh mắt của hắn kiên định mà bình tĩnh: "Chấn chấn rồi, nếu từ trước tới nay không nếm trải qua đủ loại, sao hôm nay ta lại có năng? Cười được nàng là may mắn của ta."

Mạnh Chu cong khoe miệng lên, ánh mắt quét qua liền trông thấy trên bàn thấp đặt hộp gấm mà Tứ Hoàng tử đưa cho. Nàng nhớ ra cái gì đó, vì vậy kêu Tần Kha lấy hộp gấm tới đây.

Bên trong hộp gấm là một vòng tay san hô hồng, tổng cộng có mười tám viên ngọc san hô đỏ đậm cùng một viên ngọc trắng xâu thành một chuỗi vòng tay. San hô hồng là vật hiếm có, mười tám viên đầy đặn to lớn, màu sắc tinh xảo là thứ tốt khó thấy.

Mạnh Chu cầm lên nhìn từ trên xuống dưới, nhìn đi nhìn lại nhiều lần, rồi lại lật đáy hộp gấm lên nhưng vẫn không phát hiện ra cái gì khác thường. Cuối cùng nàng giờ vòng tay lên đặt ở dưới mũi khế người một cái, có hương ngọc thoảng qua nhưng không có mùi lạ.

Tần Kha hỏi: "Nàng nghi ngờ cái này có vấn đề gì à?"

Mạnh Chu đưa vòng tay lên đeo ở trên tay, vừa khít với cổ tay, chỉ có lúc hạt ngọc san hô dán vào da thịt thì có cảm giác mát lạnh. Nàng hơi nghi ngờ: "Lẽ nào không có vấn đề gì? Vừa rồi nghe Tứ Hoàng tử hỏi mượn Tam Hoàng tử, ta lo là Tam Hoàng tử sẽ làm gì đó, dù sao ta..." Nói được một nửa nàng lại khép miệng, mỉm cười: "Có lẽ là ta suy nghĩ nhiều."

Đang muốn cời vòng tay kia ra lại nghe thấy bên ngoài có tiếng người: "Tần phu nhân ở đâu?"

Nghe giọng nói hình như là vũ cơ kia.

Tần Kha vốn không muốn để cho nàng ta đi vào, Mạnh Chu lại cười: "Giai nhân đêm khuya tới thăm nhất định là có việc gấp, huống hồ nàng ta tới tìm ta, không phải đến uống rượu cùng chàng."

Lúc này nàng vẫn còn tâm tư nói đùa, xem ra là không để ý chuyện lúc trước cho nên Tần Kha cũng yên tâm.

Sau khi để cho vũ cơ kia đi vào, Tần Kha vẫn ở chỗ bên cạnh giường như trước chăm sóc Mạnh Chu, đầu cũng không hề ngẩng lên.

Thiên Tình cúi người hành lễ, trên tay bưng một hộp sắt, giọng nói trầm tĩnh: "Phu nhân không thương hay khiêu vũ, hôm nay lại nhảy mạnh mẽ như vậy cho nên hai ngày tới nhất định chân sẽ đau nhức, đi lại bất tiện. Ngày trước Thiên Tình luyện múa cũng gặp phải tình huống như thế này, bởi vậy có chút phương thuốc có thể giảm bớt đau nhức." Nói rồi đem vật ở trong tay trình lên.

Tần Kha đưa tay nhẹ nhàng đỡ, khách khí nói: "Đa tạ cô nương có ý tốt, nhưng ngày mai sau khi hồi phủ sẽ có đại phu đến điều trị cho nương tử của ta."

Thiên Tình cũng không nói nhiều, thu lại chiếc hộp: "Đã như vậy..." Lúc đang nói chuyện nàng ta nhìn thấy chiếc vòng san hô hồng trên tay Mạnh Chu, không khỏi chau đôi mày thanh tú lại, giọng nói cũng trầm theo xuống: "Thiên Tình mạo muội, chẳng biết phu nhân có thể cho ta mượn chiếc vòng tay xem được không?"

Nhìn vẻ mặt nàng ta dường như khác thường, Mạnh Chu tháo chiếc vòng tay xuống đưa tới tay nàng ta, dò hỏi: "Cô nương nhìn thấy cái gì à?"

Thiên Tình đặt ở trong tay đoán chừng, sau đó lại dùng mũi ngửi mùi vị, vẻ mặt hơi biến động, cất tiếng nói: "Thiên Tình mạo phạm, nhưng thứ này phu nhân không mang được."

Quả nhiên là có chuyện, Mạnh Chu dựa ở trên giường, trong lòng cũng không bình tĩnh được: "Nếu đeo thì sẽ có ảnh hưởng gì?"

Thiên Tình lộ vẻ mặt than tiếc: "Cả đời không con cái!"

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Mạnh Chu cùng Tần Kha liếc mắt nhìn nhau, trong lòng kinh hãi, nàng không thể không cất tiếng hỏi: "Làm sao Thiên Tình cô nương biết được vòng tay San Hô này khác thường?" Tuy nói nàng cũng hoài nghi nhưng Thiên Tình chỉ cần liếc mắt một cái đã cảm thấy trong đó có vấn đề, việc này càng thấy kỳ lạ.

Thiên Tình nét mặt bình thản nói: "Các cô nương ở thanh lâu ghét vị đắng của thuốc, bởi vậy nghĩ ra một biện pháp, phơi khô hoa hồng cùng với dược liệu rồi nghiền thành phần, sau đó mời thợ đến chế tác bỏ vào trang sức. Như vậy thường xuyên mang trên người sẽ tránh được mang thai. Trên vòng tay của phu nhân có một viên ngọc trai trắng. Hạt ngọc kia khá giống với hạt ngọc Thiên Tình từng nhìn thấy, bởi vậy Thiên Tình mới mạo muội tới mượn xem. Nếu phu nhân không tin, xin hãy mời đại phu đến xem bên trong viên ngọc này có chứa bột phấn hoa hồng hay không?"

Nghe nàng ta giải thích như vậy cũng hợp tình hợp lý, Mạnh Chu thu dọn mọi thứ vào trong hộp gỗ, sắp xếp ổn thỏa giống như một người nghệ nhân. Giờ phút này tay nàng hơi run rẩy, sắc mặt bình tĩnh hơi lộ vẻ trắng xanh, đáp lại ánh mắt thâm thiết của Tần Kha, nàng mỉm cười, ý bảo mình không sao.

Nói cảm ơn với Thiên Tình, vẻ mặt nàng nghiêm túc nói: "Thiên Tình cô nương, những lời nói tối nay ta hy vọng chỉ giữ lại ở đây, không hy vọng có người thứ tư biết được, cho dù là khách quý Tây Vực cũng không được! Cô nương hiểu ý ta chứ?" Nói đến phần sau, giọng nàng dần trở nên sắc bén.

Bởi vì nhắc tới người kia, Thiên Tình do dự một lúc, lúc sau chậm rãi lên tiếng: "Nếu phu nhân đã căn dặn, tất nhiên Thiên Tình sẽ làm theo, nhưng thứ lỗi cho tiểu nữ lắm miệng. Chuyện tình ngày hôm nay, khách quý cũng không có ác ý, lần này Thiên Tình cũng là chịu sự ủy thác của khách quý. Tuy nhiên Thiên Tình ngu muội, không hiểu thâm ý của khách quý, nhưng vẫn hy vọng công tử cùng phu nhân không nên trách lầm người đó."

Nhìn Thiên Tình rời đi, Mạnh Chu than thở: "Tướng công, chàng nói nàng ta có phải là thuyết khách Tắc Khắc Tư mời đến không? Giả sử là thật, thuyết khách này thật sự rất lợi hại."

Tần Kha chăm chú xoa cổ thay nàng, giống như giờ khắc này chỉ có chuyện này là quan trọng nhất. Hắn không để ý lắm: "Phải hay không phải cũng chẳng có gì đáng ngại, nhưng mà liên quan tới hắn, nhất định có chuyện xảy ra. Ta xem, cũng nên cho hắn ném chút khổ sở, nếu không hắn còn tưởng rằng Kinh Thành hiện này là hậu hoa viên ở Tây Vực của hắn!"

Nghe hắn nói giống như uy hiếp lại chứa đựng sự quan tâm, Mạnh Chu nở nụ cười: dù sao cũng có chung huyết mạch chảy trên người, nếu Tắc Khắc Tư gặp chuyện, tướng công ắt sẽ không thờ ơ đứng nhìn.

Ai, tướng công miệng cứng lòng mềm.

Đoàn người chậm rãi trở về, trong xe ngựa tinh thần Đại Hoàng tử phi không được tốt, nàng vén rèm nhìn đàn ông cười ngựa bên ngoài, không khỏi nhăn đôi lông mày thanh tú lại: "Nghe nói hôm qua vũ cơ kia lại đến lầu trại của các người? Quả nhiên là "nữ tử thanh lâu", thật không biết xấu hổ, không nhìn ra được thân phận khác xa!"

Mạnh Chu nhìn ánh mắt của nàng ta, chỉ thấy lúc này Đại Hoàng tử phi đang nhìn chằm chằm Đại Hoàng tử, thầm nghĩ: Lời nói này sợ rằng là nói với Đại Hoàng tử hôm qua cùng bọn họ ở chung với nữ tử. Bởi vậy Mạnh Chu không trả lời.

Xe một nhọc trở về phủ, rửa mặt xong, Mạnh Chu đến bái kiến công bà (cha mẹ chồng). Trên đường đến không nghĩ tới sẽ gặp đại tẩu Vạn Tuệ Như, chỉ thấy khoe miệng nàng nhếch lên, cười đến cao ngạo lạnh lùng: "Đệ muội thật là uy phong, quả nhiên là một điệu múa đã kinh động đến Kinh Thành, về sau các tiểu thư khuê các nhìn thấy đệ muội cũng đều xấu hổ tới bảy tám phần."

Mạnh Chu không muốn quan tâm nàng ta, nhưng nghe thấy lời nàng ta nói trong lòng cũng căng thẳng: Không thể tin được tin tức lại lan truyền nhanh tới vậy. Đến Kinh Giao có cả phu thê Đại Hoàng tử, còn có Tam, Tứ Hoàng tử, còn có hạ nhân của bọn họ, rốt cuộc là ai tích cực lan truyền tin tức như vậy? Điều đầu tiên đập vào trong đầu Mạnh Chu đó là Tam Hoàng tử, nghĩ vậy Mạnh Chu nhớ lại một sự việc, không tránh được bắt đầu lo lắng.

Tam Hoàng tử nói đã phát hiện ra thân phận của Tắc Khắc Tư, nếu hắn đi trước một bước góp lời trước mặt Hoàng thượng, không biết sẽ nói chuyện của Tắc Khắc Tư vào kinh thành ra cái gì. Có thể nói là hắn mưu đồ bí mật vào Kinh, hay sẽ là cầu kết với Đại Hoàng tử mưu đồ bất chính?

Gặp mặt phụ mẫu chồng, nghe bọn họ răn dạy một hồi, Mạnh Chu vội vàng đi tìm Tần Kha, hạ nhân nói Tần Kha đã đến phủ Đại Hoàng tử. Nghe thấy vậy, Mạnh Chu thoáng thở phào nhẹ nhõm một hơi: bản thân mình có thể nghĩ đến, tất nhiên tướng công cũng sẽ nghĩ được.

Trở lại phòng, Mạnh Chu nhìn hộp gấm đến gần người, nàng nghĩ trước nghĩ sau đều cảm thấy không đúng. Chính mình trù tính hãm hại Tam Hoàng tử, vốn dĩ đại khái hắn có thể dùng quyền thế giáng tội cho nàng, vì sao lại dùng đến kẻ hại người tuyệt tôn âm độc như vậy? Mà hắn làm sao có thể lấy được thứ này, trừ phi là có người ở bên tai hắn khiêu khích?

Nghĩ tới đây, Mạnh Chu phải Lục Yêu đến Thanh Sơn viện gọi Lục Phái đến, muốn bảo hắn đến bên ngoài phủ Tam Hoàng tử chờ đợi, xem có người nào ra vào hay không. Đương nhiên Lục Phái nhất định sẽ nhận được tiền thưởng.

Lại nói Tần Kha đang ở trong phủ Đại Hoàng tử bàn bạc nên bẩm báo chuyện của Tắc Khắc Tư cho Hoàng thượng như thế nào, Tam Hoàng tử là người kín đáo, không biết hắn thổi phồng về thân phận của Tắc Khắc Tư như thế nào.

Ý của Đại Hoàng tử là trực tiếp báo cáo tình hình thực tế cho Phụ hoàng, hắn ngay thẳng không sợ nghiêng ngả.

Tần Kha cười nhạt: "Nếu Hoàng thượng hỏi người vì sao hôm nay mới bẩm báo chuyện Lục vương tử Tây Vực, người nên trả lời như thế nào? Nếu Hoàng thượng lại hỏi người có quen biết Lục vương tử từ trước hay không, người phải đáp lại ra sao? Nếu là....."

Những câu hỏi luân phiên khiến lòng Đại Hoàng tử phát run: Nếu Phụ hoàng liên tưởng như vậy, nghĩ rằng chính mình cầu kết với Tây Vực, chuyện đó sẽ càng lớn.

Lập tức, Đại Hoàng tử nhíu mày, hỏi Tần Kha có biện pháp gì hay.

Tần Kha khom mình hành lễ: "Người có thể đổ việc này lên người Hoài Cẩn, ngày đó Lục vương tử là do Hoài Cẩn dẫn đến, mà lần này Lục vương tử đến trước là mục đích cầu thân, về phần Lục vương tử..."

Có người nguyện ý gánh trách nhiệm, đương nhiên Đại Hoàng tử vô cùng vui mừng. Đồng thời ngày càng tin cậy Tần Kha, cảm thấy người này rất chân thành.

Sau khi Tần Kha trở lại phủ, trùng hợp gặp hạ nhân ôm một chồng danh thiếp. Tiến lên hỏi mới biết những thứ này đều được đưa đến nhà mình. Tiện tay lật giở mấy cái, không khỏi nở nụ cười: Danh thiếp này đều là gửi cho nương tử, mời nàng đi thưởng trà, mời nàng đến xem hí kịch, còn có mời nàng đến dự tiệc sinh nhật... rất nhiều danh thiếp, mà lời nói còn rất thành khẩn.

Trở về nhà, Mạnh Chu còn đang ngủ gật, Tần Kha nhanh tay nhanh chân đặt đồ ở trên bàn, ngồi ở bên giường cúi người xuống hôn trộm dung nhan phía dưới.

Nhưng mà người trên giường đột ngột xoay người khiến hắn hôn trượt, hôn lên trên giường.

Mạnh Chu nằm ở bên trong, nở nụ cười giảo hoạt: "Đạo tặc lớn mật, dám xông vào nhà dân!" Đợi Tần Kha đứng dậy, nàng mới giống như phát hiện ra điều gì, giả bộ giật mình nói: "Ai nha, tướng công, như thế nào lại là chàng"

Tay Tần Kha vuốt cái mũi của nàng, bắt đắc dĩ nói: "Nha đầu này....." Lời còn chưa dứt, cả người thuận tiện đi lên, động tác nhanh chóng đè nàng ở dưới thân, ánh mắt thâm thúy: "Xem nàng còn trốn đi đâu được?"

Mạnh Chu bắt đầu vịn vẹo, luôn miệng xin tha thứ: "Tướng công tốt, ta cũng không dám, chàng giờ cao đánh khề."

Nhưng là Tần Kha không thuận theo, cúi người hôn xuống, đầu lưỡi linh hoạt cạy mở răng thê tử, lộ hành ngang ngược ở trong miệng nàng, chỉ nghe thấy tiếng rên phát ra từ miệng Mạnh Chu, bờ môi quần quýt si mê. Đường như hắn muốn hút hết tất cả mọi hơi thở trong miệng nàng khiến nàng không

thở nổi, chỉ có thể cố gắng hít lấy không khí trong miệng hẳn.

Tần Kha nắm hai tay Mạnh Chu, mười ngón tay đan xen vào nhau. Môi dờn theo gương mặt nàng, trượt từ cằm đến xương quai xanh, hàng mi cong thanh tú khiến đôi môi hẳn lưu luyến không rời. Hắn mút vào xương quai xanh tròn bóng thơm mát, phút chốc quên cả mức độ cần là nặng hay nhẹ.

Mạnh Chu chỉ cảm thấy chỗ xương quai xanh truyền đến từng cơn đau nhỏ, vội vàng nức nở: "Trưởng công, nhẹ một chút."

Lúc này Tần Kha mới buông xương quai xanh ra, khoe môi lại tiếp tục đi xuống. Răng nanh của hắn cắn vào nút buộc trên cổ áo. Lực cắn rất mạnh, nút thắt trên cổ áo của Mạnh Chu quả nhiên chỉ là cho có hình thức, mà Tần dường như đã thuộc lòng với kiểu này từ lâu, bởi vậy chỉ cần dùng hàm răng đã có thể cời bỏ từng cái.

Mạnh Chu không khỏi nở nụ cười: "A Tà " Nàng cố ý kéo dài giọng khiến cho sắc mặt Tần Kha càng khó nhìn, ghen tuông liên tục xuất hiện, lúc này mới lên tiếng nói, "Nó là một con sói con, cực kỳ giống chàng"

Vừa dứt lời Tần Kha nheo hai mắt lại, buông hai tay ra liền nâng mũi của Mạnh Chu lên cao, mà chính mình còn bị ngăn cách bởi quần áo, giọng nói càng trầm thấp: "Xem ra ta phải giáo huấn nàng, xem lần sau nàng còn dám trêu đùa tướng công của nàng không."

Mạnh Chu cắn môi dưới không dám kêu lên, đôi mi thanh tú liếc nhìn Tần Kha: "Chàng lưu manh, chàng vô sỉ, chỉ toàn làm nhưng chuyện không biết xấu hổ này." Nói xong, chính nàng cũng không nhịn được bật cười trước.

Tần Kha đang muốn đem lưu manh vô sỉ làm cho tới cùng, lại phiên nào nghe thấy tiếng đập cửa vang lên.

Mạnh Chu thấy Tần Kha vẫn không có ý định dừng tay, trợn mắt nhìn hắn: "Mau đứng lên, nói không chừng còn có chuyện quan trọng!" Hao tổn khí lực thật lớn mới đẩy được hắn ra. Mạnh Chu sửa sang lại xiêm y xong rồi mới lên tiếng: "Người nào gõ cửa?"

Giọng Lục Yêu truyền đến: "Tiểu thư, ở đây có quá nhiều danh thiếp mời người, đều là mời ngài đến dự yến hội của các phu nhân."

Tần Kha vẫn nằm trên giường, gối đầu lên tay, cười nói: "Phu nhân, quả nhiên nàng nổi danh chỉ từ một điệu nhảy rồi."

Lúc này Mạnh Chu mới nhìn đến trên bàn bày một chồng danh thiếp, nhìn số lượng, ước chừng có vào chục tấm đi, đầu đầu: quả nhiên lời đồn đại ở kinh thành rất đáng sợ, nhưng mà mỗi một lát sao lại có nhiều như vậy, sau này làm như thế nào mới tốt?

Khó trách có người nói rằng: Người sợ nổi danh heo sợ mập. Mà Mạnh Chu là sợ cả hai!

Ôi trời ơi thương thay!

Trong lúc Mạnh Chu buồn rầu nên làm như thế nào từ chối ý tốt của các phu nhân, trong cung truyền ra tin tức, nói Hoàng hậu nương nương mời hai vị thiếu phu nhân của quý phủ đến cung một chuyện.

Việc này quá sức rồi, Hoàng hậu là phụ mẫu của một nước, làm gương cho nữ tử trong thiên hạ, bà muốn gặp hai vị thiếu phu nhân của Tần phủ, đây tuyệt đối là vinh quang lớn. Huống chi hôm nay sẽ không phải đi mừng tiết khí cũng không có yến hội, xem ra trong cung cực kỳ coi trọng Tần phủ.

Lúc này bọn hạ nhân vội vàng giúp hai vị thiếu phu nhân chuẩn bị trang phục lộng lẫy, lại một lần nữa Tần phủ trở nên hết sức náo nhiệt. Đại phu nhân cũng tự mình mang trang sức trân quý đến, còn có Tần lão phu nhân giao cho nàng truyền gia chi bảo (đồ vật gia truyền), một vòng ngọc khắc chữ "Tần" cùng với cây trầm hoa mẫu đơn. Cái trước ban cho Vạn Tuệ Như, cái còn lại ban thưởng cho Mạnh Chu.

Cầm cây trầm mẫu đơn, Lục Yêu nhìn đến ngây người: "Tiểu thư, hoa mẫu đơn sánh với người thật đẹp."

Mạnh Chu nhũn mảy, nói: "Hoa mẫu đơn là vua của loài hoa, phối với Hoàng hậu mới là hợp nhất, ta mang cái này gặp Hoàng hậu chẳng phải là đi quá giới hạn hay sao? Nhưng là mẹ chồng ban cho, ta không thể không nhận, Lục Yêu, em đem cây trầm hoa hải đường theo, ra khỏi phủ ta thay đổi thành cái kia."

Mạnh Chu nhìn cây trầm mẫu đơn trong gương đồng, không khỏi thở dài: "Hành động lần này của mẹ chồng là cố ý hay là vô ý?"

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Đây không phải là lần đầu tiên Mạnh Chu và Vạn Tuệ Như tiến cung, nhưng mỗi lần vẫn phải thần phục vì vẻ tráng lệ nơi của cung cấm. Đi vào trong cung theo chỉ thị đến Chính Hoa môn, lại vòng qua rất nhiều cung điện xung quanh, lúc này mới tiến vào hoàng cung -- cung điện trung tâm, cũng là chỗ ở

của Hoàng hậu nương nương.

Có cung nữ đợi ở bên ngoài, vừa thấy hai vị thiếu phu nhân Tần Thị đến, không kềm ngạo không nịnh nọt tiến lên, nói: "Nhị vị phu nhân đồng ý đến đây, thật là Hoàng hậu nương nương đã nhắc đến từ lâu. Tần quốc công thật có phúc, cùng lúc có được hai vị đẹp như tiên trên trời làm con dâu, cũng thật khiến người ngoài ghen tị."

Vạn Tuệ Như vừa nghe mặt lộ vẻ vui mừng; có thể được Hoàng hậu nhắc tới là rất có phúc phận, quả nhiên hành động lần này tiến vào Tần phủ rất tốt. Bởi vậy nàng ta vội vàng cầm tay cung nữ này, lặng lẽ đưa một phong bao li xì tới, cười nói: "Làm phiền cô cô dẫn đường rồi."

Nhưng mà cung nữ này cười châm biếm, nhận lấy rất nhanh.

Mạnh Chu cũng không vui mừng giống Vạn Như Tuệ, ngược lại trong lòng có chút lo lắng: Hoàng hậu tìm chúng ta tiến cung không khỏi có chút kỳ quái. Còn kỳ quái ở chỗ nào, nàng cũng nói không nên lời, nói chung cũng chỉ có thể nhờ trực giác của nữ nhân tới giải thích thôi.

Đại điện trong cung chỗ nào cũng có hương đốt, mùi thơm nồng đậm, cái hương màu đỏ nhả ra từng đợt khói, xả hơi ấm bức người. Đá cẩm thạch trên sàn được trải một lớp thảm Ba Tư, giẫm lên như bước đi của mèo, lặng yên không tiếng động. Chiếc ghế bằng gỗ đàn hương khắc hình Phượng hoàng chia thành hai nửa giường lên. Mà trên đầu Phượng hoàng xanh vàng rực rỡ đáng vẻ đang bay lượn, ghế ngồi được sơn vàng, ba bốn người ngồi vẫn còn thừa, hai bên tay vịn là Phượng hoàng vàng cất cánh bay, còn giường hai cánh cực lớn, làm cho người ta sinh ra cảm giác thêm muốn.

Lúc này Hoàng hậu vẫn chưa xuất hiện, Vạn Tuệ Như liếc nhìn Mạnh Chu một cái, nói khẽ: "Sao lại không mang trâm chi hoa mẫu đơn mẹ chồng cho, thay bằng trâm hoa hải đường này bỗng dưng càng cảm thấy thật tầm thường!"

Mạnh Chu cười châm biếm, nói: "Người là quốc mẫu, hôm nay nhân vật chính không phải là người sao? Giả sử như ta cài trâm hoa mẫu đơn, không khỏi có phần khách áp đảo chủ, đại tâu người nói đi?"

Vạn Tuệ Như bắt giác cười châm biếm, cũng không hỏi tới nữa.

Chờ tại đại điện hơn nửa nén hương, cuối cùng Hoàng hậu đi ra từ bên trong, mà đi cùng Hoàng hậu còn có Công chúa Ngọc Ninh. Nàng nhìn thấy Mạnh Chu, cười cười với nàng.

Mạnh Chu gật đầu đáp lại.

Cả người Hoàng hậu là trang phục Phượng Hoàng, dung nhan được trang điểm rất dày làm cho người ta không nhìn ra tuổi tác, nhưng mà đôi mắt phượng nhẹ nhàng lướt đến, khiến cho cả người Mạnh Chu bắt giác phát lạnh, vội vàng cúi đầu tỏ ra cung kính.

Hoàng hậu mỗi cái hơi tay nhắc chân đều khoan thai quý phái, đặt trên tay vịn, giọng nói chậm rãi mà du dương, mạnh mẽ mà khí phách: "Nhị vị là thiếu phu nhân của Tần quốc sao? Ừm, đáng vẻ đoan chính, vừa nhìn đã làm cho người ta yêu thích."

Vạn Như Tuệ nghe được mừng rỡ, bước lên phía trước hành lễ, cao giọng nói: "Đa tạ Hoàng hậu nương nương khen, hôm nay nhìn thấy Phượng Nhan, quả thật Tuệ Như may mắn như vậy."

Mạnh Chu đi theo ở phía sau phụ họa, đầu cúi thấp xuống.

Hoàng hậu cười nhẹ, quay đầu nhìn Ngọc Ninh nói: "Nữ nhân phủ Thiếu Khanh ở Đại Lý Tự cấp bậc lễ nghĩa chu toàn, Ninh nhi, mau cho người mang trâm tới ban thưởng."

Ngọc Ninh vừa nghe cười lên: "Mẫu hậu cũng thực thiên vị, vậy hai vị thiếu phu nhân Tần phủ thì sao, người như thế nào lại ban thưởng cho mỗi đại thiếu phu nhân?"

Mạnh Chu hơi ngắc đầu, nhìn Công chúa Ngọc Ninh liếc mắt một cái, bày tỏ cảm tạ, nhưng không biết tại sao liếc đến ánh mắt của Hoàng hậu, luôn luôn có chút cảm giác ghê rợn.

Chỉ nghe Hoàng hậu cười yếu ớt: "Vị Nhị thiếu phu nhân này.....Bản cung tự nhiên cũng sẽ ban thưởng."

Chỉ chốc lát sau, cung nữ bên cạnh Hoàng hậu bưng mâm vàng đem trâm cài Như Ý đến tay Vạn Tuệ Như, trâm cài này sắc sỡ loá mắt, phía trên một đôi cánh bướm vàng thi thoảng đong đưa, hình dáng thật là đẹp. Vạn Tuệ Như vội vàng quý xuống đất tạ ơn, trên mặt cũng tỏ vẻ vô cùng đắc ý.

Hoàng hậu cũng không lên tiếng nữa, chỉ là thoáng chút đắm chiều nhìn chằm chằm Mạnh Chu một hồi lâu, dường như nhớ tới cái gì, vừa cười vừa nói: "Mặc dù là bản cung làm mai, ngày hôm nay vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy tân nương tử, ngắc đầu lên để cho bản cung nhìn một cái."

Mạnh Chu một hồi lâu mới phản ứng nhớ tới Hoàng hậu đang nói là chính mình, cho nên trong lòng căng thẳng, miễn cưỡng chậm rãi ngắc đầu lên, ánh mắt rơi vào dưới vạt áo của Hoàng hậu không dám nhìn thẳng, đồng thời trong miệng thì thầm: "Mạnh Chu chưa từng đến bái tạ ơn đức của Hoàng hậu, thật sự là tội đáng chết vạn lần, xin Hoàng hậu nương nương thứ tội."

Công chúa Ngọc Ninh ở một bên nhìn cũng đỏ mặt thay nàng, nghe mẫu hậu trong lời nói của mẫu hậu có ý hỏi tội, cũng không biết mẫu hậu là nghĩ như thế nào.

Hoàng hậu lại là nhìn một lúc lâu, mới yếu ớt than một tiếng: "Lúc đầu nghe Đại Hoàng tử phi nói trưởng nữ của Mạnh lão gia hiền hậu dịu dàng, đoan

trang mầu mực, bản cung nhìn như thế nào cũng thấy dung mạo còn có phần quyến rũ. Ngọc Ninh con cũng đến nhìn xem, chẳng lẽ bản cung mất mờ rồi hả ?"

Một tiếng này lại làm Mạnh Chu sợ hãi, từ quyến rũ này là để hình dung tiểu thư khuê các cũng không phải là chuyện tốt, mà Hoàng hậu lại còn tự nhận "Mất mờ" càng thêm dọa người khiếp đảm.

Nếu là chính mình thừa nhận "Quyến rũ", nếu tùy tiện nhận danh xưng đoan trang này, có thể thấy được Đại Hoàng tử phi lúc trước nói là giả bộ, đó là tội lừa gạt. Từ lúc bắt đầu đã xác định chắc chắn vẫn là Mạnh Chu có tội, đại khái Hoàng hậu chỉ có thể xử phạt. Nếu là chính mình không thừa nhận, tức là nói Hoàng hậu "Mất mờ", đều là tội không thể tha thứ -- Hoàng hậu là nhất quốc chi mẫu, người nói trái dưa hấu là trái nho thì sẽ là trái nho, làm sao lại sai được?

Toàn thân Mạnh Chu bị dọa đổ mồ hôi lạnh, đành phải quỳ hai đầu gối xuống, dập đầu, lẩm bẩm: "Mạnh thị có tội, hôm nay biết sẽ được ra mắt Hoàng hậu, trong lòng sợ hãi, trang điểm cũng rối loạn, nên bây giờ mới ra vậy, cầu xin Hoàng hậu nương nương thứ tội."

Ngọc Ninh thờ phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ trong lòng: chiều này trái lại thật là tốt, đem tội đổ lên thành tội ăn mặc chải chuốt, vừa không nói bản thân mình quyến rũ lại không nói mẫu hậu nhìn lầm, tuyệt diệu. Nàng bắt đầu quý mến Mạnh Chu rồi.

Hoàng hậu cười thành tiếng, giọng nói trong trẻo mà rét lạnh: "Vị nhị thiếu phu nhân này miệng lưỡi thật sắc sảo, đứng lên đi."

Khó khăn lắm mới tránh thoát được một kiếp, Mạnh Chu đi đứng có chút yếu đuối. Nếu Hoàng hậu lại tiếp tục truy cứu, chỉ sợ bản thân cũng không thể ứng phó được nữa. Aiz, mỗi nữ nhân trong thâm cung đều là những người xuất sắc trong số tất cả những nữ nhân, miệng lưỡi có thể giết người mà không thấy máu, mà Hoàng hậu lại càng là vua ở trong đó. Một câu nhẹ nhàng băng qua cũng có thể làm cho người ta rét run.

Dưới nách Mạnh Chu đã sớm ướt đầm, áo lót lạnh lạnh ma xát vào da thịt, càng làm cho người ta cảm thấy khó chịu. Giờ phút này nàng cực hận trực giác của chính mình: quả nhiên đây là một trận Hồng Môn Yến khó đối phó.

Thảm Ba Tư dưới chân có hoa văn hình mèo, móng vuốt của con mèo ở ngay dưới chân của Mạnh Chu, móng vuốt sắc bén dường như là một đao hướng lên trên cắt chân nàng. Nàng đành phải thu hồi tầm mắt, nhìn về phía bên cạnh đã thấy vẻ mặt Vạn Tuệ Như hiện lên ý cười rất đắc ý.

May mà Công chúa Ngọc Ninh ngắt lời, kể một câu chuyện cười khiến Hoàng hậu bật cười, không khí xem như trở lại bình thường.

Vạn Tuệ Như cũng không chịu yếu thế, nàng moi ruột gan muốn kể chuyện cười, rốt cục nghĩ tới một chuyện. Tức thì lên tiếng nói: "Tuệ Như có một câu chuyện cười, hy vọng mọi người có thể được cười thoải mái."

Được sự chấp thuận của Hoàng hậu, nàng ta mới tiến lên một bước, nói: "Có một vị nam tử là tính tình chậm chạp, mùa đông cùng người khác cùng vây quanh đồng lửa sưởi ấm, nhìn đèn vạt áo của một người bị lửa cháy, đã nói: 'ta nhìn thấy một việc thật lâu rồi, muốn nói, nhưng là sợ người tính tình gấp gáp; không nói, lại lo lắng người tổn thất quá nhiều. Rốt cục là ta nói hay là không nói thì tốt hơn?' người kia hỏi hẳn chuyện gì. Người có tính chậm chạp nói: 'áo người bốc cháy.' người nọ vội vàng vội bỏ quần áo, dập tắt lửa, giận dữ mắng mỏ người tính chậm chạp vì sao không nói sớm. Lại nghe người có tính chậm chạp sâu xa thờ dài một cái: 'ta nói người tính nóng, quả nhiên đúng như vậy.', hô hô...."

Công chúa Ngọc Ninh miễn cưỡng nở nụ cười một tiếng: "Truyện cười này nghe khá nhạt nhẽo."

Vạn Tuệ Như ngượng ngùng cười.

Hoàng hậu nghiêng người dựa vào ghế hiểu ý cười: "Trái lại bản cung nghe có chút xúc động, truyện cười này kì diệu làm cho người ta tỉnh táo, chính người có tính chậm chạp như vậy, phạm vào sai lại vẫn không biết chính mình sai ở chỗ, ngược lại người kì dị tính tình quá nóng nảy. Mạnh thị, người cảm thấy như thế nào thì được?"

Xem ra Hoàng hậu nương nương không tính toán buông tha cho mình, trong lòng Mạnh Chu kêu gào, đánh thập nhị vạn phần tinh thần, trả lời nói: "Hoàng hậu nương nương quả nhiên kiến thức cao minh, Mạnh thị được chỉ dạy rồi."

Hoàng hậu đánh mạnh vào lòng che phát ra tiếng nóng nảy, một hồi lâu mới cười rộ lên: "Gần đây bản cung cũng có nghe được một truyện cười, nói là một vị phu nhân thì múa cùng vũ cơ, kết quả chẳng phân biệt được cao thấp, không biết các người có nghe thấy việc này?"

Hoàng hậu ý nói là múa may bốn cột, chính là ý này.

Mạnh Chu bất đắc dĩ, lần thứ hai quỳ xuống đất, nói: "Mạnh thị xấu hổ, mấy ngày trước đây cũng làm chuyện tình giống như vị phu nhân trong truyện cười. Tuy nhiên mọi việc đều có nguyên nhân, chẳng qua là Mạnh Chu xử lý có phần không thỏa đáng. Mạnh thị lo sợ...."

Nhận tội mà còn chưa nói xong, chỉ nghe thấy một tiếng quát: "Đâu chỉ là có chút không thỏa đáng, đúng là đã quên mất bốn phần của tiểu thư khuê các. Đường đường là phu nhân làm sao có thể chấp nhặt với vũ cơ, nếu như không có chút độ lượng nào, ngày sau dùng cái gì để làm gương cho thị thiếp?"

Ngọc Ninh thấy tình huống bất thường, vội vàng lên tiếng xoa dịu nói: "Mẫu hậu, không biết người nghe được tình hình ngày đó như thế nào. Theo nhi thần biết, không phải là nhị thiếu phu nhân thì múa cùng vũ cơ, mà là hành động múa để ăn mừng....Chính là nữ kiệt, khí phách đáng quý."

"Làm càn!" Mắt phượng của Hoàng hậu liếc qua, bất ngờ nảy sinh lãnh ý, "Nói như thế, ngày sau người người đều có thể noi theo? Vậy nữ tử cùng vũ cơ thanh lâu có gì khác biệt?" giọng Hoàng hậu trầm bổng, người nghe liên tục đổ mồ hôi lạnh, quả thực không có khả năng đáp lại.

Trong lòng Ngọc Ninh biết tình thế trước mắt không thể nói thêm điều gì, cũng chỉ ngồi yên lặng ở một bên, nghe mẫu hậu nói phải trừng phạt Mạnh Chu như thế nào. Chỉ là nàng có chút nghi hoặc, mới vừa nói với mẫu thân về việc này, không phải người còn khen thưởng Mạnh Chu thông minh cơ trí, là nữ tử con nhà gia giáo xuất chúng khó gặp sao? Thế nào, tại sao bỗng nhiên lại bắt đầu lạnh lùng trách cứ?

Mạnh Chu quỳ rạp xuống đất, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng buông xuống, mới vừa rồi không biết Hoàng hậu có mục đích gì, tâm bị treo lên, khó chịu hết sức. Hiện giờ hiểu rõ Hoàng hậu giận vì sao thì không sợ nữa.

Vạn Tuệ Như vừa thấy tình hình này cũng bị hoảng sợ, lúc trước nàng ta cũng bởi vì Mạnh Chu lấy được lòng không ít phu nhân danh tiếng mà bức bối, hiện giờ lại cười không nổi: Mạnh Chu đây là thông minh bị thông minh hại, đúng là tự mình chuốc lấy!

Giờ phút này nàng ta thậm chí vui sướng, yên lặng chờ đợi Hoàng hậu, sẽ giam lỏng trong phủ sao? Hay là trực tiếp dùng hình phạt đánh bằng gậy? Hay vẫn là.....căn cứ vào tiền lệ, phỏng đoán trừng phạt nặng nhẹ đều không có lợi.

Mạnh Chu dập đầu ba cái rất mạnh, sau đó ngẩng đầu lên, ánh mắt bình tĩnh: "Mạnh Chu tuổi trẻ ngông cuồng, hành sự không biết đúng mực, sau này sẽ thận trọng trong cử chỉ lời nói, xin Hoàng hậu nương nương không cần bởi vì Mạnh Chu mà thân thể bức bối, cũng làm giảm bớt tội lỗi của Mạnh Chu."

Lúc này trong cung đại diện an tĩnh không hề có tiếng động, chỉ chờ Hoàng hậu trừng phạt.

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42

Vạn Tuệ Như xuất cung mang theo vật phẩm Hoàng hậu nương nương ban thưởng, nàng ta ngoái đầu nhìn lại, liếc mắt nhìn Chính Hoa Môn một lần, liên tục cười châm biếm.

Lục Yêu thấy Đại thiếu phu nhân đã trở về mà vẫn chưa thấy bóng dáng tiểu thư nhà mình, bước lên phía trước hỏi. Lại nghe đại thiếu phu nhân lạnh lùng nói: "Tiểu thư nhà ngươi được ban thưởng lớn, Hoàng hậu nương nương giữ nàng ta ở lại trong cung tụng kinh niệm phật, sao chép 'nữ giới'!"

Đây mà là ban thưởng? Mặc dù Lục Yêu không hiểu quy củ trong cung, nhưng rõ ràng là phi tần trong cung phạm phải sai lầm mới bị phạt sao chép 'nữ giới', 'nữ tắc', lại còn cả tụng kinh niệm phật, chẳng lẽ là phạt quý sao?

Thế nhưng cửa cung sâu như biển, Lục Yêu ở bên ngoài căn bản không vào được, hiện giờ còn có thể tìm ai?

Trong đại diện yên tĩnh đến mức không bình thường, giờ phút này Hoàng hậu đang nghiêng người tựa trên tháp, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Công chúa Ngọc Ninh đứng hầu hạ bên người bà, mấp máy môi muốn nói lại thôi.

Thật lâu sau lại nghe thấy giọng nói trầm ấm của Hoàng hậu nương nương: "Muốn nói cái gì thì nói đi, kìm nén như vậy không phải là tính cách của Ngọc Ninh nhà ta."

Nhận thấy mẫu thân khôi phục vẻ thân thiện như trước, lúc này Ngọc Ninh mới đi đến gần, kéo cánh tay của Hoàng hậu làm nũng nói: "Dáng vẻ vừa rồi của mẫu hậu thật sự dọa sợ Ninh nhi."

Hoàng hậu vỗ nhẹ mu bàn tay nàng, cười nhẹ: "Nói như vậy là mẫu hậu không phải rồi?"

Ngọc Ninh lắc lắc thân thể, cười rộ lên: "Chỉ là Ninh nhi không hiểu, lúc trước không phải người vẫn khen ngợi Nhị thiếu phu nhân của Tần phủ can đảm mưu trí hơn người sao, làm sao lại....."

Nàng còn chưa nói xong, đầu đã bị Hoàng hậu nương nương vỗ một cái, mặc dù không đau, nhưng nàng vẫn gào khóc ầm ỹ, làm cho Hoàng hậu cũng phải bật cười.

Hoàng hậu cho hai cung nữ lui xuống, nói: "Là nữ tử, dĩ nhiên bản cung rất vui mừng với hành vi của nàng ta, nhưng bản cung là Quốc mẫu của một nước, nên làm gương cho người trong thiên hạ. Con có nghe nói những ngày gần đây nữ tử trong kinh thành đua tranh mời Mạnh thị, rất nhiều người muốn làm theo không? Nếu mặc cho việc này phát sinh, vậy thể thống còn đâu, ở chỗ nào?"

Ngọc Ninh vuốt cằm: "Quả nhiên mẫu hậu suy nghĩ sâu xa, nữ nhi cảm thấy thật xấu hổ." Bỗng nhiên nàng cười giảo xảo, "Vậy nữ nhi thân cận cùng với Mạnh thị, người không phản đối chứ?"

Hoàng hậu oán trách liếc mắt nhìn nàng một cái, khẽ thở dài: "Từ nhỏ đến lớn, mẫu hậu có thể ngăn cản việc con làm sao? Mạnh thị là một nữ tử thông minh, tính tình cũng coi như ngay thẳng, kết bằng hữu với nàng ngược lại không có việc gì. Về phần Vạn thị, bản cung nhìn thấy nàng ta lòng dạ bất chính,

chỉ sợ ngày sau nhất định sẽ gây chuyện."

Đâu cần tới ngày sau? Ngọc Ninh nhớ đến ngày hội cập kê của bản thân, ngày đó Vạn thị không phải đã làm ầm ĩ sao?

Tịnh Thiện Đường là nơi thờ phật trong cung, chủ trì đại sư chính là Tuệ ni cô. Mà giờ phút này có một nữ tử quỳ trước phật Quan Âm, lưng thẳng, cúi đầu sao chép, đặt trước bàn đúng là bản 'nữ giới'.

Chỉ chốc lát sau, gió nhẹ lướt qua làm lay động, kinh phiên bay lên, hương khói trước án lượn lờ bốn phía. Tuệ ni cô đại sư cầm tràng hạt trong tay, miệng tụng kinh phật, từ trong phòng ra ngoài chào đón. Thấy một đứa trẻ đứng ở cửa, nó mặc y phục hoàng tộc, trên mặt vẫn còn vương nước mắt, giọng nức nở như bị uất ức gì đó.

Hai tay Tuệ ni cô đại sư để thành chữ thập, nói: "Bản ni tham kiến Ngũ Hoàng tử."

Mạnh Chu vẫn quỳ gối trước phật Quan Âm như trước, trong lòng nàng căng thẳng: người đến thực sự là Ngũ Hoàng tử Tiêu Vân Tĩnh sao? Vị Ngũ Hoàng tử này ở trong cung xem như không xuất đầu lộ diện, mẫu phi vì phạm phải sai lầm nên bị đày vào lãnh cung, từ nhỏ đã được nuôi dưỡng bên người Mật phu nhân. Nhưng vì dưới gối Mật phu nhân có Tứ Hoàng tử, có thể nói là họ hàng xa, chỉ sợ vị Ngũ Hoàng tử này ở trong cung sinh hoạt không dễ.

Ngũ Hoàng tử vào Tịnh Thiện Đường, lại nhìn thấy một đến phía trước phật Quan Âm có một nữ tử cách ăn mặc giống một phụ nữ đã có chồng, lau khô nước mắt, cảnh giác nói: "Người nào đang ở đây?"

Mạnh Chu xoay người, hành lễ với Ngũ Hoàng tử: "Thê tử Nhị công tử phủ Tàn Quốc Công Mạnh Thị tham kiến Ngũ Hoàng tử."

Nước mắt của Ngũ Hoàng tử vẫn còn đang đảo quanh trong hốc mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn quan sát Mạnh Chu, trong nháy mắt bỗng nhiên xuất hiện thần sắc kinh ngạc, sững sờ nhìn một hồi lâu, sau cùng bước chân không tự chủ được đến gần.

Mạnh Chu không hề dự đoán nó sẽ làm như vậy, đành phải lên tiếng nhắc nhở: "Ngũ Hoàng tử đến dâng hương sao?"

Lời còn chưa dứt, thân hình nhỏ nhắn bỏ nhào vào ngực nàng, nàng sớm đã phải quỳ đến tê chân, bị xô như vậy thân thể ngã ngửa ra đằng sau. Trong khi đó Ngũ Hoàng tử vẫn ra sức chui vào lòng nàng, nức nở đem nước mũi bôi trên người nàng, nghẹn ngào nói: "Mẫu phi, mẫu phi, sao bây giờ người mới đến!"

Tuệ ni cô đại sư đã đi vào trong phòng từ lâu, mang tai thanh tịnh, chưa từng chú ý tới chuyện bên này. Mạnh Chu đưa mắt nhìn bốn phía, cũng không thấy có người giúp đỡ. Tay nàng vỗ trên lưng Ngũ Hoàng tử, dịu dàng nói: "Ngũ Hoàng tử người nhìn lại thiếp thân cho rõ."

Không biết Ngũ Hoàng tử này làm sao, vì sao, lúc này lại ngoan cố nói Mạnh Chu là mẫu phi của nó, đến chết vẫn còn lăm miệng ôm lấy cổ nàng.

Mạnh Chu không thể đẩy ra, phủ nhận cũng không được, sau cùng chỉ có thể im lặng: "Được, được, được rồi, Ngũ Hoàng tử đứng dậy trước đi, để cho mẫu phi nhìn con xem có tốt không?"

Như thế cuối cùng Ngũ Hoàng tử mới buông tay, đỡ Mạnh Chu đứng dậy, lại mang đệm đến cho nàng ngồi, chính mình cũng ngồi bên cạnh nàng. Thân thể nhỏ nhỏ dán lên người Mạnh Chu, ôm cánh tay nàng không chịu buông, chỉ sợ vừa buông tay nàng sẽ biến mất không thấy nữa.

Dù sao cũng là Ngũ Hoàng tử, Mạnh Chu cũng không muốn nhưng vẫn phải hơi khách khí với nó, chỉ có thể cười cười hỏi: "Vừa rồi vì sao Ngũ Hoàng tử khóc, chẳng lẽ có người khi dễ con?"

Con mắt Ngũ Hoàng tử quay tròn be vòng, dường như gạt đầu, lại bỗng nhiên lác đầu, thẳng cổ nói: "Ta là Hoàng tử, ai dám khi dễ ta? Là Tĩnh nhi quá nhớ mẫu phi cho nên mới đau lòng. Mỗi ngày Tĩnh nhi đều đến Tịnh Thiện Đường, nói với Quan Âm nương nương muốn được gặp mẫu phi, Quan Âm nương nương đồng ý đưa người tới bên Tĩnh nhi rồi."

Đều nói lòng dạ người trong cung thâm sâu như nước, hiện giờ thấy quả nhiên là vậy, Ngũ Hoàng tử còn nhỏ tuổi đã học được công phu "Nói thật không nói hết, một nửa là lời nói dối", không nói đến những người khác rồi. Một hài tử không có mẫu thân ở bên chăm sóc, mặc dù là Hoàng tử nhưng lại bị người ta bắt nạt, thật sự là khiến cho người ta đồng tình.

Chắc là do nổi lên tình mẫu tử, Mạnh Chu không nhịn được vỗ tay nhỏ nhắn, cười từ ái: "Tĩnh Nhi ngoan, mẫu phi con nhất định cũng rất nhớ con, nhưng con còn chưa lớn lên, chờ con lớn lên rồi có thể được gặp người."

Ngũ Hoàng tử nhìn nàng bùi môi: "Người là mẫu phi của ta!"

Chẳng qua là uốn nắn, lại thấy bốn bề vắng lặng, Mạnh Chu cũng chỉ có thể đi theo nó.

Ngũ Hoàng tử mở mồm liền không dừng được, nhanh như chớp tuôn ra hết mọi công phu mình học được mấy năm nay học cái gì, xem qua sách gì, kết giao bạn bè thế nào. Khiến cho lòng Mạnh Chu thực chưa xót, Ngũ Hoàng tử nói nó muốn gặp một người trong số đó nhất, nó rất cố gắng cầu Quan Âm nương nương đưa một người khác đến bên hân.

Người kia chính là Phụ hoàng.

Đương kim Thánh Thượng cũng không có nhiều con nói dối, mà nay còn lại chỉ có năm vị Hoàng tử, thân là Hoàng tử nhỏ tuổi nhất nên phải là người

được sủng ái nhất, hiện giờ mẫu phi bị phạt, ngay cả phụ thân cũng không để ý. Dù để thấy mấy năm nay nó sống ở chỗ Mật phu nhân cũng phải chịu nhiều lạnh nhạt.

Chỉ là Mạnh Chu không hiểu: Chẳng lẽ Thánh Thượng cũng quên mình còn có một Ngũ Hoàng tử sao? Hay là còn có nguyên nhân gì khác?

Tán gẫu một hồi, dường như Ngũ Hoàng tử đã mệt, chiếm lấy cánh tay của Mạnh Chu nheo mắt lại. Nhưng mà tay Mạnh Chu chỉ cần động đậy, nó lại giống như con thỏ nhỏ bị hoảng sợ giật mình vênh tai lên, tròn tròn mắt không tiếng động hỏi Mạnh Chu muốn làm cái gì.

Dẫn đến Mạnh Chu không thể nhúc nhích chờ đợi nó ngủ, nàng liếc mắt một cái nhìn trang giấy trên bàn nhỏ, thầm nghĩ, cứ tình hình này khi nào mới chép xong một trăm lần nữ giới?"

Bỗng nhiên có vài bước chân dồn dập vang lên, Ngũ Hoàng tử bỗng nhiên giật mình tỉnh dậy, nó ngẩng đầu nhìn về phía cửa liếc mắt một cái, đột nhiên đứng dậy, đứng phía trước người Mạnh Chu. Ngược ánh sáng, vậy mà thân thể nhỏ cũng gây nên ảo giác to lớn.

Cửa mở, là ba cung nữ hai thái giám, thấy Ngũ Hoàng tử quay đầu lại, lại liếc mắt nhìn Mạnh Chu một cái, mỉm cười, cười rộ lên bên miệng xuất hiện hai cái núm đồng tiền đáng yêu: "Đại tạ" Nó dừng một lúc rồi mới mở miệng tiếp, "Tần phu nhân, kỳ thật người cũng không giống mẫu phi ta lắm."

Nói xong nó đứng đây, cung nữ cùng thái giám tiến đến.

Nhìn bóng lưng Ngũ Hoàng tử, Mạnh Chu dờ khóc dờ cười. Trước ngực nàng vẫn còn lưu lại nước mũi của vị Hoàng tử nào đó.

Trong cung này, mặc kệ lớn hay nhỏ tuổi, đều là hồ ly!

Mặc dù bắt đầu viết như hồ báo chạy, xong chuyện sao chép nữ giới 100 lần không phải là ngày một ngày hai. May mà vào đêm trước, Công chúa Ngọc Ninh đến đây, lôi kéo Mạnh Chu đến chỗ nàng ở, nói là Hoàng hậu cho phép nàng nghỉ ngơi một đêm, ngày mai lại tiếp tục.

Nhưng mà quan trọng nhất là, thay đổi y phục toàn thân sạch sẽ, tắm rửa nước nóng. Ban ngày quý gối ở Tịnh Thiện Đường, đầu gối cực kỳ đau nhức, hy vọng tắm nước nóng có thể làm dịu đau đớn.

Từ Vân Cung chuyên dùng để tắm rửa, trong phòng hơi nóng tỏa ra, Mạnh Chu kêu các cung nữ lui xuống, lúc này mới yên tâm vào thùng tắm. Giờ phút này trên mặt nước ấm áp nổi lên những cánh hoa lơ lửng, theo hơi nước tan ra hương thơm thấm vào người, Mạnh Chu lấy tay vớt nước, một tay vớt nước nâng lên đến đỉnh đầu sau đó thả ra, cảm thụ nước ấm chảy xuống làn tóc đến thân thể trơn bóng nhẹ nhàng khoan khoái.

Dù sao cũng không phải là ở nhà mình, Mạnh Chu không dám kéo dài, nhanh tay chà sát toàn thân, tay lấy xiêm y đặt cạnh thùng tắm.

Đúng lúc này, nghe bên ngoài có tiếng động vang lên. Tay nàng dừng một chút, khó hiểu: xảy ra chuyện gì?

Nhanh tay lau khô thân thể, mặc vào xiêm y Công chúa cho người chuẩn bị. Lúc này Mạnh Chu mới lên tiếng gọi cung nữ bên ngoài, hỏi.

Chỉ thấy trên mặt cung nữ hiện lên ý cười: "Là Đại Hoàng tử phi đến, còn mang xiêm y tắm rửa đến cho phu nhân."

Đại Hoàng tử phi đang nói chuyện cùng Công chúa, thấy Mạnh Chu từ bên trong đi ra, nàng mặc quần áo bình thường Công chúa hay mặc khi xuất cung, vì mới tắm rửa xong, một nửa tóc dài chưa khô hất về đằng sau.

Hai mắt Đại Hoàng tử phi xem xét, không khỏi trêu ghẹo: "Hiện giờ nhìn thấy Nhị thiếu phu nhân của Tần phủ thật làm cho ta nhớ tới một người, Công chúa cũng nhìn xem, có đoán được Hoàng tẩu nói tới ai."

Công chúa Ngọc Ninh nghiêm chỉnh tập trung suy nghĩ, bản thân y phục cũng là người trong cung làm, cũng có vài phần giống cách ăn mặc trong cung, mà xiêm y trên người Mạnh Chu hiện giờ, thật sự có vài phần giống bộ dáng nữ tử trong cung. Nữ tử trong cung, không giống mấy vị Công chúa, cung nữ lại càng không, chẳng lẽ là phi tần? Nhưng hôm nay mấy vị phi tần địa vị cao thấp cũng không giống nàng, như vậy.....Bỗng nhiên Ngọc Ninh nhớ tới một người, bỗng nhiên thần sắc nàng căng thẳng, sau đó dường như ý thức được bản thân khác thường, nở nụ cười, nói: "Hoàng tẩu nói gì vậy, ta thấy Mạnh Chu vẫn là Mạnh Chu, đâu có giống người khác!"

Đại Hoàng tử phi nghe ra ý tứ trong lời nói của Ngọc Ninh cũng ý thức được chính mình bắt đầu nói sai rồi, cho nên ngượng ngùng nói: "Có lẽ là ta nhìn lầm rồi." Trong cung người nào giống người nào cũng không phải là chuyện tốt.

Hơn nữa người nọ còn giống nàng!

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Hôm nay Đại Hoàng tử, Tam Hoàng tử cũng vào cung, Hoàng thượng tránh không được giữ bọn họ ở lại trong cung dùng bữa tối, lại thoải mái trò chuyện một phen, nhìn thời gian đã muộn, nên để cho bọn họ nghỉ lại ở trong cung. Đại Hoàng tử phi cũng theo vào cung, trước khi đến nàng đã nhìn gặp Tần Kha, được hân giao phó đem theo một ít đồ vật vào cung.

Đợi đến lúc không còn ai, Mạnh Chu mở bọc quần áo ra, bên trong là một vài bộ quần áo bình thường nàng hay mặc, trong đó có một bộ quần áo màu vàng rất cũ rách. Nhìn là biết đây là quần áo để cho cô nương nhỏ mặc, tuyệt đối không phải là quần áo của nàng, sao Tần Kha lại đưa cái này đến?

Lấy ra từ dưới bọc quần áo, lại thấy một phong thư. Nàng vội vàng đóng cửa sổ lại, cẩn thận mở lá thư ra.

Trong thư chỉ là những lời nói quan tâm bình thường, không phải là trời lạnh nhớ mặc thêm quần áo, ở trong cung phải tuân thủ nghiêm ngặt quy củ trong cung, thì cũng là trong nhà cũng không có việc gì, không cần phải suy nghĩ Tin cuối cùng còn thêm một câu: chuyện của Lục biểu đệ nàng không cần lo lắng, có rảnh rồi chúng ta đi thăm Ngũ biểu đệ của nàng.

Sao lá thư này có thể đơn giản như thế được? Nàng bị Hoàng hậu bắt chép phạt Nữ giới một trăm lần, mỗi ngày nàng thức khuya dậy sớm viết nhiều thêm mấy chữ, đảm ba ngày nhất định có thể hoàn thành. Nhưng theo tin tức Tần Kha tiết lộ trong thư là muốn mình ở trong cung đợi thêm một thời gian, đây là thứ nhất. Thứ hai, Lục biểu đệ là Tắc Khắc Tư, còn Ngũ biểu đệ đâu? Vậy thì là ai? Mạnh Chu chưa bao giờ nhớ lúc nào thì mình có Ngũ biểu đệ rồi, mẫu thân mất sớm, thậm chí ngay cả họ hàng bên mẹ mình cũng chưa từng gặp mặt, nói gì đến biểu đệ? Nếu không phải là biểu đệ của mình, vậy thì ý nói ai?

Người đầu tiên Mạnh Chu nghĩ tới chính là Ngũ Hoàng tử, nhưng trong thư của Tần Kha không thể nào nhắc tới Ngũ Hoàng tử.

Cả đêm trằn trọc khó ngủ, kế tiếp Mạnh Chu chỉ có thể yên tĩnh chép sách. Từ sau ngày đó Ngũ Hoàng tử cũng không hề xuất hiện qua nữa, cứ mất ăn mất ngủ như thế, rốt cuộc vào ngày thứ ba đã chép phạt xong, khi đó đi đứng đã muốn tê rần, cuối cùng Mạnh Chu cũng thở phào nhẹ nhõm. Đích thân nàng đi giao nộp cho Hoàng hậu kiểm tra.

Thế nhưng còn chưa được gặp Hoàng hậu lại nghe cung nữ Đỗ Hành bên cạnh Hoàng hậu nói Hoàng hậu thấy nàng xinh đẹp tuyệt trần, vì vậy muốn nàng chép giúp Hoàng hậu một quyển kinh Phật, tặng cho Yên thái phi làm lễ vật chúc mừng sinh nhật.

Trong cung nữ quan am hiểu thư pháp còn nhiều mà, sao Hoàng hậu lại cần Mạnh Chu làm giúp? Nhận thấy được trong đó có chuyện khác thường, Mạnh Chu uyển chuyển từ chối, thế nhưng Đỗ Hành kiên quyết mệnh lệnh của Hoàng hậu không cho phép cãi lời. Đồng thời cho nàng ở một bên Trắc điện, lại phải hai cung nữ và một tên thái giám tới hầu hạ.

Ngồi ở bên trong điện, Mạnh Chu vẫn còn đang suy nghĩ ý nghĩa trong thư của Tần Kha, lại nghe thấy một trong số những người do Hoàng hậu ban thưởng tên Chu Nghiên vội vàng vào điện, vẻ mặt hốt hoảng quỳ gối mạnh trước mặt Mạnh Chu khóc ròng nói: "Cầu xin Tần phu nhân cho phép nô tỳ xin nghỉ nửa ngày."

Thấy vẻ mặt kỳ quái của nàng, Mạnh Chu không thể không hỏi rõ nguyên nhân, không ngờ lại nghe được chuyện khiến nàng càng thêm giật mình.

Thì ra là ở trong lúc nàng không có việc khác làm phải sao chép Nữ giới, trong cung đã xảy ra không ít chuyện. Đầu tiên là Hoàng thượng nhiễm lạnh, các cung nhân có lời đồn đãi nói cả đêm Hoàng thượng đi xem Chu Uyển Nghi đang ở lãnh cung, mà nàng ấy chính là mẹ ruột của Ngũ Hoàng tử. Hơn nữa chính là Chu Uyển Nghi bị bệnh, nghe nói còn đang hấp hối.

Ngày trước Chu Nghiên là tỷ nữ của Chu Uyển Nghi, bởi vì nhớ đến ơn đức trước đây của chủ tử, cho nên dứt lốt được cung nhân ở lãnh cung muốn đi thăm, nghe ý tứ trong lời nói của nàng ta cũng là muốn đi gặp một lần cuối cùng.

Nhớ tới hôm đó gặp được Ngũ Hoàng tử, cũng không biết bộ dáng hân hoan có phải bởi vì chuyện tình của Chu Uyển Nghi hay không?

Những chuyện tình vụn vặt lẻ tẻ này thật giống như lập tức chui lọt vào trong tai của Mạnh Chu. Nàng ngồi im bên trong Trắc điện khoảng chừng một nén nhang, nghĩ tới những chuyện đã xảy ra từ khi nàng vào cung tới nay, chỉ cảm thấy trong lúc đó đã xảy ra chuyện gì khiến nàng cũng bị liên lụy. Có thể Hoàng hậu dựa trên danh nghĩa xử phạt triệu mình vào cung thực ra là do....

Muốn giữ mình ở trong cung!

Về phần giữ lại làm gì, Mạnh Chu không có bất kỳ đầu mối nào, nhưng trực giác nói cho nàng biết, nhất định không phải là chuyện gì tốt. Kể sách hiện giờ, trước tiên nàng cần phải ra khỏi cung! Hoàng hậu không phải muốn nàng sao chép kinh Phật ư, muốn chép thì cần tay.

Nếu mà tay nàng bị thương, vậy sao còn có thể chép đây? Nếu không thể chép nữa, Hoàng hậu còn có thể lấy lý do gì giữ mình ở lại trong cung?

Mạnh Chu cười nhạt, sai thái giám đến phòng kho lấy giấy, lại sai một cung nữ khác đến phòng bếp làm một chén canh nấm tuyết. Đợi đến khi trong điện không còn ai, nàng mới bình tĩnh bước chân mà cầm một cái bình hoa trong tay, sau đó chột buông tay.

Vào lúc nàng chuẩn bị đưa tay ra nhặt mảnh vụn, có hai người thị vệ vội vào, bọn họ cầm đao trong tay, vẻ mặt nghiêm túc: "Phu nhân, xảy ra chuyện gì?"

Tốc độ như thế càng làm cho Mạnh Chu trong lòng cả kinh. Xem ra không chỉ là cung nữ thái giám, bên người nàng còn có thị vệ canh chừng. Điều này càng khiến cho nàng không hiểu, đến tột cùng Hoàng hậu muốn làm gì? Chẳng lẽ định giam lỏng nàng trong cung sao? Sự hoang mang không biết làm sao khiến lòng nàng rối loạn, nghĩ không ra manh mối.

Trong khoảng thời gian này, Tần Kha cũng không được rảnh rỗi, không biết một người từ đâu tới trong phủ tự xưng là vú nuôi của mẫu thân Mạnh Chu. Theo chuyện xưa vú nuôi kể rằng sau khi Mạnh phu nhân qua đời, bà bị Mạnh lão gia đuổi ra khỏi nhà. Những năm này lưu lạc khắp nơi, nhưng bà chưa bao giờ ngừng tìm kiếm muối muối đã thất lạc nhiều năm của Mạnh phu nhân. Cho đến gần đây, trong lúc vô tình bà mới biết được tin tức muối muối của Mạnh phu nhân. Bà đến Mạnh phủ, báo chuyện này cho một tiểu thiếp trong phủ, thì bà ta nói Mạnh Chu đã không còn ở trong phủ rồi, còn bảo bà đến Tần phủ.

Tần Kha im lặng suy nghĩ, để bà nói chuyện muối muối của Mạnh phu nhân là ai.

Vú nuôi nước mắt lưng tròng: "Nô tỳ đã tìm rất lâu ở trong thôn nơi mà Nhị tiểu thư mất tích, cuối cùng lại để cho nô tỳ hỏi thăm được, nghe nói lúc ấy Nhị tiểu thư bị một người giàu có mua đi, sau đó hình như... hình như bị người ta đưa vào cung rồi."

Tần Kha chợt nâng kiếm, đặt ở trên cổ của vú nuôi, lạnh lùng nói: "Là ai sai khiến bà nói những lời này?"

Vú nuôi sợ đến mức thiếu chút nữa ngất đi, bà run rẩy móc ra một bộ quần áo màu vàng cũ rách từ bên hông: "Nô tỳ nói những câu này là thật, bộ quần áo màu vàng này chính là bộ quần Nhị tiểu thư từng mặc. Nếu như người đưa bộ y phục này cho Nhị tiểu thư nhìn, nhất định tiểu thư có thể nhớ lại."

Tần Kha để cho Phurong Chính nhận bộ y phục màu vàng này, lại hỏi vú nuôi, rốt cuộc Nhị tiểu thư trong miệng bà là ai.

Cả người vú nuôi bắt đầu run rẩy, giọng nói càng nghẹn ngào: "Là Chu Uyển Nghi, chính là Chu Uyển Nghi bị Hoàng thượng đày vào lãnh cung tám năm!"

Tần Kha hoảng sợ, giọng nói hấn nặng nề: "Chuyện này ngoại trừ ta ra, bà còn nói với người nào không?"

Mặc kệ chuyện này có thật hay không, nếu để cho người có ý nghĩ xấu xa nghe được, rất có thể sẽ trở thành cái thóp cho người khác nắm được.

Vú nuôi nói: "Nô tỳ có nói qua với một vị thiếp trong Mạnh phủ, là người ấy bảo nô tỳ đến tìm ngài."

"Là vị thiếp nào?"

"Hình như là ... Nhị phu nhân."

.....

Giờ khắc này Nhị phu nhân đang ngồi ở trong phòng Tương Quân. Bà ta nhìn Tương Quân nằm ở trên ghế xích đu, vẻ mặt căng thẳng: "Con gái, con nói chuyện này có thể thành công không? Nếu để cho người khác phát hiện, hai mẹ con chúng ta có thể gặp chuyện không may hay không?"

Tương Quân lạnh lẽo liếc mắt nhìn bà ta, quát lên: "Căng thẳng cái gì, chúng ta đã làm gì? Chuyện Chu Uyển Nghi là di của Mạnh Chu chẳng lẽ là do chúng ta sắp xếp? Không phải! Sau khi Tam Hoàng tử biết chuyện này lợi dụng, chẳng lẽ là lỗi của chúng ta sao? Cũng không phải! Cho nên có liên quan gì đến chúng ta đâu? Lại nói, mẫu thân à, Tam Hoàng tử đã đồng ý với con sau khi qua chuyện này, hẳn lập tức sẽ lấy con vào phủ, mặc dù chỉ là Trắc phi, nhưng con tin tưởng, cuối cùng sẽ có một ngày con quang minh chính đại ngồi lên vị trí Chính phi!"

Nhị phu nhân vẫn còn khá lo lắng, chuyện hôm nay liên quan đến trong cung, có thể xảy ra vấn đề gì hay không. Bà ta hơi hồi hận, tự mình biết chuyện này cũng không nên nói cho nữ nhi nghe.

.....

Ngọc Ninh nghĩ rằng Mạnh Chu được ra khỏi cung sớm, nhưng không nghĩ mẫu hậu lại giữ nàng ở lại chép kinh Phật? Chuyện này quá không bình thường. Hôm nay không ít người trong cung đều nghe nói có một cô nương bên ngoài cung ở lại trong cung, lại còn ở trong Trắc điện, rất có thể sẽ ở lại lâu dài, còn có một số phi tần thiếu kiên nhẫn mà ăn giấm, nếu không phải bên ngoài Trắc điện có thị vệ canh giữ, tất sẽ có không ít người tới cửa xin chỉ dạy một phen.

Ngày đó Mạnh Chu múa một điệu ở Kinh Giao bị người truyền đi rất là kì diệu, nói nàng là hoa mai tiên tử. Lời đồn đãi đã là như thế, miệng truyền miệng, cuối cùng cũng không tránh được thù dệt thêm mấy phần.

Ngọc Ninh cau mày, đứng dậy đi đến Trung Cung thỉnh an.

Đỗ Hành ra ngoài, nói Đại Hoàng tử phi đang thỉnh an Hoàng hậu, bảo Công chúa chờ chốc lát. Chuyện này càng thêm kỳ quái, mấy ngày nay số lần Đại Hoàng tử phi tới thỉnh an mẫu hậu giống như nhiều chút, hơn nữa bắt đầu từ khi nào lúc Đại Hoàng tử phi thỉnh an, mình phải đợi ở bên ngoài?

Chuyện trong cung thường là bứt dây động rừng, nhìn như chỉ là thay đổi rất nhỏ, cho đến lúc xảy ra biến cố trời long đất lở mới biết được, trước đó đã sớm có dấu hiệu, chỉ là thiếu hụt người có lòng phát hiện mà thôi.

Mà giờ khắc này Ngọc Ninh đang có cảm giác như thế.

Từ sau khi thỉnh an Hoàng hậu ra ngoài, tâm tình Ngọc Ninh càng không thể bình tĩnh: mẫu hậu, Đại Hoàng tử phi họ đến tột cùng đang thương lượng những chuyện gì, chuyện gì mà không thể để cho nàng nghe được. Vì sao mẫu hậu phải giữ Mạnh Chu ở lại trong cung, vì sao phải để nàng ấy vào ở Trắc điện còn phải thị vệ trông chừng? Còn có Phụ hoàng đang mang bệnh nhẹ, Chu Uyển Nghi bệnh nặng....Đây hết thầy tất cả, có liên quan gì đến nhau không?

Nàng vừa về tới Từ Vân Cung, chỉ thấy một cung nữ chờ ở bên ngoài thật lâu, nàng ta tự xưng là cung nữ ở bên Trắc điện, nói là mấy ngày trước Tần phu nhân ở nơi này của Công chúa đánh rơi ít đồ, có thể xin Công chúa phái người đưa qua.

Ngọc Ninh cho cung nữ này đi về, Mạnh Chu không có phương tiện tới đây tìm mình, cho nên phái cung nữ tới hỏi thăm. Ngọc Ninh sai người đi tìm, quả nhiên phát hiện ở dưới gầm giường có một chiếc khăn tay. Thật giống như là chiếc khăn lúc trước Mạnh Chu đã dùng qua. Vốn định để cung nữ đưa qua, nhưng nhớ đến những chuyện trong thời gian này, Ngọc Ninh vẫn quyết định đích thân đi một chuyến.

Nói ra thì chuyện Mạnh Chu tiến cung vẫn là lỗi của nàng, nếu mà ngày đó nàng không đem chuyện nghe được bên ngoài cung nói cho mẫu hậu nghe, sao mẫu hậu sẽ cho mời Mạnh Chu vào cung, nếu mà nàng ta không vào cung, cũng chưa chắc sẽ liên tục xảy ra những chuyện lộn xộn như thế. Ngọc Ninh thầm than: bắt đầu từ khi nào, ta đã không nhìn rõ rốt cuộc mẫu hậu muốn làm gì.

.....

Mạnh Chu đợi trong Trắc điện một hồi lâu, đợi Công chúa Ngọc Ninh đến đây.

Ở trong cung này người nàng quen biết chỉ có Công chúa Ngọc Ninh, mặc dù nói không biết Công chúa có tin hay không, nhưng mình cũng chỉ có thể đánh cược một lần. Nếu như thua, nàng chỉ có thể suy nghĩ phương pháp giải quyết khác, nếu như thắng....Cũng chưa chắc nàng có thể đi ra ngoài, nhưng chỉ cần có một biện pháp, cũng phải đi thử một lần. Ít nhất nàng muốn biết rõ ràng đến tột cùng xảy ra chuyện gì.

Nghĩ thông suốt những chuyện này, Mạnh Chu sai tất cả cung nhân lui ra, nàng hành lễ với Công chúa, nói: "Làm phiền đích thân Công chúa tới, Mạnh thị có một chuyện muốn nhờ, kính xin Công chúa đồng ý."

Ngọc Ninh vẫn còn đang do dự, đột nhiên hai tay lại bị Mạnh Chu cầm, chỉ thấy vẻ mặt Mạnh Chu thành khẩn: "Mấy ngày nay ở trong cung, không biết người trong nhà có khỏe không, cầu xin Công chúa thay thần thiếp đi một chuyến, giúp thần thiếp hỏi tướng công có uống thuốc mỗi ngày không, thân thể có nhanh nhẹn, hồi chàng..." Nói đến phần sau, dường như Mạnh Chu có chút ngại ngùng, hồi lâu mới tiếp tục nói, "Thiếp thân thất thố, kính xin Công chúa tha thứ. Van ngài nói cho tướng công thần thiếp biết, nói thần thiếp ở trong cung tất cả bình an, xin chàng không cần nhớ mong. Nói với chàng trời lạnh, nhớ mặc thêm quần áo ở bên trong, món đồ trong ngăn kéo y phục màu vàng quá cũ kỹ rồi, nếu là vô dụng thì ném đi..."

Những chuyện vụn vặt trong cuộc sống khiến Ngọc Ninh nghe xong cũng thấy lòng có chút chua xót, dù sao cũng là vợ chồng mới cưới hơn một tháng, sao mà có thể chịu được mấy ngày xa cách đây? Nhớ đến là bởi vì mình không có quản tốt cái miệng của bản thân nên mới khiến hai con uyên ương số khổ gặp phải nỗi khổ chia ly, nên Ngọc Ninh gật đầu đồng ý.

Đáng tiếc nàng ở trong cung đợi quá lâu, cũng muốn khá nhiều thứ. Rồi Trắc điện đi trước, nàng quay đầu lại, nhìn Mạnh Chu hỏi "Chiếc khăn tay kia là người có ý để lại?"

Về mặt Mạnh Chu bình tĩnh, khẽ mỉm cười: "Ta vào cánh cửa tương tư, mới biết tương tư khổ, nhớ đoạn ký ức tương tư, tương tư ngắn vô cùng."

Nhìn bóng dáng Công chúa Ngọc Ninh xoay người, đôi mắt đồng tình của nàng ta khiến Mạnh Chu thông suốt lần này có lẽ mình sẽ không thua. Nàng nghĩ Tần Kha nhất định đã biết chuyện gì rồi, hẳn đưa y phục màu vàng đến, trong lòng hẳn ẩn giấu ý tứ, rõ ràng là đang nhắc nhở chuyện gì.

Ngồi ở trong gian điện, cầm bút lông, nhìn vết mực dưới ngòi bút, Mạnh Chu thật sự đã "Vào cánh cửa tương tư" rồi, chỉ mấy ngày không nhìn thấy hắn, hẳn có khỏe không?<https://mail.google.com/mail/u/0/images/cleardot.gif>

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Cuối thu, trời đột nhiên nổi mưa. Đỗ Hành cầm dù từ bên ngoài đi vào giữa cung. Nàng ta nhìn Hoàng hậu nương đứng ở cửa sổ, mưa bụi bắn vào người không chút lưu tình. Nàng ta bước lên phía trước đóng cửa sổ, khẽ nói: "Nương nương, sao lại đứng ở trong mưa vậy? Cẩn thận kéo bị phong hàn." Nói rồi kêu cung nữ đem khăn tới, sau đó lại phân phó hạ nhân chuẩn bị trà gừng.

Hoàng hậu nhìn nàng ta một cái, nụ cười rất hờ hững: "Bổn cung chính là muốn thử xem ngày đó Hoàng thượng làm sao đứng được ở trong mưa, nhưng đứng một lúc lâu liền cảm thấy... thực sự rất lạnh." Bỗng nhiên con mắt bà bắt đầu sáng quắc lên, nhìn về phía cửa giống như đang nhìn người nào đó: "Đỗ Hành, người nói xem, vị ở lãnh cung kia rốt cuộc có gì tốt, vì sao có người đối với nàng ta nhớ mãi không quên!"

Đỗ Hành than tiếc, Chu Uyển Nghi ở lãnh cung đã nhiều năm như vậy, hậu cung đều cho rằng Hoàng thượng đã quên mất nàng ta nhưng không ngờ lần này vì nàng ta bị bệnh nặng, Hoàng thượng lại đứng cả đêm ở bên ngoài lãnh cung, còn bị phong hàn. Bộ dạng lưu luyến si mê như vậy thực sự khiến cho người ta trở tay không kịp. Mặc dù năm đó Chu đại nhân tham ô khoản tiền lớn làm liên lụy chín họ, Hoàng thượng cũng bị khắp nơi gây áp lực nhưng lại chỉ dày nàng ta vào lãnh cung, hôm nay lại lần nữa đi vào lãnh cung, khó bảo đảm sẽ không để cho nàng ta trở lại vị trí cũ.

Hoàng hậu cầm lấy chiếc khăn trên tay Đỗ Hành, trầm giọng nói: "Đi mời Ngũ Hoàng tử đến đây, còn nữa, tìm một tên thái giám mới dẫn Mạnh Chu đi vào lãnh cung, bọn họ là người nhà họ Chu còn sót lại, hai người cũng nên gặp mặt nhau."

.....

Vừa chép xong một quyển kinh văn, Mạnh Chu đặt bút xuống xoa xoa cổ tay, đã nhiều ngày nay viết cả ngày lẫn đêm, nàng còn lo lắng chưa viết xong mình đã ngã quỵ trước.

Lúc này bên ngoài có tiếng thái giám nói: "Phu nhân, nô tài là Tiểu Giáp Tử ở phòng kinh sự, bên trên ban thưởng xuống."

Mấy ngày nay vẫn liên tục có thưởng ban đến, phần lớn là giấy và bút mực, đoán chừng là giục nàng mau viết xong. Nàng kêu người mở cửa mời công công kia đi vào.

Cửa điện vừa mở ra Mạnh Chu liền ngửi thấy một mùi hương, mùi này nàng rất quen thuộc... là mê hương! Cùng mùi ngày trước ở trên người Bích Đào không khác nhau lắm. Quả nhiên ngay lập tức cung nữ thái giám trong cung điện ngã xuống, trong lòng nàng kinh hãi, nín hơi giả bộ té ở trên bàn.

Tên tiểu thái giám kia chộp lấy tay nàng, thấy nàng không nhúc nhích lúc này mới yên tâm khiêng nàng đi ra cửa. Mạnh Chu vội vàng lén lút khép răng lại, để cho mình thả lỏng không cử động. Nàng muốn xem là người phương nào lớn mật như vậy, lớn mật đến nỗi có thể vượt qua hàng thị vệ Hoàng hậu sắp đặt ở bên ngoài điện của nàng, có thể chuốc mê cung nữ và hạ nhân bên trong điện, có thể thẳng đường mang mình ra ngoài.

Người phương nào mà có khả năng như vậy? Nếu nói tất cả chỉ do một tiểu thái giám làm thì Mạnh Chu tuyệt đối không tin.

Có thể mang người rời khỏi Hoàng hậu trừ khi là... Hoàng hậu!

Nhìn tiểu thái giám quen cửa quen nẻo né thị vệ, vòng tới vòng lui ở bên trong hẻm giả sơn, lúc sắp rời khỏi hẻm giả sơn, tiểu thái giám dừng bước chân, nhìn xung quanh một cái, thấy rõ không có ai mới dám ra khỏi. Ở đây cách lãnh cung một đoạn nữa, lúc này sẽ không có thị vệ đi qua nơi này.

Sau đó hắn nhanh bước tiến về phía lãnh cung, bỗng nhiên có một đội thị vệ mặc trang phục màu vàng từ phía bên phải đi tới, tiểu thái giám hốt hoảng muốn trốn đi nhưng lại nghe thấy giọng nói chói tai phát ra từ nữ nhân ở trên vai: "Người đâu, có thích khách!" Giọng nói của nàng tới quá đột ngột lại còn quá lớn, dù tiểu thái giám có muốn che giấu cũng không được. Hắn nhanh chân muốn chạy, đáng tiếc giọng nói đã hấp dẫn thị vệ tới đây...

Thái giám bỏ lại người trên vai, định chạy trốn vào trong hẻm giả sơn. Nhưng còn chưa bước được chặn của hắn lại không thể nhúc nhích. Cúi đầu nhìn... hóa ra là nữ nhân ngã ở trên mặt đất đang liều chết ôm lấy chân của mình.

Thấy thị vệ đã chạy tới, thái giám hung ác giơ chân đạp lên đầu nữ nhân đang nằm ở trên mặt đất, một cái, đầu của nàng nghiêng đi nhưng tay lại không nhúc nhích, hai cái, một tay buông lỏng ra, ba cái... thái giám bị người bắt giữ, kết quả là không thể đá lần thứ ba.

Mạnh Chu được thị vệ đỡ đứng dậy, đầu óc choáng váng, nhưng vẫn còn rất thanh tỉnh. Nàng tự báo thân phận, đồng thời nhờ thị vệ bẩm báo sự tình với Hoàng hậu nương nương.

Nếu thật sự là do Hoàng hậu nương nương phái người tới, ngược lại Mạnh Chu có thể lợi dụng điều này làm một khoản giao dịch nhỏ với Hoàng hậu.

Thị vệ còn chưa động dậy thì đã nghe thấy một giọng nói từ đằng xa truyền đến: "Người nào ồn ào lớn tiếng như vậy?"

Theo đó là một đám người ở gần lãnh cung đi tới, người dẫn đầu mặc thường phục màu vàng, chân đi giày thêu rồng màu đen, trên đầu đội mũ hoàng đế.

Mạnh Chi kinh hãi, lập tức cúi đầu hành lễ: "Tần quốc công phủ Mạnh thị bái kiến Hoàng thượng, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế."

Lãnh cung, Hoàng thượng, Chu Uyển Nghi... Những chữ quan trọng này lại lần nữa quay vòng ở trong đầu nàng. Tiểu thái giám muốn đem nàng tới lãnh cung, mà trong lãnh cung chính là Chu Uyển Nghi, bên ngoài lãnh cung vừa vặn lại có Hoàng thượng.

Nàng tin tất cả điều này không phải là trùng hợp!

Mạnh Chu cúi đầu nên không thấy rõ mặt của hoàng đế, chỉ có thể nhìn đôi giày màu vàng đen lộ ra khí phách vương giả trên chân Hoàng thượng đang đứng cách mình không đến một trượng.

Thị vệ kể lại tình huống vừa rồi cho Hoàng thượng, đương nhiên mấu chốt vẫn là hai chữ "thích khách".

Hồi lâu sau hoàng đế mới nói: "Mạnh thị, ngẩng đầu lên, nhìn trẫm nói xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."

Vâng lời ngẩng đầu lên, nhìn vào cặp mắt rồng đang nghiên cứu tìm tòi kia của hoàng đế thì chỉ thấy con mắt nhìn không thấy đáy, vẻ mặt bình thản mà lạnh lùng khiến cho người ta có cảm giác bị áp bách, làm cho lòng người phát lạnh.

Mạnh Chu nhìn thoáng qua rồi lại cúi đầu, cân nhắc lợi và hại giữa tội khi quân và nói thật, cuối cùng vẫn nói ra mọi chuyện từ đầu tới cuối. Lúc nói chuyện, nàng cảm giác thấy Hoàng thượng đang quan sát mình, giống như lưỡi kiếm sắc bén lướt qua da thịt mình, lơ là một cái là cả máu lẫn thịt trộn lẫn vào nhau.

Lau mồ hôi lạnh, rốt cuộc nàng nghe được Hoàng thượng sai đưa mình trở về, trước khi rời đi, nàng hình như còn nghe được Hoàng thượng khẽ lầm bầm một câu: "Trắc điện?"

Trở về trắc điện, Mạnh Chu lay Chu Nghiên tỉnh lại, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: "Ngươi hãy thành thật nói cho ta biết, trước kia ai ở đây?"

Chu Nghiên giống như không giải thích được: "Sao phu nhân lại hỏi như vậy, mấy năm nay nô tỳ vẫn luôn ở phòng giặt đồ, không nắm rõ mấy vị chủ tử ở trắc điện."

Mạnh Chu nắm cầm cửa nàng ta, khiến cho nàng ta ngẩng đầu lên, lạnh giọng quát: "Ngươi nhìn vào mắt ta rồi lặp lại lần nữa."

Chu Nghiên không tự chủ đảo mắt, sau đó giống như ý thức được điều bất thường mà dập đầu nói: "Phu nhân minh giám, nô tỳ nói đều là sự thật!"

Mạnh Chu buông nàng ta ra, cười nhạt: "Vừa rồi ngươi không dám nhìn vào mắt ta, là sợ ta biết người chủ tử đã từng ở trong trắc điện này."

Thân thể Chu Nghiên lay động một cái, cắn môi dưới không nói thêm gì nữa.

Mà đúng lúc này Ngọc Ninh Công chúa tới, nàng ta còn mang đến cả tiểu cung nữ đảm nhiệm y phục và trang sức, tiểu cung nữ kia vẫn cúi đầu.

Mạnh Chu mới nhìn người trong điện liền giặt mình. Nàng chỉ vào tiểu cung nữ kia nói: "Công chúa, đây là có chuyện gì?"

Ngọc Ninh trêu đùa: "Ta thay ngươi đến nhìn qua Nhị công tử, đúng là gần đây hắn thật sự tiêu tụy, trong lòng tương tư sốt ruột. Trước khi hồi cung hắn còn khẩn cầu ta đem nha hoàn bên cạnh đến cho ngươi, nói là người quen để cho nàng ta hầu hạ rồi. Đây cũng không phải chuyện lớn gì, lát nữa ta đi nói với mẫu hậu một câu là được."

Mặt Mạnh Chu lộ ra vui vẻ: "Mạnh Chu cảm ơn đại ân của Công chúa, sau này nhất định báo đáp."

Công chúa còn muốn đi tới bên kia Hoàng hậu thỉnh an nên không ở lại trắc điện.

Tiền Công chúa đi xong, Mạnh Chu sai cung nữ thái giám ra hết bên ngoài làm việc. Lục Yêu đang mặc cung trang lúc này mới xúc động thốt ra: "Tiểu thư, rốt cuộc cũng được gặp người rồi."

Nhìn thấy Lục Yêu, trong lòng Mạnh Chu cũng an tâm vài phần, nhưng nàng vẫn không dám lơ là, trong cung tai mắt đông đảo, nàng ý bảo Lục Yêu nói khẽ thôi. Kéo nàng ta đi thẳng vào trong phòng ngủ mới hỏi: "Cô gia kêu em tới đây có nhắn gì không?"

Lục Yêu gật đầu, dán vào tai Mạnh Chu nói hết chuyện nữ nương kể, đồng thời còn bổ sung thêm một câu: "Cô gia bảo tiểu thư không nên ở lại, mau chóng tìm cách xuất cung, chỉ sợ có người muốn thổi phồng chuyện của tiểu thư và vị trong lãnh cung kia."

Nghe thấy cái này Mạnh Chu càng đau đầu hơn, nữ nương xuất hiện rốt cuộc là trùng hợp hay là có người cố ý sắp xếp? Sao lại có chuyện trùng hợp như vậy, mình vừa tiến cung thì bà liền xuất hiện?

Cho dù là sự thật, vậy Hoàng hậu giữ nàng ở trong cung làm gì? Lẽ nào muốn dùng nàng để hãm chân Chu Uyển Nghi. Đáng tiếc nàng và Chu Uyển Nghi chưa từng gặp mặt, mặc dù bà ấy là dì của nàng nhưng cũng chưa chắc có nhiều tình cảm. Huống hồ Chu Uyển Nghi đang ở lãnh cung có thể làm được chuyện gì?

Bỗng nhiên Mạnh Chu nhớ tới vừa rồi ở bên ngoài lãnh cung nhìn thấy Hoàng thượng, chuyện này khiến người ta thấy ngạc nhiên.

Có lẽ là dùng não quá nhiều, nàng cảm thấy đầu bắt đầu đau nhức, dùng sức xoa nhẹ hai cái vẫn không thấy đỡ hơn.

Lục Yêu thấy thế liền vội hỏi: "Tiểu thư khó chịu ở đâu ạ?"

Mạnh Chu ngẩng đầu nhìn nàng ta một cái, chỉ cảm thấy trước mặt bỗng nhiên mơ hồ một trận, bóng dáng của Lục Yêu ở trước mặt cũng lờ mờ lay động hóa thành ba bốn bóng người dờ dờ lại. Định thần lại một lúc lâu sau mới nhìn rõ, nàng lấy lại bình tĩnh, khẽ nở nụ cười: "Có thể có chuyện gì chứ, chắc là do đã nhiều ngày chép kinh vẫn nên choáng váng, em xoa đầu giúp ta đi."

Nắm mắt để mặc Lục Yêu xoa bóp huyệt thái dương, trong lòng Mạnh Chu lại không nhẹ nhõm như vậy. Vừa rồi bị thái giám kia quăng ngã trên mặt đất, lại còn bị đá hai lần, giờ đầu nàng không ngừng đau, toàn thân cũng hơi lâm râm đau nhức.

Có lẽ là nhìn thấy người quen nên thả lỏng, hoặc là bởi vì vài ngày rồi chưa được yên giấc nên lúc Lục Yêu hầu hạ Mạnh Chu nằm ở trên giường mắt bắt đầu nhắm lại, đau đớn trên người làm cho nàng co tròn mình lại.

Lục Yêu đắp áo cho nàng, canh giữ ở bên cạnh không rời nửa bước. Nhìn dáng vẻ này của tiểu thư, Lục Yêu rất đau lòng, nàng ta còn nhớ rõ trước khi đi cô gia dặn dò mãi: Tiểu thư nhà ngươi ở một mình trong cung chắc chắn không thể yên tâm nghỉ ngơi được, ngươi tiến cung nhất định phải hầu hạ cho tốt.

Màn đêm nhanh chóng phủ xuống, Hoàng hậu đối với người Ngọc Ninh Công chúa mang vào hoàn toàn không để ý vì tiểu thái giám bà ta phải đi hôm nay đang ở trong tay Hoàng thượng. Bà ta đã dặn dò người dưới, nếu như dám ăn nói lung tung sẽ xử chết hần ngay tại chỗ, nhưng quan trọng vẫn là Hoàng thượng. Hoàng thượng tâm tư sâu rộng, chưa có người nào có thể đoán được ý nghĩ của Hoàng thượng, sao người lại quan tâm tới chuyện này như vậy?

Lúc về mặt Hoàng hậu đang bất an thì Đỗ Hành vội vã quay về, còn đưa tới một chuyện ngoài ý muốn: "Nương nương, thị vệ bên kia trắc điện đã bị đổi hết rồi, nô tỳ nghe được, nói là ý của Hoàng thượng, ngài nói..."

Hoàng hậu bỗng nhiên cười lạnh: "Hoàng thượng lại có tâm tư đi quản chuyện của nữ nhân ở bên ngoài cung, ha ha, thực sự là..." Còn chưa nói xong, về mặt bà ta bỗng nhiên thay đổi, cả người run rẩy giống như nghĩ tới một khả năng kinh khủng.

Đỗ Hành bước tới đỡ lấy tay Hoàng hậu, hỏi xảy ra chuyện gì, nàng ta chưa từng thấy qua bộ dạng này của Hoàng hậu.

Giữa đại điện vắng vẻ tĩnh mịch, Hoàng hậu bỗng nhiên ngẩng đầu lên, trầm giọng nói: "Bãi giá, Bôn cung muốn đi tới lãnh cung."

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Đó là một vách núi, Tàn Kha đứng ngay mép núi, hần cười nhạt nhìn Mạnh Chu. Mạnh Chu chỉ cảm thấy hoảng sợ, nàng liều mạng muốn chạy qua, điên cuồng hét lên: "Tàn Kha, chàng ở đó làm gì, nhanh đến bên cạnh ta." Đáng tiếc tiếng hô không có tác dụng chút nào, nàng nhìn thấy Tàn Kha tung người nhảy lên. Một giây kia nhịp tim nàng như ngừng đập, Mạnh Chu sợ hãi muốn hét lên lại không phát ra được âm thanh nào.

"Không cần!" Đột nhiên nàng ngồi dậy. Đưa mắt nhìn bốn phía, nơi này là Trắc điện trong cung, không phải là vách núi. Thì ra chỉ là một con ác mộng. Vừa mới thờ phào nhẹ nhõm, Mạnh Chu lại cảnh giác nói: "Ai đó?"

Hần là do ban đêm, sắc trời mờ tối, mắt Mạnh Chu không nhìn thấy rõ. Nhưng nàng có thể mơ hồ cảm thấy có người đứng ở bên cạnh. Nàng cố gắng giữ mình bình tĩnh, thử thăm dò hỏi: "Là Lục Yêu sao?"

Người nọ không nói gì, chỉ có tiếng hít thở trầm ổn theo quy luật. Kiểu im lặng này khiến Mạnh Chu lo sợ, Lục Yêu tuyệt đối sẽ không giả vờ im lặng như vậy để hù dọa mình. Lục Yêu rất rõ ràng vào lúc này Mạnh Chu chính là nửa người mù, là lúc nàng không có cảm giác an toàn nhất.

Phát hiện có cái gì đó không đúng, Mạnh Chu di chuyển đi qua về phía bên kia giường, nàng sờ soạng trên đầu, nắm thật chặt cây trầm hoa hải đường trong lòng bàn tay.

Trong yên lặng, nàng cố gắng khống chế hơi thở của mình, dồn toàn bộ cảm xúc tập trung đến trên lỗ tai. Nàng tập trung tinh thần lắng nghe, hy vọng hơi thở đối phương có thể tiết lộ phân biệt người này là địch là bạn.

Cùng lúc đó, nàng làm bộ như không có việc gì tiếp tục lên tiếng: "Lục Yêu, ta khát, giúp ta rót ly nước."

Tiếng nói vừa dứt, quả nhiên có tiếng nước vang lên, tiếng nước chảy ngừng, tiếng bước chân đến gần. Trong lòng nàng thầm đếm: một bước, hai bước..... Trong lòng bàn tay bắt đầu đỏ mọng, thấm ướt cây trầm.

Cảm thấy người nọ ở gần trước người, Mạnh Chu đưa tay ra một tay bắt lấy người nọ, sau đó dùng trầm hoa kê trên cổ người nọ, khẽ quát: "Người là ai? Tôi nơi này có mục đích gì?"

Bởi vì tới gần rồi, Mạnh Chu đủ năng lực phân biệt ra được hình dáng của người nọ—— là một người đàn ông, không nhìn rõ mặt mũi, chỉ là tuổi cũng không nhỏ, ước chừng ba bốn mươi. Nàng khống chế sức lực trên tay mình, lo lắng trầm hoa đâm xuống đi vào, lại không thể buông ra.

Người đàn ông kia giống như cười: "Lá gan của người cũng không nhỏ."

Mạnh Chu không có thời gian nói đùa với hần: "Người không định nói có đúng không?" Nàng đem cây trầm đến gần cổ người nọ hơn nữa, mức độ này đã chảy máu rồi nhĩ. Trải qua chuyện vị thái giám trước kia, Mạnh Chu bất chấp cái khác. Có người cố gắng hãm hại mình nhiều lần, sao mình có thể không tự vệ?

Người nọ vẫn không nhúc nhích, ánh mắt không rõ: "Không phải người đang muốn uống nước sao? Uống đi. Mau để cây trầm xuống, một lát để cho người khác nhìn thấy sẽ không tốt."

Hần đây là muốn lừa gạt mình bỏ qua cho hần, sao Mạnh Chu có thể làm theo. Tay của nàng không nhúc nhích chút nào, phũ phàng một tiếng, có lẽ là quá

khẩn trương, nàng có thể nghe được âm thanh cây trầm đâm vào thân thể con người. Có chút kinh hoàng, nhưng nàng vẫn không buông tay, nàng lo lắng vừa buông tay mình lại rơi vào một cái bẫy.

Chợt có tiếng bước chân đi vào, giống như không ít người tới. Mạnh Chu không thấy rõ là ai, chỉ nghe có người cung kính hỏi: "Bệ hạ, Hoàng hậu đi về phía lãnh cung."

Bệ hạ.....Bệ hạ....Trên đời này người được xưng hô như thế còn có thể là ai? Tay Mạnh Chu run lên, buông trầm hoa ra, ngã ngồi ở trên giường. Người nọ là..... Hoàng thượng! Mới vừa rồi nàng dùng trầm hoa đã thương Hoàng thượng?

Tồn hại long thể.....Chết!

Trong chớp nhoáng này, Mạnh Chu nhớ lại giấc mộng vừa rồi: thì ra người đứng ở trên vách núi không phải là Tần Kha mà là nàng sao?

"Lui ra hết đi." Không biết bao lâu sau, người nọ lên tiếng như vậy.

Tất cả lại khôi phục sự yên tĩnh thế nhưng lúc này Mạnh Chu càng thêm kinh ngạc, sao Hoàng thượng không cho người vào, chẳng lẽ người muốn đích thân thăm vấn "Thích khách" sao?

Vuốt dọc theo mép giường, xuống giường, quỳ xuống đất, cất cao giọng nói: "Vừa rồi Mạnh thị thật sự không biết là Hoàng thượng ở đây, còn tưởng rằng có thích khách vào cửa, Mạnh thị nguyện chịu phạt, chỉ cầu Hoàng thượng đừng liên lụy đến người nhà của Mạnh thị."

Trong giọng nói của Hoàng thượng có chút uể oải lười biếng, người ngồi xuống bên mép giường: "Đừng quấy rầy đến người khác, đi lấy cái khăn sạch sẽ và nước."

Từ trong giọng nói của người Mạnh Chu tin tưởng Hoàng thượng không muốn để cho người biết khác biết người bị đã thương. Không có thời gian rảnh rỗi suy nghĩ nguyên nhân sâu xa trong đó, Mạnh Chu lên tiếng: "Hoàng thượng, hãy để cho nha hoàn cận thân vào đi, thần thiếp... tầm mắt không được tốt."

Hoàng thượng lấy tay che vết thương trên cổ, lại đứng lên cười: "Người muốn cho nhiều người biết, để chuyện này âm ỉ lên sao?" Hoàng thượng chợt kéo tay Mạnh Chu qua, dẫn dắt nàng đề xuống vết thương trên cổ mình, nhỏ giọng quát nói: "Không được nhúc nhích!"

Mạnh Chu cảm nhận được nơi lòng bàn tay có cảm giác uồn ướt dính dính, ước chừng là máu. Cũng vì vậy mà cảm thấy áy náy, lúc này là do nàng phản ứng quá mức. Đáng tiếc ở trong thâm cung này, nàng vừa bị người khác hăm hại, sao có thể không phòng bị? Có điều nàng không hiểu là, tại sao Hoàng thượng lại ở bên giường của mình? Trước lúc Mạnh Chu tỉnh lại, đến tột cùng người đã đứng bao lâu? Người cứ nhìn như vậy sao? Đến tột cùng người đang nhìn cái gì?

Câu hỏi liên tiếp kéo tới, lúc Mạnh Chu đang suy nghĩ đáp án, một người chợt nhảy vào đầu! Chu Uyển Nghi. Có thể tất cả đều liên quan đến bà ấy hay không?

Vào lúc này cũng không cách nào bận tâm nam nữ khác biệt và lễ nghi quân thần Mạnh Chu móc ra một chiếc khăn tay từ trong ngực nhét vào lòng bàn tay của mình, ra sức ngăn máu rỉ ra. Nàng tập trung tinh thần chăm sóc vết thương, màu đỏ như máu ngay trước mắt hết sức rõ ràng, nàng nhìn chăm chăm một hồi lâu, xác nhận không còn chảy máu nữa, lúc này mới thoáng thở phào nhẹ nhõm. Cũng may vừa rồi mình không có ra tay nặng hơn.

Nàng cúi đầu thấp xuống, nhẹ giọng nói: "Bẩm Hoàng thượng, máu đã ngừng chảy." Nói xong, nàng lặng lẽ lui ra một bước dài, duy trì tư thế quỳ xuống đất. Trên đỉnh đầu có thể cảm thấy một đôi mắt đang dò xét, trái tim nhảy lên nhảy xuống bùm bùm, chờ đợi Hoàng thượng xử lý. Chỉ là lúc này Mạnh Chu nắm chắc ba phần, mình sẽ không xảy ra chuyện. Chu Uyển Nghi đang ở lãnh cung rất có thể trở thành ân nhân cứu mạng của mình.

Qua hồi lâu, đúng là Hoàng thượng không có dự định đứng dậy, chỉ nhìn cô nương trước mặt, giọng điệu nhu hòa: "Là trầm quấy rầy người nghỉ ngơi rồi. Người ngủ tiếp đi, trầm ở một bên trông chừng, sẽ không có ai đi vào."

Lúc trước là bởi vì Mạnh Chu đang ngủ không biết Hoàng thượng ở đây, bây giờ đã tỉnh lại rồi sao có thể giả vờ như không biết, thật sự không hợp lý. Mạnh Chu cất cao giọng nói: "Hoàng thượng minh giám, mặc dù Mạnh thị tạm ở lại trong hậu cung, nhưng không phải là người hậu cung, ở chung một phòng với Hoàng thượng như thế thật sự không hợp quy củ. Nếu có người hiểu lầm Hoàng thượng và thần thiếp, thật đúng là tự nhiên làm ô uế thanh danh của Hoàng thượng, kính xin người nghĩ lại."

"Ha ha ha...." Tiếng cười vang lên, "Người cho rằng hiện tại sẽ không có người nói chuyện linh tinh sao? Người có biết trầm ở chỗ này bao lâu rồi không? Chỉ sợ bọn họ đã sớm cho là trầm và người chuyện nên làm cũng làm rồi."

Mạnh Chu không khỏi tức giận: cái gì gọi là chuyện nên làm cũng làm rồi, nàng trong sạch, đâu cho phép người khác sỉ nhục như vậy? Lập tức con tức giận xông lên đỉnh đầu, Mạnh Chu nhặt chiếc trầm hoa hái đường trên đất lên, giữ trong lòng bàn tay, ánh mắt nghiêm nghị không thể xâm phạm: "Hoàng thượng, đừng trêu chọc thần thiếp nữa. Tội nay người đột nhiên viếng thăm, hẳn là có chuyện quan trọng muốn nói, kính xin nói rõ. Nếu sự việc không có nguyên nhân, Mạnh thị bạo gan, xin người nghĩ cách trả lại sự trong sạch cho Mạnh thị!"

Hoàng thượng sờ cằm, giống như xuyên thấu qua Mạnh Chu thấy được bóng dáng một người khác, vì vậy trong nụ cười cũng nhiễm vào mấy phần mê ly: "Rất giống, lúc hai người các người ngủ, lúc tức giận cũng rất giống."

Rất giống....Hai chữ này xông vào đầu Mạnh Chu dường như khiến nàng hiểu ra ngay lập tức. Cũng là bởi vì nàng và vị kia trong lãnh cung có mấy phần giống nhau, cho nên Hoàng hậu trăm phương ngàn kế giữ nàng ở lại trong cung. Mà Trắc diện cũng là nơi Chu Uyển Nghi đã từng ở qua, Hoàng hậu làm

như vậy, chẳng lẽ là định....Để cho mình thay thế Chu Uyển Nghi dẫn Hoàng thượng đến đây?

Tất cả thật sự quá hoang đường!

Nghĩ thông suốt những thứ này, giọng Mạnh Chu dần trở nên lạnh lùng, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng, không mấy may sợ hãi: "Hoàng thượng, thần thiếp là thê tử của Nhị công tử phủ Tàn quốc công, Mạnh thị. Trên đời người có dung mạo giống nhau nhiều không kể xiết, nhưng mà Mạnh thị chỉ là Mạnh thị, không thể trở thành người khác. Hoàng thượng là người có suy nghĩ sáng suốt, tất nhiên có thể nhìn ra trong đó sự khác biệt!"

Ánh mắt Hoàng thượng cũng chậm rãi trở nên lạnh lùng: "Người nói ra những lời này, không sợ trăm sẽ dày người vào lãnh cung sao!"

"Quy củ của tổ tiên, lãnh cung là nơi nhốt phi tần trong cung, mặc dù Mạnh thị có tội, cũng không nên bị dày vào lãnh cung! Thậm chí phi tần hậu cung còn có đại thần trong triều đình cũng sẽ không cho phép có loại chuyện rối loạn kỷ cương này xảy ra." Giọng Mạnh Chu vang lên hùng hồn, vào lúc này thật là thông suốt tất cả. Đã đâm long thể bị thương, còn sợ nhiều thêm một cái tội sao?

Đợi một hồi lâu, Hoàng thượng lại nhỏ giọng nở nụ cười: "Đứng lên đi, Mạnh thị to gan. Trâm hoa trên tay nắm chặt như thế, chẳng lẽ định vào thời điểm trăm gây bất lợi đối với người sẽ ám sát trăm sao?"

Về mặt Mạnh Chu nghiêm túc: "Mạnh thị không dám bất kính với Hoàng thượng, nhưng nếu thật sự xảy ra loại tình trạng này, Mạnh thị không thể làm gì khác hơn là lấy cái chết bảo toàn trong sạch. Chỉ là, Mạnh thị trước sau tin tưởng, Hoàng thượng là người đứng đầu vạn dân, nhất định sẽ không làm những chuyện hoang dâm vô đạo như thế."

Lời đã nói đến mức này, Mạnh Chu cũng không còn ý định che giấu rồi, trải qua mấy ngày nay ở trong cung, tựa như một con ác mộng. Trong cung đều là bề trên, nàng vô lực chống lại, chỉ có thể nói gì nghe nấy, nhưng nàng cũng có giới hạn cuối cùng. Người ta nói cơn giận nóng này còn có thể cắn người. Huống chi nàng không phải là thú!

Dù gì nàng cũng là người của phủ Tàn quốc công, nếu mà ở trong cung xảy ra có chuyện gì, mặc kệ Hoàng thượng Hoàng hậu, đều không thể ăn nói với Tàn quốc công. Cha chồng là đại tướng quân uy vũ, hiện tại biên ải không được bình yên, còn cần ông dẫn đầu mọi người cống hiến sức lực phục vụ vì triều đình thật tốt. Nếu mà bởi vì nàng mà làm cho Tàn phủ bất mãn, đối với triều đình mà nói là một tổn thất rất lớn!

Yên tĩnh, cực kỳ yên tĩnh.

Sao Hoàng thượng vẫn không đưa ra quyết định, Hoàng hậu trăm phương ngàn kế để Mạnh thị ở lại Trắc điện, lại trăm phương ngàn kế dẫn ông tới gặp Mạnh thị, cũng chính là thừa dịp để ông phạm sai lầm. Đến lúc đó lấy chuyện đức hạnh của ông bị tổn hại dẫn đến quần thần xúc động phẫn nộ, hơn hết chính là nhân cơ hội lôi kéo Tàn tướng quân, nắm giữ binh quyền. Đến lúc đó chỉ sợ ngôi vị hoàng đế cũng sẽ thay đổi!

Lúc trước Hoàng thượng còn lo lắng Mạnh Chu có phải người của Hoàng hậu hay không, hôm nay vừa nhìn, ngược lại nàng ta thật sự là có mấy phần chính trực, trải qua mấy phen thử dò xét, cuối cùng Hoàng thượng thoáng yên tâm chút.

Lúc này Hoàng thượng mới thu hồi nụ cười, nghiêm nghị nói: "Ngày mai trăm sẽ phái người tiễn người xuất cung, yên tâm đi, chuyện tối nay, sẽ không có người nào biết. Có điều..." Nói xong, ông đứng dậy, đoạt lấy trâm hoa từ trong tay Mạnh Chu, "Cái này trăm thay người bảo quản, người phải nhớ kỹ, người còn thiếu trăm một ân tình."

Cuối cùng Hoàng thượng nói xong đã rời đi. Mạnh Chu ngồi sững trên đất, mắt hôn thật lâu, vì chuyện vừa rồi mà đồ mồ hôi lạnh, đồng thời cũng không dám tin tưởng: rốt cuộc nàng có thể rời khỏi nơi hoàng cung gian trá ăn thịt người này rồi. Nhưng thiếu Hoàng thượng một ân tình, điều này làm cho nàng không có cách nào buông lỏng! ân tình của Hoàng thượng, nàng nên trả như thế nào? Áp lực này thật sự không nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Mặc dù chỉ cách xa hơn mười ngày, Mạnh Chu lại cảm thấy giống như đã ba năm không gặp. Cái cảm giác xa cách đó vẫn như cũ, để cho nàng có chút nước mắt lưng tròng, nhất là thấy dưới tấm biển Tàn phủ người kia đứng yên trước gió. Hình như hắn đã gầy đi, sắc mặt tái nhợt, sao lại không biết chăm sóc bản thân như vậy đây?

Nghĩ tới đây, Mạnh Chu cũng không để ý xe ngựa đã dừng hẳn hay không, lập tức vịn tay Lục Yêu vội vã nhảy xuống xe, chân lão đảo thiếu chút nữa ngã nhào, may mắn vịn được bánh xe.

Tần Kha bước nhanh tới, không nói một lời mà ôm Mạnh Chu vào trong ngực thật chặt, đón người về phía mặt trời, giọng nói của hắn như nhiễm sắc vàng: "Nương tử, rốt cuộc về nhà."

Nghe một câu này, không biết tại sao, thế nhưng Mạnh Chu khóc, vòng hai tay chặc qua eo của Tần Kha, dùng sức cọ xát lên người hắn, hận không thể đem mình và hắn hợp lại thành một, từ đó bọn họ ai cũng không rời người nào.

Qua hồi lâu, Tần Kha vỗ vỗ đầu của nàng, tiếng cười nhàn nhạt vang lên: "Tốt lắm, nha đầu ngốc, trước tiên chúng ta hãy vào phủ đi, phụ thân mẫu thân vẫn còn ở đại sảnh chờ chúng ta."

Ngày đó bởi vì Mạnh Chu chịu phạt ở lại trong cung, vì vậy lần này trở về phủ thật sự không được xem là về vang mà về, ngược lại có mấy phần ý tứ sỉ nhục. Cho nên từ Tần lão gia cho tới nha hoàn gã sai vặt đều không chào đón nàng. Đi qua gặp cha chồng mẹ chồng bị răn dạy một bữa, lúc này Mạnh Chu mới cùng Tần Kha trở về phòng.

Tần Kha lo lắng nàng đau lòng, vì vậy trấn an: "Không cần để ý tới những người kia nói chuyện linh tinh, nếu ở trong phủ này không thoải mái, chúng ta có thể dọn đi ra, phòng nhỏ gần thư viện đã dọn dẹp ổn thỏa, nghĩ lúc nào vào ở thì cũng có thể đi."

Mạnh Chu lại cười đứng lên: "Muốn đi thì chẳng đi, nhưng ta đi không được, sáng sớm hôm nay đã ngồi xe ngựa ra ngoài, bây giờ ta rất đau lưng, ta phải ở trong phòng nghỉ dưỡng mười ngày nửa tháng mới có thể trở lại bình thường."

Tần Kha lật người nàng, mình ngồi ở bên giường, đôi tay không nặng không nhẹ xoa nhẹ trên lưng nàng. Sức lực của hắn vừa vặn, xoa ở trên người rất thoải mái. Mạnh Chu không khỏi nhắm mắt lại, hưởng thụ tình cảm dịu dàng của tướng công.

Trong cung nhiều ngày như vậy, căn bản nàng chưa ngủ qua một lần an ổn, bây giờ giữa ban ngày, ngược lại đã ngủ nhiều canh giờ, khi tỉnh lại lần nữa, ngửi thấy một mùi thơm nức, không nhịn được hít thở sâu hai cái. Sau đó tiếng mở cửa lên, chỉ thấy Lục Yêu bưng một chén thịt cá kho tầu màu sắc mê người vào cửa, thấy Mạnh Chu đã tỉnh lại rồi, cười nói: "Cô gia đúng là thần, người nói lúc này tiểu thư đã tỉnh, quả nhiên giống như lời người nói."

Mạnh Chu nháy mắt nói: "Chàng đâu phải là thần, đây là chàng lấy mùi cá hấp dẫn ta rời giường!"

Lục Yêu cười lên.

Bụng Mạnh Chu trống rỗng, vì vậy ăn cái gì cũng thấy ngon, cá kho tầu, sệt khoai tây dầm chua, gà xé cay.... Còn có một tô cơm trắng hầu như đều vào hết trong bụng nàng, ăn xong nàng còn cảm thấy chưa đủ, mặt tràn đầy mong đợi nhìn Lục Yêu nói: "Lục Yêu tốt, còn nữa không?"

Lục Yêu thất kinh: "Tiểu thư, người còn chưa ăn no sao? Không phải là ở trong cung bị bỏ đói đi."

Mạnh Chu che miệng của nàng, để cho nàng nhỏ giọng chút, trong cung không phải là trong phủ mình, tự nhiên ăn phải hơi kiềm chế, vì vậy....

Lục Yêu ôm bụng cười lăn lộn, xoay người ra cửa đi đến phòng bếp. Bất quá chỉ trong chốc lát, nàng lại trở về rồi, có điều là đi theo sau lưng Tần Kha, chỉ thấy Tần Kha mặc một bộ quần áo màu trắng của đầu bếp nữ, nhìn nàng nói: "Không cho ăn nữa, ăn uống quá độ cẩn thận bụng no đến hư. Bữa này ăn trước vậy thôi, tối nay dẫn nàng đi ăn ngon nữa."

Mạnh Chu nhìn chằm chằm hắn một lúc lâu, không khỏi cau mày: "Tướng công, cá kho tầu này cho quá nhiều nước tương, lần sau nhớ cho ít lại. Còn nữa, sệt khoai tây cho dầm quá ít, không đủ chua; còn có...." Nàng còn chưa nói hết phần sau, Tần Kha đã nhào lên, dùng sức hôn nàng, trong miệng mơ hồ không rõ nói: "Nàng đã không hài lòng, thì hãy làm món ăn cho ta ăn đi...."

Mạnh Chu vừa trốn tránh, vừa nở nụ cười: "Quả nhiên là chàng làm, mặc dù có không ít vấn đề, nhưng mà vẫn ăn rất ngon."

Tần Kha nhíu mày, cả giận nói: "Bây giờ nàng nói gì cũng đã trễ rồi." Nói xong đưa tay kéo nút áo trước ngực Mạnh Chu.

Lục Yêu rất thức thời đóng cửa đi ra ngoài.

Cảm giác được Tần Kha tỉ mỉ hôn lên thân thể của mình, trên người Mạnh Chu như bị đốt, đã lâu không thân mật làm cho nàng rất xúc động. Nàng ôm lấy Tần Kha, cố gắng lật người đè Tần Kha ở phía dưới, nhếch môi cười nói: "Tướng công xuống bếp khổ cực, hiện tại đến lượt ta."

Tần Kha giật mình một hồi lâu: mấy ngày không gặp nương tử đã trở nên uy mãnh như hổ.

Mạnh Chu nhớ lại những bước lúc trước Tần Kha làm, từ trán của hắn hôn một đường xuống phía dưới, đến trước ngực của hắn, ở đó có hai viên anh đào, nhẹ nhàng cắn nuốt, đầu lưỡi thỉnh thoảng lại lượn vòng ở chung quanh, làm cho thân thể Tần Kha cương cứng, nhất là thứ to lớn phía dưới gắng gượng khó nhịn.

Mạnh Chu đặt mông ngồi lên, để cái to lớn của Tần Kha xuyên qua nụ hoa của mình. Một giây kia thân thể tràn đầy, thật giống như hai bộ phận chia lìa rốt cuộc vẫn hoà hợp như cũ, giao nhau. Ôm lẫn nhau, lướt động....

Bọn họ đã sớm quen thuộc nhịp điệu cơ thể lẫn nhau, thậm chí hiểu rõ biến hóa rất nhỏ kia đại biểu cho ý nghĩa gì.

Mạnh Chu di chuyển mông, thật giống như càng thêm xâm nhập sâu vào Tần Kha.

Tần Kha không do dự nữa, phần eo dùng lực, vác súng đẩy vào. Hắn ôm lấy phần eo của Mạnh Chu, dẫn dắt nàng đi theo tiết tấu của mình cùng nhau lên xuống, cảm giác được vui sướng và vô tận kích thích từ chỗ giao nhau truyền đến. Hắn khẩn cấp như vậy, hận không thể nuốt người phụ nữ này vào bụng, để giải đi nỗi khổ tương tư này ngày nay.

Dường như trong lúc vô tình, Tần Kha thu lại quyền chủ động, hần nâng chân trái Mạnh Chu lên đặt ở trên vai mình, nghiêng người ôm Mạnh Chu chặt hơn, đồng thời tăng nhanh động tác phía dưới, đi vào một tác, rút ra ba phần, đi vào sâu hơn.....Lặp đi lặp lại tuần hoàn như thế, để cho hai người đồng thời ra nước –nụ hoa tan ra tăng thêm niềm vui thú.

Bên trong phòng lung lay đến từ sâu trong khát vọng thân thể, hóa thành từng tiếng rên khẽ uốn lượn, thân thiết tình cảm. Giờ khắc này mới cảm nhận được cái gì gọi là hạnh phúc.

Thế lực của Mạnh Chu kém hơn Tần Kha, vì vậy mấy lần lên xuống chỉ còn biết cầu xin tha thứ. Tần Kha lại kéo nàng từ trên xuống dưới giằng co mấy lần cuối cùng mới chịu buông tha cho nàng. Ôm Mạnh Chu, hôn vành tai của nàng, Tần Kha dịu dàng nói: "Ngủ một giấc thật tốt thôi."

Về mặt Mạnh Chu lại nghiêm túc: "Ngày mai dẫn ta đi gặp vị vú nuôi kia, ta thật sự không thể tin lời bà ta nói."

Sáng sớm hôm sau, hai vợ chồng rửa mặt xong xuôi, đang muốn ra cửa lại nghe được trong cung có tin tức truyền đến, nói là một lát có người tới truyền chỉ. Mà người tiếp chỉ chính là Tần Kha và Mạnh Chu.

Sáng sớm hôm nay trên dưới Tần phủ rất náo nhiệt, bọn hạ nhân quét dọn cả nhà từ trên xuống dưới, các chủ tử bắt đầu ăn mặc long lanh. Mạnh Chu và Tần Kha đang suy đoán đến tột cùng ý chỉ này là vì chuyện gì.

Đại khoảng một canh giờ, rốt cuộc chờ được người nọ đến truyền chỉ—— Công chúa Ngọc Ninh. Chỉ thấy Công chúa Ngọc Ninh dẫn một bé trai ăn mặc cao quý vào Tần phủ, hàn huyên với Tần lão gia mấy câu liền đi qua nghiêm mật nói: "Tần lão gia, làm phiền người cho mọi người lui ra đi, Ngọc Ninh muốn tuyên đọc chính là mật chỉ, phụ hoàng dặn dò chỉ có người tiếp chỉ mới có thể được nghe."

Mặc dù Tần lão gia không hiểu nhưng vẫn theo lời mà rời khỏi, dẫn một đám già trẻ ra khỏi phòng khách, chỉ còn sót lại Tần Kha và Mạnh Chu.

Những người không có nhiệm vụ cũng đi ra ngoài, bé trai tránh thoát tay của Công chúa Ngọc Ninh, lập tức nhào tới trong ngực Mạnh Chu: "Mạnh tỷ tỷ, bọn họ đều nói mẫu phi sắp chết, nhưng mẫu phi vẫn không muốn gặp đệ, tỷ dẫn đệ đi gặp bà có được hay không?"

Đứa bé trai này chính là Ngũ Hoàng tử Tiêu Văn Tĩnh.

Mạnh Chu ngàn lần không ngờ, ý chỉ Công chúa Ngọc Ninh tuyên đọc chính là! nuôi dưỡng Ngũ Hoàng tử!

"Như vậy làm sao mà được, thân phận Ngũ Hoàng tử tôn quý, là con cưng của ông trời, sao có thể nuôi dưỡng ở ngoài cung? Huống chi từ trước đến giờ Ngũ Hoàng tử là do Mật phu nhân nuôi dạy, vì sao đột nhiên thay đổi thành chúng ta?" Mạnh Chu thật sự không thể lý giải phần ý chỉ này.

Ngọc Ninh vuốt ve đầu của Ngũ Hoàng tử, thờ dài nói: "Nghe ý tứ của phụ hoàng, sợ là sẽ ban cái chết cho Chu Uyển Nghi rồi, Ngũ đệ chỉ sợ cũng khó thoát số mệnh bị phế truất. Hiện tại sớm một bước đưa ra cung tìm người nuôi dưỡng đệ ấy, cũng xem là ơn đức cuối cùng của phụ hoàng đối với nó."

Cả người Mạnh Chu chấn động: ngày đó Hoàng thượng nói mình và Chu Uyển Nghi rất giống, bộ dáng mê ly này chẳng lẽ không phải là tình cảm sâu đậm sao? Nếu mà như vậy, vì sao phải ban cho cái chết? Còn muốn đưa Ngũ Hoàng tử ra cung?

Trái lại Tần Kha bình tĩnh, cảm tạ với Công chúa Ngọc Ninh, đồng thời đưa Công chúa ra cửa. Công chúa Ngọc Ninh trước khi rời đi dặn dò: sau này cho dù gặp phải khó khăn gì, ngàn vạn lần phải bảo toàn tính mạng của Ngũ đệ. Dù sao cũng là đệ đệ ruột, đưa ra cung như vậy, nàng cũng rất khó chịu. Nhưng mà hiện tại trong cung quần thần thấp thỏm không ổn định, Chu Uyển Nghi lại trở thành cái bia cho mọi người chỉ trích một lần nữa, lần này sợ là khó tránh khỏi cái chết. Nếu mà như vậy Ngũ đệ ở trong cung sẽ càng thêm gian nan, đưa ra cung cũng chưa hẳn không phải là một chuyện tốt.

Ngũ Hoàng tử giật mạnh vạt áo của Mạnh Chu, ý bảo nàng ngồi xổm xuống. Nó ghé sát vào bên tai Mạnh Chu nói: "Phụ hoàng để cho đệ nói với tỷ, đây là tỷ thiếu người."

Thiếu người.....Thiếu người...Mạnh Chu chợt nhớ tới hôm đó Hoàng thượng nói "Người phải nhớ rõ, người còn thiếu trăm một ân tình." Chẳng lẽ đây chính là Hoàng thượng muốn nàng trả cái ân tình?

Quả nhiên Hoàng thượng đặt ra một cái vấn đề khó khăn, lại đem con trai của mình đưa đến chỗ Mạnh Chu để cho nàng nuôi dưỡng.

Sau khi Tần Kha tiễn Công chúa Ngọc Ninh xong, trong lòng cũng không bình tĩnh. Ngũ Hoàng tử đến nhất định sẽ khiến cho Tần phủ, hần và Mạnh Chu thay đổi không cách nào tưởng tượng nổi. Bảo vệ Ngũ Hoàng tử như thế nào là một vấn đề lớn khó khăn, mà đôi lại bên ngoài còn có một người khác có thể sẽ để cho bọn họ bồi thường thêm tính mạng. Nghĩ tới đây Tần Kha vội bước chân nhanh trở về tìm Mạnh Chu và Ngũ Hoàng tử.

Dù sao cũng là ý chỉ của Hoàng thượng, mặc dù Mạnh Chu không thể giải thích vì sao, nhưng cũng không thể không từ chối. Nàng đi tới nơi cha mẹ chồng, bẩm báo sơ lược chuyện này, lại bảo Lục Yêu ra ngoài dọn dẹp một căn phòng sạch sẽ làm nơi sinh hoạt hằng ngày của Ngũ Hoàng. Trong cung cũng không đưa tới thứ gì, Mạnh Chu phải đặt mua quần áo mùa đông giúp Ngũ Hoàng tử. Nàng không có kinh nghiệm nuôi dưỡng trẻ con, hôm nay thật có chút không biết bắt đầu từ đâu.

Lo lắng, Tần Kha để Lục Yêu dẫn theo Ngũ Hoàng tử chơi ở trong phòng, còn hần kéo Mạnh Chu một đường đi tới đình.

Mạnh Chu chưa bao giờ thấy bộ dáng hần nghiêm túc như thế, không nhịn được lên tiếng hỏi thăm: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Tần Kha ôm nàng vào lòng, nhỏ giọng nói: "Ý trời khó cãi. Nàng và ta sống lại mà kết làm vợ chồng, chỉ sợ cũng là vì nuôi dưỡng vị Ngũ Hoàng tử này."

Giống như mặt đất bằng phẳng nổi lên sóng gió, Mạnh Chu si ngốc nhìn Tần Kha: "Chàng cũng như vậy" chột nạng nện một quyền ở trên vai Tần Kha, giọng nói không lớn đột nhiên khế thế lại tăng lên, "Chuyện lớn như vậy vì sao bây giờ chàng mới nói cho ta biết!"

Tần Kha cảm bờ vai của nàng, vẻ mặt nghiêm túc: "Nàng có còn nhớ rõ ta và nàng lần đầu tiên gặp mặt sau khi sống lại. Lúc ấy ta đang từ chỗ Đạo nhân Sơn Dương đi ra, nàng có biết hắn nói cái gì với ta không?"

"Cái gì?"

Tần Kha nhìn mặt hồ bị gió thổi, một chữ: "Hắn nói giúp nàng và ta kết làm vợ chồng, điều kiện là, ngày sau nàng và ta liêu chết cũng phải giữ được mạng của Tần Đế. Lúc ấy ta chưa từng để ý, hôm nay nhìn thấy Hoàng thượng đưa Ngũ Hoàng tử đến bên người chúng ta, có chút không thể không tin nổi."

Mạnh Chu chỉ cảm thấy mặt đất bằng phẳng lại sóng gió lại nổi lên, trong đầu ong ong không ngừng có ý niệm hiện lên, đuôi lông mày giống như cúp xuống như sương tuyết, lạnh lùng mà nặng nề: "Chàng muốn nói, Ngũ Hoàng tử rất có thể là Tần Đế? Ý của chàng là Hoàng thượng đưa Ngũ Hoàng tử ra cung thừa kế sự nghiệp thống nhất đất nước? Ngũ Hoàng tử không có lực lượng của nhà mẹ, càng thêm danh phận Hoàng tử cũng khó giữ được. Sao để ấy có thể đi lên vị trí Chí Tôn?" Nàng không thể tin lúc đầu, "Đạo nhân Sơn Dương này thích nhất nói xằng nói bậy, lời của hắn không thể tin."

Tần Kha cũng không phản bác nữa, chỉ ôm Mạnh Chu, dịu dàng nói: "Quản hắn đến cùng phải hay không phải, quan trọng nhất là nàng và ta có thể ở cùng nhau, chuyện sau này hãy để sau này tìm hiểu đi."

Mạnh Chu ôm lấy hắn, trong lòng cũng nói với bản thân như đinh đóng cột như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

Thu xếp xong xuôi chỗ ở của Ngũ Hoàng tử, Mạnh Chu vội vã đi ra ngoài. Nàng còn nhớ chuyện của vú nuôi đó, trong lòng luôn cảm thấy bất an. Tần Kha sắp xếp vú nuôi ở trong căn phòng nhỏ bọn họ mua, gần đây Lục Phái phụ trách trông nom.

Lúc Mạnh Chu đến đây, vừa lúc Lục Phái báo cho nàng chuyện thời gian trước nàng giao phó điều tra. Thì ra là vào lúc Mạnh Chu tiến cung, Lục Phái nằm vùng ở bên ngoài phủ Tam Hoàng tử, cho nên hắn đã phát hiện một bí mật kinh người——

"Có một cổ kiệu thường thường đi từ cửa hông vào phủ Tam Hoàng tử, ở lại chỉ một hai canh giờ rồi rời đi. Ta đã từng theo dõi cổ kiệu kia, phát hiện cổ kiệu dừng ở cửa nhà cô."

Nghe nói như thế Mạnh Chu chột nghĩ đến cái gì đó, nàng vội hỏi: "Hôm đó ta tiến cung, cổ kiệu đó cũng đến phủ Tam Hoàng tử sao?"

Thấy Lục Phái gật đầu, cả người Mạnh Chu lui về phía sau một bước dài. Tần Kha nói qua vú nuôi đã nói chuyện của Chu Uyển Nghi cho Nhị nương nghe rồi, Nhị nương biết được chuyện này sao có thể không nói cho Trương Quân biết đây?

Cổ kiệu Mạnh phủ....Mạnh phủ còn ai có thể thông đồng với Tam Hoàng tử đây? Trừ Mạnh Trương Quân còn có thể là ai!

Trong nhà, vú nuôi không nhận ra là có người đi vào, bà ta mở một cái túi tiền ra, kiểm tra ngân lượng bên trong. Chợt ánh sáng trước mắt tối sầm lại, bà ta ngẩng đầu lên, thấy một cô nương đang đứng ở trước mắt mình. Bà ta không khỏi luống cuống sợ hãi, vội vàng cất túi tiền, quát khê: "Người....Người là ai?"

Mạnh Chu không nói gì, liếc mắt nhìn chằm chằm túi tiền của bà ta, dần đưa mắt đến trên mặt bà ta.

Vú nuôi bị nàng nhìn chằm chằm đến kinh hoảng, chân bước về phía cửa như muốn chạy trốn.

Mạnh Chu cười khê: "Vú nuôi sao? Ta là Chu nhi. Không biết sức khỏe con của bà như thế nào? Nghe phụ thân nói, năm đó lúc bà rời Mạnh phủ con trai bị bệnh, vài năm qua ta sai người tặng chút ngân lượng, bà có nhận được không?"

Vú nuôi cười theo: "À....Tốt hơn nhiều, hiện tại thân thể khỏe mạnh."

Mạnh Chu lắc đầu nở nụ cười, cất giọng kêu ra ngoài: "Lục đại ca, trói cái người lừa gạt này lại, đưa đến quan phủ."

Vú nuôi vừa nghe, sợ đến mức chân mềm nhũn, bà ta khóc: "Tiểu thư tha mạng, tất cả những lời nô tỳ nói đều là thật, nếu như người không tin có thể...."

Mạnh Chu áp sát đến: "Có thể đi xuống dưới đất tìm mẫu thân ta hỏi sao? Người thật đúng là không biết xấu hổ lấy người chết ra để gạt người. Người có biết, vú nuôi năm đó căn bản không có con trai."

Vú nuôi này ngã nhào trên đất, không ngừng đập đầu nhận sai: "Tiểu thư tha mạng, nô tỳ không biết cái gì hết, năm đó nô tỳ đúng là người của Mạnh phủ, về chuyện vợ lớn của Mạnh lão gia cũng chỉ nghe người ta nói. Nhưng nô tỳ thật sự không nói dối. . ." Bà ta liếc mắt nhìn Lục Phái như hung thần ác sát, sợ đến nổi ôm lấy bắp chân Mạnh Chu, "Van người đừng đưa nô tỳ đến quan phủ, nô tỳ cũng không làm chuyện gì hại người. . ."

Mạnh Chu không muốn nói nhảm với bà ta: "Lục đại ca, dẫn đi."

Nàng xoay người muốn đi ra cửa, cổ chân lại bị vú nuôi bắt được, chỉ thấy bà ta ngẩng đầu lên: "Nô tỳ biết một bí mật, chỉ cần người không đưa nô tỳ đến quan phủ, nô tỳ sẽ nói cho người."

Thấy Mạnh Chu dừng bước chân, vú nuôi thấy có hi vọng, bà ta nói như thật: "Hôm đó lúc nô tỳ đến Mạnh phủ, gặp được Nhị di nương, nàng đang bụng một chén thuốc, mùi vị đó nô tỳ biết, không phải thuốc dưỡng thai mà là thuốc sảy thai."

Nghe xong, Mạnh Chu gật đầu với Lục Phái: "Lục đại ca, đưa đến quan phủ, làm phiền huynh."

Vú nuôi ngậy người tại chỗ: ta đã nói bí mật cho nàng ta biết, tại sao còn không chịu bỏ qua cho ta?

Lục Yêu chờ ở cửa, nghe được vú nuôi kêu thê lương ở bên trong, Lục Yêu không hiểu: "Tiểu thư, vú nuôi này...."

Mạnh Chu thở dài nói: "Miệng bà ta không kín kẽ, Nhị phu nhân và Trương Quân tìm bà làm việc thật sự là thất sách. Chỉ sợ sau khi chúng ta rời đi, Nhị phu nhân sẽ phái người để giải quyết bà ta. Đưa đến quan phủ. . . có lẽ bà ta còn có thể sống lâu hơn." Nàng chợt xoay đầu lại, nhìn Lục Yêu nói: "Ta thấy xung quanh đây có một tiệm thuốc, em đi bốc một thang thuốc dưỡng thai đến đây."

.....

Ở Mạnh phủ, nha hoàn nói cho Trương Quân biết Đại tiểu thư trở về. Trương Quân sai người bỏ chén thuốc đi, nàng mặc nguyên quần áo nằm ở trên giường, dặn dò: "Một lát nếu Đại tiểu thư tới đây, nói ta ngủ không tiếp khách."

Vừa dứt lời, chỉ nghe thấy bên ngoài đã vang lên tiếng cười: "Xem ra là ta tới đúng lúc, nếu trở về muộn hơn chẳng phải là không được gặp Nhị muội sao."

Trương Quân cau mày, nhìn Mạnh Chu đẩy cửa đi vào. Lúc này nha hoàn tới vội vàng, thậm chí ngay cả cửa cũng không đóng, tạo sơ hở cho Mạnh Chu đi vào. Nàng ta nở nụ cười, khoác áo, đứng dậy chào đón: "Tỷ tỷ tới sao không thông báo với muội một tiếng, muội đang muốn ngủ. Đạo gần đây sức khỏe không tốt, lo lắng lây bệnh sang những người khác, vì vậy Đại phu nhân dặn dò muội không được gặp khách."

Mạnh Chu tìm một chỗ ngồi xuống, cười cười với bọn nha hoàn: "Tỷ muội chúng ta trò chuyện, tất cả các người lui xuống. Lục Yêu, lúc đi ra đóng cửa lại, Nhị muội còn bệnh, trúng gió cũng không tốt."

Nha hoàn nhìn Trương Quân, không hề nhúc nhích.

Ánh mắt Mạnh Chu ý bảo, Lục Yêu hiểu ý, trên tay dùng lực kéo họ đi xuống.

Trương Quân hơi giật mình nhìn Mạnh Chu: "Nghe nói đạo trước tỷ tỷ chịu khổ ở trong cung, hiện tại có khỏe không?"

Mạnh Chu đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh Trương Quân, nụ cười càng thân thiết: "Nhờ phúc của muội muội, rất khỏe." Nói xong cất giọng nói ra bên ngoài: "Lục Yêu, bụng thuốc nóng đến đây đi."

Trương Quân không hiểu: "Tỷ tỷ bị bệnh hả?"

Mạnh Chu đưa tay, vỗ nhẹ lên bụng của Trương Quân: "Đầu phải là tỷ bị bệnh, là nơi này của muội muội bị bệnh."

Sắc mặt Trương Quân thay đổi: "Tỷ tỷ nói cái gì đó, chỉ là cơ thể muội hơi mệt mỏi, ngược lại bụng không có vấn đề gì." Nàng còn chưa nói hết, sức lực trên bụng tăng thêm, nàng ta theo bản năng cong người lên, đồng thời chợt đẩy cái tay kia của Mạnh Chu ra, quát khẽ, "Tỷ tỷ làm cái gì vậy?"

Bộ dáng căng thẳng bảo vệ là theo bản năng sao? Mạnh Chu không nói lời nào, thu tay lại, khẽ mỉm cười, nhìn Lục Yêu vào cửa, trong tay bụng một chén thuốc dưỡng thai.

Nàng nhận lấy chén thuốc, cười cười: "Nghe nói muội muội bị bệnh, tỷ đến hiệu thuốc hốt một thang, uống đi, uống xong mau mau khỏi bệnh."

Nghe thấy được mùi thuốc kia, Trương Quân đẩy một cái: "Tỷ tỷ nghĩ sai rồi, đây sao là thuốc của muội?"

Đầu Mạnh Chu thoáng nghiêng một cái: "Sai rồi sao? Có ai không, mời đại phu tới đây."

Trương Quân kéo nàng một cái, lên tiếng ngăn cản: "Đã gọi đại phu rồi, đa tạ tỷ tỷ quan tâm."

Mạnh Chu gật đầu: "Đã gọi đại phu còn chưa thấy đỡ, có lẽ là đã gọi nhầm thầy lang băm." Nói xong nàng lấy ra một cái vòng tay san hô màu hồng từ

eo, không nói lời nào đeo vào trên cổ tay Trương Quân: "Vòng tay này đã được khai quang, nghe nói có tác dụng phù hộ bình an, muội muội đừng ngại đeo, không chừng bệnh sẽ chóng khỏe."

Thấy vòng tay kia vẻ mặt Trương Quân kinh hoàng. Nàng ta muốn gạt mạnh vật kia nhưng tay bị Mạnh Chu gắt gao đè lại, nàng ta tránh không được. Bên trong này có giấu hoa hồng, nếu đeo lâu... khó giữ được đứa bé! Nghĩ tới đây, nàng ta cúi đầu, há mồm cắn tay Mạnh Chu... Cứ như vậy, mới làm nàng buông ra. Trương Quân cũng không kịp nghĩ nhiều, đưa tay ném vòng tay ra xa.

Vòng tay lăn ra xa, rồi cuộc dừng lại ở góc tường.

Mạnh Chu rút cuộc cười, cười đến nước mắt cũng chảy ra. Nàng đứng dậy, hơi tiếc nuối: "Đáng tiếc đồ tốt, cái vòng tay này thật sự đã khai quang trong phật tự, không phải vòng tay muội đưa ta. Trương Quân, đây là muội tự mình cho ta cơ hội giết chết..." Nàng chỉ vào bụng Trương Quân, thản nhiên cười.

Nếu đã bị vạch mặt thì không cần ngại trang nữa? Trương Quân định đứng lên: "Người dám! Người không muốn biết là đứa bé mình muốn giết chết là của ai sao? Hoàng tử hoàng tôn đâu phải người mà người có thể động vào?"

Rất tốt, rút cuộc không cần vòng vào nói chuyện, Mạnh Chu dịu dàng nói: "Căng thẳng làm gì, ta không nói muốn giết chết nó. Chẳng qua là vì muội muội tốt của ta, hôm nay ta muốn làm mai cho muội. Ta đã thay muội tìm được một mối hôn nhân tốt. Lục vương tử Tây Vực, đời sau cũng là vương tử, nếu như muội gả cho hắn, dù gì cũng là vương tử phi Tây Vực, so với làm thị thiếp của Hoàng tử thì tốt gấp trăm ngàn lần đấy."

Nghe nói như thế, Trương Quân nở nụ cười lạnh: "Chuyện cả đời của ta cũng không nhọc người phí lòng, ta tuyệt sẽ không đến Tây Vực."

Mạnh Chu sửa lại tay áo, nhẹ nhàng nhếch khóe mắt: "Lệnh của cha mẹ, làm mai mối. Chuyện này cũng không phải do muội làm chủ. Ta đã đề cập với phụ thân và Đại nương, bọn họ cũng cảm thấy đây là một mối hôn sự tốt. Muội bệnh lâu chưa khỏi, chỉ sợ các công tử trong kinh thành cũng không dám cưới muội qua cửa, nhưng cô tình, Hoàng tử Tây Vực thích mỹ nhân ốm yếu, hai người bọn muội quả thực là một đôi trời sinh." Nàng dừng một chút, "À, đúng rồi, Lục vương tử kia và tướng công nhà ta có chút giao tình, hẳn nhất định sẽ 'chăm sóc' đứa bé trong bụng muội thật tốt. Về phần muội, về sau khi đến Tây Vực phải bớt tính tôi cá nhân, Lục vương tử không thích phụ nữ có quá nhiều chủ ý, nếu như muội..."

Mạnh Chu cơ hồ là bị đuổi ra ngoài, bọn nha hoàn đều thấy được. Nàng bắt đầu đi than một tiếng, ở ngoài cửa cất cao giọng nói: "Muội muội, tốt nhất muội dưỡng bệnh thật tốt, rảnh rồi tỷ sẽ về thăm muội."

Trước khi rời đi, Mạnh Chu đi đến thiện phòng một chuyến, nghe nói đạo nhân Sơn Dương muốn rời đi, người này nói xằng nói bậy bao lâu nay cuối cùng cũng chịu rời đi, lúc này lại muốn đi đâu gieo họa cho người khác đây?

Dường như tiểu đạo đồng ở thiện phòng thấy nàng cũng không tò mò, hắn lễ phép nói: "Mời Tàn phu nhân vào, sư phụ đang đợi người."

Đạo nhân Sơn Dương ngồi ở trước bức họa Tam Thanh Chân Nhân, chậm rãi lên tiếng: "Gần đây Mạnh tiểu thư khỏe không? Hay là nghe nói bản đạo muốn đi, có ý tới tiền bản đạo một đoạn đường?"

Chẳng biết tại sao, khi đặt chân ở nơi này lần nữa, Mạnh Chu có loại cảm giác thân thiết nói không ra lời, có lẽ bởi vì Tàn Kha từng ở nơi này đốt nến đồ hoa tươi nở rộ vì nàng, có lẽ bởi vì Tàn Kha nói lời tâm tình ở nơi này. Chẳng phải là hạnh phúc lớn nhất cả đời nàng, mà nơi đây cũng là nơi chứng kiến hạnh phúc của nàng.

Vẫn chưa nghe Mạnh Chu nói chuyện, đạo nhân xoay người lại, chòm râu xanh biếc cười nhẹ nhàng: "Mạnh tiểu thư, bản đạo lừa cô, nhưng cũng đã giúp cô, trước khi đi, bản đạo phải cầu xin cô một chuyện."

Mạnh Chu rút cuộc phản ứng kịp, sắc mặt nàng rất lạnh: "Mạnh Chu chúc ông lên đường thuận buồm xuôi gió, không hẹn gặp lại."

Đạo nhân Sơn Dương phá lên cười, cười đến thiếu chút nữa trong mắt nện ra vài giọt nước mắt: "Sống thêm một lần, Mạnh tiểu thư nóng tính hơn trông thấy. Bản đạo biết Tàn Kha đã nói với cô, nếu không cô sẽ không tới nơi này." Lão ta thu hồi nụ cười, vẻ mặt nghiêm túc, "Cần phải bảo vệ ngài ấy thật tốt, hiện tại ngài chỉ có thể dựa vào mấy người. Cô xem, sắc trời đã thay đổi, gió tới, mưa cũng sắp rơi. Nếu không phải thời gian của bản đạo không còn nhiều lắm, bản đạo cũng sẽ không nhờ mấy người."

Lòng Mạnh Chu đang dao động, nàng không thể không thừa nhận đạo nhân Sơn Dương thật sự biết rất nhiều, nếu không sao lão nói "Sống thêm một lần"Nàng chưa bao giờ nói với bất luận kẻ nào, sao lão ta có thể biết?

Ánh mắt Mạnh Chu lạnh: "Rút cuộc ông là ai?"

Tiếng cười, tiếng cười phát ra từ trong lồng ngực Lão Đạo Nhân, lão ta hiền lành nhìn Mạnh Chu nói: "Bản đạo không phải là cao nhân đắc đạo sao? Xem như là quà tặng trước khi ly biệt, bản đạo nhắc nhở Mạnh tiểu thư một câu, cô đã mang thai, đừng chạy loạn khắp nơi nữa, ở nhà dưỡng thai thật tốt."

Mang thai? Dưỡng thai? Mạnh Chu không khỏi nở nụ cười: "Ông lại lừa ta rồi, haizz, sao lại không đổi được tật xấu nói bậy đây?"

Trước khi rời đi, đạo nhân Sơn Dương nói vọng theo sau lưng nàng: "Cô sẽ tin, cô sẽ tinNhớ lời bản đạo nói..., mấy người là những người duy nhất ngài ấy có thể dựa vào, duy nhất..."

Giọng nói càng ngày càng nhỏ, Mạnh Chu chỉ cảm thấy buồn cười, vậy mà mình cũng đến nơi này nghe lão ta nói xằng nói bậy.

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Ngoài phòng của tiểu thiếp Liễu Phiêu Phiêu, Vạn Tuệ Như đứng một lúc lâu, trong mắt nàng ta lóe lên tia lạnh lẽo, cuối cùng vẫn để nha hoàn đứng ở bên ngoài, một mình đi vào.

Vào cửa đã ngửi thấy mùi thuốc đông y khó chịu, Vạn Tuệ Như bóp mũi, vẻ mặt không vui. Nàng ta nhìn lướt qua bốn phía xung quanh thì thấy nữ nhân ngồi thêu ở bên giường, nghe nha hoàn nói gần đây Đại thiếu gia thường xuyên chạy tới phòng của nữ nhân này, còn tình chàng ý thiếp rất vui vẻ, bọn họ coi chính thê như nàng không tồn tại có đúng không?!

Liễu Phiêu Phiêu ngẩng đầu nhìn thoáng qua, nụ cười hiền lành: "Tỷ tỷ tới chơi, không ngại đón từ xa thật có lỗi." Nàng ta đặt tấm thêu xuống, kêu nha hoàn pha trà, mang ghế tới, bận rộn sai khiến.

Vạn Tuệ Như tỏ vẻ khinh thường đối với bộ dạng giả vờ của Liễu Phiêu Phiêu, nàng ta xua tay: "Được rồi, không cần phải vội, ngồi xuống đi, ta có chuyện muốn nói với ngươi."

Nhìn bộ dạng của Vạn Tuệ Như xem ra rất khó đối phó, Liễu Phiêu Phiêu ngồi vào chỗ đối diện với nàng ta, hai tay che ở bụng mình hết sức chăm chú, một khi nàng ta có bất kỳ hành động bất lợi nào đối với đứa bé cũng đừng trách mình không khách khí.

Liễu Phiêu Phiêu khẽ cười: "Mời tỷ tỷ nói."

Vạn Tuệ Như cũng không nói đông nói dài: "Nghe đại phu nói bào thai này của ngươi tám phần là nam nhi, nếu thuận lợi sinh hạ được cháu đích tôn cho Tần phủ thì ngươi cũng tự biết thân phận của mình. Cháu đích tôn có một vị mẫu thân như ngươi sau này sẽ không có cách nào thừa kế tước vị. Thay vì như vậy..." Vạn Tuệ Như dừng lại một chút, nhìn Liễu Phiêu Phiêu từ trên xuống dưới: "Không bằng vì đứa bé trong bụng mà tìm một vị mẫu thân có thể giao phó được. Thân là chính thê, sau này ta cũng sẽ là đại nương của đứa bé trong bụng ngươi, ta đương nhiên sẽ coi nó như là mình sinh ra. Nếu ngươi giao đứa bé cho ta, tiền đồ của đứa bé này sẽ không giống như vậy."

Hóa ra là đến cướp con trai, Liễu Phiêu Phiêu cúi đầu nhìn ngón tay mình, trong lòng không khỏi rộn lên vui vẻ, nhưng mặt lại lộ ra vẻ khổ sở: "Tỷ tỷ đột nhiên nói như vậy thực sự khiến cho muội muội không biết làm sao."

"Sợ cái gì, việc này ta đã đề cập qua với mẹ chồng, mẹ chồng cũng không phản đối. Hơn nữa sau này con trai cũng vẫn gọi ngươi một tiếng dì, ngươi cũng có thể ở bên cạnh chăm sóc. Vì tiền đồ của con trai, ngươi nên lựa chọn cho kỹ." Vạn Tuệ Như quá mức tự tin. Tần phủ là gia tộc lớn giàu có như vậy sao có thể để cho một tỷ thiếp sinh hạ cháu đích tôn? Cho dù nàng không ra tay, mẹ chồng cũng tuyệt đối không cho phép. Cho dù đến lúc đó sinh ra cũng tránh không khỏi vận mệnh phải tặng đứa bé cho người khác.

Liễu Phiêu Phiêu nhẹ giọng thút thít: "Hôm nay đầu óc muội muội hơi hỗn loạn, xin tỷ tỷ hãy để cho muội suy nghĩ mấy ngày đi."

Cùng sống dưới một mái nhà, Vạn Tuệ Như không tin Liễu Phiêu Phiêu không thuận theo. Mình là chính thê lại có mẹ chồng làm chỗ dựa, còn phải sợ một thị thiếp như Liễu Phiêu Phiêu có ngày leo qua đầu mình sao?! Hôm nay Liễu Phiêu Phiêu chịu cho cũng được, không chịu cho cũng phải cho. Đứa bé này nàng ta đã quyết định rồi!

Đợi Vạn Tuệ Như đi rồi, Liễu Phiêu Phiêu ngẩng đầu kêu nha hoàn đến, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: "Hôm nay Nhị thiếu phu nhân ở đâu?"

.....

Mạnh Chu quay về phòng thì nghe thấy trong phòng có một giọng nói không hay nghe được, xuyên qua cánh cửa nhìn sang thì thấy Liễu Phiêu Phiêu đang đứng ở một bên cười nói cùng Ngũ Hoàng tử.

Ngũ Hoàng tử nhìn bụng của nàng ta làm ra điệu bộ bề trên nói: "Vị phu nhân này thật sự có tiểu đệ ư?"

Liễu Phiêu Phiêu khẽ nhếch khóe miệng: "Tiểu thiếu gia thật thông minh, sau này đệ đệ sẽ chơi với tiểu thiếu gia được không?"

Ngũ Hoàng tử do dự một hồi, lúc quay đầu thấy Mạnh Chu đứng ở cửa liền bỏ lại Liễu Phiêu Phiêu xông thẳng tới chỗ Mạnh Chu, miệng hô: "Mạnh tỷ tỷ, cuối cùng tỷ tỷ cũng đã trở về."

Mạnh Chu mặc nó lôi kéo vào nhà, gật đầu với Liễu Phiêu Phiêu: "Vẫn chưa đi thăm ngươi, hôm nay thân thể khỏe không? Đứa bé không hành hạ ngươi chứ?!"

Liều Phiêu Phiêu cúi đầu nhìn thoáng qua cái bụng nhô lên của mình, vẻ mặt buồn rầu: "Thực sự là hành hạ không ít, bởi vì nó mà ban đêm ta ngủ không ngon. Giờ mới có sáu tháng, còn ba tháng nữa thật sự không biết chịu đựng như thế nào nữa đây."

Mạnh Chu cũng không tiếp lời, chỉ giúp Ngũ Hoàng tử chỉnh sửa lại cổ áo, đồng thời tay lau mồ hôi trên trán cho nó.

Liều Phiêu Phiêu nhìn hồi lâu, tuy rằng nàng ta không đoán ra đứa bé này rốt cuộc có thân phận gì, nhưng Ngọc Ninh Công chúa và cả Hoàng Thượng truyền xuống mật chỉ kia cũng đã đủ thu hút người. Nói vậy vị này thân phận không thấp, mà một đứa bé như vậy hôm nay lại giao cho Mạnh Chu, thảo nào Vạn Tuệ Như lại vội vã muốn mình giao con cho nàng ta. Nàng ta lo lắng vì đứa bé này, địa vị của nhị phòng ở trong phủ sẽ tăng lên.

Nghĩ thông suốt những điều này, Liều Phiêu Phiêu kiên định nói ra: "Không biết Nhị thiếu phu nhân có thể tới phòng khác nói chuyện được hay không?"

Mạnh Chu không ngần ngại: "Có gì nói ở đây đi, không có người ngoài." Nàng mang theo Ngũ Hoàng tử ngồi ở trên tháp, tìm một quyền địa lý cho nó xem.

Liều Phiêu Phiêu ngẫm nghĩ một hồi cuối cùng dưới sự điều khiển của nha hoàn mà quỳ xuống: "Ta thật sự là không còn cách nào mới đến đây cầu người."

Mạnh Chu nhíu mày: "Mau đứng lên, ngươi làm gì vậy, đang mang thai không chịu được đại lễ này, nếu làm bị thương đứa bé thì phải làm sao giờ?"

Liều Phiêu Phiêu lại khóc lóc om sòm trên mặt đất: "Nếu người không đồng ý ta sẽ không đứng dậy, dù sao đứa bé này cũng khiến cho người ta phiền, làm nó bị thương cũng sẽ không có ai đau lòng."

Trong mắt Ngũ Hoàng tử có chút tức giận: Vị phu nhân này cũng thật sự quá vô lý, ở trong phòng người khác mà còn làm càn như vậy. Nó đang muốn há mồm thì đã thấy Mạnh Chu cúi tay tới chỉ vào giữa quyền sách địa lý, còn nàng thì khẽ cười: "Nơi này nghe nói là phong cảnh của Tây Vực, có tranh lại có chữ, rất thú vị, đệ xem kỹ một chút đi." Ánh mắt kia dịu dàng mà nghiêm khắc, không cho người khác chống cự.

Dù sao ở trong cung cấm nhiều năm, chút ấy Ngũ Hoàng tử vẫn có thể nhận ra, cho nên nó vui đầu nhìn sách của mình.

Cuối cùng Mạnh Chu lên tiếng: "Nếu ngươi muốn lấy khổ nhục kế uy hiếp người khác, thật xin lỗi, ta e rằng ngươi không thể toại nguyện. Đứa bé là của ngươi, nếu ngươi không chịu trách nhiệm với nó, chỉ sợ cũng không có ai thay ngươi che chở nó."

Nghe ra ý tứ trong lời nói của nàng, Liều Phiêu Phiêu nở nụ cười: "Đứa bé chính là toàn bộ của ta, cho dù ta phải liều mạng cũng sẽ che chở cho nó, ít nhất sẽ không để cho nó rơi vào tay của người có mưu đồ bất lương." Nói rồi nàng ta kêu nha hoàn đỡ mình đứng dậy, vẻ mặt nghiêm túc nói tiếp: "Còn ba tháng nữa đứa bé sẽ ra đời, hi vọng người có thể đứng ra thu nhận đứa bé này. Tự ta nuôi đứa bé e là không phải chuyện dễ dàng như vậy, nếu nhất định phải đưa con cho người khác nuôi, ta tình nguyện người kia là người."

Mạnh Chu đứng dậy khỏi tháp, cười nhạt: "Hôm nay ngươi qua đây không phải là hành động sáng suốt. Trong phủ hạ nhân rất hay bép xép, ngươi cho rằng lời ngươi nói sẽ không có ai biết sao?" Nói rồi nàng chỉ ngón tay về phía bên kia trước cửa sổ, chỉ thấy một bóng người thoáng cái đã biến mất.

Nhìn vẻ mặt Liều Phiêu Phiêu biến đổi, nuốt nước bọt che giấu hoảng loạn ở trong lòng, Mạnh Chu thở dài một hơi: "Ngươi tự giải quyết cho tốt đi. Lục Yêu, tiễn khách."

Liều Phiêu Phiêu đi tới cửa bỗng nhiên dừng lại cước bộ, nhanh chóng đi vòng lại, giống như làm ra quyết định khó khăn gì đó, tới gần Mạnh Chu dán ở bên tai nàng nói: "Nếu ta cho ngươi biết, ta biết sau này ai sẽ đăng quang ngôi vua, tin tức này có đủ không?" Liều Phiêu Phiêu sao có thể quên chuyện đã xảy ra ngày mình cùng Tần Giác đi bãi kiến đạo nhân Sơn Dương, nàng ta cũng giữ lại một lá bài, không phải thời khắc mấu chốt sẽ không xuất bài ra.

.....

Lúc Tần Kha quay về thì gặp phải Tắc Khắc Tư, nghe hắn kể chuyện Mạnh Chu làm loạn phủ nhạc uyên ương. Vẻ mặt của Tắc Khắc Tư rất ủy khuất: "Biểu ca, người ta muốn là Ngọc Ninh Công chúa, sao các người có thể tùy tiện nhét một nữ nhân cho ta?"

Tần Kha lạnh mặt: "Mấy ngày nữa sẽ tiến cung gặp vua, nếu ngươi thật sự muốn cưới Ngọc Ninh công chúa thì có thể thử tự mình cầu hôn với Hoàng thượng, xem Hoàng thượng có đồng ý hay không."

Tắc Khắc Tư hơi so vai: "Như vậy còn không bằng ta ngay lập tức tiến cung trời Công chúa mang về Tây Vực còn dễ hơn."

Quay về phủ, trước tiên Tần Kha đi tới căn phòng của Ngũ Hoàng tử coi một chút, quả nhiên thấy Mạnh Chu ở đây. Mạnh Chu cũng phát hiện ra hắn, kêu Lục Yêu hầu hạ Ngũ Hoàng tử còn mình thì đứng dậy đi ra ngoài.

Hai người nắm tay tình cảm, nhàn rỗi tản bộ ở trong sân.

Mạnh Chu đặt tay của Tần Kha ở trong ngực mình, khẽ nói: "Hôm nay ta đi gặp nữ nương."

Tần Kha gật đầu: "Ta biết."

Mạnh Chu tiếp tục: "Tương Quân mang thai, ta đoán là của Tam Hoàng tử, tiếc là ta khuyên phụ thân gả Tương Quân cho Tắc Khắc Tư."

Tần Kha dùng cước bộ, giữ bà vai nàng, khá lo lắng: "Nàng định làm gì?"

Trong đầu hiện lên vô số hình ảnh kiếp trước và hiện tại. Mạnh Chu tựa ở trong ngực hắn, khẽ cười: "Tương Quân là một đứa bé rất thông minh, ta còn nhớ rõ lần đầu tiên nàng ta túm góc áo ta gọi tỷ tỷ, khi đó nàng ta hai tuổi, đôi mắt ngân nước nhìn ta chăm chăm, rất thuần khiết rất vui vẻ. Sau khi lớn lên, mỗi khi hận nàng ta, tức giận nàng ta ta đều nhớ tới cặp mắt kia, nghĩ đứa bé cùng chung máu mủ với ta ấy chắc chỉ bị lạc đâu đó. Nhưng ta mới phát hiện, hóa ra người bị lạc lại là ta."

Mạnh Chu ngẩng đầu: "Ta phát hiện rất nhiều cơ hội ta đã tự tay đưa đến cho nàng ta, ngày ấy bỏ trí nàng ta và Tam Hoàng tử là do ta đã đẩy nàng ta đi vào hướng không có đường về, cũng đã tự đẩy ta về phía bờ vực nguy hiểm. Hôm nay ta..." Giọng nói của nàng bình tĩnh như thường, từng chữ từng chữ một: "Ta muốn giết nàng ta."

Tần Kha hiểu rõ quyết định này đối với nàng mà nói không phải dễ dàng, cũng như hắn ở Tần phủ này nhiều năm, gọi Đại phu nhân của Tần phủ là nương nhiều năm như vậy, hắn cũng không thể quyết định giết Đại phu nhân để báo thù cho mẫu thân. Vì vậy cái loại cảm giác này hắn rất rõ ràng.

Giang tay ôm lấy Mạnh Chu, Tần Kha bình ổn hơi thở: "Có cần giúp đỡ không?"

Mạnh Chu dùng sức gật đầu: "Đưa ta một con dao đi."

Tần Kha liếc mắt nhìn nàng chăm chăm, nhíu mày: "Nàng muốn tự mình ra tay?"

Mạnh Chu cười khúc khích: "Chàng đoán xem."

Tần Kha giống như nghiêm túc suy nghĩ, đưa tay sờ cằm, giống hệt như ông lão dạy học gật gù đắc ý nói: "Vi phu đoán... không đoán ra được."

Nhìn bộ dạng kia của hắn, Mạnh Chu không nhịn được bật cười to, nàng ôm bụng, lại một lần nữa không tự chủ nhớ tới điều đạo nhân Sơn Dương nói.

Nàng thả bàn tay đặt ở bụng ra, kéo Tần Kha, khoe miệng nhếch lên: "Ta nói với Tương Quân chuyện giả nàng ta cho Tắc Khắc Tư, chắc chắn mấy ngày nữa nàng ta sẽ đi tìm Tam Hoàng tử. Nàng ta vẫn rất cẩn thận, lúc đi tìm Tam Hoàng tử đều cải trang thành nha hoàn. Điều này cũng có thể trở thành cơ hội lớn, ta xin Lục đại ca phái người canh giữ ở bên ngoài phủ của Tam Hoàng tử. Nha môn trong kinh thành ta có biết nha sai, lúc tra khảo phạm nhân có hơi dùng hình cũng là chuyện thường xảy ra..."

Tần Kha nắm tay của Mạnh Chu, trầm giọng nói: "Tay của nàng run rẩy."

Mạnh Chu hơi mất hồn, giống như không bị mình khống chế tiếp tục nói: "Nàng ta là người có thai, một ngày chịu hình đứa bé nhất định khó giữ được. Nếu ra tay hung ác một chút, một thi thể hai mạng người cũng là chuyện bình thường. Nếu nàng ta nói ra thân phận là Nhị tiểu thư của Mạnh phủ chắc chắn phải mời người trong phủ đến nghiệm chứng bản thân, đồng thời phải giải thích tại sao nàng ta lại xuất hiện ở phủ của Tam Hoàng tử, còn cả đứa bé trong bụng của nàng ta. Đến lúc đó không chỉ nàng ta mà ngay cả Mạnh phủ và Tam Hoàng tử đều bị liên lụy vào. Tần Kha, nói cho ta biết, nàng ta sẽ lựa chọn thế nào?"

Nàng bỗng nhiên nhón chân lên, ôm lấy Tần Kha: "Giữa ta và nàng ta dường như chỉ có thể lưu lại một người, ta kém thông minh hơn nàng ta, không nghĩ ra nhiều mưu kế như vậy, nhưng cũng không muốn sau này luôn phải chờ đợi lo lắng không biết nàng ta sẽ lại ra thủ đoạn hãm hại gì. Ta rất có lòng tham, ta chỉ muốn cùng chàng tiếp tục được sống yên ổn, cho nên người trở ngại ta..."

Chữ "chết" còn chưa nói ra, Tần Kha đã hôn lên miệng của nàng, mềm mại nhẹ nhàng an ủi nỗi lòng không ngừng phập phồng của nàng lúc này.

Một lúc lâu sau hắn mới buông ra, giọng nói giống như tiếng nước róc rách chảy qua núi khiến lòng người dịu lại: "Yên tâm làm đi, cho dù phải xuống mười tám tầng địa ngục cũng đã có ta đi cùng nàng."

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

Tương Quân đi ra ngoài từ phủ Tam Hoàng tử, sắc mặt tái nhợt. Nàng ta liếc mắt nhìn màu sắc chân trời, màu xám tro, cũng giống với tâm trạng giờ khắc này của nàng ta. Từ lúc bắt đầu nàng ta cũng biết mình chỉ là một con cờ đối với Tam Hoàng tử. Có điều dù chỉ là con cờ, nàng ta cũng không muốn làm con cờ dễ dàng bị vứt bỏ.

Đáng tiếc tất cả cũng chỉ là nàng ta tự cho là như vậy. Hôm nay nàng ta đến cầu Tam Hoàng tử thực hiện giao ước cưới mình, Tam Hoàng tử lại cười nhạo nàng ta không biết tự lượng sức mình. Thì ra là không vì loại kết hôn lợi ích. Đáng tiếc nàng ta là Mạnh Tương Quân, sao có thể dễ dàng bị đánh bại như vậy? Trong tay nàng ta còn nắm giữ bí mật của Tam Hoàng tử, nếu nàng ta tiết lộ ra ngoài, Tam Hoàng tử sẽ quý xuống cầu nàng ta.

Đang trong lúc hả hê, cổ kiêu lại dừng lại. Bên ngoài có tiếng huyền não vang lên, nàng ta còn chưa kịp phản ứng đã có người không nói lời gì bắt lấy nàng ta, trong miệng la hét: "Nha hoàn người gan thật lớn, còn dám chạy trốn!"

Trong lòng nàng ta kinh sợ, lớn tiếng trách cứ: "Người điên từ đâu tới, còn không mau tránh ra."

Một người cầm đầu đám thổ phỉ, cầm một cây tầm bằng trúc, đang xia rau dính trong răng: "Kẻ điên? Khả khà, nói rất hay, ta chính là người chuyên bắt kẻ điên, người đâu, mang đi!"

Quả nhiên là tú tài gặp quân binh, có lý không nói được. Hôm nay ra cửa vốn là làm việc bí mật, ngay cả nha hoàn Trương Quân cũng không mang theo. Mấy tên nịnh nọt kia nhìn thấy đã xảy ra chuyện, lập tức bỏ chạy không còn hình bóng. Hôm nay thật sự là nàng ta không tìm được người nào giúp một tay.

Nhìn đám người kia đưa mình đi về phía quan phủ, Trương Quân càng cảm giác không ổn, nếu mà bắt nha hoàn chạy trốn cũng chỉ đưa về phủ, tại sao lại đưa đến quan phủ? Hơn nữa những người này không rõ lai lịch, nhất định mình... Chẳng lẽ là có người sai khiến. Nghĩ đến đây, Trương Quân nhất thời quát lạnh: "Mau buông ta ra, các ngươi là ai?"

Cái người xia răng lúc nãy nhếch miệng cười nhạt, chợt đánh một chưởng ở sau gáy nàng ta, nàng ta bất tỉnh trên mặt đất: "Tiễn ngươi về Tây Thiên." Hắn nhìn về phía tầng hai quán rượu xa xa, chỉ thấy Lục Phái gật đầu ra hiệu với hắn. Cho nên khiêng cô nương bị đánh bất tỉnh trực tiếp mang đến quan phủ.

Mà hắn không thấy chính là còn có một cô nương đang ngồi đối diện Lục Phái, nàng chính là Mạnh Chu. Mạnh Chu nhìn, uống một ngụm trà: "Lục đại ca, một lát huynh nhìn kĩ chút, nếu như nàng ta còn có thể sống được đi ra, làm phiền huynh ra tay."

Lục Phái rất nhanh biến mất không thấy gì nữa, Mạnh Chu vẫn còn tiếp tục uống trà.

Ngồi một lát, lại nghe được Lục Yêu trở về, nàng ta nhỏ giọng nói: "Em hỏi thăm được, Ngân Hạnh cô nương đã bị trục xuất ra khỏi phủ. Thì ra là nàng ta xuất thân từ thanh lâu, trước đây không lâu được Đại phu nhân mua về. Sau khi sự việc bại lộ nàng ta không có cách nào trở về thanh lâu."

"Thanh lâu?" Mạnh Chu suy nghĩ trong chốc lát chợt nhớ lại một người, cười nói: "Nơi đó chúng ta ngược lại không đi được, chỉ là có người có thể đi."

.....

Tắc Khắc Tư tiến vào cung với thân phận ngoại sứ ở biệt quán bên ngoài, mà giờ phút này một vị khách đặc biệt đến biệt quán của hắn.

Ôm vò rượu, Tắc Khắc Tư trực tiếp rót rượu vào mồm, giống như cô nương bên cạnh không tồn tại. Hắn uống đầy một miệng, lúc này mới nhớ lại muốn hỏi một câu: "Nàng muốn uống không?"

Cô nương không chịu được khoát tay: "Không cần."

Tắc Khắc Tư nhìn nàng một cái, nhún vai: "Không mở miệng cũng không uống rượu, vậy nàng tới chỗ này của ta làm gì?" Hắn chậm chạp, ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm cô nương kia, "Công chúa Ngọc Ninh."

Công chúa Ngọc Ninh nở nụ cười: "Sao ngài xác định là ta? Nói không chừng ta là Phong Ninh Công chúa, hoặc giả cho là...."

Nàng còn chưa nói xong, Tắc Khắc Tư đã tự tin lên tiếng: "Không thể nào, đối với người ta muốn cưới, làm sao ta có thể nhận lầm."

Ngọc Ninh thật giống như nghe được chuyện cười hài hước nhất, hôm nay nàng tới đây chính là muốn nhìn xem rốt cuộc là người thế nào lại dám thẳng thắn nói muốn cưới mình trước mặt phụ hoàng.

Kể từ sau lễ cấp kê, phụ hoàng mẫu hậu vẫn đang tìm các vương tôn công tử trong Kinh Thành cho nàng, đáng tiếc không có một vị có thể vào mắt của nàng. Nàng cảm thấy thật là phiền não, vì vậy định ra một quy củ với hai người bọn họ, sau này nếu xuất hiện người muốn kết hôn với mình, nàng yêu cầu tự mình khảo nghiệm qua. Trước đó cũng xuất hiện qua không ít người giống như Tắc Khắc Tư như vậy, nhưng mà lá gan của bọn họ không đủ lớn, chỉ là thông qua các nương nương trong cung nói bóng nói gió hỏi thăm ý kiến của mình. Về phần kết quả, dường như có một vị bị Ngọc Ninh phái người bắt được ở thanh lâu, còn có một vị ban đêm ra cửa gặp quý, trở về sợ đến choáng váng, nằm ở trên giường hơn nửa tháng mới khỏi....

Vì thế, phụ hoàng còn tìm Ngọc Ninh qua răn dạy hồi lâu. Lúc nghe Ngọc Ninh rất khiêm nhường, nhưng quay người lại vẫn làm theo ý mình như cũ. Người muốn kết hôn với mình nhất định không thể là đồ háo sắc, cũng không thể là hạng người mềm yếu vô dụng. Nếu ngay cả khảo nghiệm nhỏ nhỏ này của nàng cũng không thông qua, sao nàng có thể sẽ gả đây?

Nói ra nhiều như vậy, thật ra thì nàng muốn nói rõ ràng, vị trước mắt đến cùng có bao nhiêu can đảm. Hắn lại dám ở trước mặt phụ hoàng biểu lộ rõ ràng muốn kết hôn với mình, lợi hại hơn nữa, hắn còn dám đánh cược với phụ hoàng: nếu mà trong vòng nửa năm không cách nào làm cho Công chúa Ngọc Ninh cam tâm tình nguyện gả cho hắn... cả đời này hắn sẽ không trở về Tây Vực! Ở lại trong cung làm người đánh xe cho Công chúa, đi theo làm tùy tùng cho Công chúa.

Ngọc Ninh dừng suy nghĩ, cười lớn: "Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy người liều mạng giống như ngài vậy."

Tắc Khắc Tư giong vò rượu, nhanh nhẹn cười: "Ta còn chưa muốn chết, Hoàng thượng cũng đã đồng ý cho ta thời gian nửa năm rồi, nửa năm sau, hoặc là ta mang theo nàng đi, hoặc là ta ở lại bên cạnh nàng. Tính thế nào ta cũng không thiệt thòi."

Đôi mày thanh tú của Ngọc Ninh khẽ động: "A, xem ra ngài còn chưa biết." Nàng bước lại gần một bước, "Trước khi ta xuất cung đã đánh cuộc với phụ hoàng, trong vòng nửa năm không lấy chồng, nếu mà ta gả cho ai, phò mã nhất định chết yểu, về phần tạo sao chết yểu....Bản Công chúa sẽ cố gắng suy nghĩ biện pháp."

Tắc Khắc Tư bị sặc rượu, lúc này mới bắt đầu quan sát Công chúa trước mặt này, không thể không thừa nhận đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Công chúa của Thiên triều, diện mạo xem như thanh tú, cũng không tính là dung mạo như thiên tiên. Giữa mặt mày có kiêu khí, ít đi mấy phần dịu dàng, cho người khác cảm giác giống như là một ngựa hoang mất cương, tự nhiên lao vút ở trên thảo nguyên mệnh mông, ít ai có thể khống chế.

Tắc Khắc Tư ngược lại có hứng thú làm người đánh xe một lần, thuận phục con ngựa hoang này.

Nghĩ tới đây, hắn đổ toàn bộ rượu trong vò vào trong cổ, sau đó gơ tay —— cái vò rượu phát ra tiếng vỡ vụn trên mặt đất.

Kèm theo tiếng cười của hắn: "Tốt, vậy không bằng Công chúa và ta cũng đánh cược một trận."

Ngọc Ninh không chịu yếu thế: "Ta ngược lại không sợ, chỉ là lo lắng ngài thua thê thảm."

Tắc Khắc Tư không cãi lại, chỉ cười tùy ý: "Chúng ta đánh cược trong vòng ngày hôm nay, ta có thể hôn Công chúa hay không"

Lông mày Ngọc Ninh chau lại, lạnh lùng nói: "Cuồng đồ lớn mật, nơi này là biệt quán, chỉ cần bản Công chúa lên tiếng, chắc chắn thị vệ bên ngoài xử ngài thành tổ ong vò vẽ, ngài dám thử đến gần một bước." Nói xong nàng lui lại một bước, có điều cảm thấy mình lui về phía sau giống như là yếu thế, vì vậy lại bước lên trước một bước.

Tắc Khắc Tư không nhúc nhích, miệng hắn lải nhải về phía cửa: "Cửa ở bên kia, nếu mà Công chúa sợ, có thể rời đi trước. Nếu không sợ, chúng ta đánh cược cái khác."

Trong lúc hai người trầm mặc, lại nghe thị vệ báo lại nói là Nhị thiếu phu nhân Tần phủ tới gặp.

Vừa nghe đến cái tên này, trong lòng Ngọc Ninh bất giác hoảng hốt, nàng nhìn lướt qua xung quanh, thấy binh phong dựa vào này phía sau tránh đi qua. Tránh hết không yên lòng, còn nhô đầu ra, căm tức nhìn Tắc Khắc Tư: "Nếu như ngài dám nhiều chuyện...."

"Nàng sẽ sai thị vệ đâm ta thành tổ ong vò vẽ đúng không, được rồi, ta biết rồi." Tắc Khắc Tư đưa tay đẩy đầu của nàng tới phía sau binh phong.

Từ nhỏ đến lớn, trừ phụ hoàng, mẫu hậu, chưa từng có người dám "Động thủ" ở trên đầu nàng, bởi vì hành động đột ngột này, Ngọc Ninh ở sau tấm binh phong sừng sốt hồi lâu.

Mạnh Chu chưa từng tới biệt quán, nhưng hình như thị vệ gác cổng hơi nhiều, trong đó còn có mấy người mặc quần áo cấm vệ trong cung, chẳng lẽ có người trong cung tới đây?

Tắc Khắc Tư đứng dậy chào đón, cười: "Sao đột nhiên Tần phu nhân đến đây?"

Mạnh Chu sừng sốt một chút: khi bốn bề vắng lặng Tắc Khắc Tư đều là gọi nàng là biểu tẩu, sao hôm nay lại sửa thành Tần phu nhân rồi hả ? Ánh mắt nàng quét một vòng trong phòng, lại nghĩ tới vừa thấy cấm vệ bên ngoài, không khỏi khẽ mỉm cười: "A, ta có một chuyện muốn cầu Hoàng tử giúp, có điều....Hay là ngày khác lại đến."

Tắc Khắc Tư lên tiếng ngăn cản: "Tần phu nhân đặc biệt tới đây, nhất định là có chuyện khẩn cấp. Hôm nay ta cũng không có chuyện gì, không cần đợi đến ngày khác, ngài nói đi."

Mạnh Chu nhìn lướt qua phía sau tấm binh phong, ánh mắt dò xét: thật sự thuận tiện sao?

Tắc Khắc Tư gật đầu.

Nếu Tắc Khắc Tư cũng đã nói rồi, Mạnh Chu mỉm cười ngồi xuống: "Trước đó vài ngày ta được Thiên Tinh cô nương tương trợ, vẫn muốn bày tỏ lòng cảm kích, hi vọng Hoàng tử có thể an bài ta gặp mặt nàng ta."

Sau khi Tắc Khắc Tư đồng ý, Mạnh Chu cũng không trì hoãn nữa, đứng dậy cáo từ. Lúc Tắc Khắc Tư tiễn nàng ra ngoài, nàng hạ thấp giọng hỏi một câu: "Công chúa ở đây sao?"

Tắc Khắc Tư cười hài lòng: "Hâm mộ tiếng tăm của đệ mà đến, nghe nói là ái mộ đệ đấy."

Mạnh Chu cũng không vạch trần sự khoe khoang của hắn, cười thông cảm "Chúc đệ may mắn."

Vì sao thông cảm? Mạnh Chu cũng xem như có chút giao tình với Công chúa, cũng biết đôi chút tính tình của Công chúa. Đến nay chưa từng xuất hiện người đàn ông nào khiến Công chúa động lòng, có không ít vương tôn công tử đến cầu hôn cũng bị chinh rất thảm. Tắc Khắc Tư có thể ngoại lệ sao?

.....

Tương Quân bị đội nước lạnh tỉnh, nàng ta mở mắt ra, thấy một tấm ván gỗ bay về phía mình. Nàng ta lập tức kinh hãi, cũng không kịp kiêng kị cái gì, thốt ra: "Dừng tay! Trong bụng ta đang mang con cháu hoàng tộc, ai dám động đến!"

Quả nhiên là tấm ván gỗ dừng lại. Mặc dù nha sai kia nhận tiền ra tay nặng, nhưng vừa nghe đến hoàng tộc tay chân liền mềm nhũn, sao hắn còn dám làm càn.

Thấy đại nhân còn chưa tới, Trương Quân chậm rãi đứng dậy, tròn mắt quét một vòng: "Đại nhân đâu? Còn không mau mời đến đây. Người đánh ta bất tỉnh đưa tới quan phủ đang ở đâu, đây là bọn chúng cố ý mưu hại hoàng tự, xem ra đều là bọn phản nghịch, làm sao có thể bỏ qua cho bọn chúng?"

Có người cười đi vào, còn là cái người xia răng đó, hắn tà mị cười một tiếng: "Lão tử thật là sợ... Phản nghịch? Cô nương com có thể ăn lung tung, không thể nói lung tung được. Lão tử là người dân hiền lành lương thiện, sao có thể phản nghịch?" Nói xong hắn vỗ vỗ bả vai của nha sai kia như huynh đệ bình thường thân thiết, "Nha sai đại nhân chớ bị nữ nhân này hù dọa, nơi này của nàng ta có chút vấn đề." Nam nhân kia chỉ chỉ vị trí ở đầu.

Nha sai sáng tỏ thông suốt: "Ta nói nha, một tiểu nha hoàn sao to gan như vậy, thì ra là bà điên."

Người xia răng gật đầu, cười: "Đúng vậy, cũng không biết đến cùng người nhà nào làm loạn, đây không phải là xảy ra chuyện, còn muốn chạy trốn đi, hôm nay bị tóm lại càng không đáng hoàng. Lão gia nhà ta có ý tứ là, xin quan gia dạy dỗ thật tốt, cho ả ta hiểu ít phép tắc." Nói xong trước tiếp nhét bạc vào bên hông nha sai.

Trương Quân bị người ngăn chặn, lúc này thật sự hoảng sợ, đời này nàng ta chưa gặp qua người hại mình lộ liễu như vậy, người nọ làm sao có thể tròn mắt nói dối? Nàng ta nắm chặt hai nắm đấm, cắn chặt hàm răng rống giận: "Sao có thể tin người không rõ lai lịch, đại nhân, ta quen biết với Nhị tiểu thư Mạnh phủ, xin ngài đi tìm nha hoàn bên cạnh nhị tiểu thư tới đây, đến lúc đó nàng ta tự nhiên có thể chứng minh cho ta. Nếu như muốn định tội của ta, cũng phải biết rõ ta không phải là nha hoàn của bọn chúng!"

Nhìn nha sai hình như có dao động, người đàn ông xia răng hừ một tiếng, cánh mũi nhanh chóng mở rộng, tức giận không dứt. Hắn đoạt lấy tấm ván gỗ trong tay nha sai, giờ tay đánh ba cái nặng nề vào người Trương Quân, mỗi một cái đều dùng hết hơi sức của hắn. Tấm ván gỗ này đánh vào trên mông Trương Quân, vang lên bành bành.

Trong nháy mắt sắc mặt Trương Quân chợt tái nhợt, vẻ mặt nàng ta kinh ngạc nhìn người đàn ông kia. Đây là một gương mặt xa lạ, nhưng trong mắt lại có sự căm thù kinh người khiến nàng ta liếc mắt nhìn trong lòng ớn lạnh. Nàng ta vẫn không thể mở miệng chất vấn, bụng đau nhức kịch liệt: đứa bé...

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

"Lục Yêu, em đói chưa?" Trên đường hồi phủ Mạnh Chu bỗng hỏi như vậy, Lục Yêu nghe được vẻ mặt mờ mịt: ước chừng nửa canh giờ trước tiểu thư đã hỏi một lần, một canh giờ trước tiểu thư cũng đã hỏi một lần, hai canh giờ trước.....Được rồi, khi đó tiểu thư đang ăn, vì vậy không có hỏi.

Chợt một mùi thơm bốc lên, nhưng là rất có ý vị. Cái loại mùi vị kia rực tiếp xông thẳng vào lỗ mũi người ta, nói trắng ra là mùi đậu phụ thối. Lục Yêu nhìn tiểu thư, thấy hai mắt tiểu thư tỏa ánh sáng, không khỏi sáng tỏ bật cười nói: "Là tiểu thư đói bụng đúng không?"

Mạnh Chu rất ý tứ lúc đầu: "Chỉ là quan tâm em có đói bụng hay không, nếu là em đói bụng, ta có thể giúp em mua chút đồ ăn vặt."

Lục Yêu bình tĩnh cười: "Thưa tiểu thư, Lục Yêu không đói bụng. Nếu là người cũng không đói bụng, chúng ta mau mau đi thôi, cô gia phân phó chúng ta không nên nán lại bên ngoài quá lâu."

Mạnh Chu cau mày: "Nha đầu này, theo ta còn khách khí làm gì. Được, ta biết rõ em muốn ăn. Đi cái quán kia mua hai phần đậu hũ thối đi."

Cứ như vậy Lục Yêu bị sai đi mua đồ, kết quả nàng ta còn chưa kịp ăn một miếng nào mọi thứ đều rơi vào trong miệng của tiểu thư. Cuối cùng tiểu thư còn giật mình nói một câu: "Mới vừa rồi không phải là em nói không đói sao?"

Loại tình huống này bắt đầu từ lúc nào, Lục Yêu hồi tưởng lại, ước chừng là từ sau khi đi đến phủ của tỷ tỷ. Thậm chí tiểu thư cũng không để cho mình đi theo, tiểu thư thay áo vải thô xách theo một hộp nhỏ đựng thức ăn tiến vào hơn hai canh giờ sau ra ngoài chính là dáng vẻ này. Lục Yêu biết tiểu thư vào gặp người nào, nhưng rốt cuộc không biết tiểu thư làm chuyện gì, cũng không hiểu rốt cuộc tại sao tiểu thư lại vui vẻ như vậy...

Ai, không nghĩ nhiều như vậy, hôm nay cô gia sẽ trở về từ phủ Đại Hoàng tử sớm hơn dự định, nghe nói người còn dẫn theo một đầu bếp lợi hại nấu ăn ngon cho tiểu thư. Lục Yêu thật lòng cảm thấy dường như tiểu thư và cô gia đặc biệt say mê đối với chuyện ăn uống, quả nhiên là một đôi trời sinh.

Sau khi trở về phủ, quả nhiên Phương Chính dẫn một người đàn ông hơi mập mạp tới gặp Mạnh Chu, chỉ là biểu cảm khá rối rắm. Lục Yêu nhỏ giọng hỏi Phương Chính: "Hắn muốn nấu đồ ăn ngon gì?"

Phương Chính cũng không nhìn nàng, bùm một cái quỳ rạp xuống đất: "Nhị thiếu phu nhân, đã xảy ra chuyện."

Lục Yêu đang muốn hỏi đến cùng là có chuyện gì, chỉ nghe tiểu thư lên tiếng: "Lục Yêu, đưa Tĩnh nhi đi thư phòng đọc sách."

Ngũ Hoàng tử thẳng sống lưng: "Đệ không đi, tỷ tỷ vừa có chuyện lại bắt Lục Yêu dẫn đệ đi đọc sách. Đệ đã lớn rồi, có cái gì mà đệ không thể nghe. Hơn nữa, không chừng đệ còn có thể giúp đỡ các người, dù sao đệ... ở kinh thành còn có chút giao thiệp."

Mạnh Chu bị chọc cười: "Đội ngày nào đó tỷ thật sự muốn dùng giao thiệp của đệ, khi đó mới thật sự xảy ra chuyện lớn. Được rồi, Lục Yêu em dẫn Tĩnh nhi đi chút đồ ăn vặt, nhưng mà không được ăn quá nhiều."

Dù sao Ngũ Hoàng tử vẫn còn là trẻ con, ăn vặt còn thích hơn đọc sách. Dĩ nhiên nó vẫn giỏi về việc nhìn sắc mặt mà nói chuyện, dễ thấy Mạnh tỷ tỷ không muốn cho nó tham gia vào, vì vậy ngoan ngoãn đi xuống. Khi Lục Yêu lôi kéo tay nó đi, nó còn len lén dừng lại ở cửa một lúc, nhưng cũng không nghe được bất kỳ âm thanh nào. Nó bĩu môi: "Mạnh tỷ tỷ cần cẩn thận như vậy sao?"

Người đàn ông béo bên cạnh Phương Chính im lặng thật lâu, ở trong phòng yên tĩnh cuối cùng cũng lên tiếng: "Nô tài là người Nhị thiếu gia đưa vào phủ Đại Hoàng tử làm người hầu, hôm nay bởi vì chuyện trong nhà, đã muộn một canh giờ mới đến phủ Đại Hoàng tử. Cửa phủ Đại Hoàng tử quân lính canh gác nhiều hơn gấp bội, nô tài thấy tình thế không bình thường, vì vậy tìm nơi trốn đi. Vậy mà chỉ chốc lát sau thế nô tài thấy Nhị thiếu gia bị người ta áp giải ra cửa, mà người áp giải đi nô tài cũng biết, là người của Tam Hoàng tử. Nô tài tìm người quen hỏi thăm một chút...."

Từ ngày Tần Kha làm việc cho Đại Hoàng tử, Mạnh Chu đã đoán được sẽ xảy ra chuyện như vậy. Nàng lấy lại bình tĩnh, giọng trầm ổn: "Người từ từ nói, kết quả thế nào."

Người đàn ông mập thở hổn hển: "Hay là bởi vì biên thù có vấn đề, thời gian trước quan huyện ở vùng Điền Tây mới qua đời, quan huyện mới nhậm chức. Người này tìm gấu mật báo không ngừng nhiều biên thù, hôm nay càng công khai kêu gọi binh lính chuẩn bị ngựa chiến, ý muốn cướp đoạt biên thành. Nhị thiếu gia cùng nô tài đề nghị Đại Hoàng tử cầu xin Hoàng thượng phái người hiểu rõ phong tục của Điền Tây đến trấn an, vậy mà Tam Hoàng tử lại lôi kéo được Tần đại tướng quân cực lực chuẩn bị chiến tranh. Hoàng thượng trách cứ Đại Hoàng tử sợ chết, sống yên ổn không biết nghĩ đến ngày gian nguy. Bởi vì Nhị thiếu gia bày mưu tính kế thay Đại Hoàng tử, bị người của Tam Hoàng tử mang đi, nghe nói là hoài nghi Nhị thiếu gia cấu kết với mật thám của Điền Tây."

Sau khi sống lại mọi việc phát sinh quanh mình đều thay đổi đến mức Mạnh Chu cho là rất nhiều chuyện ngày trước phát sinh qua cũng sẽ không diễn ra nữa. Chuyện hôm nay lại khiến nàng tỉnh ngộ, nàng nhớ rõ trận đánh ở Điền Tây cha chồng nàng cũng xuất chinh, hơn nữa còn thắng lớn. Đối với việc lần này, Tần Kha không hiểu rõ lắm, tại sao chàng lại khuyên cáo Đại Hoàng tử chủ hòa đây? Như thế chẳng phải là đẩy Đại Hoàng tử vào hổ sâu sao?

Nàng ngẩng đầu lên, phân phó nói: "Phương Chính, dẫn vị tiên sinh này đến thư viện Thanh sơn tạm lánh sóng gió, nhớ đi ra ngoài từ cửa hông, Lương thúc giữ cửa rất kín miệng."

Phương Chính mang người đi không bao lâu, Tần lão gia lại tới. Vốn dĩ ông ta không muốn gặp Mạnh Chu, hôm nay thấy nàng càng thêm giận dữ, dưng râu trợn mắt trách cứ: "Phu thê các ngươi tiền đồ rộng mở, Tần phủ ta đây chưa bao giờ xuất hiện hạng người ham sống sợ chết như thế, thật là mất hết mặt mũi!"

Mạnh Chu cung kính nghe, cũng không phản bác. Đến khi cha chồng nói cũng khá rồi, nàng mới khiêm nhường hỏi thăm: "Phụ thân, đã xảy ra chuyện gì, hôm nay tướng công ở đâu?"

Tần lão gia vung tay áo: "Nữ nhân biết nhiều như vậy làm gì, ngươi dẫn theo Ngũ Hoàng tử trở về Mạnh phủ, phòng này ta muốn tự mình đến lục soát, nếu để cho ta tra xét được cái gì, tuyệt không dễ dàng tha thứ! Ngay cả con trai của ta cũng vậy."

Có người đi vào, muốn kéo Mạnh Chu đi ra ngoài. Mạnh Chu khẽ mỉm cười: "Phụ thân, con muốn thay xiêm y, chắc chắn người cho phép chứ? Hay là vẫn lo lắng chuẩn mực đạo đức của con dâu có thể làm trở ngại chính sự?"

Đem tất cả mọi người "Mời" ra ngoài, Mạnh Chu ngồi trong phòng một lát, đem cây chủy thủ và một bình thuốc nhỏ giấu ở trên người. Nàng thở sâu một hơi, sau đó mở cửa, hướng Tần lão gia chào một cái liền trực tiếp đi ra cửa.

Lục Yêu mang theo Ngũ Hoàng tử ở bên ngoài khần trương nhìn, vừa nhìn thấy tiểu thư ra ngoài, vội vàng đi lên: "Tiểu thư, đã xảy ra chuyện gì, thế nào có nhiều người ở ngoài phòng như vậy?"

Ngũ Hoàng tử không nói lời nào, nắm chặt tay Mạnh Chu. Trong cung, chỉ có hai loại tình huống sẽ xuất hiện nhiều người như vậy, thứ nhất là thời điểm phong vị, khi đó cảnh tượng náo nhiệt, mọi người nhiệt liệt ủng hộ. Loại thứ hai chính là ban tội hoặc là ban cho cái chết, một đám người vội vàng kéo người xuống, hận không được đạp thêm mấy đá.

Mạnh Chu quay đầu lại, khoe miệng co giật hai cái: "Tần Kha, đây thật là nhà của chàng sao?" Nói xong, cũng không quay đầu lại dẫn theo Lục Yêu cùng Ngũ Hoàng tử rời khỏi Tần phủ.

Nàng không có nghe theo lời Tần lão gia đề nghị trở về Mạnh phủ, mà là đi tới thư viện Thanh Sơn, nơi đó là tổ nhỏ của nàng và Tần Kha. Phương Chính đi cùng Lục Phái, Lục Phái giật mình: "Muội muội, các người tính toán ở lại nơi này rồi sao?"

Mạnh Chu quan sát bài biện trong phòng, không để ý lắm: "Mấy ngày nay nếu vẫn còn ở Tần phủ thì sẽ chán phát ốm mất, ở trong phòng nhỏ một chút, tạm thời cho khuây khỏa. Tần Kha luôn nói muốn dẫn ta tới ở đây, nơi này được chàng bố trí quả nhiên không tệ."

Nhìn tâm tình Mạnh Chu hình như không có chịu ảnh hưởng, Lục Phái cũng buông lỏng hơn, hần chỉ vào sân trước: "Tiểu tử Tần Kha kia rất có lòng, phía trước trồng hoa đào cùng Hải Đường, nói là các ngươi thích. Còn nhờ chúng ta giúp làm ba, bốn cái trường kỉ lớn, nói là thời điểm mùa hạ một nhà các ngươi nằm ở bên dưới bóng cây nghỉ ngơi.....Nghe giọng điệu của hần dường như thực sự coi nơi này là nhà của mình."

Nói đến đây, Mạnh Chu dừng một chút, cắn răng nói: "Tên khốn này!"

Lục Phái giật mình: "À?"

Trên mặt Mạnh Chu là bộ dáng tức giận: "Ta nói Tần Kha, chàng đã sớm chuẩn bị xong đuổi chúng ta ra ngoài, vậy mà một chữ không nói với ta, thật là khốn kiếp."

Lúc này Lục Phái mới kịp phản ứng mình nói sai, vẫn nói "Thà phá mười ngôi miếu, không hủy một cuộc hôn nhân." —— Tần Kha trở lại sẽ không phải lột da mình chứ?

.....

Bởi vì Tần Kha liên quan đến tội danh cấu kết mật thám, vì vậy bị quân lính áp giải tới nha môn. Tam Hoàng tử tự mình tới đây thăm vấn, trong nha môn quan lại cung kính nghênh đón, bởi vì mấy năm nay thái bình, quân lính nha môn đã rất lâu không có chuyện làm rồi. Trương đại nhân vừa mới chui ra khỏi chốn của Di phu nhân, sửa sang quần áo, thình an Tam Hoàng tử: "Tam Hoàng tử Thiên tuế, hạ quan đã giam phạm nhân vào tù lao rồi.....Lập tức dùng đại hình, nhất định khiến hần mở miệng nói thật!"

Tam Hoàng tử cười đến khiêm tốn: "Trương đại nhân cực khổ, ta sẽ nói tốt giúp người ở trước mặt phụ hoàng. Chi là thân phận phạm nhân đặc biệt, vẫn là để ta tự mình thăm vấn, Trương đại nhân bận rộn cứ làm chuyện khác trước đi."

Lui xuống dưới một lúc, Trương đại nhân vui vẻ ra mặt, phạm nhân vốn là do chính Tam Hoàng tử đưa tới, lại nói phía trên gần đây lan truyền xuống dưới, nói là Tam Hoàng tử có khả năng dẫn binh đánh dẹp Điền Tây, đến lúc đó lập được công trạng, sợ là địa vị của hần càng cao. Cho nên hôm nay hần là danh tiếng đã thay đổi rồi, Tam Hoàng tử không đặc tội được.

Tam Hoàng tử sai tùy tùng ở lại bên ngoài, một mình hần đi vào trong ngục tù. Trong nhà tù, Tần Kha bị xích sắt khóa hình chữ thập trên mặt cọc gỗ, trên người không có gì vết thương, bởi vì còn chưa chịu hình. Tam Hoàng tử kéo một cái ghế qua ngồi đối diện với hần, mỉm cười: "Ngược lại rất ít khi được thấy bộ dáng này của người, Tần Kha."

Tần Kha thật giống như mới vừa tỉnh ngủ, hần mở mắt ra quét Tam Hoàng tử một cái, cười nhạt đáp lại: "Như nhau."

Nghe nói như thế, trên mặt Tam Hoàng tử có chút dao động, vì sao? Thời gian này Tần Kha ở bên cạnh đại ca đưa ra không ít chủ ý, khiến đại ca ở trước mặt phụ hoàng càng đắc ý, phụ hoàng có ý định đề cho đại ca nắm binh quyền. Nếu không phải bởi vì loại thay đổi này chọc giận nhị ca, khiến nhị ca cho là đại ca muốn tự lập phe phái mà sinh ra ý nghĩ lật đổ đại ca, hôm nay đi dẹp loạn Điền Tây tất nhiên không thể nghỉ ngơi là Đại ca rồi.

Chẳng qua, điều khiến Tam Hoàng tử cảm thấy kỳ quái là từ khi mới bắt đầu sắp đặt, Tần Kha trông thư sinh nho nhã yếu ớt này dường như rất hiểu tâm ý của phụ hoàng. Mỗi một lần hần đều có thể đưa ra ý kiến trọng tâm cho đại ca rất hợp ý phụ hoàng. Thậm chí Tam Hoàng tử cho phép Mạnh Trương Quân đến hỏi đạo nhân Sơn Dương, đạo nhân kia dám nói "Tần Kha là người làm chuyện lớn, có năng lực đoán được tương lai, nếu có được hần phụ tá, nghiệp lớn sẽ thành."

Mặc dù Tam Hoàng tử không tin, nhưng không thể kiêng kị với người này, mặc kệ lão đạo sĩ nói là thật hay giả, hần cũng không cho phép Tần Kha rơi vào tay kẻ khác, vì vậy nuôi ở bên mình cũng tốt.

Tam Hoàng tử thu hồi nụ cười, lộ ra biểu tình tiếc than: "Vừa rồi Trương đại nhân nói muốn dùng hình, người ốm yếu thể này thân thể làm sao chịu được. Có cần ta giúp người không?"

Tần Kha khẽ động mi cong, nở nụ cười: "Tam Hoàng tử chịu ra tay là tốt nhất, nhưng mà tại hạ lo lắng thân thể bệnh tật này không trả nổi ân tình của Tam Hoàng tử."

Tam Hoàng tử vuốt tay áo: "Nghe nói phu nhân của người bị đuổi ra khỏi Tần phủ, nhưng mà nàng cũng không về nhà mẹ đẻ, người không hiếu kỳ xem đến tột cùng là nàng đi nơi nào? Nếu giữa đường gặp cướp hay người xấu làm sao có thể tốt được? Cần ta phái người tìm xem nàng ở nơi nào không? Còn có, ngũ đệ của ta cũng đi theo nàng, không biết có phải chịu khổ hay không....."

Tam Hoàng tử lấy phụ nữ và trẻ con uy hiếp bản thân mình, Tần Kha nhìn rõ điểm đó nhưng cũng không tức giận, mặt vẫn tươi cười như trước: "Quả nhiên Tam Hoàng tử quan tâm tại hạ, nhưng mà.... Tự bản thân tại hạ đi tìm thể tử sẽ càng thỏa đáng hơn, không biết Tam Hoàng tử có biện pháp gì có thể hỗ trợ Tần Kha rời khỏi đại lao."

Nghe được Tần Kha nói mấy lời này, Tam Hoàng tử gật đầu: "Ta sẽ phân phó Trương đại nhân nể tình, chẳng qua vì giả trang nên người vẫn phải chịu chút khổ cực. Nếu người có thể sống sót qua ba ngày, ta cam đoan người có thể bình an vô sự rời khỏi đại lao." Hần đứng dậy, mặt vẫn tươi cười khiêm tốn, "Nhưng mà, người ở bên cạnh đại ca lâu như vậy, đối với việc của hần biết được bao nhiêu, nếu bị tra khảo mà tiết lộ một hai điều, cũng là chuyện thường tình."

Nói xong, Tam Hoàng tử đứng dậy, chuẩn bị đi ra ngoài. Lại nghe thấy Tần Kha nở nụ cười: "Tam Hoàng tử, người có thể nắm chắc ba ngày có thể giải quyết loạn lạc ở Điền Tây? Quan huyện mới nhậm chức không phải là người dễ đối phó, huống hồ Điền Tây ở xa lại nhiều khí độc, nếu không tính toán kĩ

lường mà vội vàng xuất binh, sợ rằng một trận đánh cũng không dễ dàng."

Tam Hoàng tử dừng bước chân, quay đầu: "Người có chủ ý gì hay?"

Tần Kha nhún vai: "Ta không có."

Hiển nhiên Tam Hoàng tử không tin, nhưng hắn cũng chỉ ném lại một câu "Vậy thì thật là đáng tiếc." sau đó nhấc chân rời đi.

Còn chưa đi được ba bước Tần Kha lại lên tiếng: "Thật tình ta không có, nhưng mà ta có thể giúp Tam Hoàng tử hỏi thăm của ta một câu, có lẽ nàng có thể nghĩ ra biện pháp hay."

Nói đến đây Tam Hoàng tử hứng thú: "Tần Kha, không phải ngươi muốn gặp phu nhân của ngươi cho nên mới có làm ra về huyền bí như vậy?"

Về mặt Tần Kha suy sụp, cười đến bất đắc dĩ: "Tam Hoàng tử anh minh, quả nhiên không lừa được ngài điều gì."

Tam Hoàng tử cười châm biếm, trên mặt tươi cười hiện lên hai chữ "Không tin" rất lớn, Tần Kha thẳng thắn thừa nhận như vậy, ngược lại khiến hắn cảm thấy bên trong có âm mưu đen tối, chẳng lẽ phu nhân hắn thực sự có năng lực gì?

.....

Trong thư viện Thanh Sơn Tần Kha có người quen, vị tiên sinh béo kia là một trong số đó, Lục Phái cũng vậy, còn có cả vài người Mạnh Chu chưa từng nhìn thấy, nhưng nhìn đến Lục Phái dẫn bọn họ chạy đến, cũng hiểu những người này đáng tin cậy.

Một đám người tụ tập trong phòng nghị bàn bạc biện pháp đối phó. Triệu gia huynh nói muốn đến nha môn thăm tù trước, nghe Tần Kha kể lại toàn bộ mọi chuyện.

Tôn Nghị phản đối: "Việc bị bắt đi nha môn là do có người hãm hại, nếu lúc này mấy người chúng ta xuất hiện, chẳng phải là lọt vào cạm bẫy của người khác hay sao. Chưa nói có gặp được Cần huynh hay không, lại làm lộ chúng ta ra, nếu như vậy, cuối cùng mọi cách để cứu viện đều không thể thực hiện được."

Lục Phái nổi giận: "Cách lão tử, nói nhiều như vậy làm gì, chúng ta xông vào nhà giam cứu Tần Kha ra, giống như năm đó hắn cứu ta khỏi hình phạt trên pháp trường, quan sai thì có gì hơn người, ông đây giết bọn chúng thả cái rắm thải nước tiểu!"

Mạnh Chu thoáng chút dăm chiêu hỏi: "Là Tam Hoàng tử mang Tần Kha đi? Hắn nắm được chứng cứ Tần Kha cấu kết với mật thám? Cho nên nhân vật mấu chốt là hắn, nếu chứng cứ trong tay hắn bị tiêu hủy, rất có thể Tần Kha sẽ vô tội được thả đi?"

Mọi người gật đầu, nhưng mấu chốt là làm sao để Tam Hoàng tử chủ động tiêu hủy chứng cứ đây?

Mạnh Chu suy nghĩ: "Có lẽ ta có biện pháp."

Lúc này bên ngoài ồn ào, là tiếng của Lục Yêu: "Công tử, ngài không thể đi vào! Nơi này là chỗ ở riêng!"

Mạnh Chu để cho Lục Phái mang theo mấy vị trốn vào trong phòng khách, mà nàng đứng dậy đi ra bên ngoài, không nghĩ đến lại nhìn thấy người đến bên ngoài là Tắc Khắc Tư!

Tắc Khắc Tư vừa thấy nàng liền nổi giận: "Biểu.....Biểu ca xảy ra chuyện sao biểu tẩu không tới tìm ta, còn đi đến nơi quái quỷ này."

Lúc này hắn đến, khiến Mạnh Chu rất cảm động, nhưng cảm động cũng không thể làm cơm để ăn, mọi cử động của Tắc Khắc Tư tại kinh thành đều bị mọi người chú ý, nếu Mạnh Chu đến cầu cứu hắn, lại còn không bị người nào chú ý tới.

Mạnh Chu cười cười: "Một nữ nhân như ta thì biết cái gì, chỉ có thể ở nơi này chờ Tần Kha trở về thôi." Vừa dứt lời, nàng nhìn ra bên ngoài có đội người ngựa chạy đến.

Không biết làm sao: Tắc Khắc Tư à, rốt cuộc là ngươi vô ý hay cố ý đi rêu rao?

Chỉ nghe Tắc Khắc Tư thấp giọng nói một câu: "Biểu tẩu....Thực xin lỗi."

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Đội nhân mã này là người của Tam Hoàng tử, Phó tướng cầm đầu xuống ngựa truyền đạt mật lệnh của Tam Hoàng tử: "Chủ tử nhà ta muốn gặp phu nhân, kính xin phu nhân dời bước."

Mạnh Chu gật đầu, lại đưa tay ở trên vai Tắc Khắc Tư vỗ hai cái: "Không ngờ Lục vương tử cũng quen biết với Tam Hoàng tử, như thế... Kính xin Lục vương tử giúp một chuyện, làm phiền người đưa ta đến quán trà Du gia." Không đợi Tắc Khắc Tư trả lời, nàng quay đầu lại nói với Phó tướng: "Nhờ tướng quân phái người trở về nói với Tam Hoàng tử, Mạnh thị chờ ngài ấy ở quán trà Du gia."

Phó tướng vẫn không nhúc nhích, Tắc Khắc Tư không có lên tiếng.

Mạnh Chu chợt nở nụ cười: "Chẳng lẽ là hai vị còn sợ một phụ nữ đã có chồng như ta? Hay là sợ nha hoàn bên cạnh ta? Như thế..." Nàng đẩy Lục Yêu ra, "Em trở về đi, giúp ta trông chừng trong phòng thật tốt, răng nanh của Tinh nhi không tốt, tìm cái tấm trúc cạo sạch sẽ cao răng cho nó. Ta ở quán trà Du gia, đừng lo lắng."

Lục yêu không thuận theo: "Tiểu thư, em đi với người."

Mạnh Chu lờm lờm ta nói: "Em ở đây, người nào lo việc nhà?" Nàng nắm tay Lục Yêu, bóp cực kỳ chặt.

Nhìn tiểu thư bị một đám đông vây quanh rồi đi, Lục Yêu nhanh chóng xoay người vào nhà. Đóng cửa lại, nàng ta thở dài, lúc này mới thả lỏng bàn tay ra, nằm ở trong lòng bàn tay nàng chính là một cây tấm bằng trúc. Tiểu thư mới vừa nói cạo răng giúp tiểu thiếu gia. Cái này không đúng, từ trước đến giờ răng của tiểu thiếu gia đều rất tốt. Cạo răng, cạo răng...Lục yêu chợt nghĩ đến một người.

Lục Phái dẫn người từ bên trong ra ngoài, chỉ thấy Lục Yêu nhào lên nắm hai cánh tay hắn, khẩn trương nói: "Lục đại hiệp, làm phiền ngài đi tìm một người, bảo hắn nhanh đến quán trà Du gia!"

.....

Đờ mạnh Chu xuống xe ngựa, ánh mắt của Tắc Khắc Tư dừng ở phía xa, cố ý không nhìn tới Mạnh Chu. Nhưng mà hắn có thể cảm thấy nơi lòng bàn tay truyền tới cảm giác nhoi nhói, chỉ thấy móng tay được gọt giữa của Mạnh Chu đâm vào bàn tay hắn. Đồng thời Mạnh Chu thật giống như không chịu nổi vất vả, thời điểm xuống xe ngựa tựa vào trong ngực hắn. Hai người kề sát vô cùng, Mạnh Chu dùng giọng nói chỉ ruồi muỗi mới có thể nghe được. "Ta chỉ hỏi người một câu, Tần Kha không có việc gì chứ?"

Mới đầu Tắc Khắc Tư hết sức mũi lòng, há miệng muốn nói điều gì, thấy Phó tướng nhìn về phía này, không thể làm gì khác hơn là lên tiếng: "Phu nhân cẩn thận thân thể."

Mạnh Chu chậm rãi uốn thẳng lên sống lưng, sau đó mỉm cười đẩy Tắc Khắc Tư ra, khách khí gật đầu: "Đa tạ Lục vương tử hộ tống trên đường, sau này chúng ta còn gặp lại."

Không biết thế nào, Tắc Khắc Tư thấy được mối nguy hiểm nào đó trong mắt nàng.

Thời điểm Mạnh Chu lên lầu hai trong một căn phòng trang nhã Tam Hoàng tử đã thân nhiên uống trà ở đó. Hắn nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu mỉm cười: "Phu nhân đã tới, mời ngồi. Ta đã bao cả quán trà, nói chung là phu nhân có thể yên tâm sẽ không có người khác tới quấy rầy chúng ta nói chuyện."

Làm việc quả nhiên cẩn thận. Mạnh Chu thăm đánh giá Tam Hoàng tử ở trong lòng. Nàng không biến sắc ngồi xuống, yên lặng đợi đối phương mở miệng.

Tam Hoàng tử quan sát nàng thật kỹ một lần, hắn và Mạnh Chu không phải lần đầu tiên giao thủ. Lần trước ở Mạnh phủ hắn bị lừa lên Tầng Thư Các, cũng vì vậy mà dây dưa với Mạnh Tương Quân. Mặc dù hắn cũng lấy được không ít thông tin có lợi từ trên người Mạnh Tương Quân, nhưng cảm giác bị người khác tính kế thật sự đã thương tổn nghiêm của hắn. Mí mắt vừa động, khẽ động khóe miệng: "Hình như phu nhân đây đã lên không ít, xem ra Tần Kha đối đãi với phu nhân không tệ."

Bàn tay Mạnh Chu đặt ở dưới mặt bàn giật giật, cuối cùng xếp chồng lên nhau đặt ở trên đùi. Nàng than một tiếng: "Thật sao? Đáng tiếc Nhị muội ta gần đây lại gầy đi, Tam Hoàng tử có biết vì sao?"

Quả nhiên muốn nói chuyện về Mạnh Tương Quân rồi, bởi vì Tam Hoàng tử đã sớm đoán được điểm này, cho nên cũng không giật mình. Hắn cười thân nhiên: "Phu nhân nói chỉ vậy, Bản Hoàng tử làm sao biết? Chỉ là ngược lại có thể đoán được một chút, có lẽ là bởi vì nàng nhớ nhung phu nhân, nghe nói từ trước đến giờ quan hệ của phu nhân và tỷ muội trong nhà đều rất tốt."

Hắn huyền mấy câu có qua có lại, chỉ thấy một tùy tùng vội vã lên lầu, mặt lộ vẻ làm khó xử nhìn hai người một cái.

Tam Hoàng tử cau mày quát lớn: "Vội vàng hấp tấp, đã xảy ra chuyện gì?"

Tùy tùng lúng túng một hồi, mới ấp a ấp úng lên tiếng: "Tần Nhị công tử chịu hình rồi."

Cả người Mạnh Chu chấn động, lập tức đứng lên, bước được hai bước, chợt dừng, sau đó quay đầu, sắc mặt chợt tái nhợt nhìn chằm chằm vào Tam Hoàng tử: "Không biết Tam Hoàng tử có thể có biện pháp miễn cho phu quân ta phải chịu hình."

Tam Hoàng tử ra về do dự: "Tuy nói thân thể của ta là Hoàng tử, nhưng thân huynh phạm tội lớn tư thông với địch phản quốc, e rằng ta cũng không thể thiên vị."

Trong lòng biết lời hần nói đều là nói nhảm, nhưng hôm nay Mạnh Chu cũng không thể vạch trần hần. Chỉ là... Mạnh Chu nở nụ cười: "Mấy ngày trước đây ta nghe Nhị muội nói, nàng may mắn đi đến phủ Tam Hoàng tử, hình như ở trong phủ Tam Hoàng tử thấy được..." Nàng lướt mắt một vòng trên người hần.

Tam Hoàng tử hiểu ý cho tất cả lui ra. Mấy người đi hết, Mạnh Chu mới dùng khẩu hình diễn tả hai chữ "Long bào".

Nàng vừa nói xong, Tam Hoàng tử hoảng sợ đứng lên từ trên chỗ ngồi, chột đưa tay phải ra mắc bóp cổ của nàng, đuôi lông mày phần nộ nhếch lên: "Người nói bậy bạ cái gì? Có tin ta trị người tội danh mưu đồ tạo phản hay không?"

Mạnh Chu hít thở không thông, nhưng nàng vẫn cười như cũ: "Mạnh thị rất muốn thử nhìn một chút, rốt cuộc Hoàng thượng sẽ tin ta mưu phản hay vẫn cảm thấy là ngải —— Tam Hoàng tử sắc sảo thận trọng mưu phản?"

Tam Hoàng tử bị bộ dáng như thật của nàng dọa dẫm, nhưng mà hần nhớ ra cái gì đó, lại thoải mái: "Nói miệng không bằng chứng, phu nhân cảm thấy ai sẽ tin?" Hần nhếch môi, "Chẳng lẽ phu nhân quên mất, Mạnh Tương Quân là tự tay cô hại chết."

Mạnh Tương Quân cho là nàng ta có thể dựa vào tin tức này đến chèn ép hần, nàng ta thật sự là sai lầm rất lớn rồi. Ngày đó lúc nàng ta đi ra khỏi phủ Tam Hoàng tử đã sớm bị người của Tam Hoàng tử để mắt tới, đáng tiếc cuối cùng có người đến trước một bước động thủ. Mà càn thủ vị chính là, người của Tam Hoàng tử còn chứng kiến Mạnh Chu cải trang giả bộ đến nha môn, không người nào biết rốt cuộc nàng đã làm gì. Nhưng trùng hợp hơn là, ngày hôm sau Mạnh Tương Quân trong ngục bị người mang ra ngoài, mang đến bãi tha ma.

Vì vậy Tam Hoàng tử cũng không lo lắng, Mạnh Chu không thể lợi dụng chuyện này đảo lộn gây sóng gió lớn được.

Trước mắt Mạnh Chu đã xuất hiện mấy ngôi sao rồi, Tam Hoàng tử xuống tay ngoan độc, hần quả nhiên ngoan độc. Mạnh Chu ho một tiếng, thật là tiếc nuối: "Thì ra là Tam Hoàng tử ở trong bóng tối rình nhưng lại chưa bao giờ ra tay cứu nàng ta, ha ha, nếu là Tương Quân có ở đây, nếu như nàng ta nhìn rõ ràng bộ mặt thật của ngải, sợ là giờ phút này nàng ta sẽ phải hối hận đứt ruột đứt gan thôi."

Tam Hoàng tử cười: "Cho tới bây giờ Mạnh Tương Quân chỉ là một con cò cô đưa đến trong tay ta, vốn dĩ nàng ta có cũng được mà không có cũng không sao. Phu nhân thay ta giải quyết nàng ta, ta còn muốn cảm tạ phu nhân."

Mạnh Chu chột sinh ra sức lực, khàn giọng gầm nhẹ: "Đi ra đi." Tiếng nói vừa dứt, chột một người đàn ông đi ra từ phòng bên cạnh, trên miệng người đàn ông ngậm một cái tăm trúc, mà trong ngực hần còn ôm một cô nương.

Tam Hoàng tử chột thu tay lại, kinh ngạc nhìn cô nương kia, mặc dù đầu tóc nàng ta rối tung, thế nhưng hần sẽ không quên mặt mũi —— Mạnh Tương Quân!

Người đàn ông ngậm tăm kia buông tay đang đỡ Mạnh Tương Quân, chấp tay hành lễ với Mạnh Chu: "Tần phu nhân, tại hạ đến chậm."

Mạnh Chu chống vào góc bàn thờ hỗn hển, mặt đỏ lên, để lộ ý cười: "Không muộn, tới thật đúng lúc." Nàng đứng vững vàng thân thể, đi từng bước một đến bên cạnh người đàn ông ngậm tăm, cùng hần đỡ lấy Mạnh Tương Quân, dịu dàng nói bên tai Tương Quân: "Nhị muội, nhìn thấy không, đây chính là người đàn ông muội muốn theo đuổi, hần máu lạnh vô tình, thật ra thì người muốn muội chết nhất chính là hần!"

Tương Quân khẽ ngẩng đầu lên, cả người suy yếu, nước mắt đã rơi đầy trên mặt: "Tam Hoàng tử, quên thông báo cho ngải, trong bụng ta từng có máu mủ của ngải, ha ha, đáng tiếc chẳng qua là đã từng." Đột nhiên, trong mắt nàng ta phát ra ánh sáng lạnh, "Tiêu Văn Thiên, không phải là người hỏi ta, đạo nhân Sơn Dương còn nói cái gì sao? Bây giờ ta có thể nói cho ngươi biết, hần nói —— ngươi nên tỉnh mộng làm hoàng đế đi!"

Tam Hoàng tử đánh một chưởng lên trên bàn, góc bàn lại bị gãy. Tức giận đến mức khí độc tràn ngập trên mặt hần, cơ mặt căng lên giống như chỉ một giây sau sẽ bị liệt.

Mạnh Chu tiến lên một bước: "Có lẽ ngải cảm thấy chung quanh đều là người của ngải, đại khái người có thể một lưới bắt hết chúng ta. Chỉ là có một điều ngải nhất định không nghĩ tới." Nàng tiếp tục đến gần, "Vì sao Hoàng thượng cho phép Công chúa Ngọc Ninh phó thác Ngũ Hoàng tử cho ta? Thánh thượng sai Công chúa bí mật nhân nhủ chẳng lẽ chỉ là chăm sóc Ngũ Hoàng tử sao? Ngải không cảm thấy chuyện này quá mức kỳ quặc sao? Ngải gọi người đi, xem xem bên cạnh ngải rốt cuộc ai là trung thành, ai là tai mắt..."

Tam Hoàng tử thấy Mạnh Chu đã gần ngay trước mắt, lời của nàng từng chữ từng chữ rơi vào trong lòng hần, không thể phủ nhận, nàng nói đúng là những điểm hần nghi ngờ. Mặc dù Mạnh Chu là người thân của Chu Uyên Nghi, vì sao phụ hoàng đem Ngũ đệ giao cho nàng tới chăm sóc? Rốt cuộc sau lưng có ẩn ý gì.

Chột hần bắt được cánh tay Mạnh Chu, kéo nàng vào trong ngực mình, dán vào bên tai nàng, giọng đè nén: "Rốt cuộc ngươi đang giờ trò quỷ gì? Nói!"

Mạnh Chu mặt không chút thay đổi, không hề chớp mắt: "Thả Tần Kha, ta biết rõ ngải có biện pháp. Chờ ta nhìn thấy hần bình yên vô sự, ta sẽ suy xét nói mọi chuyện cho ngải." Ánh mắt nàng đảo qua, rơi vào trên người đàn ông ngậm tăm, gật đầu với hần, chỉ thấy người đàn ông ngậm tăm ôm Tương Quân chuyển đến cửa ở vách tường, cứ như vậy lại lặng lẽ rời khỏi gian phòng trang nhã.

Mạnh Chu thờ phào nhẹ nhõm, người đàn ông ngậm tăm quen thuộc địa hình, tin tưởng Lục Phái cũng sẽ dẫn người tiếp ứng ở bên ngoài, muốn dẫn

Tương Quân rời khỏi an toàn không phải việc khó. Ánh mắt của nàng quét qua bên hông của mình, nơi đó có một cây chùy thủ, là nàng đã chuẩn bị trước khi đi, nàng rất hi vọng sẽ không có ngày phải dùng tới tác dụng của nó.

Giằng co ước chừng thời gian nửa nén hương, Tam Hoàng tử chợt buông lỏng kiềm chế đối với nàng, khẽ mỉm cười: "Mới vừa rồi chỉ trêu đùa cùng phu nhân, Tần Kha cũng không chịu hình. Ta đã phân phó quân cơ nha môn Trương đại nhân tạm hoãn dụng hình rồi, phu nhân có thể yên tâm."

Nghe nói như thế, rốt cuộc Mạnh Chu cũng an tâm. Thứ nhất, Tần Kha không có việc gì; thứ hai, Tam Hoàng tử rút cuộc chịu lùi một bước. Bước này lùi được cũng không dễ.

Hôm đó Mạnh Chu đến nha môn thăm Tương Quân, đúng là hận nàng ta không chết đi, nhưng dù sao cũng là huyết mạch, làm sao có thể ra tay độc ác được? Khi thấy Tương Quân té xuống đất, máu me đầy người, nhếch nhác, không chịu nổi, mặt xám như tro tàn, Tương Quân cũng ý thức được mình cùng đường, nàng ta ngẩng đầu mỉm cười, cặp mắt vẫn trong veo như cũ, nàng ta cười giống như khi còn bé. Một khắc kia Mạnh Chu cảm động được đã chuẩn bị xông ném lên tường... Tương Quân là người có thù tất báo, Tam Hoàng tử đối xử với nàng ta như thế, lòng nàng ta nổi lên muốn trả thù, nói hết bí mật của Tam Hoàng tử cho Mạnh Chu, cũng chỉ là hi vọng mượn tay nàng trả thù Tam Hoàng tử.

Mạnh Chu cũng biết, chỉ là không ngờ, hôm nay có thể sử dụng cái này tới cứu Tần Kha.

Nàng thôi suy nghĩ, trên mặt bình tĩnh nở nụ cười với Tam Hoàng tử, giống như mọi thứ vừa rồi đều chưa từng xảy ra: "Như thế, đa tạ Tam Hoàng tử rồi, có thể cho phép Mạnh thị gặp phu quân ta một lần hay không?"

Tam Hoàng tử nở nụ cười khiêm tốn dịu dàng: "Tất nhiên, vừa lúc Tần Kha cũng có lời nói muốn nói với phu nhân." Ngược lại hôm nay Tam Hoàng tử cảm thấy khá tin tưởng lời của Tần Kha, có lẽ Mạnh Chu thật sự có biện pháp, bởi vì đây là lần thứ hai người phụ nữ này tính toán hắn.

Tam Hoàng tử nhíu chân mày lên: Chợt có chút không cam lòng buông người phụ nữ này ra...

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Phòng giam nha môn quân sự đã lâu chưa được sử dụng, bên trong đều bốc lên mùi mốc meo, bụi đất chất đống tầng tầng lớp lớp, Mạnh Chu đi vào không thể không ho.

Mà Tần Kha bị trói trên cọc gỗ như vậy, đầu cúi thấp yên lặng làm cho người khác không thể nhìn ra là hắn có bị chịu hình hay không. Nhưng tóc hắn xơ xé, có mấy nhúm râu xuống trước mặt, lộ vẻ chán chường. Áo dài màu xanh nhạt hơi bẩn giống như từng lội qua bùn.

Mạnh Chu đến gần, đưa tay, còn chưa kịp lau mặt hắn đã nghe đội trưởng nhà lao ở bên ngoài nhắc nhở: "Tần phu nhân, phiền người có chuyện gì thì nói nhanh lên. Phải biết rằng nếu không có Tam Hoàng tử, nhất định người không vào được đây." Hắn thao thao một hồi, cuối cùng sau khi nhận được bạc của Mạnh Chu rồi mới yên lặng rời đi.

Mạnh Chu xoay người, đáp lại ánh mắt của Tần Kha. Nàng chợt tròn mắt, giận dữ mắng mỏ: "Thật khó kiếp."

Tần Kha nghe nói thế, ngược lại còn cười: "Thấy nàng còn có hơi sức mắng ta, thật tốt."

"Chàng còn cười được nữa." Mạnh Chu vẫn còn tức giận, "Có phải chàng đã nghĩ tới sẽ có ngày như vậy hay không? Nếu không sao chàng phải tốn công phí lòng trang trí căn phòng nhỏ, sao lại nhiều lần nói với ta là muốn dọn đi. Thật quá đáng, vậy mà cũng không tiết lộ một chữ nào với ta..."

Tần Kha cười nhẹ: "Tới đây."

Mặc dù Mạnh Chu giận hắn nhưng giờ phút này vẫn ngoan ngoãn đến bên cạnh hắn. Không ngờ hắn ghé đầu tới hôn lên trán nàng.

Tần Kha cười thỏa mãn: "Có nương tử ở bên cạnh, vi phu rất yên tâm."

Thật không biết người đàn ông này là không sợ chết hay đã tính trước mà còn khua môi múa mép tron tru như vậy.

Mạnh Chu liếc mắt nhìn xung quanh, xác nhận xung quanh không có ai mới nhỏ giọng nói: "Rốt cuộc chàng muốn làm gì? Muốn ta giúp chàng thế nào?"

Tần Kha dán lên mặt nàng, kín đáo nhíu mày: lúc này ngực vừa đau, vào phòng giam này sao có thể không chịu khổ cơ chứ. Hơn nữa mấy tên đội trưởng nhà lao ra tay không nề nang gì.

Một lúc lâu sau khi Mạnh Chu xoay đầu nhìn hấn, hấn lại nở nụ cười, nhẹ nhàng nói: “Nàng còn nhớ rõ trong thư phòng ta có một bản ghi chép đất đai không? Trong đó có một bài viết về Điền Tây, trong đó có giới thiệu đầy đủ khí độc và cách giải độc của Điền Tây. Mấy ngày nữa Tam Hoàng tử sẽ xuất chinh đến Điền Tây, đây là thứ hấn cần.”

Mạnh Chu nhớ quyển sách kia văn hay tranh đẹp, sinh động thú vị, nàng còn lấy ra làm sách vỡ lòng cho Ngũ Hoàng tử.

Nhưng Mạnh Chu nghi ngờ: “Chỉ đơn giản vậy sao? Nhưng nếu Tam Hoàng tử có được cách rồi lại đổi ý không chịu buông tha cho chàng thì phải làm sao?”

Về mặt Tần Kha vô cùng ủng hộ: “Hấn sẽ thả, bởi vì hấn cần ta. Cho nên nương tử à, nàng không cần phải lo lắng cho ta. Tự chăm sóc bản thân thật tốt, còn có...” Ánh mắt hấn chuyển đến trên bụng Mạnh Chu, nở nụ cười yêu thương: “Còn có cả con của chúng ta.”

Nghe thế Mạnh Chu kinh ngạc: “Sao chàng biết? Ta còn chưa mời đại phu tới xác nhận... Chỉ có...” Nàng bỗng nhiên bừng hiểu: “Chàng đã đi gặp đạo nhân rồi sao?”

Tần Kha gật đầu: “Nếu không có ông ấy, hôm nay ta cũng không nghĩ ra điểm mấu chốt.”

Mạnh Chu không thể không phản bác: “Nếu không có ông ta, hôm nay chàng cũng không phải vào chôn lao tù! Tại sao chàng lại đầu quân cho Đại Hoàng tử, vì sao phải trêu chọc Tam Hoàng tử... Không phải là bởi vì đạo nhân kia sao? Những lời ông ta nói đều lừa gạt chàng, để chàng bán mạng cho ông ta. Vì ý nghĩ của ông ta mà chàng phải đi vào trong cuộc tranh đấu để vị...”

Nương tử, nương tử....Tần Kha dịu dàng khẽ gọi, bình phục lại cảm xúc của Mạnh Chu, lúc này mới chậm rãi nói: "Tin tưởng, nếu không phải hấn, cả đời này ta chỉ có thể gọi nàng một tiếng đại tâu, chỉ có thể đứng từ xa nhìn nàng chịu khổ. Ông ấy muốn chúng ta làm những việc này coi như là trả giá cao để có cuộc sống hạnh phúc thôi. Như vậy, chúng ta sống hạnh phúc cũng thanh thản, bằng không trời đất cũng ghen ghét, không chừng sẽ sinh ra khó khăn trở ngại tra tấn ta và nàng. Nàng cũng biết đây, kiếp trước chúng ta vô cùng bi thảm..."

Mạnh Chu dờ khóc dờ cười: "Phu quân ngốc, sao chàng lại ngốc như vậy. Đây một tên nhóc không có gì cả lên ngôi vị hoàng đế là chuyện dễ dàng sao?"

Tần Kha nhú mày, nhìn Mạnh Chu: "Nàng biết từ bao giờ?"

Lúc nào thì biết, Mạnh Chu cũng quên mất. Sau khi sống lại lần đầu nhìn thấy Tần Kha tại nơi lão đạo sĩ đó, sau nhiều lần gặp nhau đều có liên quan đến lão đạo sĩ kia. Càng về sau, lão đạo sĩ cố gắng hết sức vì hôn sự của nàng và Tần Kha, có lẽ từ khi đó nàng bắt đầu loáng thoáng có cảm giác rồi. Rồi đến sau này, từ biểu hiện cho đến những tin tức nghe được từ miệng người khác về lão đại sĩ, hấn giống như là một người đánh cờ kiên trì, đồng đáp xuống một quân, tây một quân, từ từ giăng bày, thành một cục diện vây nàng cùng Tần Kha ở bên trong.

Ông ta muốn bọn họ cùng nhau mặc áo giáp đi chém giết, bảo vệ một người, cho đến ngày ông ta châu trời.

Lão đạo sĩ chết tiết, sao ông ta lại gian xảo lựa chọn Tần Kha như thế, sao ông ta lại chọn phu quân ngốc của nàng!

Mạnh Chu cau mày, nhìn hấn chăm chăm: "Không cho phép bị thương, ta muốn thấy chàng bình yên vô sự đi ra. Nếu chàng bị thương một ngón tay, ta liền đi phá hủy đài của lão đạo sĩ! Chàng tin hay không, ta thật sự sẽ làm như vậy."

Như thế....Phu nhân thật dữ dằn. Tần Kha thầm nhủ, nhưng trong miệng đồng ý ngay lập tức: "Được được, tin tưởng ta. Nhất định không để cho mình chịu một chút thương tổn, ta thề!"

Lúc rời đi, Mạnh Chu không quay đầu lại, đi thật nhanh, nàng lo lắng cho mình sẽ không nhìn được mà khóc trước mặt Tần Kha: người đàn ông kia cho là nàng không thấy được hấn đang cau mày sao, nhất định là đã bị thương. Thật là khốn kiếp, khốn kiếp làm cho nàng đau lòng!

Bởi vì vội vàng ra ngoài, Địa Lý Chí vẫn đang ở trong Tần phủ, Mạnh Chu được Phó tướng của Tam Hoàng tử hộ tống đi tới Tần phủ.

Chỉ thấy phòng của bọn họ bị niêm phong, cha chồng phái người bao vây, điệu bộ kia căn bản không cho phép người khác tiến vào, ngay cả Mạnh Chu cũng bị ngăn ở bên ngoài.

Quản gia nhận được tin tức chạy tới, thấy Mạnh Chu bên cạnh Phó tướng, lập tức ánh mắt ý sai khiến, trách cứ người làm có mắt không trông. Hấn cung kính hướng Mạnh Chu cúi người chào: "Nhị thiếu phu nhân không cần chấp nhặt với những kẻ không có mắt nhìn người, lão nô sai bọn chúng mở cửa, không biết ngài muốn tìm cái gì. Lão gia phân phó một đồ vật trong phòng cũng không được phép di chuyển, vì vậy...."

Quản gia nói thao thao bất tuyệt, vừa nháy mắt sai bảo người làm đi tìm lão gia, lúc này mới chậm rãi mở cửa.

Làm sao Mạnh Chu không nhìn thấu tính toán của quản gia, vì vậy cửa vừa mở ra liền vào phòng ngủ, thu thập xiêm áo của Tần Kha và Ngũ Hoàng tử, còn bản địa lý chí giấu ở đầu giường của Ngũ Hoàng tử, bọc sách ở trong váy áo.

Lúc ra cửa cha chồng còn chưa có chạy tới, Mạnh Chu nhìn chăm chăm quản gia: "Quản gia có cần đến kiểm tra xem ta có cảm thứ gì đi hay không?"

Phó tướng ở một bên thúc giục.

Quản gia thấy thế, vội vàng lắc đầu nói: "Không cần không cần, nơi này cũng là nhà của Nhị thiếu gia và nhị thiếu phu nhân, thiếu phu nhân tới lấy cái gì cũng có thể."

Lúc Mạnh Chu đang muốn rời đi, Tần Giác cùng Vạn Tuệ Như nghe tiếng mà đến. Vạn Tuệ Như nhìn thấy gói đồ trong tay Mạnh Chu, cười nhạt nói: "Quản gia, người cũng quá không khách khí rồi, để muội trở về phủ lại để cho nàng cầm ít đồ đi như vậy sao? Người khác nhìn thấy, còn tưởng rằng Tần phủ chúng ta bạc đãi nhị đệ bọn họ."

Tần Giác vội vàng gạt đầu, tinh thần không được tốt cho lắm, mấy ngày nay bị Vạn Tuệ Như đốc thúc tập võ, chuẩn bị tham gia cuộc thi võ mùa xuân sang năm, thật là mệt mỏi rồi rạc. Hắn thật sự oán giận nhị đệ, ai bảo gần đây danh tiếng của hắn quá lớn, không nói tới nơi của Đại Hoàng tử, còn trên chóc Tam Hoàng tử, gây chiến với cả phụ thân. Làm hại hắn chỉ có thể tạo thành tích, loại cuộc sống này thật không phải là của người trai qua!

Vì vậy hắn cũng tức giận phụ họa đôi câu.

Mạnh Chu mỉm cười, gạt đầu: "Đại ca, đại tẩu chú ý thân thể, suy nghĩ quá nhiều rất dễ già sớm, đối với con cháu đời sau sẽ không có lợi." Nói xong xoay người rời đi.

Quay đầu lại nhìn một chút tấm biển Tần phủ sơn vàng to lớn này, dưới ánh mặt trời hơi chói mắt, nhớ tới rất nhiều tình huống trong phủ, Mạnh Chu chợt không biết cảnh tượng này của Tần phủ đến cùng có thể truyền lại mấy đời, nếu không có cha chồng ở đây, chức vị Tần phủ rơi vào trên người Tần giác, người như hắn có thể gánh nổi sao?

Có điều tất cả mọi việc không liên quan tới nàng và Tần Kha.

Đang lúc muốn lên xe ngựa, có người từ bên trong đuổi theo ra, lại là Liễu Phiêu Phiêu bụng lớn, nàng được nha hoàn dìu đỡ đuổi kịp tới trước mặt mạnh Chu, thở hổn hển nói: "Nhị thiếu phu nhân xin dừng bước."

Mạnh Chu cau mày: "Người thân mình không nhanh nhẹn, làm sao còn chạy đi chạy lại?"

Liễu Phiêu Phiêu cầm một bọc nhỏ quần áo từ trong tay nha hoàn, đưa tới Mạnh Chu trong tay: "Nghe nói lúc nhị thiếu phu nhân rời đi chưa từng mang thứ gì, ta tự cân nhắc dù sao người cũng nên trở về lấy một ít vật phẩm thiết yếu, cho nên chuẩn bị những thứ này. Thời tiết lạnh dần rồi, không thể thiếu áo bông chống lạnh. Cũng không phải là vật gì tốt, kính xin Nhị thiếu phu nhân không cần ghét bỏ."

Đối với Liễu Phiêu Phiêu, tự đáy lòng Mạnh Chu không muốn gặp, bởi vì kiếp trước để lại thành kiến. Kiếp trước nàng ta là thị thiếp của Tần Giác, bày trò hãm hại chính thê là nàng rất nhiều. Hôm nay nghĩ đến cũng oán hận mình kiếp trước quá mức mềm yếu, nếu như giống Vạn Tuệ Như, Liễu Phiêu Phiêu cũng không thể được tiện nghi.

Vậy mà hôm nay Liễu Phiêu Phiêu nịnh bợ bằng mọi cách, tất nhiên không phải là bởi vì nàng thiện lương mà là có cầu xin. Mạnh Chu dời tầm mắt đến bụng của nàng ta. Không tệ, đứa bé, Liễu thị muốn đem đứa bé phó thác cho mình. Liễu thị là một người thông minh, nàng ta hiểu con của mình nếu rơi vào tay Vạn Tuệ Như, Vạn Tuệ Như tuyệt đối sẽ không cho phép nàng ta gặp con của mình, hơn nữa rất có thể sẽ ra tay hại nàng ta. Nhưng nếu là đứa bé ở trong tay mạnh Chu, có lẽ nàng ta còn có thể thỉnh thoảng gặp một lần, còn có thể giữ lại một chút lợi thế, một trong những lợi thế của cuộc đấu kế thừa của con cháu Tần phủ.

Đây là nàng ta muốn mượn thế lực Mạnh Chu tới bảo vệ đứa bé của nàng ta. Hôm nay Mạnh Chu muốn rời khỏi Tần phủ, cách xa sự khống chế của Tần phủ đối với Liễu thị mà nói không phải là một chuyện tốt.

Mạnh Chu suy nghĩ xoay quanh, đưa tay đón lấy bọc quần áo, khẽ mỉm cười: "Có lòng, đa tạ. Ân tình hôm nay ta nhất định nhớ rõ trong lòng."

Liễu Phiêu Phiêu không tiện ở lâu, tặng áo bông liền vội vã rời đi, lúc rời đi thờ phào nhẹ nhõm.

Trong xe ngựa, Mạnh Chu nắm bọc quần áo kia, thật giống như thấy được ngày Liễu Phiêu Phiêu sinh hạ đứa bé. Nàng biết gói đồ này rất nặng, không dễ dàng gánh vác, nhưng nàng lại nguyện ý tới thử gánh vác. Vì sao? Nàng Liễu Phiêu Phiêu nguyện ý đem lợi thế giao trên tay mình, vì sao nàng phải cự tuyệt? Nếu là Liễu Phiêu Phiêu sinh hạ nhi tử, mà Vạn Tuệ Như lại trùng hợp không có cách nào sinh hạ, đứa bé này sẽ trở thành chủ tương lai của Tần phủ.

Đại phu nhân sẽ đứng ra đòi đứa bé này về, đến lúc đó... nàng cũng có thể kêu trả giá thật lớn. Để xem người nguyện ý vì cháu đích tôn của mình bỏ ra bao nhiêu, một mạng đổi một mạng?

Tay Mạnh Chu hơi run rẩy, nàng không hề quên một khắc kia vị Đại phu nhân trong phủ làm đối với mẫu thân của Tần Kha, mặc dù hiểu muốn lật đổ vị Cáo Mệnh phu nhân* này là không dễ dàng, nhưng nàng vẫn muốn thử một lần.

* Cáo mệnh phu nhân: người phụ nữ được phong tước hiệu thời phong kiến.

Thời gian tới sẽ rất bận rộn, cuộc sống sẽ rất phong phú. Mạnh Chu chợt nảy sinh ý nghĩ như vậy.

Xe ngựa hơi lắc lư, thất lưng mỏi nhừ. Nàng chậm rãi nhìn bụng mình, cười. Chợt nghĩ đến cái gì, nàng vén rèm lên nói với Phó Tướng ở bên ngoài: "Tướng quân, lúc đi qua Mạnh phủ xin dừng một chút."

Phó tướng hành lễ: "Phu nhân, xin lỗi, mặt tướng chỉ nhận lệnh hộ tống phu nhân đến Tần phủ, trên đường không dám trì hoãn."

Mạnh Chu buông rèm xuống, không nói thêm gì nữa. Vốn là muốn đi gặp lão đạo sĩ, chỉ sợ hiện giờ không phải lúc, chờ Tàn Kha an toàn trở về, bọn họ lại đi gặp sau.

Mà nàng không biết là, phòng phòng Mạnh phủ đã sớm không còn tung tích của lão đạo sĩ. Chỉ có bức họa Tam Thanh chân nhân bị hương khói bao phủ. Tiểu đạo đồng nhìn lại gian phòng trống rỗng này, chẳng biết tại sao, lần này rồi đi không giống ngày trước. Hắn khép cửa lại, cống bọc hành lý lên đi xuống núi, chỉ một thân một mình. Từ nay về sau muốn một mình xông pha nam bắc, tiểu đạo đồng hơi xúc động: sư phụ sẽ không bao giờ cảm phát trần truồng theo đánh mình nữa, sẽ không bao giờ cầm gỗ đầu mình trách mắng nữa rồi, sẽ không bao giờ nữa....

Vốn nên là hương thụ thời khắc tốt đẹp, Tiểu Đạo Đồng chợt than vãn khóc: sư phụ, người đang ở nơi nào?

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Tàn Kha mỉm cười với viên cai ngục: "Nhanh như vậy đã rồi đi, thật đúng là không nỡ bỏ các người." Nói rồi hắn thoáng thả lỏng gân cốt trên tay, bởi vì vẫn bị cột cho nên tay xuất hiện vết lằn, vừa đau lại vừa nhức.

Cai ngục nhìn không được lúng túng cúi đầu: Bà nó, đây lại là yêu nghiệt phương nào vậy, đi vào mới chỉ một ngày đã được ra ngoài! Còn là Tam Hoàng tử đích thân phái người tới truyền lệnh thả ra ngoài, đúng là quái lạ!

Tuy rằng Tàn Kha đi vào không bao lâu nhưng đi ra thấy ánh nắng sáng bóng vẫn không quen lắm, hắn nhắm mắt lại, lúc mở ra liền thấy một người phụ nữ đang đứng trước mặt, một người phụ nữ cười còn khó coi hơn cả khóc. Chân mày hắn giật giật, giang hai cánh tay...

Ngực không cảm thấy được lấp đầy như dự đoán, ngược lại cổ bị người kéo mạnh xuống, sau đó một đôi môi đỏ mọng xinh đẹp trong nháy mắt chặn miệng của hắn, dùng sức hôn thật sâu, giống như là thể tử đã chờ nhiều năm vội vã dùng môi để tuyên cáo chủ quyền đối với phu quân. Như vậy... khuỵu, thật âm áp!

Đám người Lục Phái nghiêng đầu sang chỗ khác, âm thầm nôn mửa: Người phụ nữ này thật mạnh mẽ!

Một cái hôn tới tấp trời đất, môi và răng cắn bó giao nhau như nói lên nỗi lòng của nhau.

Mãi cho đến khi khó thở người phụ nữ này mới buông ra.

Tàn Kha nhìn đôi môi sưng đỏ của nương tử, bật cười lớn. Nở nụ cười hồi lâu thấy đám người vây xem xung quanh không thấy đầu nữa, không khỏi nghi ngờ hỏi: "Đám người Lục huynh đâu rồi?"

Mạnh Chu vỗ ngực thở phì phò: "Có lẽ là tới nha môn rồi."

Tàn Kha có loại dự cảm xấu: "Đến đó làm gì?"

Mạnh Chu nhếch mày khẽ cười: "Chắc là đi đánh tên cai ngục không có mắt."

Quả nhiên...

Tàn Kha lắc đầu thở dài: "Nàng cũng không ngăn bọn họ sao?!"

Mạnh Chu gờ tay phải ngực áo Tàn Kha, chỉ thấy nơi đó có vết máu ứ đọng thành mảng lớn mảng nhỏ, nàng tức giận nói: "Nếu không phải ta đánh không lại, ta cũng muốn vào đó đánh người! Hơn nữa..." Nàng lại nhếch miệng khẽ cười: "Bọn họ đã chuẩn bị hết rồi, có người phụ trách thổi tắt đèn dầu, có người phụ trách đánh người, có người phụ trách cản phía sau, đảm bảo không để lại dấu vết."

Khóe miệng Tàn Kha co quắp vài cái: "Chuẩn bị chu đáo như vậy? Không phải là các người định cướp ngục chứ!"

Mạnh Chu cười mà không nói: Ta còn chuẩn bị dao nhỏ chẳng qua là không được dùng đến.

Tàn Kha còn muốn nói điều gì nhưng lại bị Mạnh Chu kéo đi về nhà. Nàng tự mình đi làm chân giò hầm, còn có đậu hũ cá trích, và rất nhiều món ăn khác, trong chốc lát đã la liệt.

Lúc bụng đồ ăn đi ra, mắt Tàn Kha sáng lên: "Đây là lần đầu tiên nàng xuống bếp." Hắn lại nhiu mày: "Không có độc chứ?"

Mới vừa nói xong, vai đã bị đập một cái, Mạnh Chu hàm hàm gắp một miếng thịt heo lớn nhét đầy miệng hắn: "Độc chết chàng!"

Tần Kha cố gắng gặm hết rồi nuốt xuống, vẻ mặt rầu rĩ: "Độc chết ta thì lấy ai làm ấm giường cho nàng?"

Lục Yêu vội vàng che tai Ngũ Hoàng tử lại, nói đưa nó ra ngoài chơi.

Ngũ Hoàng tử lại liếc mắt nhìn nàng ta, nhú nhú mày nghiêm túc nói: "Lục Yêu tỷ tỷ rõ thật là giả vờ đoan trang. Điều hòa âm dương giữa nam nữ là lẽ tự nhiên, không cần né tránh, còn kiêng kỵ người ta?"

Lời này cùng với giọng điệu nghiêm túc khiến cho mọi người trong nháy mắt đều nở nụ cười. Lục Phái dẫn theo một đám người đứng ở cửa nhìn tiểu đại nhân kia mà cảm rơi đầy đất.

Thấy tình cảnh như vậy Mạnh Chu lại cảm thấy rất an tâm, rời khỏi Tần phủ cảm giác rất nhẹ nhàng thoải mái, mỗi bước chân đều ngập tràn hạnh phúc!

Com nước xong xuôi đám người Lục Phái vẫn còn ở lại không chịu đi, nói là ăn quá no rồi muốn ngồi lại đây tiêu com một lát, tất nhiên nếu Lục Yêu cô nương có thể cho một chén trà nóng hay là một khay hoa quả nhỏ thì tốt hơn.

Lục Yêu liếc mắt nhìn trừng trừng Lục Phái, bất mãn nói: "Bao giờ ăn người cũng tích cực nhất."

Quả thật đúng là như vậy, từ sau khi dọn nhà Lục Phái mượn cớ giúp một tay thường xuyên chạy tới căn phòng nhỏ bên này. Hẳn vốn sẽ ở trong thư viện Thang Sơn, cách bên này chỉ tầm vài bước chân. Bình thường căn phòng nhỏ bên này vừa mới bốc khói bếp lên, bóng dáng của hắn đã xuất quỷ nhập thần ở ngay trong phòng bếp, có lúc còn lên thái đồ ăn giúp Lục Yêu!

Nhưng làm Lục Yêu tức giận sôi máu lên là: Bàn tay dơ bẩn của người kia có thể chà ra bụi mà vẫn ăn, ăn, ăn, ngày nào đó hẳn có thể ăn đến hồng bụng! Nhưng hôm nay vẫn không xảy ra chuyện gì, bởi vì cơ thể của Lục Phái còn khỏe hơn cả trâu bò.

Bình thường vào lúc này Mạnh Chu và Tần Kha đều rời xa khỏi đám người, len lén trở về phòng cái then cửa. Thứ nhất là phòng giữa Lục Phái chờ không được người sẽ xông tới, thật sự là từng xảy ra chuyện như vậy; thứ hai là phòng giữa Ngũ Hoàng tử muốn nhìn thấy cảnh nam nữ điều hòa âm dương... Dạy hồng trẻ con thật sự rất có tội.

Lúc này Mạnh Chu tựa đầu vào ngực Tần Kha nói: "Chàng thực sự không cần đến đền phủ của Đại Hoàng tử sao?"

Tần Kha nghịch tóc của nàng, giống như câu trả lời.

Mạnh tiếp tục: "Nhưng nếu Đại Hoàng tử tìm tới cửa thì phải làm sao bây giờ?"

Tần Kha cười: "Cầm chổi đuổi ra ngoài."

Lời này khiến cho Mạnh Chu tán thành ngay lập tức: "Chủ ý này thật là hay!"

Trán Tần Kha nổi ba vạch đen: Phụ nữ mang thai quả nhiên không trêu chọc được.

Trong phòng mùi hương ấm áp lan tỏa xông tới khiến cho người buồn ngủ, trăng non còn chưa lên đỉnh núi Mạnh Chu đã cảm thấy mệt nhọc. Nàng cố gắng híp nửa mắt, miệng lại không quên hỏi: "Sao Tam Hoàng tử lại khinh địch đề cho chàng đi ra như vậy? Có phải chàng làm chuyện gì thất đức không?"

Tần Kha sờ tóc của nàng đắm nghiền, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt giống như thứ trước mắt này là việc chính, các thứ khác chỉ là phụ: "Thất đức? Sao lại nói vậy?"

Mạnh Chu rút đầu ở trong ngực hắn: "Ví dụ như, chàng bán đứng Đại Hoàng tử, tiết lộ bí mật của Đại Hoàng tử cho Tam Hoàng tử, hay ví dụ như chàng chỉ đơn giản là vứt bỏ Đại Hoàng tử chuyển sang Tam Hoàng tử, nhưng thật ra là..."

Nàng còn chưa nói xong môi đã bị Tần Kha chặn lại bằng một ngón tay.

Mở mắt đụng phải đôi mắt chứa nụ cười của Tần Kha: "Xuyt... nàng biết nhiều lắm."

Quả nhiên như vậy.

Mạnh Chu cong khoe miệng: "May là Tam Hoàng tử ở Điện Tây, trong lúc này không thể về ngay được, đợi hắn quay trở về cho dù Đại Hoàng tử biết việc này đoán chừng cũng không còn hơi sức để đối phó chàng." Bỗng nhiên nàng xoay người ngồi xuống: "Tần Kha, nếu Đại Hoàng tử chó cùng rứt gậy thì phải làm sao bây giờ? Nếu hắn thừa dịp Tam Hoàng tử không ở đây rồi định giải quyết chàng thành chuyện đã rồi thì phải làm sao giờ?"

Ngón tay của Tần Kha lướt vào trong tóc nàng từng chút từng chút một, mặt vẫn giữ nguyên phong thái ung dung bình tĩnh: "Hắn không có cơ hội này bởi vì hắn phạm vào một tội kỵ. Lần này là Tam Hoàng tử liên hợp với Nhị Hoàng tử muốn đưa hắn vào chỗ chết, ta chẳng qua chỉ là một quân tốt, hắn mệt mỏi ứng phó với hai vị Hoàng tử không có thời gian làm khó dễ ta đâu."

Đôi mắt của Mạnh Chu dạo quanh người hắn một vòng, mặt hiện ra vẻ không thể tin tưởng: "Quân tốt? Phải không?"

Tần Kha nhún vai: "Đương nhiên, ta đây là một quân tốt nhưng cũng bắt đầu có một vài tác dụng nhỏ."

Cái này gần đúng, có thể đoán được Đại Hoàng tử vốn là giúp đỡ Nhị Hoàng tử, từ lúc chiều mộ Tần Kha hẳn bắt đầu bắt mắt với tình hình, ra sức tạo uy tín của mình, nhiều lần bộc lộ tài năng ở trước mặt Hoàng thượng. Nhưng lại không biết điều ấy khiến cho Nhị Hoàng tử kiêng dè, so với Tam Hoàng tử giấu tài, ngược lại Đại Hoàng tử lại trở thành một tai họa trước mắt. Hoặc là hẳn có thể loại một người trong trận tranh giành này. Lúc đó hẳn ở đâu? Nhị Hoàng tử và Tam Hoàng tử, còn Tứ Hoàng tử nữa, ai sẽ là người kế tiếp?

Nàng nằm úp xuống đùi Tần Kha, thật sự là buồn ngủ không chịu được nữa, nhắm mắt lại trong miệng chỉ còn lại tiếng thì thào: "Còn thật nhiều vấn đề muốn hỏi chàng nhưng mệt mỏi quá, ta nằm một lát, đợi lát nữa, đợi..."

Giọng nói càng ngày càng bé lại, cuối cùng chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở đều đều.

Tần Kha im lặng nở nụ cười, hẳn đưa tay xuống đặt vào bụng nàng: Hiện giờ con trai còn nhỏ, chưa cảm giác được sự tồn tại của nó, nhưng rất nhanh nó sẽ lớn lên. Tần Kha sờ sờ cảm có chút bất đắc dĩ: Chưa bao giờ biết đợi chờ lại là một chuyện hạnh phúc như vậy, trong thời gian mấy tháng con trai lớn lên hẳn đành chịu khổ.

Tối gần cuối năm khí trời càng thêm lạnh, có nơi còn nổi lên tuyết. Tần Kha mời đại phu đến bắt mạch cho Mạnh Chu, đại phu nói tất cả đều bình an, nhưng mùa đông phải chú ý giữ ấm, nếu bị lạnh sẽ không tốt cho cơ thể mẫu thân cùng thai nhi. Vì vậy Tần Kha và bọn người Phương Chính, Lục Yêu ngay lập tức nghiên cứu tìm cách làm sưởi ấm ở trong phòng.

Lục Phái bớt ăn bớt uống đi lấy nguyên liệu, ôm về một đồng củi lấy được ở trong núi về ném ở trong phòng, rất là hào phóng nói: "Đốt luôn đi, nếu không đủ ta sẽ đi kiếm nữa, trên ngọn núi cái gì cũng ít nhưng chỉ có củi là nhiều dùng không hết."

Lục Yêu liếc mắt trừng hẳn, dặt cánh tay hẳn ra bên ngoài: Tên đàn ông lỗ mãng này, nếu đốt củi gỗ ở trong phòng sẽ thiêu cháy, còn không phải đá đều người ta chết à!

Lục Phái dáng người cao to phản kháng được vài cái thì lại bị Lục Yêu véo, miệng vẫn không chịu an phận mà tiếp tục nói: "Vậy người nói làm thế nào, đốt than củi cũng có hậu quả như vậy, hoặc là than bạc nhưng thứ đó chỉ ở trong cung mới có, tiểu dân chúng ta đâu được dùng?"

Mạnh Chu che miệng nở nụ cười: "Tần Kha, chàng cảm thấy hai người bọn họ thế nào?"

Tần Kha còn đang lật sách, thuận miệng hỏi một câu: "Cái gì thế nào?"

Mạnh Chu ở sau lưng liếc hẳn một cái: Cái con một sách này, đã nhiều ngày nay không đi giúp Đại Hoàng tử làm việc, Tam Hoàng tử lại không ở đây, hẳn liên ngày ngủ cả ngày ở trong thư phòng, ngay cả nói chuyện hẳn cũng là nghe một nửa, thực sự là... buồn ngủ!

Bỗng nhiên Tần Kha lật tới một tờ thú vị, hầu như đều đem sách vở bày ra trước mặt hẳn, hẳn nhìn qua từng chữ ghi tạc ở trong đầu, đôi khi khoa tay múa chân đồng thời thì thào: "Như vậy, như vậy, à, thì ra là thế..."

Mạnh Chu không để ý tới hẳn xoay người lại ngủ. Tất nhiên thời gian ngủ đông của nàng so với người bình thường lâu hơn một chút, dù sao đảm bảo giấc ngủ của hai người là chuyện dễ dàng sao?

Tần Kha rón rén ra ngoài, sau một hồi leng keng ngoài cửa hẳn lại đi vào trong, trong tay cầm thêm một lò than nhỏ, bên ngoài dùng vải bông bọc lại, hẳn đặt lò than bên cạnh Mạnh Chu, lay tỉnh nàng tươi cười nói: "Ôm cái này thử xe, có ấm không!"

Mặt Mạnh Chu đầy vẻ nghi ngờ chìa tay ra đón, không ngờ lò than nho nhỏ này lại ấm như vậy, khí nóng từ trong lòng bàn tay chui ra. Nàng nở nụ cười: "Đây là vật gì vậy?!"

Tần Kha lại gần, dùng bàn tay hẳn cầm tay của Mạnh Chu xoa xoa lò than nhỏ: "Cái này trong sách gọi là lò sưởi cầm tay, bếp lò trong chảo nóng quá phải dùng vải bông bọc lại, khí nóng nhất thời sẽ không bay mất, nhét vào trong ngực có thể ấm hơn rất nhiều."

Nói xong hẳn thấy Mạnh Chu vẫn nhìn mình chằm chằm, không khỏi cười: "Có phải cảm thấy phu quân của nàng vô cùng thông minh không?!"

Mạnh Chu không hề chớp mắt, mãi sau mới nói: "Gần đây chàng đều nghiên cứu cái này?"

Tần Kha vô cùng nghiêm túc gật đầu.

Từ lúc rời khỏi Tần phủ, từ lúc đi từ trong tù ra, chuyện hàng ngày của Tần Kha đều là nướng tử ăn chưa? Nướng tử có lạnh không? Nướng tử đã ngủ chưa? Nướng tử...

Thậm chí lúc Nhị phu nhân của Mạnh phủ tới đây hẳn cũng ở trong phòng một điều nướng tử hai điều nướng tử mà không chịu đi ra ngoài.

Nhị phu nhân tới là để hỏi rốt cuộc Trương Quân đi đâu, đã nhiều ngày nay bà ta đến phòng Trương Quân nhìn nhưng lại phát hiện nàng ta không ở đó. Lúc trước còn tưởng ở phủ của Tam Hoàng tử cho nên bà ta không dám lộ ra, vẫn không cho người ngoài tới gần như trước, cũng không cho nha hoàn trong phòng Trương Quân tiết lộ chút tin tức nào. Đáng tiếc Tam Hoàng tử đã đến Điện Tây, vậy thì Trương Quân đang ở đâu? Qua vài ngày không thấy Trương Quân xuất hiện, bà ta bắt đầu nóng nảy, người đầu tiên nghĩ tới chính là Mạnh Chu, bởi vì người cuối cùng Trương Quân gặp trước khi biến mất chính là Mạnh Chu.

Bởi vậy Nhị phu nhân kết luận là Mạnh Chu bắt cóc Trương Quân.

Giữa tiếng chỉ trích của Nhị phu nhân, Mạnh Chu vẫn ung dung, ánh mắt buồn ngủ lim dim của nàng nhìn thoáng qua: "Nhị nương, ngài vừa nói gì vậy?"

Cảm thấy vừa rồi phí lời, Nhị phu nhân hung hăng giậm chân, đang muốn nổi giận thì Tần Kha bung một chén nước nóng tới, vừa vặn đúng lúc bà ta giơ tay giậm chân... nước nóng vấy lên người bà ta. Tiếng kêu sợ hãi của Nhị phu nhân khiến cho căn phòng nhỏ này vang dội...

Mạnh Chu và Tần Kha liếc nhau, ở trong mắt đối phương thấy được vui vẻ: Bọn họ là cố ý.

Đã nhiều ngày nhàn rỗi không có việc, bọn họ suy nghĩ một số phương thức chinh đốn người khác, chiêu thứ nhất này "không cẩn thận" khiến Nhị phu nhân trở thành người được áp dụng đầu tiên. Tiếp theo còn chiêu thức gì phải đoán xem còn ai sẽ tới...

Sau khi làm lạnh nước nóng, trên người lạnh run, Nhị phu nhân chỉ đành phải rời đi trước.

Nhìn bóng lưng của bà ta, Mạnh Chu chống tay lên cằm, ngoeo đầu mặt rầu rĩ: "Hình như đã quá nhẹ tay với bà ta. Lần sau bà ta tới chúng ta dùng lửa đi, đặt một chậu than ở trong phòng, sau đó lúc châm lửa không cẩn thận ném phải người bà ta, sau đó lấy lý do cứu hỏa gọi... nước lã lên người bà ta..."

Khóe miệng Tần Kha co quắp: "Nương tử... Cách hay!"

Mạnh Chu nhướn mày: Nàng là bát nước đã hắt ra ngoài cửa Mạnh phủ, là nàng dâu bị đuổi ra ngoài cửa Tần phủ, rốt cuộc là hai nhân vật gì thì còn phải bận tâm làm gì nữa?

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Đóng cửa, thả chó

Chỉ chớp mắt đã đến tháng mười hai, Kinh Thành bắt đầu có nhiều tuyết rơi lất phất. Nếu nói tuyết rơi là dấu hiệu báo năm được mùa, tuy chưa từng nhìn thấy năm được mùa, có điều chắc chắn Kinh Thành có việc mừng xảy ra—— Tam Hoàng tử dẹp yên chiến loạn ở Điền Tây, bây giờ đội quân thắng trận hồi Triều.

Lúc người đem lệnh bài Phong Hỏa truyền tin tức về cho các quan viên, cả Kinh Thành đều chấn động. Mười mấy năm qua đất nước chưa từng có người ra trận, mọi người đã dần quên chiến tranh là như thế nào, cảm giác thắng lợi như thế nào, bây giờ chợt nghe nói đương nhiên là hết sức mừng rỡ.

Lão tướng quân Tần phủ chỉ xì mũi coi thường về chuyện này: chiến sự nhỏ nhoi như vậy cũng đáng được thể hiện như vậy sao? Thật là hiếm thấy.

Tần Giác hỏi phụ thân có phải nên tìm cách đi theo Tam Hoàng tử hay không, bây giờ Tam Hoàng tử lập công trạng, cũng được xem như là người nổi bật nhất trong số các Hoàng tử.

Con mắt Tần lão gia sắc bén: "Hoang đường, người chúng ta nên đi theo chính là Nhị Hoàng tử, con quên hôm đó ta cho con đến chỗ đạo nhân Sơn Dương cầu xin lời chỉ giáo rồi sao?"

Chợt sắc mặt Tần Giác tái nhợt, chỉ có thể gật đầu. Trong lòng bắt đầu đập chồm không yên: nếu phụ thân biết những lời đó là giả liệu người trách móc ta không?

Nghĩ đến đây, hần vội vàng đi về phía phòng của Liễu Phiêu Phiêu.

Ban đầu người biết chuyện này, chỉ có hần và Liễu Phiêu Phiêu, nếu Liễu Phiêu Phiêu vẫn giữ kín như bưng thì chuyện kia tuyệt sẽ không có người nào phát hiện.

Bụng Liễu Phiêu Phiêu to lên rõ rệt, ngay cả áo bông dày rộng cũng không thể che giấu được. Nàng ta đang may một bộ đồ mới cho con, nhất định chờ đến lúc con nằng ta ra đời, nằng ta sẽ có đủ quần áo mới cho nó.

Chợt rèm bị vén lên, một con gió lạnh thổi vào, lạnh đến nỗi khiến Liễu Phiêu Phiêu ho khan. Nàng ta nhìn ra ngoài cửa, phát hiện là Tần Giác, lúc này mới nở nụ cười nhẹ nhàng đáng yêu: "Tướng công, sao chàng lại tới đây? Hôm nay luyện công có mệt không?" Nói xong liền sai cho nha hoàn đi chuẩn bị trà nóng và điểm tâm.

So với Vạn Tuệ Như, đương nhiên Tần Giác vui vẻ tới nơi này của Liễu Phiêu Phiêu. Mặc dù cơ thể Liễu Phiêu Phiêu bất tiện nhưng lại hết sức dịu dàng quan tâm, mỗi lần đều cho hần cảm giác một gia đình ấm áp. Còn về phần Vạn Tuệ Như cả ngày lẫn đêm sẽ dán vào lỗ tai hần nói đến chuyện luyện

công, cố gắng phấn đấu để danh Trạng Nguyên, chỉ cần hơi lùi biếng cũng sẽ bị mất xó xà. Tần Giác rất hối hận, không biết rốt cuộc vì sao ban đầu vừa ý Vạn Tuệ Như ở điểm nào? Hắn hối hận ban đầu tại sao lại đồng ý lui hôn sự với Mạnh phủ, nếu như không hủy bỏ, vậy cuộc sống của hắn sẽ tốt hơn hiện tại rất nhiều.

Nhưng mà bây giờ không có thời gian cho hắn cảm khái, hắn đuổi hết nha hoàn hạ nhân trong phòng ra ngoài. Uống một hớp trà nóng, bỗng đến nỗi đầu lưỡi tê dại, cuối cùng vẫn do dự há mồm: "Phiêu Phiêu. Gần đây thân thể nàng có khỏe không?" Hắn vẫn không thể vừa mở miệng đã nói đến sự việc kia, dù sao cũng phải có thứ làm nền.

Liễu Phiêu Phiêu gật đầu, không hiểu: "Tướng công, chàng có chuyện muốn nói với thiếp sao?"

Tần Giác gật đầu, khoe miệng co giật: "Ta muốn hỏi nàng.. tỷ tỷ của nàng có ức hiếp nàng không? Nếu mà có, ta nhất định sẽ dạy dỗ nàng ta một trận."

Trong lòng biết những lời này cũng chỉ là lời hắn nói ngoài miệng, có điều Liễu Phiêu Phiêu vẫn phải ra vẻ cảm động rơi nước mắt. Tần Giác nhìn nàng ta như vậy càng thêm đau lòng càng thêm thương tiếc, vì vậy đưa một tay kéo lấy tay nàng ta: "Nếu mà vậy thì nàng nên nhớ, thời gian này nàng cũng đừng ra ngoài, yên tâm ở trong phòng chờ ngày sinh nở. Nhất là những chuyện trước đây, đã qua thì để cho nó qua đi, đừng nắm lấy không buông..."

Cuối cùng Liễu Phiêu Phiêu nghe đến đó thì đã hiểu mục đích Tần Giác đến đây —— là hắn muốn nàng ta ngậm kín miệng sao? Lo lắng nàng ta tiết lộ bí mật của hắn ra ngoài.

Liễu Phiêu Phiêu lấy khăn ra, chấm chấm khô mắt, khóc nức nở: "Tướng công cảm thấy thiếp là người nhiều chuyện sao? Vẫn không tin tưởng thiếp, lời chàng làm cho thiếp cảm thấy rất đau lòng. Kể từ khi mang thai tới nay, thiếp vẫn chưa từng ra ngoài chứ đừng nói tới việc nói năng linh tinh với người khác. Huống chi chàng là tướng công của thiếp, dĩ nhiên mọi việc thiếp đều nghĩ cho chàng, sao có thể nói chuyện trước đây? Lại nói trước đây xảy ra chuyện gì? Có lẽ từ khi mang thai trí nhớ của thiếp càng trở nên kém hơn, thật sự thiếp không nhớ rõ, tướng công có thể nhắc cho thiếp được không?"

Tần Giác nhún mày cười: "Không nhớ rõ? Ha ha, vậy thì tốt quá. À không đúng, ý ta là quên chưa chắc đã là chuyện không tốt."

"Có điều." Liễu Phiêu Phiêu lên tiếng, "Thiếp có một chuyện muốn cầu chàng, là về đứa nhỏ của chúng ta." Nàng ta đưa tay sờ cái bụng tròn vo, nhân cơ hội báo chuyện đứa nhỏ cho Mạnh Chu nuôi dưỡng cho Tần Giác biết.

Tần Giác sợ đến nỗi nhảy dựng lên ghế: "Vậy làm sao có thể? Sao cháu đích tôn của Tần phủ có thể giao cho nhị phòng nuôi lớn? Ta tuyệt đối sẽ không đồng ý!"

Liễu Phiêu Phiêu lại bắt đầu phát huy tài ăn nói của mình, hơn nữa nàng ta biết chỉ cần nói vài lời mềm mỏng bên tai, Tần Giác chắc chắn sẽ thua.

Quả nhiên trước nước mắt cùng với giọng điệu chua xót của nàng ta, Tần Giác dần dần hiểu đứa nhỏ do tỷ thiếp sinh sẽ không có khả năng có được cơ hội thừa kế tước vị. Hơn nữa còn khiến cho vợ cả cổ kị, đến lúc đó Vạn Tuệ Như càng không dễ cho hắn yên.

BlaBlaBlaBla, nói như thế một trận, Tần Giác buông lỏng.

Bô bô, tiếp tục cố gắng nhóm lửa, Tần Giác ngậm cho phép.

Lúc tiễn Tần Giác đi, hắn còn dặn dò: "Ta chấp nhận chuyện này, nhưng nàng cũng nhận lời ta không tiết lộ bí mật ra ngoài, nếu trừ hai người ta và nàng mà còn có người thứ ba biết, ta. Sẽ không trở lại thăm nàng."

Uy hiếp như vậy rõ là. Liễu Phiêu Phiêu cũng muốn cười.

Đáng tiếc nụ cười của nàng ta không thể chống đỡ bao lâu, bởi vì nàng ta quên mất một chuyện, người nói lời mềm mỏng bên tai Tần Giác không phải chỉ có một mình nàng ta.

**

Tuyết ngừng rơi, trên con đường núi vang lên tiếng lộp bộp, có lẽ là tiếng giày vải đập lên tuyết. Mà giờ khắc này tại suối nước nóng trên núi xuất hiện hai giọng nói.

Lục Phái trắng sáng, lông mày cũng đông lạnh thành băng: "Tần Kha này chỉ toàn làm chuyện buồn chán."

Cô nương bên cạnh mặc một cái áo bông dày màu trắng, bên ngoài được chiếc áo lông bao phủ, người này chính là Lục Yêu.

Hôm nay hai người bị phải đi chợ mua đồ, lên xuống núi vốn cũng không tiện, lúc này giày vải đều bị ướt chèm nhẹp.

Lục Yêu lạnh đến nỗi gương mặt đỏ bừng, run rẩy nói: "Ngươi còn có tư cách oán trách sao, là ai mỗi ngày đều ăn uống miễn phí? Bảo ngươi làm chút chuyện nhỏ đã nói nhiều như vậy."

Đối với người khác dĩ nhiên Lục Phái sẽ đỏ mặt tía tai tranh cãi đến khi đầu rơi máu chảy mới thôi, nhưng khi đối mặt với nha đầu Lục Yêu này hắn lại không biết phải làm thế nào—— ôi, ai bảo tài nấu nướng của nàng ta tốt như vậy chứ! Có một lần Lục Phái còn nằm mơ thấy hắn lấy Lục Yêu về nhà làm dâu, ngày ngày ăn thức ăn nàng ta làm, đòi người như vậy rõ là.

"Gâu gâu." Một tiếng sủa phá vỡ sự yên tĩnh trên núi.

Lục Phái và Lục Yêu liếc mắt nhìn nhau, cái rương bọn họ mua về đã bị thủng một lỗ, bên trong còn có một con chó to lớn mạnh mẽ đang không hài lòng nhìn chăm chăm vào bọn họ.

Lục Yêu bị sợ đến nỗi thiếu chút nữa ngã nhào trên đất, Lục Phái nhân cơ hội vuron tay ra. Vì vậy cơ thể mềm mại của Lục Yêu hoàn toàn rơi vào trong khuỷu tay của hắn, mùi thơm tươi mát thuộc về nữ nhi khiến đại não hắn sao nhãng một lúc lâu, chính hắn không tự chủ được cúi đầu, lúc tính toán làm cái gì, bỗng nhiên có tiếng nói vang lên.

"A, tỷ phụ nói các người sắp tới, đúng là vậy." Một người mang mũ lông, tiểu thiếu gia mặc áo bông nhảy nhót từ trên núi chạy xuống, thấy con chó lớn không nhìn được giờ tay chào hỏi: "Lần đầu tiên gặp mặt, ta tên là Tiêu Vân tĩnh, còn người, tên gì?"

Lục Phái gãi đầu, trái tim thầm hận: tiểu tử này chuyên phá hoại việc tốt của người khác!

Vào phòng nhỏ, Tinh nhi rón rén lôi kéo con chó lớn đi vào, lúc này bọn họ đã tranh thủ bồi dưỡng tình cảm trên đường cho nên giờ này đã rất quen thuộc. Cũng kỳ quái, Lục Phái bọn họ dẫn theo con chó lớn một đường đều chưa từng thu phục được nó, mà Tinh nhi chỉ đi cùng nó mấy phút ngắn ngủn là có thể khiến con chó gần lớn bằng nó cúi đầu xưng huynh đệ.

Trong nhà thật là ấm áp, có Tần Kha phát minh bình nước nóng, còn có đủ loại công cụ sưởi ấm không bốc khói. Trên giường ấm áp có một người phụ nữ thân người gầy gò đang nằm nghiêng, bụng nàng đã từ từ nhô lên.

Tinh nhi đang muốn hù dọa nàng, kết quả còn chưa đi hai bước cả người đã bị xách lên, đồng thời bị ném tùy ý tới ngoài phòng, hai đầu gối quỳ trên mặt đất, đau muốn chết! Tinh nhi đau khổ, buồn bã nói: "Tỷ phụ, huynh có thể không cần giống âm hồn không tan như vậy được không!"

Tần Kha nằm ở trên ghế đệm, khẽ mỉm cười: "Lần sau đệ cột chặt tay chân đi vào, huynh bảo đảm sẽ không như âm hồn không tan."

Tinh nhi nhìn trời: tuyệt đối là gạt người, huynh chính là bắt lấy cơ hội ức hiếp đệ đệ đáng thương.

Con chó lớn buông tay Tinh nhi ra, cọt cọt chạy về phía Tần Kha, thân mật liếm láp lòng bàn tay hắn, còn ngồi xổm xuống giống như tìm được chủ nhân.

Mạnh Chu vốn ngủ không sâu, ngay từ lúc Tinh nhi len lén vào cửa thì đã tỉnh rồi, nghe hai người đàn ông một lớn một nhỏ nói chuyện, nàng nhìn không được, xoay người lại. Lại thấy một con động vật to lớn như tuyết cọt ở bên cạnh Tần Kha, không khỏi giật mình: "Đây là. Chó ngao Tây Tạng?" Nàng nhìn chăm chăm Tần Kha, gần từng chữ: "Không phải chàng tương thật chứ?"

Gai trên người Tinh nhi lập tức nổi lên, nó giật nảy mình hỏi lại: "Tỷ tỷ, tỷ lại nghĩ ra cách chinh người gì vậy?" Kể từ sau khi tới nơi này, trong đầu tỷ tỷ liên bất đầu chứa đầy mưu kế khôn ngoan xảo quyệt, chinh người không mỏi mệt. Đầu tiên khai đao với người ở đây, sau đó thì không ngừng hoàn thiện biện pháp đối phó với những người tới thăm hỏi.

Có điều ghê tởm nhất chính là, biện pháp đều là do tỷ tỷ nghĩ ra, nhưng cuối cùng người thực hiện đều là tỷ phụ. Tên khốn kia. Tinh nhi nghĩ đến liền một bụng khổ tâm. Phụ hoàng, tại sao người lại giao con cho hai người không đáng tin này nuôi dưỡng cơ chứ?

Tần Kha nhú mày, ý bảo chó ngao Tây Tạng ngồi xổm tại chỗ, sau đó mình ngồi ở mép giường, đỡ Mạnh Chu dậy, ôm nàng vào trong lòng mình, cười: "Nàng không phải đã nói rằng lần sau người nào đến thì trực tiếp ‘ đóng cửa, thả chó ’ sao? Chó ngao Tây Tạng là chó thần ở Đông Phương, thuộc lại hung mãnh nhất, hay là nương tử còn có đề cử tốt hơn?"

Mạnh Chu nhìn con chó ngao Tây Tạng cường tráng khoẻ mạnh, có lẽ còn lớn hơn cả Tinh nhi không khỏi cảm thán: tướng công, thật ra thì chàng mới là người phúc hắc nhất, thấp so với chàng còn kém xa.

Có điều.Mạnh Chu ngẩng đầu lên: "Thiếp nhớ trong tư liệu ghi chép, chó ngao Tây Tạng không dễ dàng thuần dưỡng, nhưng mà nhìn con này thì thế nào lại, ừ, tương đối ngoan ngoãn?"

Tần Kha chống cằm trên đỉnh đầu của nàng, hầu kết bỗng nhúc nhích một cái, tiếng cười nhất thời phát ra khỏi miệng: "Có lẽ bởi vì kiếp trước ta đã cứu mạng của nó."

Lời này nghe vào trong tai người khác tuyệt đối là bị xem là nói đùa, nhưng Mạnh Chu lại khác, nàng. Tin!

Thật ra thì kiếp trước bọn họ vẫn có không ít thứ tốt có thể dung được, mặc dù kết cục và quá trình bị bức bách gian khổ.

Lục Phái chạy vào, đột nhiên sau đó con chó ngao Tây Tạng ngồi xổm trên mặt đất lại bắt đầu điên cuồng sủa lớn, Lục Phái bị dọa sợ đến nỗi không dám nhắc chân lên, ngã nhào trên đất: "Tần Kha, bọn người Thọ Vương đã đến chân núi rồi, ta nhắc nhở huynh." Hắn chưa nói xong một câu chó ngao Tây Tạng đã nhào tới trước người hắn rồi. Người lớn thô lỗ như hắn cũng bị dọa giật mình, hô, "Lão tử tới báo tin, Tần Kha, mau đưa súc sinh ra chỗ khác!"

Tần Kha ôm Mạnh Chu không hề nhúc nhích: "Súc sinh cũng biết phân biệt người tốt người xấu, hiển nhiên, nó cảm thấy huynh không phải là người tốt, ta cũng không có cách nào."

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Tam Hoàng tử lập được công trạng, vì vậy được tấn phong là Thọ vương, trong lúc này hết sức tỏa sáng. Người chờ tặng quà bên ngoài phủ Tam Hoàng tử xếp hàng dài đến tận con phố thứ hai. Vậy mà sau khi Tam Hoàng tử thụ phong vẫn chưa trở về phủ mà là dẫn theo mấy thủ hạ thân cận đi về phía thư viện Thang Sơn.

Phó tướng nghi ngờ nói: “Vương gia, vì sao phải đến Thang Sơn?”

Thọ vương cười nhạt: “Có hai mục đích, vừa là để cảm ơn, vừa là...” Ánh mắt hắn chợt trở nên lạnh lùng, nghiêng răng nói: “Bảo thù!”

Phó tướng chấn động, sau khi tầm mắt, thỉnh thoảng Vương gia lại toát ra hơi thở lạnh lùng như của Tu La, thật sự là khiến người ta cảm thấy sợ hãi. Cũng không biết người nào ở Thang Sơn dám đắc tội với Thọ vương?

Thọ vương khẽ vuốt ve thanh kiếm lạnh lẽo bên hông, nhếch nhếch khóe miệng: Biện pháp mà Mạnh Chu cho hắn quả thật có thể vượt qua khí độc, nhưng mà người ở đó không những cũng bần rùn chân tay còn khiến cho quân ta chịu không ít tổn thất. Vốn dĩ có thể đánh nhanh thắng nhanh trong một trận là có thể thắng, vậy mà giằng co hơn một tháng, đồng thời còn để quân ta bị thương nghiêm trọng!

Cho nên bây giờ mặc dù bề ngoài Thọ vương nắm binh lực trên tay nhưng thực tế lại vô cùng suy yếu. Hay là bởi vì chuyện phong tước này khiến Nhị Hoàng tử kiêng kỵ, rõ là... có gì mà vui! Yêu thế, hoàn toàn yếu thế!

Liều sống liều chết đánh một trận chiến không có tiền đồ như vậy còn không phải quân địch mạnh, đây là đã kích lớn nhất trong cuộc đời Thọ vương.

Lục Yêu dẫn Ngũ Hoàng tử ra ngoài, Lục Phái muốn ở lại trong nhà, kết quả cũng bị Tần Kha đá bay ra ngoài. Tần Kha nói: “Huynh đi chết đi! Nhanh đi bảo vệ Ngũ Hoàng tử. Huynh cho rằng ta để huynh tới đây ăn không uống không mỗi ngày làm gì, là để huynh bảo vệ tiểu Ngũ đấy!” Mặc dù Lục Phái thô lỗ nhưng về mọi chuyện vẫn biết phân biệt tốt xấu nặng nhẹ. Tần Kha có đầu óc có bản lĩnh mới có thể đối phó với đồ bỏ Thọ vương.

Lục Phái hiếm khi tình cảm sâu đậm cảm tay Tần Kha nói: “Huynh đệ, phải bảo trọng!”

Vừa dứt lời Tần Kha đá lên mũi hắn, không thể nhịn được: “Cút nhanh lên.”

Vì vậy bên trong nhà chỉ còn lại Tần Kha, Mạnh Chu, ngoài ra còn có một con chó ngao Tây Tạng lớn.

Mạnh Chu đứng dậy, hiếm khi mới đeo một món đồ trang sức trang nhã, mỉm cười nhìn Tần Kha: “Như thế nào?”

Nhưng không ngờ Tần Kha nhận lấy chiếc bút vẽ trong tay nàng, ngồi bên cạnh nàng, nhỏ giọng nói: “Cô nương này đúng là người lười biếng, đâu có ai chi vẽ một bên lông mày?” Nói xong lại tự tay mình vẽ một bên lông mày còn lại cho nàng. Tay Tần Kha hơi lạnh, áp vào trên mặt Mạnh Chu cảm giác bên má nàng bắt đầu run rẩy. Hắn đang chăm chú cầm bút vẽ phác họa hình dáng lông mày, khí nóng trong miệng phả ra lên trán Mạnh Chu càng khiến nàng trở nên run rẩy hơn...

Mạnh Chu rất muốn cười, người khác đang chuyên chú, nếu cười lại phá hỏng công hắn, vậy cũng thật sự phá hỏng cả khuôn mặt mình. Nhưng nén cười thật sự rất khó chịu. Đang định nói gì đó, chợt bên ngoài có tiếng thông báo, hình như là đám người Thọ vương đến. Ngay lúc đó bỗng có một bóng người trắng như tuyết xuất hiện trước mặt...

Mạnh Chu quay đầu nhìn lại: A, chó ngao Tây Tạng đi ra ngoài! Nàng cảm tay Tần Kha: “Chàng mau đi xem xem thế nào, ngộ nhờ chó ngao Tây Tạng thật sự làm người khác bị thương sẽ không hay lắm.”

Tần Kha xoay xoay mặt nàng đến trước gương, không thể không nói: “Nàng nhìn thử xem, bảo nàng đừng nhúc nhích sao nàng lại không nghe lời như vậy cơ chứ?”

Cô nương trong gương xuất hiện vết lông mày to lớn khác hẳn lông mày mỏng manh bên kia! Mạnh Chu không khỏi cười khổ: “Ta nghĩ là chàng vẽ xong rồi, vậy mà động tác của chàng lại chậm chạp như vậy.”

Tần Kha lấy khăn sạch ra bắt đầu lau cho nàng,

Mạnh Chu há mồm: “Chàng định để người ta như vậy sao, ngộ nhờ hắn thẹn quá hóa giận đốt phòng của chúng ta thì...”

Tần Kha chỉ cười cười: “Đốt? Sẽ ảnh hưởng đến danh dự của hắn. Điều duy nhất ta lo lắng là...”

Đợi một lúc lâu không nghe thấy hắn nói tiếp, Mạnh Chu hơi nghi ngờ: “Tại sao không nói?”

Tần Kha hơi nâng cằm nàng lên, quay quay nhìn nhìn, cười vui vẻ: “Tốt lắm, mỹ nhân của ta.” Nói xong hắn buông tay ra, ngồi trước gương với Mạnh

Chu buồn bã nói: “Ta đang rất lo lắng, hôm nay nàng quá đẹp sẽ mê hoặc hần. Nếu hần muốn giành người phụ nữ của ta thì phải làm thế nào?”

Mạnh Chu cười nghiêng ngả: “Tướng công, nếu hần có can đảm giành giật, ta nhất định cắt chỗ sinh sản của hần, để cho đời này hần không thể sinh con được nữa!”

Tần Kha nghe xong, cả người hơi run: nương tử nhà ta...

Phó tướng bên cạnh Thọ vương đã nóng nảy đến mức không thể hình dung nổi, tâm trạng mấy thủ hạ kích động muốn phá cửa. Chợt từ bên trong có một con vật to lớn lao ra. Con vật này lập tức nhào qua chỗ Thọ vương... Phó tướng bên cạnh Thọ vương vội vàng hộ giá, rồi rút kiếm ra chống cự con vật. Vậy mà con vật này trông thì to lớn, động tác lại linh hoạt khác thường, mấy người bao vây tấn công vẫn không thể hạ được.

Trong lúc chó ngao Tây Tạng xông thẳng vào tấn công Thọ vương, Thọ vương rút kiếm ra đâm về phía con chó ngao Tây Tạng. Mũi kiếm sắc nhọn, thái độ cuồng phong không chịu nổi. Chó ngao Tây Tạng vừa mới đấu với mấy vị tướng, hao phí không ít thể lực, hôm nay muốn tránh cũng khó tránh khỏi...

‘ Xoảng’, lưỡi kiếm sắc bén bị chặn lại, chỉ có thể lướt qua bộ lông chó ngao Tây Tạng, cắt đứt mấy cọng lông. Mà chó ngao Tây Tạng thành công xô Thọ vương ngã nhào xuống đất, Phó tướng kinh ngạc kêu lên.

Thọ vương bị một con chó lớn áp đảo, giờ này càng khó kiềm chế cơn giận trong lòng: từ trước đến nay chưa từng có ai có thể khiến hần khó chịu như vậy!

Mà Tần Kha đỡ Mạnh Chu qua cửa, mặt tươi cười chào đón: “Cầm thú không biết Thọ vương đại giá, nếu có chỗ mạo phạm, mong rằng ngài tha thứ.” Nói xong mới lên tiếng gọi chó Tây Tạng.

Thọ vương được Phó tướng đỡ dậy, cả người chật vật không chịu nổi. Ánh mắt hần nghiêm nghị, sự thù địch càng dày đặc: “Ngược lại Bản vương xem thường nơi này.”

Tần Kha giờ tay: “Phòng ốc sơ sài hoan nghênh khách quý. Đúng là vẻ vang cho kẻ hèn này, Thọ vương, mời.”

Thọ vương đi vào trước với Tần Kha, mà Mạnh Chu cũng không vội vào. Nàng thử vuốt nhẹ đầu chó ngao Tây Tạng, cúi đầu ghé sát tai nói nói nhỏ mấy câu rồi mới xoay người đi vào.

Mấy vị Phó tướng muốn đi vào cùng, nào biết anh chàng chó ngao Tây Tạng làm động tác cào móng vuốt bảo vệ ngăn riêng bọn họ ở ngoài cửa. Quả nhiên là chó ngoan cũng biết cản đường.

Mạnh Chu thấy vậy khẽ mỉm cười. Nàng đã nói vào bên tay chó ngao Tây Tạng rằng: “Cẩn bọn họ lại, đợi tí nữa cho mày ăn thịt.” Như vậy thì anh chàng chó ngao Tây Tạng rất thông minh chứ sao.

Sau khi Thọ vương đi vào không thể không giật mình, không khí trong phòng này dễ chịu, ấm áp như mùa xuân. Nghĩ tới trước đó vài ngày mình còn đang sôi máu chiến đấu ở Điện Tây, mà hai vợ chồng bọn họ đang vui ở nơi này sống cuộc sống gia đình yên ổn, hạnh phúc hần lại cảm thấy không công bằng. Ném hết khí chất bình tĩnh qua một bên, mắt lạnh lùng đảo qua: “Lá gan các ngươi thật lớn, không sợ sau khi Bản vương hồi kinh sẽ hỏi tội sao?”

Tần Kha lời kéo tay Mạnh Chu vào trong lòng ngực mình, thái độ cực kỳ xấu xa, căn bản không hề coi lời của Vương gia nói là quan trọng, còn đùa cợt: “Sợ, chỉ là tại hạ cũng lo lắng thay ngài. Theo lệ thường của triều ta, sau khi Hoàng tử được phong Vương sẽ được phong đất, Phong Châu, Thương Châu, Lương Châu... Mặc dù so với Kinh thành cũng khá kém nhưng đất đai rộng lớn. Nếu tại hạ nhớ không lầm, xa nhất chính là Đỗ Châu, cũng là vùng đất nhiều ao đầm, cỏ cây khó sống. Nhưng mà đây cũng là vùng đất có nhiều muối ăn, thế ăn hết muối cũng có thể sống qua ngày sao?”

Hần còn muốn nói thêm gì nữa lại bị người ta cắt lời: “Đủ rồi!” Chuyện khiến Thọ vương nhức đầu cũng là chuyện này, bây giờ phải trông cậy vào tâm ý Phụ hoàng. Nhưng... Trong lòng Thọ vương hoang mang. Cho nên bây giờ hần rất cần người hỗ trợ, vẫn không thể là người có liên quan đến triều đình, lo lắng lại bị người khác gắn tội cấu kết triều thần. Cho nên người này chỉ có thể là... Tần Kha!

Hay hơn đó là, Tần Kha đi ra từ Tần phủ, bên cạnh còn dẫn theo Ngũ Hoàng tử, người này vừa có quan hệ với người trong cung lại không phải là người trong chốn quan trường. Hần là người thích hợp nhất.

Thọ vương miễn cưỡng sa sầm mặt mày: “Bản vương chỉ hỏi ngươi một câu, có muốn quay lại Tần phủ hay, đoạt lại quyền lực của Tần phủ hay không?”

Mạnh Chu nghe vậy rất kích động, quyền lực của Tần phủ chính là sau khi đoạt lại quyền lực có thể xử trí những người liên can trong Tần phủ. Đầu tiên là Tần phu nhân, bà ta là hung thủ sát hại mẫu thân Tần Kha. Mặc dù Tần Kha vẫn không đề cập đến chuyện này nhưng Mạnh Chu vẫn ghi hận trong lòng. Nàng đưa tay vào trong lòng bàn tay Tần Kha, đầu ngón tay khẽ bấm vào, thầm nhắc nhở hần có thể suy nghĩ đến đề nghị này.

Tần Kha lại kéo tay nàng vào trong ngực, cười như ông vua hoang dã: “Ha ha, cái gì mà quyền lực với không quyền lực, hôm nay ta có vợ hiền trong ngực, thời gian ung dung tự tại. Mời Vương gia trở về, đường tuyết trơn trượt, đường núi càng khó đi, xin ngài cẩn thận.”

Nói xong liền đưa tay Mạnh Chu lên khoe miệng giống như hôn, không hề để ý đến trong nhà còn có một người thứ ba đang ở đó. Đáng vẻ phóng đảng thật sự khiến con giận xộc thẳng lên đầu Thọ vương: Rõ ràng tên đàn ông trước mặt không có hứng thú nghe mình nói, thật là không biết điều!

Thọ vương phát tay áo rời đi, lúc rời đi còn đụng phải anh chàng chó ngao Tây Tạng đang đứng trông cửa, lại bị nó đùa giỡn một lúc khá lâu. Vừa giận vừa hờn hần quyết định: nếu không còn tác dụng vậy thì phải hủy diệt!

Sau khi Thọ vương rời đi, Mạnh Chu đẩy Tần Kha: “Chàng tự đâm đầu vào chỗ chết.”

Tần Kha gật đầu, mỉm cười: “Đúng vậy, tự tìm đến cái chết. Dù sao cũng đã từng chết một lần, chết lại lần nữa cũng là quen đường quen lối, nói không chừng lúc gặp Diêm Vương còn có thể chào hỏi vài câu.”

Chân mày Mạnh Chu run lên, nghe người đàn ông bình thường rất im lặng nói chuyện tầm phào, đứng dậy nói: “Muốn chết thì chàng chết đi, ta và đứa bé không theo cùng.”

“Nàng thật nhẫn tâm...” Tần Kha khò sở nhìn Mạnh Chu, dáng vẻ thật vô tội. “Vậy ta thật sự cũng nắm chặt tay nàng.” Nói xong chui thẳng vào ngực Mạnh Chu...

Mạnh Chu cười xòa: Sao người đàn ông này càng ngày càng trở nên giống đứa bé vậy. Chỉ là nàng không hề tin Tần Kha sẽ tìm đường chết, hẳn làm vậy chắc chắn là có lý do của mình. Nếu hẳn không muốn theo Thọ vương sẽ bị đổ tội với Đại Hoàng tử, hẳn cũng vô ý qua lại với người của triều đình. Rốt cuộc hẳn muốn làm gì?

Nhìn cảnh mai ngạo nghiêng giữa trời đông ngoài cửa sổ, Mạnh Chu chợt nghĩ đến một khả năng: “Tướng công, không phải chàng muốn làm chương quỹ chứ?”

Tần Kha háng giọng, đứng lên: “Đói bụng quá, ta đến phòng bếp xem có gì ăn không, nương tử, nàng muốn không?”

Thấy hẳn mượn cớ nói sang chuyện khác, chắc hẳn là Mạnh Chu đoán không sai, hẳn thật sự muốn làm như vậy... Mạnh Chu hơi yên lặng, ngừng đầu lên: “Tướng công, rốt cuộc chàng cũng nghĩ thông suốt!” Nàng nở nụ cười.

Tần Kha hơi sững người, vốn tưởng rằng nương tử sẽ nói hẳn đầu óc không tỉnh táo, không ngờ rằng nàng lại đồng ý? Hẳn ngồi lại bên cạnh nương tử, ngạc nhiên hỏi: “Nương tử, nàng không cảm thấy tướng công ta rất không có tiền đồ sao? Nếu như ta dẫn nàng chạy trốn tới chỗ không người, có thể sẽ phải mặc quần áo cũ, phải ăn cơm rau dưa, phải tự mình động tay chân no áo ấm...”

Miệng hẳn bị một bàn tay mềm mại che lại, giọng Mạnh Chu nhẹ nhàng vang lên: “Chỉ là cho dù muốn rời đi cũng phải xử lý xong mọi chuyện rồi rảnh ở đây. Chuyện khác có thể xem thường nhưng thù của mẫu thân chàng phải báo chứ? Chàng nhẫn nhịn nhiều năm như vậy chẳng lẽ còn muốn mang cả phần tiếc nuối này theo xuống quan tài?”

Tần Kha cầm tay Mạnh Chu đặt ở trước ngực mình, trên người đã nóng lên từ lâu: “Sao lại làm như vậy? Bí mật nói cho nàng biết, thật ra thì ta biết rõ một bí mật của bà ta, chỉ cần vạch trần bí mật này bà ta sẽ không còn địa vị ở Tần phủ. Chỉ là bây giờ không phải là lúc, chờ sau khi ta chuẩn bị xong ta cũng sẽ khiến bọn họ xong đời.”

Đầu Mạnh Chu đầy sương mù: “Thật hay giả?”

Tần Kha lôi kéo nàng cùng nằm dài trên giường, ôm cổ nàng, nhẹ nhàng hôn, giọng cũng dần mơ hồ không rõ: “Còn có một việc, mấy ngày trước lúc nàng ngủ có người trong cung đến, là công công bên cạnh Hoàng thượng, nói mấy ngày nữa Hoàng thượng thiết yến, mời chúng ta dẫn theo Ngũ Hoàng tử vào cung dự tiệc.”

Mạnh Chu bị dọa sợ một lần, tình cảnh vào cung lần trước còn sờ sờ trước mắt, lần này nếu tiếp tục... sẽ không có vấn đề gì chứ? Nàng còn muốn nói điều gì lại bị Tần Kha kéo vào trong ngực, quần áo trên người không biết đã biến mất từ lúc nào.

Nàng núp ở trong chăn, phản kháng, “Khốn kiếp, mau buông ta ra, cẩn thận ảnh hưởng đến đứa bé...”

Tần Kha liếm môi, dáng vẻ vô cùng đói khát: “Ta đã hỏi đại phu từ trước rồi, đại phu nói thai nhi rất ổn định, chỉ cần không quá kịch liệt, chuyện phòng the cũng không đáng lo ngại. Hơn nữa hôm nay vừa lúc không có mọi người, không có bọn người Ngũ Hoàng tử quấy rầy, đúng lúc...”

Mạnh Chu kêu lên: “Khốn kiếp, tay chàng để ở chỗ nào vậy... A, không được, ngứa chết mất thôi, chàng mau bỏ tay ra... Ừm...”

Tần Kha mạnh mẽ đặt môi mình lên môi nàng, dùng lực mút vào, thật giống như con sói mấy tháng rồi chưa được ăn no. Dĩ nhiên hẳn cũng cong người lên, cố gắng không đè lên bụng Mạnh Chu. Hẳn quỳ gối trước người Mạnh Chu, hai tay xoa nắn bộ ngực mềm mại Mạnh Chu, vật trong quần dần căng cứng. Haiz, thật sự là làm khổ Tần Kha, mấy ngày nay nhìn nương tử trước ngực càng ngày càng quyến rũ mà hẳn chỉ có thể nhìn không dám sờ, thỉnh thoảng còn chưa sờ soạng đã bị nương tử trừng mắt quát lớn. Hẳn cũng không dễ dàng...

Mạnh Chu nghiêng răng, một tay nhéo lấy lỗ tai Tần Kha nhỏ giọng nói: “Cái người này đúng là tên quý háo sắc, nhẹ tay một chút, cẩn thận ảnh hưởng đứa bé. Nếu ảnh hưởng tới đứa bé ta với chàng cũng không xong.”

Nghe nói như thế, khóe miệng Tần Kha nâng lên: Đây là nương tử đang ngầm cho phép.

“Ha ha, tuân lệnh!”

Căn phòng âm không tường tượng nổi, người đàn ông mồ hôi, tiếng thở hổn hển liên tiếp, sóng tình cuộn cuộn, vật nhỏ đi vào, dịch xuân tràn đầy trong phút chốc...

Ở nơi này lúc xảy ra chuyện không thể nào ngăn nổi chợt có tiếng bước chân vọng đến. Tần Kha kích động nói tục: ông đây đang làm việc, kẻ nào không thức thời lại dám quấy rầy! ~~~

Tiểu công công bên cạnh Hoàng thượng tới chơi, nói là Hoàng thượng mời bọn họ lập tức vào cung một chuyến. Dáng vẻ khẩn cấp như thế thật ra khiến hai người nhìn nhau không hiểu.

Vào cung cũng không tiến vào cung điện Hoàng thượng, dù di Mạnh Chu cũng đã từng tới một lần nên cũng không thấy xa lạ với đường này. Vừa nhìn thấy hình như không đúng, nàng lên tiếng hỏi thăm, giọng hơi nghiêm nghị: “Công công, không biết ngài muốn dẫn chúng ta đi đâu?”

Tiểu công công lẫn lộn trong cung nhiều năm sao có thể không nhận ra là Mạnh Chu đã phát hiện, vì vậy cũng không giấu diếm nữa, nói thẳng: “Đến lãnh cung, Hoàng thượng phân phó. Không dỗi gặt hai vị, e rằng hôm nay là ngày cuối cùng của Chu Uyển Nghi.”

Mạnh Chu bước chân lảo đảo, suýt chút nữa không đứng vững. Chuyện này cũng không phải là chuyện bất ngờ, mấy tháng trước đã định trước đã định ra kết cục này. Năm đó tại sao Chu Uyển Nghi lại bị nhốt vào lãnh cung, theo đa số người cho rằng đó là do cuộc tranh đấu ở trong cung. Nhưng sợ rằng là do bà sinh Ngũ Hoàng tử, và là Hoàng tử phi không có thực lực duy nhất sinh hạ Hoàng tử. Bà không thất thế thì trời đất khó dung!

Chỉ sợ mấy năm trong lãnh cung cũng là nhờ Hoàng thượng cố gắng duy trì bà mới có thể vượt qua tốt đẹp. Mà bây giờ cuộc chiến giữa các Hoàng tử càng trở nên kịch liệt, tuy Ngũ Hoàng tử là người không có thể lực nhưng cũng là vị Hoàng tử tư chất thông minh, ai có thể đảm bảo nó không thể tranh giành ngôi vị Hoàng đế cơ chứ?

Bởi vì lo lắng như vậy, sao Hoàng hậu có thể không đưa bà vào chỗ chết? Nếu Hoàng thượng lại muốn che chở cho bà, đó chính là muốn đặt Ngũ Hoàng tử vào tình cảnh nguy hiểm hơn.

Tần Kha đỡ Mạnh Chu, “Đi thôi, đi thăm bà một lúc.” Hoàng thượng sắp xếp chuyện này nhất định là muốn giao phó chuyện gì.

Lãnh cung là một nơi âm u, vắng vẻ, người phụ nữ mặc áo trắng tao nhã đang đứng, nghe thấy tiếng bước chân, khẽ nhíu mày: “Các người đã tới.” Đồng thời xoay người.

Sắc mặt bà hơi lạnh, hai hàng lông mày nhỏ dài, hai mắt vẫn trong suốt như cũ, áo khoác nhạt nhòa lên người càng tôn lên dáng người gầy gò. Bà nhìn Mạnh Chu hồi lâu, chợt nở nụ cười: “Hoàng thượng nói với ta rằng con khá giống ta, lúc đầu ta không tin, hôm nay cũng không thể không tin rồi.” Bà chợt vỗ tay, nhỏ giọng gọi, “Đến gần đây.”

Thấy bà Mạnh Chu không nhìn được muốn đến gần, đó là một người phụ nữ tỏa sáng lấp lánh, chỉ một cái nhìn mà một nụ cười cũng làm cho người ta cảm thấy tốt đẹp. Mọi thứ dịu dàng, nhã nhặn, lịch sự đặt ở trên người bà quả nhiên là đúng mức. Đứng trước mặt bà Mạnh Chu không khỏi sinh ra cảm giác xấu hổ, từ từ cúi đầu.

Vươn bàn tay tái nhợt thiếu sức sống ra, hơi lạnh, chạm vào gương mặt Mạnh Chu: “Tình nhi đi theo con thật sao? Đứa bé kia quá bướng bỉnh, nếu nó không nghe lời con cứ đánh nó. Không cần dạy nó quyền mưu ứng biến, hãy để nó được lớn lên như những đứa bé bình thường khác. Nếu sau này nó muốn hồi cung các con hãy để nó đi. Nhưng hãy nói cho nó biết đó là con đường không lối về, chưa chuẩn bị tốt tinh thần tự sát thì không nên quay lại.” Chu Uyển Nghi hơi dừng lại, nghẹn ngào. Những năm này ở trong cung đứa bé chưa từng được nuôi dưỡng bên cạnh mình, nhưng nó rất thông minh luôn lén lút đến nhìn mình. Nó còn tưởng rằng mình không biết, đúng là đứa nhỏ ngốc nghếch. Nó đang lén gạt nước mắt, người làm mẹ sao có thể không biết?

Chu Uyển Nghi tháo một vòng tay ngọc màu trắng ra, đeo vào tay Mạnh Chu: “Không có gì hay đưa cho con, con hãy nhận lấy cái này. Nghe nói con có thai rồi, hãy an dưỡng cho tốt, sẽ là một cục cưng khỏe mạnh. Sau này nếu gặp Hoàng thượng hãy giúp ta chuyển lời cho Người, nói cho Người biết đừng nhớ.” Nói xong bà xoay người đi vào trong lãnh cung, gió lạnh lay động vạt áo, xào xạc mà hiu quạnh.

Mạnh Chu cảm thấy cổ họng như bị chặn lại, Tần Kha cách đó không xa đi lên trước, lấy một chiếc khăn tay ra lau nước mắt trên khóe mắt nàng. Mạnh Chu thẳng cổ: “Ta không khóc! Ta chỉ không hiểu tại sao mẫu thân ta chết sớm, sinh ta ra liền đi. Khó khăn lắm mới tìm được muối muối của bà, tại sao lần đầu tiên gặp mặt lại là đưa tiễn. Chẳng lẽ đời ta nhất định là khắc tinh của những người thân. Tần Kha...”

Tần Kha ôm nàng vào trong ngực: Chu Uyển Nghi, thực sự là đáng tiếc.

Một lúc sau tiểu công công tới giục, lại mời hai người đến>Noãn Các, Hoàng thượng đang chờ bọn họ ở đó.

Hoàng thượng giao một Thánh chỉ cho bọn họ, nụ cười như có như không: “Mạch sống triều ta đang nằm trong tay hai vị, cảm thấy nặng nề sao?”

Tần Kha nói theo bản năng: “Nặng tựa ngàn quân, hành động lần này của Hoàng thượng thật sự quá mạo hiểm. Còn chưa nói đến hai người chúng ta có thể đồng lòng trung thành hay không, hai người chúng ta có thể bảo vệ Thánh chỉ hay không? Vừa là miễn cưỡng bảo vệ, đến hôm công bố sẽ có bao nhiêu người tin?”

Mạnh Chu nhìn Tần Kha: Hắn là đang từ chối sao? Hay là đang cầu quan? Trục giác nói cho nàng biết là ý sau.

Hoàng đế hắng giọng cười to: “Người được lắm Tần Kha, chẳng lẽ người dám kháng chỉ?”

Tần Kha cũng không nhượng bộ, quỳ xuống, giơ Thánh chỉ cao lên trên đỉnh đầu: “Vua muốn thần chết thần không thể không chết.” Dáng vẻ dập đầu, thật lòng không phải muốn chết.

Mạnh Chu đứng bên vừa căng thẳng đồng thời cũng không nhìn được gào thét trong lòng.

Sau đó không biết bao lâu vị chỉ tôn kia cũng cười càng lớn hơn: “Đều nói Nhị công tử Tàn phủ chỉ biết viết văn, mềm yếu vô dụng, trăm cũng không tin. Hôm nay quả đúng như vậy. Đừng dậy đi, mở Thánh chỉ ra xem.”

Tàn Kha mở ra theo lời, mặc dù đã nghĩ tới Hoàng đế sẽ ban thưởng quan vị, lại không ngờ là... Mạnh Chu đọc nhanh: “Thái phó* Thái tử?” Không thể không kinh sợ, “Hoàng thượng, sao có thể như vậy được!”

* Thái phó: Chức quan thuộc hàng Tam phẩm, dưới Thái sư và trên Thái bảo

Thái phó Thái tử là một trong chín chức vị quan trọng trong triều, địa vị gần giống Tam phẩm, là nhân vật quan trọng nhường nào? Hiện tại Tàn Kha cũng không hề có công danh, nếu đột nhiên đứng vào hàng ngũ quan trọng, sao vẫn vô bá quan trong triều có thể đồng ý?

Hơn nữa có Thái phó Thái tử, Thái tử còn có thể xa sao? Chẳng lẽ Hoàng đế đã có ứng cử viên cho chức vị Thái tử... Sẽ là ai?

Hoàng thượng ngồi dậy từ trên ghế, người khoác áo chồn, cười nhẹ: “Nhớ giấu kỹ thánh chỉ này, ngày sau sẽ có công dụng lớn. Chẳng qua Tàn Kha, nếu người muốn được danh chính ngôn thuận như Thánh chỉ, phải làm một số chuyện, nếu không trăm cũng không tiện thuyết phục dân chúng thiên hạ.” Nói xong vỗ vỗ vai hân vãi cái, xuống tay không nặng nhưng lại gây cảm giác hết sức nặng nề.

Sao lại có cảm giác Hoàng thượng đang phó thác hậu sự.

Xong chuyện này, Hoàng đế nhìn sang Mạnh Chu, ánh mắt dừng lại như nhìn thấy con người khác trong con người nàng, bình tĩnh một lúc khá lâu rồi cuộc cũng thờ dài nói: “Nàng có lời muốn nói với trẫm đừng không?”

Mạnh Chu gằn từng chữ: “Đừng nhớ.”

Nụ cười thấu hiểu xuất hiện trên gương mặt: “Quả nhiên là nàng sẽ nói như vậy, người phụ nữ này...” Lược bớt lời bên trong chỉ sợ cũng là nỗi nhớ lay động lòng người.

Mạnh Chu đột nhiên cảm thấy cuộc đời này của Chu Uyển Nhi là đáng giá! Lập tức vứt bỏ cảm xúc biệt ly, ưỡn ngực nói: “Hoàng thượng, nương nương còn muốn nhờ Người một chuyện.”

Tàn Kha hơi chưng lại: Chu Uyển Nhi còn có lời muốn nói sao, sao ta không biết nhỉ?

Chỉ nghe Mạnh Chu nói: “Nương nương nói hi vọng Ngũ Hoàng tử được lớn lên như một đứa trẻ bình thường, cách xa hoàng cung, vĩnh viễn không quay về!” Trong lòng nàng như có tiếng sấm rền vang, trên mặt nóng bừng nhưng vẫn cố gấn chống đỡ để bản thân bình tĩnh như thường.

Ánh mắt lạnh lùng của Hoàng thượng khiến lòng nàng run rẩy. Nàng cố gắng nhìn thẳng với Thánh thượng nhưng cũng chỉ có thể cố gắng, lúc này xem ra là nàng đang hốt hoảng, hai tay nắm chặt vào nhau.

Cũng may Tàn Kha đưa tay cầm lấy tay nàng, khích lệ nàng thêm rất nhiều.

Chu Uyển Nhi nói như vậy, nhưng chưa bao giờ nói mấy chữ ‘vĩnh viễn không quay về’. Bởi vì bà cũng hiểu, có một số việc không có cách nào tránh khỏi, nhất là tranh giành quyền lực.

Hoàng thượng nhẹ phát tay áo, cười: “Hay cho một người phụ nữ to gan! Khó trách đạo nhân Sơn Dương nói với trẫm, đừng coi thường người.”

Đạo nhân Sơn Dương? Sao hân lại có quan hệ với Hoàng thượng? Mạnh Chu và Tàn Kha liếc mắt nhìn nhau, lại tiếp tục giật mình, rốt cuộc thì thân phận của ông ta là gì?

“Vốn không muốn nói cho các người biết, đạo nhân Sơn Dương là thầy dạy võ lòng của trẫm, là người thích ngao du sơn thủy nên không muốn được phong quan tước. Nếu không có ông ấy sao trẫm có thể biết được hai người các người. Nếu không có ông ấy, sao trẫm có thể nắm giữ Kinh thành và quan viên. Chỉ là đáng tiếc...” Hoàng thượng thở dài: “Thầy biết được quá nhiều ý trời, cho nên đã Vũ hóa đăng tiên*.”

* Vũ hóa đăng tiên: thoát xác, giống các vị La Hán...

Vũ hóa đăng tiên! chẳng biết tại sao khi nghe bốn chữ này trong đầu Mạnh Chu chợt xuất hiện dáng vẻ vuốt râu của lão đạo sĩ. Sao lão đạo sĩ xấu xa này có thể Vũ hóa đăng tiên, sao ông ta có thể... chết!

Trong lòng co thắt, sao ngày hôm nay toàn điềm xấu.

Mạnh Chu ngẩng đầu lên, không để ý kiêng kỵ nhìn thẳng vào Hoàng thượng: “Cho nên ông ta tiếp cận ta và Tàn Kha, ông ta bảo chúng ta chăm sóc Ngũ Hoàng tử, ông ta... làm tất cả mọi chuyện đều là ý của người?” Khó trách lão đạo sĩ thời này lại biết nhiều chuyện trong cung đình như vậy, khó trách lão đạo sĩ thời lại dính dáng vào chuyện trong Kinh thành, một đạo sĩ sao lại để ý đến những chuyện trần thế thế này. Tất cả chỉ là vì mưu đồ của Hoàng đế, mưu đồ rồi liền lụy đến tính mạng của chính mình.

...

Mạnh Chu phi nhỏ: Lão đạo sĩ thôi, nhưng trong lòng lại vô cùng thương tiếc.

Nàng còn nhớ rõ lần đầu tiên lão đạo sĩ nhìn thấy nàng đã nói: “Trước đây thật lâu có một vị Chính cung nương nương đã giải quyết 1-2-3-4-5-6-7 thiếp thị như vậy.” Lời này là thật, thật sự ông ta đã từng ở trong cung...”

Sao ông ta lại đi?

Ra ngoài từ trong cung Mạnh Chu đã cảm thấy bụng khó chịu, có lẽ thai nhi trong bụng cũng không chịu nổi mấy lời đã nghe ngày hôm nay. Ngồi trên xe ngựa nàng nằm trong ngực Tần Kha, nắm tay hắn đặt trên bụng mình: “Tần Kha, đứa bé muốn nghe chàng nói chuyện.”

Đầu phải là đứa bé muốn nghe, là cô nàng ngốc nghếch này. Tần Kha thở than, dùng tay khác vạch tóc trên trán đang che tóc nàng, nhỏ giọng nói: “Cả nàng và ta đều đã từng chết một lần, cảm thấy cái chết đáng sợ sao?”

Mạnh Chu lắc đầu rồi lại gật đầu: “Trước đây cảm thấy không sợ, cho nên làm chuyện gì cũng rất lớn mật, dù làm chuyện gì cũng nghĩ tới ‘mình đã từng chết một lần, còn sợ gì nữa’. Nhưng hôm nay ta cũng biết sợ, thứ nhất là có chàng và đứa bé, còn là... những người đó đi trước chúng ta. Bây giờ là Chu Uyển Nhi và lão đạo sĩ, sau này sẽ là ai? Ta muốn mở to hai mắt nhìn kỹ!”

Tần Kha nở nụ cười: “Tốt! Đây mới là người phụ nữ của Tần Kha!” Hắn chợt nhíu mày, “Ta có thể nói cho nàng biết, người tiếp theo là Tắc Khắc Tư, nàng tin hay không?”

Đùa gì vậy. Đừng nói Tắc Khắc Tư là Lục Vương tử của Tây Vực, ngày nay Tây Vực càng ngày càng phát triển thịnh vượng, có thể ngang hàng với nước mình. Cho dù Hoàng thượng có muốn diệt trừ Tây Vực cũng không dám tùy tiện ra tay với Tắc Khắc Tư. Không những thế Tắc Khắc Tư là biểu đệ của Tần Kha, hẳn tuyệt đối sẽ không trở mặt nhìn Tắc Khắc Tư gặp chuyện không may đúng không?

Nghĩ đến đây, Mạnh Chu cười nói: “Hắn muốn chết cũng sẽ chết dưới tay Ngọc Ninh.”

Chỉ là không nghĩ tới...

Bạn đang đọc truyện *Xi, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56

Không ngờ rằng một câu nói của hai vợ chồng bọn họ đã trở thành sự thật.

Tắc Khắc Tư đánh cuộc với Ngọc Ninh nửa năm bây giờ đã qua hơn một nửa, mỗi ngày Tắc Khắc Tư đều xuất hết mọi chiêu khiến Ngọc Ninh không thể nào né tránh, chỉ đành phải dây dưa với hắn không ngừng. Hơn nữa nàng là một cô nương cao quý của Hoàng tộc, chưa từng trải qua cuộc sống tình yêu nam nữ, bị Tắc Khắc Tư lừa gạt lại thật sự động lòng. Vậy mà việc đời thật sự không phải là chuyện con người có thể biết trước.

Trong lúc này Tây Vực truyền tin tức tới nói Vương thân Tây Vực ốm nhẹ, đòi Tắc Khắc Tư trở về gấp. Mà người đến truyền tin lại là nàng dâu đã qua cửa của Tắc Khắc Tư, tên là Đóa Lam. Đóa Lam cũng là một cô nương mạnh mẽ, sau khi vào Kinh thành nghe nói Tắc Khắc Tư theo đuổi Công chúa thiên triều, một mình một ngựa xông vào cung đình, nói muốn được thấy mặt Công chúa thiên triều.

Công chúa Ngọc Ninh là người cao ngạo, lúc đầu là động lòng với Tắc Khắc Tư là bởi vì hắn theo đuổi rất ân cần lại nghe nói hắn chưa có người yêu, bây giờ vợ tìm tới nhà, nàng lập tức vừa thẹn vừa cáu. Ngay trước mặt người trong cung và Đóa Lam, nàng lấy kiếm chặt đứt một lọn tóc đen, nói rằng cho dù cuộc đời này có phải đi tu cũng sẽ không gả cho hắn.

Còn chưa hết, Ngọc Ninh sai người đưa ngựa tới, xông thẳng vào trong biệt quan chỗ Tắc Khắc Tư ở, sau đó giáng những roi điên cuồng lên người Tắc Khắc Tư.

Thư viện Thang Sơn, Thiên Tinh cô nương mạo hiểm trời bão tuyết chạy tới báo cho vợ chồng Tần Kha, hơn nữa hi vọng hai người họ có thể ra mặt khuyên can.

Lần trước gặp nhau ở Kinh Giao Mạnh Chu đã thấy Thiên Tinh rất có ấn tượng sâu sắc, hôm nay nhìn thấy lần nữa càng cảm thấy cô nương này có quan hệ không tầm thường với Tắc Khắc Tư. Nàng và Tần Kha liếc mắt nhìn nhau, không khỏi cười thầm: “Cũng là do Tắc Khắc Tư tự làm tự chịu, đã có vợ sao còn dám tư tưởng đến Công chúa Ngọc Ninh? Để Công chúa đánh hắn một trận cũng tốt, để xem sau này hắn còn dám gây chuyện thị phi nữa không.”

Tần Kha nằm trên ghế đu, đối với những chuyện này vẫn giữ thái độ của người ngoài cuộc.

Sắc mặt Thiên Tinh tối sầm, đành quỳ xuống, bịch bịch khiến Mạnh Chu giật mình. Chỉ nghe thấy nàng nhỏ giọng nói: “Có điều Tần phu nhân không biết,

Đóa Lam là do Đại Vương tử khuyến khích Tây Vực Vương lấy về thay Lục Vương tử, hơn nữa còn xảy ra sau khi Vương tử rời Tây Vực. Theo tính tình của Lục Vương tử, sao có thể thừa nhận hôn sự này?”

Nghe vậy Mạnh Chu hơi giật mình, nàng nhìn sang Tần Kha, chỉ thấy người nào đó vẫn đang nhắm mắt như cũ, dáng vẻ bình tĩnh. Vì vậy Mạnh Chu nghĩ lại lời Tần Kha đã từng nói, không thể không kinh sợ: Chẳng lẽ Tần Kha đã biết chuyện này từ trước, cho nên mấy ngày trước hắn mới nói như vậy... Chẳng qua chết? Thật sự nghiêm trọng như vậy sao? Mặc dù Ngọc Ninh tức giận nhưng cũng không thể đánh chết người chỉ vì vài roi.

Thiên Tinh thấy hai người không hề nhúc nhích, không khỏi nóng nảy, lúc này không đoái hoài tới cái gì lên tiếng: “Hai vị còn không biết Lục Vương tử cũng không phải đến Kinh thành sống phóng túng mà là...” Nàng bỗng dừng ngẩng đầu lên, trong nháy mắt xuất hiện vẻ mặt coi thường cái chết.

Đang muốn lên tiếng lại nghe Tần Kha đang nằm trên ghế đu chậm rãi mở mắt: “Tị nạn.”

Thiên Tinh khiếp sợ, hồi lâu sau mới thở dài nói: “Xem ra Tần công tử đã biết chuyện. Lục Vương tử là người tuấn mỹ và giàu có nhất trong số con của Tây Vực vương, ở Tây Vực rất có tiếng nói, chư vị Vương tử hết sức kiêng dè Người. Những năm gần đây không phải chưa từng thử qua lập mưu tính kế. Người có thể tránh thoát lần thứ nhất nhưng quan trọng nhất là thái độ của Vương, ông ta vẫn để mặc cho các Vương tử ám hại Lục Vương tử... Lục Vương tử là bất đắc dĩ mới tùy tiện rời khỏi Tây Vực. Lần này đến Kinh thành là hi vọng có thể mượn lực lượng thiên triều tìm chốn trú ẩn, yên phận sống qua ngày.”

Khó trách sau khi Tắc Khắc Tư tới Kinh thành đã vội vàng kết giao với Hoàng tử quý tộc, vội vàng theo đuổi Công chúa Ngọc Ninh. Tuy nói vì cầu mạng sống, muốn lợi dụng thế lực Kinh thành cũng được xem là hợp lý nhưng đứng trên góc độ phái nữ mà nói, nếu để Công chúa Ngọc Ninh biết chuyện này, chỉ sợ không đơn giản là tức giận như vậy.

Tần Kha lại bật cười: “Cô nương, chuyện hoang đường này là hắn nói với cô sao? Hay là cô đang nói bừa?”

Thiên Tinh không hiểu: “Vì sao Tần công tử lại nói vậy? Chẳng lẽ ngài cho rằng Thiên Tinh đang nói dối sao?”

Tần Kha đứng dậy, kéo eo nhỏ của Mạnh Chu, ngáp một cái: “Đĩ nhiên là không tin, nương tử, nàng giải thích với cô nương đây. Thứ nhất có thể lần lượt tránh thoát ám hại, có thể sống sót sau khi bị chư vị huyênh trưởng ở Tây Vực hãm hại, sao còn cần người khác che chở?”

Mạnh Chu biết Tần Kha đang nhắc nhở mình chớ mềm lòng, tin những thứ này từ một phía.

Sắc mặt Thiên Tinh u ám, lại cười to nói: “Khó trách ngày trước chủ tử giao phó, về sau cho dù Người có xảy ra chuyện gì cũng không cần tìm đến Tần công tử, nói công tử tuy trách trời thương dân nhưng lòng dạ lại vô cùng cứng rắn. Cho dù sau này Tần phủ có sụp đổ công tử cũng sẽ không hề nhúm mày.”

Lời này chọc giận Mạnh Chu, nàng cất giọng nói: “Lục Yêu, tiền khách!”

Thiên Tinh cũng là một cô nương quật cường, nàng ta đứng dậy, tự mình ra cửa. Chân vừa bước vào ngưỡng cửa đã nghe thấy có người sau lưng gọi nàng ta.

Người nọ là Mạnh Chu: “Cô là người của Tắc Khắc Tư, cho rằng lời hắn nói là tất nhiên, nhưng sao có thể tự tiện phán xét người khác? Cô hiểu được Tần Kha sao? Cô từng tiếp xúc với Tần Kha sao? Hay là cô bị chàng làm tổn thương?” Nàng hơi dừng lại, “Có giúp hay không là quyền của chúng ta, ai quy định chúng ta nhất định phải dọn dẹp tàn cuộc của Tắc Khắc Tư? Mặc dù những năm này Tắc Khắc Tư sống ở Tây Vực không yên ổn, chẳng lẽ cô cho rằng cớ đời này chỉ có mình Tắc Khắc Tư hãm sống không dễ chịu? Tại sao cô cảm thấy người khác nhất định phải giúp hắn? Có thể cô nhắc tới quan hệ huyết thống của Tắc Khắc Tư với Tần Kha, đó mới thật sự buồn cười. Lúc Tần Kha chịu khổ, Tắc Khắc Tư hắn đã làm gì? Vì chuyện riêng của bản thân mà giấu đồ bìm leo! Đây cũng là việc người thân làm sao?”

Thiên Tinh quay đầu lại, mấp máy môi, cuối cùng nhắm mắt thở dài nói: “Xin lỗi, là Thiên Tinh không suy nghĩ trước khi nói.” Nói xong cũng quay người rời đi.

Tần Kha khẽ mỉm cười, vuốt mái tóc Mạnh Chu, giọng dịu dàng như nước: “Nàng tức giận với nàng ta làm gì, người khác nói thế nào chỉ cần nghe là được, nếu để ở trong lòng chẳng lẽ không phải sẽ tự mình làm mình buồn sao?”

Mạnh Chu chui vào trong lòng hắn: “Là ta không đạt được mức độ đó như của chàng, ta không thể nghe bọn họ tùy tiện chửi bới chàng. Bọn họ là ai, tại sao lại nói chàng lòng dạ cứng rắn. Nếu chàng lòng dạ cứng rắn giờ này trên dưới Tần phủ đã biến mất không còn tăm hơi, Tần phủ nhân đã chết trăm lần. Còn có...”

Tần Kha vừa hôn vừa lấp đầy môi nàng, đầu lưỡi tinh xảo nạy hàm răng nàng ra, quấn quýt với Mạnh Chu khiến cả người nàng nóng bừng lên, mặt cũng nóng ran không chịu nổi. Tức giận lẫn bất bình hòa chung giữa môi và răng bị tình cảm nhẹ nhàng này hòa tan, chỉ có thể để mặc Tần Kha giờ trò.

Chợt trước ngực có cảm giác mát lạnh, thì ra là chẳng biết từ lúc nào tay Tần Kha đã dò vào trong cổ áo nàng, đặt lên trước ngực. Mạnh Chu kinh ngạc, vội vươn tay chụp lấy, đẩy Tần Kha ra nổi giận nói: “Bọn người Lục Yêu đi tiền khách, lát nữa sẽ trở lại, chàng... Càng ngày càng không để ý đến hình tượng! Khó trách Lục Phái ở sau lưng nói chàng là con quý háo sắc đầu thai.”

Tần Kha vùng tay, cười thoải mái: “Hắn ghen tỵ với ta.”

Sau khi đùa giỡn, có một vấn đề không thể tránh khỏi, hôm nay Tắc Khắc Tư đắc tội với Công chúa Ngọc Ninh là chuyện nhỏ, ban đầu hắn và Hoàng thượng đánh cược, nói rằng ‘Nếu trong vòng nửa năm không có cách nào làm cho Công chúa Ngọc Ninh cam tâm tình nguyện gả cho, vậy thì cả cuộc

đời này cũng không trở về Tây Vực! Đời này hấn sẽ ở lại trong cung làm người đánh xe cho Công chúa, làm tùy tùng đi theo Công chúa.' Hôm nay Đóa Lam tới, từ trước đến giờ Hoàng thượng đều yêu thương Công chúa Ngọc Ninh sao có thể không trị Tắc Khắc Tư? Còn nữa, Tây Vực Vương bệnh nhẹ, truyền Tắc Khắc Tư trở về Tây Vực, chỉ sợ bên trong đang giăng bẫy. Có phải là chư Vương tử Tây Vực đang bày thiên la địa võng chờ Tắc Khắc Tư về nhận cái chết?

Có giúp Tắc Khắc Tư hay không là một chuyện, mà chuyện Mạnh Chu nghĩ tới lại là chuyện khác: "Không bằng nhân cơ hội này khơi dậy tranh chấp giữa Tây Vực và nước ta. Sau đó chúng ta sẽ cố gắng tìm biện pháp giải quyết. Như vậy người có công làm anh hùng cứu nước làm Thái phó Thái tử cũng là danh chính ngôn thuận."

Tần Kha nhìn Mạnh Chu, khóe miệng co quắp: "Nương tử... mưu kế hay! Nhưng vấn đề là, lỡ như chuyện này quá huyền ảo, tay chân vì phụ nhỏ không ngăn được thì phải làm sao?"

Mạnh Chu chợt ngừng cười, nghiêm túc chấp tay trước ngực lạy trời lạy đất rồi nói: "Vậy chúng ta liền dẫn theo tiểu Ngũ và bọn người Lục Yêu chạy trốn tới nơi không ai biết chỗ của chúng ta."

Tần Kha vòng tay ôm lấy nàng, cười lớn: "Nương tử rất hiểu lòng ta."

Hai người cười không kiêng dè, nắm tay nhau đến biệt quán.

Tuyệt khá sâu, đường núi khó đi, Tần Kha ôm lấy Mạnh Chu vào trong ngực.

Mạnh Chu cảm động, há mồm muốn nói mấy câu tán dương lại nghe Tần Kha nói: "Ừ, con của chúng ta nặng lên khá nhiều, nương tử không ngừng cố gắng."

Mạnh Chu không biết nói gì. Tần Kha khôn khéo, chàng biết rõ đứa bé của chàng nặng, không cảm thấy mẹ của đứa bé là nàng gầy đi sao? Đứa bé này gầy vò người... ời, chàng thiên vị, khôn khéo.

Tần Kha nhướng mày khẽ cười, tiếng cười vang dội trong đám rừng cây, cả dây cây cũng khẽ nhúc nhích.

Vợ chồng Tần thị đến biệt quán.

Đã yên tĩnh, hơi bừa bãi, chỉ là vật hư hại không nhiều lắm, nhìn Công chúa Ngọc Ninh cho dù có tức giận đến mấy nhưng vẫn nói nhẹ tay cho Tắc Khắc Tư.

Đi vào chỉ thấy Ngọc Ninh đang đứng yên trong viện, bóng người tiêu điều. Khi nàng quay đầu lại liền thấy Mạnh Chu và Tần Kha, sắc mặt lạnh lùng ném hai lọ tử kim hoàn nhỏ vào trong tay Tần Kha: "Một lọ bôi ngoài da, một lọ để uống, một ngày một lần, liên tục ba ngày." nói xong cũng đi ra ngoài.

Mạnh Chu nhìn Tần Kha, Tần Kha ngẫm hiểu buông tay, gật đầu với nàng: "Đi đi, đừng đi xa."

Mạnh Chu đuổi theo Công chúa Ngọc Ninh ra ngoài, ra đến viện khác liền gọi nàng lại. Ngọc Ninh dừng chân đợi Mạnh Chu đến gần chợt xoay người ôm lấy Mạnh Chu, nức nở trên vai nàng.

Ngọc Ninh tính tình sáng khoái, thường thấy thâm cung xảo quyết hắc ám còn có thể giữ được tấm lòng son như vậy, thật sự rất khó. Sao nàng có thể không biết Tắc Khắc Tư tiếp cận mình là có mưu đồ khác. Đáng tiếc trái tim rung động, có thông minh lý trí hơn nữa cũng không cách nào ngăn nổi.

Mạnh Chu vỗ vỗ bả vai nàng.

Khóc một lát, tiếng khóc Ngọc Ninh yếu dần. Nàng buông Mạnh Chu ra, khẽ mỉm cười: "Cũng chỉ là một người đàn ông thôi, bản Công chúa còn chưa đến mức thất hồn lạc phách vì hấn. Ta không sao rồi. Đúng rồi, nghe nói cô có thai, chúc mừng."

Phụ nữ có thai thật sự rất đẹp, người quen biết nhìn thấy không nhịn được sẽ nhìn lại vài lần, nói thêm một câu, cũng lộ ra vẻ ái mộ. Thật là một cô nương tốt!

Mạnh Chu cười: "Đúng là chuyện vui, gặp được người có thể phó thác cả đời còn sinh con dưỡng cái cho người đó. Nhưng chắc chắn Công chúa không biết, trước khi gặp Tần Kha ta cũng đã từng trải qua cuộc sống đen tối, gặp phải một tên cận kề không đáng tin, bởi vì hấn mà sống không bằng chết, chết cũng không thể nhắm mắt." Nhận ra là mình đã nói sai, nàng bình tĩnh sửa lại lời: "Cũng may mây đen qua đi, thoáng như trọng sinh. Ta có thể, Công chúa người dĩ nhiên cũng có thể."

Ngọc Ninh nhìn nàng thêm lần nữa, cầm tay nàng lên, vô ý thấy được vòng ngọc trên cổ tay nàng, nhất thời sắc mặt lạnh nhạt: "Cô đã từng gặp Chu Uyển Nghi?"

Thấy Mạnh Chu không đáp cũng không né tránh, Ngọc Ninh thở dài: "Ta cũng không hỏi quan hệ giữa cô và bà ấy, chỉ là... nhắc nhở cô một câu, cẩn thận thật kỹ. Vòng tay ngọc là của Phụ hoàng tặng cho bà ấy, có thể bảo vệ người. Được rồi, ta phải đi, Tần phu nhân nên trở vào đi."

Có lẽ giờ phút này Mạnh Chu thật sự thích vị Công chúa này từ tận đáy lòng, nàng ấy được Thiên tử sủng ái cũng không phải là chuyện tình cờ. Một nàng Công chúa có tấm lòng như thế thật sự không nên có kết cục như vậy. Nỗi thấu hiểu không cần nói tự nhiên xuất hiện, Mạnh Chu bỗng nói: "Công chúa, người đã từng hỏi Tắc Khắc Tư chưa?"

Ngọc Ninh quay đầu: “Cái gì?”

“Hỏi hán rớt cuộc có ý gì với người, là thật lòng yêu thích, hay có mưu đồ khác. Chuyện nam nữ kiêng kỵ nhất là né tránh, từ trước đến nay bao nhiêu hiểu lầm cũng do nó mà thành.” Mạnh Chu khuyên nhủ như thế, nàng đã từng tiếp xúc với Tắc Khắc Tư, tuy hán thật sự không đúng nhưng cũng không phải là hoàn toàn xấu xa.

Ngọc Ninh cười sáng khoái, đáp: “Tần phu nhân, cảm ơn.” Nói xong cười ngựa đi. Sao nàng chưa từng hỏi, đáng tiếc đáp án...

Ngựa chạy như điên, vó ngựa in dấu từng chuỗi trên nền tuyết trắng, từ biệt quán đến hoàng cung là một khoảng xa xôi.

Mạnh Chu giao lọ tử kim hoàn cho Tắc Khắc Tư, về phần dùng như thế nào lại là chuyện của hán.

Tắc Khắc Tư nằm trên giường, Đóa Lam ở một bên đưa nước bung trà, xem ra cũng là cô nương hiểu lễ nghĩa. Chỉ là một cô nương như vậy dám một người một ngựa tự tiện xông vào cung đình thật sự cũng làm người khác không thể tưởng tượng nổi.

Tần Kha nhìn Tắc Khắc Tư, trên mặt không chút cảm xúc: “Huynh đệ, ngày chết không xa.”

Tắc Khắc Tư nghe vậy chợt nở nụ cười: “Lần đầu tiên nghe huynh gọi ta là huynh đệ lại là nhắc nhở ta sắp chết. Ha ha, thật là buồn cười, buồn cười...”

Mạnh Chu muốn phân bác lại bị Tần Kha kéo lại, chỉ thấy hán cười nhẹ, chỉ là hai mày cũng nhướn lên: “Ta đúng là người như thế, cũng không phải là người mới biết ngày một ngày hai.” Hán thở dài ra vẻ đáng tiếc, “Haiz. Chỉ là tiếc nuối ta khuyên đệ Kinh thành không phải là nơi đệ ở lâu. Nếu như đệ nhất định muốn ở lại, ban đầu hăng hái như thế, sao hôm nay lại oán thán trời đất như vậy?”

Đóa Lam bung nước nóng tới, chuẩn bị lau người cho Tắc Khắc Tư lại nghe Tắc Khắc Tư găm lên giận dữ: “Cút ra ngoài!” Toàn bộ nước trong tay dội hết lên cả người nàng ta, cô nương này cũng chưa từng oán hận một câu, không kêu ngoạ không tự ti lui ra, nhẫn nại như vậy người bình thường thật không thể có.

Mạnh Chu và Tần Kha quay mặt nhìn nhau, trao đổi suy đoán trong lòng.

Sau khi đợi Đóa Lam ra ngoài, Tắc Khắc Tư chợt thấp giọng nói: “Đa tạ hai vị đến thăm, chuyện Thiên Tinh đến tìm hai người ta cũng đã nghe nói, ta thay mặt nha đầu kia xin lỗi hai vị. Người ta không biết sự tình, chỉ một lòng vì ta, hi vọng hai vị không trách tội.”

Mạnh Chu biết lúc này Tần Kha không tiện tỏ thái độ, vì vậy lên tiếng nói: “Nếu chúng ta thật sự tức giận thì giờ này cũng không xuất hiện ở biệt quán này của người.”

Tắc Khắc Tư chống người ngồi dậy, sắc mặt âm u, dáng vẻ u sầu: “Đáng tiếc Công chúa ra tay không đủ nặng, lại còn cho tử kim hoàn, thật sự ta không biết nên đáp trả mối thâm tình này như thế nào.”

Nghe nói vậy Mạnh Chu không nhịn được bước lên trước: “Lúc đầu là người không nên trêu chọc nàng ấy, người có dã tâm thì hãy tự mình hoàn thành, sao phải tổn thương một cô nương vô tội?” Nàng nghĩ người như Ngọc Ninh chỉ có một, cô nương giữa bầu trời quang đãng ngày đó, phong cách cao quý sao có thể xuất thân là thanh lâu? Nếu muốn cứu... Haiz, Tắc Khắc Tư phạm tội nghiệt không nhỏ.

Hắng giọng cười ha ha, Tắc Khắc Tư cười đến nổi chảy cả nước mắt: “Biểu ca biểu tẩu coi như cũng hiểu con người ta. Người giống như ta trong đầu chỉ nghĩ đến quyền lực. Phụ nữ có cũng được không có cũng không sao, vứt bỏ cũng không thấy tiếc.”

Thiên Tinh đang đứng ở cửa, nàng vừa ra ngoài lấy thuốc trị ngoại thương, nghe thấy như thế lập tức vọt vào: “Người nói vậy!”

Tắc Khắc Tư trừng hai mắt: “Ai cho người đi vào, cút ra ngoài cho ta! Chuyện ngày hôm nay ta còn chưa tính sổ, người còn dám tới.”

Chỉ thấy Thiên Tinh quỳ sụp xuống đất, thái độ kiên quyết: “Chủ tử, hôm nay ngay trước mặt Tần công tử và phu nhân nô tỳ không thể nhịn được nữa, vì sao người không nói cho bọn họ...”

Tắc Khắc Tư đột nhiên nhặt một cái đĩa ném qua chỗ nàng ta: “Còn không câm miệng!”

Cái đĩa sượt qua trán Thiên Tinh, để lại một khối bầm đen khá to, máu thấm qua da nhỏ giọt xuống, trượt theo sống mũi, nhìn thấy mà ghê.

Mạnh Chu ngừng thấy mùi máu tanh, lập tức buồn nôn, nàng kéo tay Tần Kha xoay người sang chỗ khác. Lúc Tần Kha đến gần, nàng nhỏ giọng hỏi: “Chẳng lẽ Tây Vực đã xảy ra chuyện rồi sao?”

Chỉ thấy Thiên Tinh cười ung dung, đập đầu ba cái với Tắc Khắc Tư: “Chủ tử, xin thứ cho Thiên Tinh mạo phạm lần đầu.” Nàng ta quay đầu nhìn vợ chồng Tần Kha, vẻ mặt thê lương như đất hoang miền Bắc: “Mấy tháng trước Tây Vực vương đã chết.”

Vừa dứt lời Tần Kha hoảng sợ. Nếu tin tức này truyền đi, chắc chắn Tây Vực sẽ đại loạn, đến lúc đó những người chủ chiến trong triều nhất định sẽ ngóc đầu dậy. Người chủ chiến... chẳng phải chính là phụ thân Tần Kha, Tần đại tướng quân sao?

Im lặng hồi lâu, Tần Kha lên tiếng: “Thiên Tinh cô nương thật hồ đồ, đây là biệt quán thiên triều, tai mắt chung quanh rất đông đảo. Hôm nay cô nói như vậy e rằng là muốn hại chết chủ tử của cô rồi.”

Nụ cười Thiên Tinh biến mất: “Tần công tử nói đúng lắm, nhưng công tử còn chưa biết trước khi đi vào biệt quán ta đã truyền tin tức ra ngoài, chỉ sợ bây giờ trọng thần trong kinh cũng đã nhận được tin.”

Nàng ta đứng dậy khẽ mỉm cười với Tắc Khắc Tư, chẳng biết tại sao nụ cười kia khiến lòng Mạnh Chu hoảng hốt, lập tức kêu to: “Đừng!”

Ngược lại Thiên Tinh sững sờ, gật đầu với Mạnh Chu sau đó xoay người đi ra ngoài.

Nàng chưa đi được mấy bước, chỉ thấy Tắc Khắc Tư nhảy từ trên giường xuống giáng một chưởng vào gáy nàng ta... Tắc Khắc Tư ôm cô nương từ từ ngã xuống, bất đắc dĩ cười: “Ngu ngốc.”

Lúc trở về Mạnh Chu vẫn còn kéo dài cảm xúc: “Tần Kha, chẳng nói xem rốt cuộc Tắc Khắc Tư hợp với Công chúa Ngọc Ninh hay Thiên Tinh hơn?”

Tần Kha gõ nhẹ lên trán nàng: “Cần gì suy nghĩ nhiều như vậy.”

Mạnh Chu ôm lấy cánh tay hắn cười: “Chỉ là đột nhiên cảm thấy hắn có thể hấp dẫn hai vị cô nương tốt này, nói không chừng hắn... quả thật công lực thâm hậu, ha ha...”

Cười xong nàng thở dài nói: “Lúc trước nói tới cơ hội, ta chỉ mở mồm nói băng qua, sao lại giống lời lão đạo sĩ vậy.” Nói đến chuyện này nàng lại nghĩ tới đạo nhân Sơn Dương. Chẳng biết tại sao có vài người lúc vẫn còn sống, bản thân cảm thấy họ thật đáng ghét, cả ngày nhìn thấu người khác, cả ngày sắp xếp chỉ điểm gì đó, cả ngày giả thần giả quỷ... Nhưng một khi không còn gặp nữa lại cảm thấy có ông già kia cũng rất tốt.

Một khi Tây Vực vương chết, cần một số người đi dẹp loạn khói lửa song phương.

Tần Kha lấy áo choàng trong của mình đắp lên người Mạnh Chu, tiếng cười nhanh tiêu tán trong gió tuyết: “Kinh thành quá lạnh rồi, chúng ta đến một nơi, nơi đó bốn mùa đều ấm áp như mùa xuân, hoa nở thơm ngát, là thiên đường của chốn nhân gian...”

Mạnh Chu nghĩ đến một nơi hình như đã nhìn thấy trên địa chí: “Là Côn Minh sao?”

Tần Kha gật đầu: “Rồi ta sẽ dẫn nàng đến đó, đến lúc đó nàng sẽ sinh cho ta một đám nhóc, ta đi đánh cá đốn củi, nàng ở nhà chăm sóc con chúng ta.”

Phụt – Mạnh Chu phì cười, nàng nheo nheo eo Mạnh Chu: “Vậy không được, nhiều con như vậy một mình sao ta chăm sóc nổi, chàng phải giúp ta.” Nàng cười cười: “Đĩ nhiên là ta cũng sẽ giúp chàng đánh cá, đốn củi.”

Cảnh tượng tươi đẹp như vậy thật khiến người ta hâm mộ, nhưng mà trước mắt chỉ có thể nghĩ đến, bởi vì tiếp theo bọn họ rất bận rộn.

Quả nhiên tin tức Tây Vực vương chết đã lan truyền rất nhanh trong cung và dân chúng. Tần Đại tướng quân chủ động xuất chinh đi giết giặc, trong triều còn có mấy vị đại tướng cũng đều đồng ý đề nghị này, ba ngày liên tục quý gối trong cung xin Hoàng thượng ra quyết định.

Phụ Tần quốc công, Đại công tử Tần Giác đã mặc chiến bào vào, chỉ chờ chỉ thị của Thánh thượng hắn sẽ xuất chinh cùng phụ thân. Đến lúc đó lập được công trạng trở về, còn nhờ vào danh tiếng con trai của Tần quốc công, nhất định sẽ có tiền đồ.

Đang lúc Tần Đại công tử đang dẹt mộng đẹp, đột nhiên nghe nói trong kinh còn có thêm một tin đồn, có lời dèm pha khiến hắn như rơi vào đồng băng rét lạnh – Tần Giác hẳn không phải là con của Tần Đại tướng quân mà là do Tần phu nhân và người ngoài tư thông sinh ra!

Mọi người trên dưới Tần phủ đều khiếp sợ, ngay cả triều đình cũng rất kinh động, đại thần trong triều bàn luận âm ỉ. Điều gọi là thành gia lập nghiệp, hôm nay hậu phương đã bốc lửa, sao Tần Đại tướng quân có thể còn có uy nghiêm thống soái toàn quân đánh dẹp Tây Vực nữa đây? Lực lượng chủ chiến lập tức sụp đổ...

Tần Đại công tử lập tức phát điên. Hắn ném đồ vật khắp nơi, bình hoa trong phòng, sách vở, bàn ghế, hễ thứ gì xuất hiện trước mắt hắn đều bị đập vỡ. Vạn Tuệ Như khuyên bảo thế nào cũng không được. Nàng ta thất vọng: Lấy nhầm một người chồng không nên thân thật xui xẻo. Vì vậy nhân cơ hội này nàng ta trở về nhà mẹ, cũng dễ dàng tránh khỏi tai họa này.

Đáng tiếc lúc này trên Thang Sơn có khách tới – là một phụ nữ trung niên mặc áo choàng lông cáo màu xanh nhạt, một mình đi về phía trước.

Tần Kha cũng không hỏi bà ta là ai đã cho bà ta đi vào. Bà ta vừa đi vào đã rút một con dao nhỏ ra, Mạnh Chu bị dọa sợ, thấy bà ta tháo mũ che đầu xuống để lộ khuôn mặt – Tần phu nhân!

Tần phu nhân trang điểm chỉnh tề, cầm con dao cười với Tần Kha: “Lão Lương canh giữ cửa hồng đã nhận tội, thì ra nhiều năm như vậy rồi người vẫn bận rộn làm nhiều việc như vậy dưới mí mắt ta. Cho nên người biết Giác nhi không phải đại ca người từ lúc nào?”

Tần Kha thấy con dao vẫn không hề thay đổi sắc mặt, thậm chí hắn còn đưa lưng về phía Tần phu nhân: “Từ lúc mẫu thân ta trúng độc, từ lâu rồi, ta cũng không nhớ rõ ràng lắm.”

Tần phu nhân vẫn kiên nhẫn dỗ đứa bé này, nhưng vẫn cho rằng trong lúc hắn ở trong bụng mẹ bị trúng độc khi ra ngoài sẽ khiến cơ thể hắn yếu ớt. Hơn nữa thuốc sắc cho hắn đều có độc tính khá mạnh, bà ta cho rằng cuối cùng đứa bé này sẽ chết dần, lại không nghĩ rằng... Bệnh của hắn đều là giả bộ! Hơn nữa hắn vẫn âm thầm điều tra mình, thật sự là để hắn điều tra ra được rồi, còn giấu bí mật nhiều năm như vậy.

Tần Kha cười châm biếm: “Tần phu nhân, nhất định là bà có số vô lo vô nghĩ, về phần con trai bảo bối của bà vẫn chưa chắc chắn. Nhanh về nhà xem

thế nào, cẩn thận chậm một bước sẽ không được gặp nữa.”

Tần phu nhân nở nụ cười lạnh, con dao không hướng về phía Tần Kha mà hướng về phía Mạnh Chu, động tác nhanh khiến người khác giật mình. Vốn dĩ nàng cũng là con gái nhà tướng, mặc dù sống lâu trong khuê phòng nhưng cũng không thể so với phụ nữ bình thường.

Mạnh Chu đang nằm trên giường không hề nhúc nhích, ngay lúc đó Tần Kha đã gần ở phía trước nàng.

Phạch – con dao đâm vào người Tần Kha mà như đâm phải áo giáp, không đến được.

Tần Kha đoạt lấy con dao, cười lạnh: “Nếu biết bà đến, sao chúng ta có thể không chuẩn bị?” Chỉ thấy khi lấy con dao ra, Tần Kha mặc một bộ áo giáp trong người.

Tần phu nhân run chân, khoanh tay chịu thua: “Thôi thôi, coi như ta trả lại người khoản nợ của mẫu thân ngươi.”

Nghe vậy Mạnh Chu cũng không vui lòng: “Trả nợ? Bà trả nổi sao? Đâu phải bà chỉ thiếu một mạng, những năm Tần Kha ở trong phủ bà có từng cảm thông hay không?”

Tần Kha không nhiều lời, đưa tay tiễn khách: “Bà đi đi, ta không cần phải giết bà... bà vẫn chưa được chứng kiến cảnh tượng đặc sắc nhất, chết như vậy thật đáng tiếc.”

Sau khi Tần phu nhân đi, Mạnh Chu đưa tay ôm lấy Tần Kha. Mặt hắn đang cười nhưng cả người hắn đều đang run rẩy, chính hắn cũng chưa phát hiện ra. Giọng hắn như đang truyền đến từ nơi xa xôi: “Nha đầu, đôi tay này bắt đầu muốn giết người.”

Mạnh Chu cầm tay hắn, áp sát vào bụng mình: “Giết người đáng chết là anh hùng, ngấm ngầm chịu đựng mới là con rùa!”

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57

Ba ngày sau Tần phu nhân treo cổ tự tử ở trong nhà, Tần Đại công tử bị trục xuất khỏi Tần phủ, Vạn Tuệ Như về nhà mẹ liền cáo ốm, sau đó không hề ra ngoài nữa, nghĩ cũng biết chắc chắn sẽ không chịu khổ cùng Tần Giác.

Nghe nói Tần Đại công tử náo loạn ở trước cửa Tần phủ thật lâu, cuối cùng cũng bị người ta đánh một trận như từ, không biết là bị ném đi đâu.

Lúc nghe nói đến chuyện này Tần Kha và Mạnh Chu vẫn đang còn ở trên núi. Mà người miêu tả chuyện sống động này lại cho bọn họ chính là đại quân gia Tần phủ. Đại quân gia cúi người nói: “Công tử, xin hãy trở về cùng lão nô. Lão gia nói lão gia thật sự rất nhớ người. Hơn nữa tuổi lão gia cũng đã lớn, trải qua những chuyện này bây giờ sức khỏe cũng không được tốt, hi vọng người trở về tận hiếu.”

Mạnh Chu thì không sao cả, bây giờ Tần phủ trống không, cha chồng nhớ lại ông còn có một người con thứ hai là chuyện có thể lý giải được. Nhưng lúc trước ông để Tần phu nhân tùy ý làm khổ Tần Kha, đây là chuyện không thể tha thứ. Nàng quay đầu nhìn Tần Kha.

Tần Kha phát tay mời quân gia trở về, chỉ nói sẽ bớt chút thời gian về xem, đến lúc đó sẽ đưa ra quyết định.

Mặc dù đáp án này chưa được xác nhận nhưng dù gì cũng là có hi vọng, quân gia cũng chỉ có thể vâng lời.

Mạnh Chu hỏi: “Chàng muốn trở về sao?”

Tần Kha bóc một quả quý bỏ vào trong miệng nàng nói: “Muốn nghe nói thật?”

Mạnh Chu gật đầu kịch liệt.

Tần Kha mỉm cười: “Thật ra thì rất muốn trở về, bởi vì dưới giường ta còn giấu rất nhiều bạc, ta phải về lấy!”

Mạnh Chu giờ tay đánh hắn: “Khốn kiếp, Tần Kha, chàng dám chọc ta!”

Đáng tiếc nàng vừa động chột cứng người, sau đó vẻ mặt vui mừng nhìn chăm chăm Tần Kha, nước mắt lưng tròng: “Tần Kha, nó cử động.”

Tính ngày cũng đã hơn mấy tháng rồi, bụng càng ngày càng lớn. Nhưng đây là lần đầu mang thai sao người làm mẹ có thể không nhảy cẫng vui mừng cơ

chứ? Tàn Kha cũng kích động ghé đầu qua, dán tai lên bụng nương tử nghe mọi động tĩnh của đứa bé. Đáng tiếc đứa bé quá nghịch ngợm, mỗi lần phụ thân ghé đầu tới lập tức như bị trời chặt chân tay, phụ thân vừa quay đi lại bắt đầu múa máy loạn xạ.

Mạnh Chu cười đến mức gập cả người lại: “Ha ha, nhất định là kiếp trước hai người là oan gia.”

**

Bởi vì Mạnh đại nhân lập công trạng trong việc truy bắt vương tôn công tử đùa giỡn con gái nhà lành nên được phong nhất phẩm, lúc này người đến mừng đông như trảy hội. Mạnh Chu là con gái tuy đã được gả ra ngoài cũng không tránh khỏi phải về chúc mừng.

Những ngày này Nhị phu nhân không lên Thang Sơn, nhưng nghe nói bà ta vẫn không từ bỏ cơ hội tìm Mạnh Tương Quân. Mặc dù chuyện này được tiến hành bí mật nhưng một thời gian sau sẽ lan truyền tin đồn đại linh tinh. Hiện tại Kinh thành có lời đồn là Nhị tiểu thư Mạnh phủ đã bỏ trốn theo người khác, hôm nay không thấy bóng dáng đâu cả. Còn có lời đồn nói rằng Nhị tiểu thư Mạnh phủ không biết giữ gìn, lỡ mang thai, bởi vì lo lắng bị người nhà trách cứ nên mới bỏ nhà đi... Dù sao tất cả các phiên bản không có phiên bản nào là tốt cả.

Những chuyện này chọc tức Nhị phu nhân, vì thế bà ta âm thầm phái người đến bắt kẻ lan truyền tin đồn. Đáng tiếc... Đây chỉ là gãi ngứa, hôm nay bắt một ngày mai sẽ xuất hiện mười.

Bởi vì bà ta chưa bắt được người giật dây quan trọng nhất.

Người này... không cần phải nói chính là hai người ở thư viện Thang Sơn. Cách là do Mạnh Chu nghĩ ra, Tàn Kha sắp xếp, về phần thực hiện... lại là Lục Phái đáng thương.

Mỗi lần làm xong việc trở về nhà Lục Phái đều bộc phát con giận: “Con mẹ nó Tàn Kha, cả ngày huynh đều sai bảo hán giang hồ như lão tử đi làm chuyện gả gáy trộm chó là có ý gì hả?”

Tàn Kha cầm cuốn sách ung dung cười: “Cướp của người giàu chia cho người nghèo, đây không phải là quy tắc giang hồ bọn huynh sao? Ta rất có ý tốt.”

Lục Phái nóng nảy, quay sang Mạnh Chu: “Mạnh Chu, cô phân xử thử xem, ta lấy tiền lúc nào?”

Đúng lúc đó Lục Yêu đi vào, giống như móc ra từ trong túi áo bông của hắn một bọc tiền, bình tĩnh nói: “Đây không phải tiền sao?”

Lục Phái hét lên như người phát điên: “Nàng được lắm Lục Yêu, thế mà nàng ‘dùng tay bắt cá’...”

Lục Yêu trừng mắt, khuôn mặt nhỏ đỏ lên: “Huynh... huynh nói bậy bạ cái gì!” Nói xong quay người lại chạy ra khỏi phòng. Lục Phái đuổi theo, trong miệng còn gọi: “Nương tử, nương tử...”

Có lẽ cũng sắp có chuyện tốt của hai người.

**

Mạnh Chu và Tàn Kha ăn mặc đơn giản dường như không hòa hợp với bữa tiệc xa hoa ở Mạnh phủ. Lúc hai người họ đến, vang lên không ít tiếng xuyết xoa, nhưng bọn họ cũng không dám nói thẳng ra mặt, chỉ vì hiện tại Tàn phủ đã không còn như trước. Đại công tử bị đuổi ra ngoài, Tàn Nhị công tử chính là người đứng đầu, sau này nếu hắn kể tục tước vị mà đắc tội với hắn cũng không thể được. Về phần Mạnh tiểu thư, hôm nay là tiệc lớn Mạnh phủ nên càng không thể đắc tội.

Tóm lại một câu: Cần gì quan tâm hai người họ mặc đồ ăn xin hay đồ gì, mọi người nhìn thấy đều phải khen: oa, quần áo thật đặc biệt, Tàn công tử và phu nhân quả nhiên là khí chất khác người.

Trên bàn chủ, hai mắt Nhị phu nhân như thể phóng ra đinh sắt, hận không thể ghim hai mắt lên bụng Mạnh Chu, đáng tiếc là bà ta không có gan này. Hôm nay là ngày tốt lão gia được tấn phong, nếu Mạnh Chu xảy ra chuyện gì dù là nhỏ nhất lão gia và bản thân cũng không tránh khỏi gặp khó khăn.

Nhìn hai vợ chồng ăn uống no say một trận, rốt cuộc nhìn đến lúc bữa tiệc kết thúc, Nhị phu nhân đi trước thay quần áo, chờ Tàn Kha và Mạnh Chu đến bái kiến lão gia. Không ngờ đừng nói là không thấy hai người tới, ngay cả lão gia cũng không thấy bóng dáng đâu. Bà ta hỏi thăm mới biết rằng ba người đã đến thăm phòng lớn!

Thời gian này sức khỏe Đại phu nhân không được tốt, đại phu cũng nói có thể không chịu đựng được qua mùa đông này. Nhị phu nhân nghĩ vậy cười lạnh: Chờ xem, chờ phòng lớn chết đi, ta chính là phòng lớn! Đến lúc đó Tương Quân chính là dòng chính nữ, ta nhất định tìm được nó...

Nhớ tới con gái mình, thần sắc Nhị phu nhân âm trầm. Bà ta thật sự không hiểu: rốt cuộc Mạnh Chu đã đưa Mạnh Chu đi đâu, bà ta đã lật cả Kinh thành lên, nếu con bé vẫn còn ở Kinh thành vậy thì bà ta tuyệt đối không có khả năng không tìm được!

Trái tim Nhị phu nhân phát lạnh.

**

Lúc Xảo Tuệ bên cạnh Đại phu nhân thấy Mạnh Chu đến, nở nụ cười thật lòng, vội chào đón: “Cuối cùng Đại tiểu thư cũng tới, Đại phu nhân mong tiêu

thư từ lâu.” Nói xong kéo rèm lên, kéo nàng đi vào nhà, hơi gấp gáp. Mùa đông này trời lạnh khác thường, sức khỏe Đại phu nhân không được tốt, có thể chịu đựng được cũng là một vấn đề lớn.

Trong phòng mùi thuốc rất nồng, một phụ nhân trung niên tiều tụy đang nằm trên giường, bà yên lặng nằm trên giường, chỉ có thể nghe thấy tiếng thở nhẹ, từ từ mở mắt, thấy Mạnh Chu cười thân thiện: “Con đã đến.”

Sau khi được Xảo Tuệ nâng, bà ngồi dậy, tựa vào trên giường, vươn tay ra với Mạnh Chu nói: “Mấy ngày nay về được kha khá kiểu hoa văn bảo Xảo Tuệ may hai bộ quần áo trẻ con cả ngày lẫn đêm, vừa đúng hôm nay con tới nhớ hãy mang về. Có lẽ ta không có cơ hội được nhìn thấy đứa bé ra đời, về sau nếu con bằng lòng, hãy mang đứa bé đến trước phần mộ của ta để ta được nhìn một chút thôi.”

Tay bà hơi lạnh, khô gầy giống như dòng suối sắp khô cạn, cảm giác này khiến Mạnh Chu cảm thấy thật tệ. Mẩu thân ruột nàng mất sớm, khi đó nàng căn bản không ý thức được mặc dù Đại phu nhân không phải là mẫu thân ruột nàng nhưng dù gì những năm này trong phủ chưa từng có ý gây khó khăn cho nàng. Hôm nay thấy bà như vậy Mạnh Chu cũng chưa xót trong lòng.

Vì vậy nàng bỗng gọi: “Nương...”

Một tiếng này khiến hai mắt Đại phu nhân sáng lên, sức lực trong tay càng tăng thêm vài phần: “Haiz, đứa bé ngoan.” Bà hơi nghẹn ngào, kéo mạnh tay Mạnh Chu: “Cuộc đời này còn có thể được nghe con gọi ta như vậy, coi như cũng mãn nguyện.”

Hai người nói chuyện một lúc lâu, Đại phu nhân mệt mỏi, bảo Xảo Tuệ tiễn Mạnh Chu ra ngoài. Mạnh Chu đi trước bỗng nghe Đại phu nhân nói một câu: “Nhân quả tuần hoàn, ta nợ con, nhất định ta sẽ trả lại cho con.” Mạnh Chu còn muốn hỏi rõ ràng câu này có nghĩa là gì, kết quả là Xảo Tuệ gục nàng ra ngoài.

Mạnh lão gia cũng không vào thăm Đại phu nhân, chỉ dặn dò Mạnh Chu và Tần Kha sống thật tốt, sau đó liền đi đến phòng Nhị phu nhân.

Ở trên đường trở về, Mạnh Chu còn đang suy nghĩ đến câu nói của Đại phu nhân, nghĩ xem rốt cuộc bà ấy nợ mình cái gì, còn muốn đền bù thế nào? Nghĩ mãi không ra, vì vậy nàng kể chuyện này cho Tần Kha nghe.

Không ngờ Tần Kha vừa nghe vừa cười: “Có lẽ là chuyện tốt.”

Mười ngày sau Mạnh phủ cũng xảy ra chuyện. Nhị phu nhân được người ta phát hiện là chết trong giếng cạn, Mạnh lão gia hạ lệnh hậu táng. Ngày hôm sau Đại phu nhân cũng qua đời, trong cùng một ngày Xảo Tuệ một mình lên Thang Sơn đưa một phong thư giao cho Mạnh Chu.

Là một phong thư thật dài, vài ba chữ hoa mai trên phong thư thể hiện hết tất cả mọi ân oán của phụ nữ. Phòng lớn, Nhị phòng và mẫu thân ruột Mạnh Chu, ba người đều đã từng xảy ra tranh đấu.

Xem xong Mạnh Chu đốt phong thư, Tần Kha hỏi nàng hận sao, nàng nói: “Hận, hận mấy người kia đều chết hết. Hận năm đó hai người đó kết hợp hại chết mẫu thân ta. Nhưng ta hận nhất là ngay cả mình là thế tử cũng không thể bảo vệ được trượng phu của mình!” Nàng tựa đầu vào Tần Kha nghỉ ngơi.

Sau đó còn thảm thán: “Đáng tiếc họ đều chết hết.”

Mấy ngày sau Mạnh Chu mới về nhà mẹ chịu tang, khi nàng thấy phụ thân, cười nói với ông: “Phụ thân, con còn có chuyện chưa từng nói cho người, hôm đó lúc đạo nhân Sơn Dương vẫn còn trong phủ chúng ta đã nói một câu.”

Mạnh lão gia hỏi: “Nói gì?” Ông ta nghĩ tới những lời của đạo nhân Sơn Dương chính là ý trời.

Chỉ thấy Mạnh Chu cười cười: “Ông ấy nói ông ấy thay mặt Hoàng thượng cảm ơn người – vì nước quên mình!”

Vừa dứt lời Mạnh lão gia tức giận, hai cha con trở mặt tại chỗ.

Chẳng biết tại sao, ba ngày sau Thánh thượng hạ chỉ sắc phong Mạnh lão gia làm tướng quân tiền phong trấn thủ biên quan, một khi Tây Vực có loạn lập tức tiền binh tiêu diệt.

Mạnh lão gia sẽ không biết đó là bởi vì Tần Kha và Mạnh Chu tiến cung gặp vua nói ông có thể bình định loạn lạc ở Tây Vực.

Trong cung Hoàng thượng đang ngồi bên cạnh lò sưởi, hơi nóng tỏa ra khiến người ta cảm thấy buồn ngủ. Hoàng thượng nằm trên giường rồng, cười hỏi: “Trẫm đã mang tiếng xấu là hôn quân, đợi tin ý kiến hai người các người. Hôm nay hai người các người có thể nói khuyên trẫm như vậy là có ý gì?”

Tần Kha chấp tay: “Đề nghị phụ không hiểu binh pháp ra chiến trường có thể khiến người Tây Vực nghĩ chúng ta vô dụng, có thể sẽ lợi là cảnh giác. Đúng lúc đó Hoàng thượng âm thầm phái Thọ vương lãnh binh đánh bất ngờ, nhất định khiến quân địch ứng phó không kịp.”

Hoàng thượng hai mắt tối dần: “Thọ vương? Người tính toán để hấn tiếp tục lập được công trạng sao?”

Tần Kha dập đầu, vang lên tiếng lộp cộp: “Theo lời Hoàng thượng, đúng là vậy! Thọ vương đánh dẹp Diên Tây đại thắng trở về, uy thế trong quân đội rất cao. Nếu là do Thọ vương lãnh binh, phần thắng lớn hơn nhiều.”

Hoàng thượng vén rèm lên, đứng dậy từ trên giường, bước từng bước đến bên cạnh Tần Kha, chợt cười to nói: “Dẫn người tới!”

Chỉ thấy cảm vệ quân trong cung trối Tắc Khắc Tư đi vào, Tắc Khắc Tư bị đẩy ngã trên mặt đất, quỳ gối trước mặt Hoàng đế.

Hoàng thượng đen mặt: “Trẫm cũng muốn hỏi Tần công tử một chút, muốn xử trí vị này như thế nào?”

Tần Kha không hề thay đổi sắc mặt: “Nói chung là Hoàng thượng có thể giết hần.”

Vừa dứt lời Hoàng thượng cũng cảm thấy giật mình. Tắc Khắc Tư chỉ cười thâm, Mạnh Chu đứng một bên nhìn chờ Tần Kha nói tiếp.

Ra khỏi cung từ lâu, Ngọc Ninh nghe người trong cung nói Tần Kha muốn Hoàng thượng giết Tắc Khắc Tư, vội vàng chạy tới điện thảo luận chính sự. Kết quả lúc nàng chạy tới đã không còn thấy người đâu. Nếu người đàn ông kia thật sự chết, nàng nghĩ, chột nở nụ cười: “Chết cũng tốt, đầu thai sớm, kiếp sau nếu người không phải là Hoàng tử, ta không phải là Công chúa, ta nhất định đến tìm người.”

“Đời này nếu như ta không phải là Hoàng tử, nàng bằng lòng buông tha chức vị Công chúa đi cùng ta thì sao?” Chột sau lưng vang lên tiếng nói.

Ngọc Ninh khiếp sợ, xoay người lại thấy Tắc Khắc Tư hoàn toàn lạnh lẽo đứng trước mặt mình, không thể không chạy đến ôm lấy tay hần: “Sao người còn chưa chết hả?” Vừa dứt lời lại cảm thấy không ổn, tự mình nở nụ cười.

Tắc Khắc Tư cũng cười, sao hần không chết, chuyện này phải nhắc đến câu nói kia của Tần Kha...

Mạnh Chu theo Tần Kha trở về Thang Sơn, nàng ngồi trên xe ngựa, vuốt ve bụng mình, về mặt đặc ý nhìn người đàn ông bên cạnh, cúi đầu nói với đứa bé: “Cục cưng, chúc mừng con đã được gọi một người tên Tần Kha là phụ thân.”

Tần Kha đưa tay ra mời, chờ Mạnh Chu áp sát vào, lúc này mới cong cong khóe miệng: “Để Tắc Khắc Tư trở về Tây Vực, nếu hần có năng lực lấy được vương vị Tây Vực vậy thì mình ước giữa hần và Hoàng thượng có thể giúp Tây Vực và ta ngừng chiến mấy chục năm, ít nhất lúc hai người còn đang trên cương vị là chủ đất nước sẽ không có chiến tranh. Nếu như hần không có năng lực vậy cũng chỉ còn có thể là chết, chỉ là chết ở Tây Vực cũng được coi như là lá rụng về cội.”

Mạnh Chu gật đầu: “Ta cảm thấy hần có thể. Chỉ là Hoàng thượng nói muốn gả Công chúa Ngọc Ninh cho hần là muốn để Công chúa đến Tây Vực sao?”

Nói đến chuyện này Tần Kha cũng không chắc chắn lắm, sao Hoàng thượng có thể để con gái mình yêu quý nhất đi theo Tắc Khắc Tư, ngộ nhờ Tắc Khắc Tư khỏi sự không thành, chết ở Tây Vực thì phải làm sao? Chẳng phải con gái mình cũng phải chôn theo hay sao? Sao Hoàng thượng lại muốn làm một chuyện không có lợi như vậy?

Đúng là không thể đoán được suy nghĩ Đế Vương.

**

Ngọc Ninh cười: “Ta có thể, chức vị Công chúa này đã làm mấy chục năm bản Công chúa cũng đã ngán ngẫm. Chi tiếc người có thể sao?” Nàng chậm rãi buông hai tay ra, sau đó lui về sau một bước, nhìn Tắc Khắc Tư cũng không thất vọng mà chỉ là bình tĩnh cười thản nhiên: “Không cần phải khí phách nhất thời như vậy, tiếp xúc với người một thời gian, người không phải là loại muốn mỹ nhân không cần giang sơn, cho nên cũng không cần trêu chọc trái tim ta. Lòng ta rất trong sáng, người muốn không nổi!” Nói xong nàng thu tay áo xoay người rời đi.

Tắc Khắc Tư tay không, nụ cười trống rỗng, bây giờ hần thực sự chỉ còn sót lại nụ cười: cô nương này, quả thật là nàng nhìn thấu ta.

**

Nháy ngày sau, Hoàng thượng hạ chiếu tứ hôn.

Thánh chỉ tứ hôn rơi xuống Tần phủ, công công tổng quản đọc hết thánh chỉ, Tần công khiếp sợ: “Công công, bản quan nghe không rõ ràng, là tứ hôn tiểu nữ cho Lục Vương tử Tây Vực sao?”

Vừa dứt lời, Tần Phi Vũ Tần phủ xông vào, quỳ trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt: “Tần Phi Vũ lĩnh chỉ, tạ ơn.”

Động tác của con gái khiến Tần công hết sức giật mình.

Sau khi tiến công công, hai cha con ngồi trên ghế bàn luận.

Dĩ nhiên là Tần công không bỏ được con gái, hiện nay Tần phủ gặp phải vô số sóng gió, may mắn còn có con gái ở lại, nếu lúc này con gái cũng rời đi thật sự ông trở thành lão già cô đơn thế lương rồi.

Tần Phi Vũ cảm thánh chỉ, cười như đứa trẻ: “Phụ thân, người nhìn xem, Tiểu Vũ Mao thích tự do, cả ngày quanh quẩn ở trong phủ đến nỗi phiền chết con.”

Tần công dựng râu: “Nói bậy bạ, con làm âm ỉ ở trong phủ còn chưa đủ sao? Là phụ thân ngăn cản con sao? Còn không phải là tùy con muốn làm gì thì làm à?”

Tiểu Vũ Mao nằm trên đầu gối ông, nở nụ cười nhẹ: “Phụ thân, hôm nay chúng ta còn có quyền lựa chọn sao? Tần phủ đã không còn giống xưa, kháng

chỉ là chuyện người không thể làm”

Tần công há hốc mồm, không thể nói một câu phản bác.

Tiểu Vũ Mao nói tiếp: “Cho nên còn không bằng vui vẻ gả đi, còn nữa dù gì cũng là một Hoàng tử, rất xứng đôi với chúng ta. Sau khi con đi, phụ thân phải ăn cơm đúng giờ, phải tránh nghiện rượu. Ngày mai con lên Thang Sơn thăm nhị ca, bảo nhị ca trở về chăm sóc lão nhân gia người. Còn có... dù mẫu thân có muôn vàn lỗi lầm thì người cũng đã chết, những oán hận trước kia người cũng nên bỏ qua.”

Tần công thờ dài, đưa tay sờ sờ đầu con gái, không ngờ quay đầu lại người hiểu lý lẽ nhất lại là con gái ông: có một người vợ như thế, người chồng còn đòi hỏi gì nữa?

**

Chuyện hôn sự của Tắc Khắc Tư và Tần Phi Vũ kinh động đến hai vợ chồng ở trên Thang Sơn. Suýt chút nữa Tần Kha đã ngã từ trên ghế xích đu xuống. Mạnh Chu chợt nhớ tới cái gì, nhìn hần, ánh mắt dĩ nhiên: “Tần Kha, đáng lý ra ta nên nghĩ tới...” sau mấy năm Tần Kha bị đuổi ra khỏi Tần phủ, Tiểu Vũ Mao đến Tây Vực, đúng là con bé đến Tây Vực!

Sau khi tin tức truyền đi không bao lâu, Tiểu Vũ Mao cũng đã tới nhà. Nàng mang theo quà tặng đến từ biệt vợ chồng Tần Kha, đồng thời hi vọng hai người có thể trở về phủ, dù sao nơi đó cũng là nhà của bọn họ.

Đã từng leo tường, đã từng giả thành đàn ông là cô nương thường gây chuyện không an phận bây giờ đã trở nên trưởng thành tao nhã, rốt cuộc là có chuyện gì không tốt? Mạnh Chu khó nói nên lời, riêng nàng vẫn cảm thấy nàng yêu thích một Tiểu Vũ Mao tinh quái chứ không phải là Tần tiểu thư đoan trang, Lục vương tử phi tương lai của ngày hôm nay.

Lòng Đế vương quả nhiên khó dò. Ông ta gả con gái Tần phủ cho Tắc Khắc Tư, bên ngoài là ban nhân duyên nhưng thực tế lại là ban thế lực cho Tắc Khắc Tư, trợ giúp hần đoạt vị thành công. Nhưng mặc dù hần có thể thành công thế lực bên trong Tây Vực cũng bị tổn thất lớn, khó có thể đối đầu với triều đình, chỉ có thể ngoan ngoãn thần phục/

Tần Kha chợt nở nụ cười: “Hoàng đế vốn đã có quyết định từ trước, chỉ là trêu chọc chúng ta mà thôi. Quả nhiên Thiên tử không phải người nào cũng có thể làm. Ngay cả Thọ vương hay Tam Hoàng tử, Tứ Hoàng tử cũng đã bị Hoàng đế mưu tính ở trong. Thật muốn cười, uống phí bọn họ sống trên đời cũng chỉ bị người khác lợi dụng mà thôi.”

Mạnh Chu đứng dậy, nằm trên người hần, ôm lấy hần: “Vậy Hoàng thượng để tiểu Ngũ đi theo bên cạnh chúng ta là có ý gì?”

Lúc này tiểu Ngũ chạy vào, trong tay còn nắm bùn đất, trên mặt cũng dính bùn, tố cáo nói: “Tỷ tỷ, tỷ phụ, Lục Phái hần ăn vạ, vậy mà muốn đẩy đệ vào trong hố bùn!”

Mạnh Chu cầm một chiếc khăn đi qua, lau mình sạch sẽ cho nó, thuận miệng hỏi: “Lục Phái đâu?”

Tiểu Ngũ nhếch miệng mỉm cười: “ha ha ha ha...”

**

Đúng là Tiểu Vũ Mao đi theo Tắc Khắc Tư, ở Kinh thành nhiều năm, gặp mặt vô số Vương tôn công tử nhưng nàng vẫn cảm thấy có rất ít người thật lòng. Như nhị ca nàng vậy, càng hiếm có trên đời, vừa là như thế, nhân duyên này so với mây trời có gì khác nhau?

Trước khi Tắc Khắc Tư rời đi còn tặng một thanh kim đao cho Ngọc Ninh, nói cho nàng biết, nếu như ngày nào đó nàng nhớ tới một người tên Tắc Khắc Tư, hãy để người ta đưa kim đao này tới Tây Vực. Chỉ cần như vậy, cho dù hần đang ở đâu, làm gì cũng sẽ liều mạng chạy về gặp nàng.

Hôm hần rời đi, Ngọc Ninh ở nơi cao nhất trong hoàng cung đưa mắt nhìn, từ nay về sau, núi cao sông dài nàng biết trong lòng người kia có giang sơn, nàng biết người kia sẽ thành công, một người có thể bỏ qua tình yêu, tình thân, tình người, không thành công là không thể tha thứ.

Vợ chồng Tần thị vẫn ở trên Thang Sơn, cả ngày giao hữu với hàn sĩ, còn thường xuyên dẫn tiểu Ngũ đi chơi đùa nghịch. Đứa nhỏ tiểu Ngũ rất thông minh, đúng là một kẻ chuyên hãm hại người khác, trên dưới Thang Sơn không người nào là không chịu quý kẻ của nó. Chỉ là về đến nhà tiểu Ngũ phải chịu sự khi dễ của hai người Tần Kha và Mạnh Chu.

Dưới sự rèn luyện càng ép càng mạnh của hai người tiểu Ngũ từ từ trưởng thành trở thành Vua của Vua vô cùng lợi hại – tự phong đấy!

Đại Hoàng tử nổi điên ở trong phủ, theo lời của lão quân gia trung thành trong phủ thì là do Nhị Hoàng tử và Hoàng hậu gây ra. Hoàng thượng phái người kiểm chứng sau đó đã tống Hoàng hậu vào trong lãnh cung, chính là lãnh cung Chu Uyển Nhi từng ngây ngốc ở, Nhị Hoàng tử bị cấm túc, đồng thời Tam Hoàng tử Tiêu Văn Thiên lập được chiến công được phong làm Thái tử, trấn giữ Kinh thành, cùng Hoàng đế nghe báo cáo và quyết định sự việc. Tứ Hoàng tử Tiêu Văn Kiền vẫn yêu thích vui đùa như cũ, thường xuyên xuất cung với Hoàng tử Ngọc Ninh tới tìm bọn Tần Kha chơi, cùng thượng bị tiểu Ngũ khi dễ.

Cuộc sống cứ bình thản trôi qua như vậy, tháng ba Liễu Phiêu Phiêu sinh hạ một đứa con trai, Tần phủ yên tĩnh giống như nước lặng rốt cuộc cũng có thêm chút náo nhiệt. Lại không ngờ rằng sau khi sinh hạ đứa bé không bao lâu Liễu Phiêu Phiêu lập tức biến mất, để lại một phong thư nói là phó thác đứa bé cho Mạnh Chu.

Khi Tàn lão gia tự mình đưa đứa bé lên Thang Sơn, bụng Mạnh Chu đã rất lớn rồi, nặng được Tàn Kha dịu đỡ nhận đứa bé. Không tòi lăm, trước đây quả thật nặng đã đồng ý với Liễu Phiêu Phiêu. Nhưng Mạnh Chu không hiểu, từ trước đến giờ Tàn lão gia vẫn không yêu thích nặng, vì sao lần này lại tự mình giao đứa bé cho nặng?

Tàn lão gia vuốt râu, vẻ mặt bi thương: “Đứa bé giao phó cho con, chỉ hy vọng con không cần ngăn cản một người làm ông như ta đến thăm cháu trai.” Lúc nói câu này ánh mắt ông còn lướt qua bụng Mạnh Chu.

Sau khi Tàn lão gia đi, Mạnh Chu nằm trên đùi Tàn Kha, che miệng cười: “Ta thấy quả nhiên chàng là con trai của phụ thân chàng, độ xảo trá của chàng đều di truyền từ ông ấy. Đầu phải là ông ấy giao đứa bé cho chúng ta, ta thấy ông ấy có dụng ý khác.”

Tàn Kha thờ dãi: “Nuông tử, nặng có cảm thấy phòng của chúng ta hơi nhỏ không? Tiểu Ngũ tới, Lục Phái thường xuyên đến ở nhờ, còn có một đám băng hữu hay tới, cứ để cho bọn họ nghỉ ngơi trên đất cũng không phải là cách hay đúng không?”

Mấu chốt là mỗi lần bọn họ cũng thích chen chúc trong phòng bọn họ, nói là nơi này ấm áp. Ấm áp cái rắm, cũng đầu xuân rồi, gió xuân vạn dặm thổi khắp cả nước như vậy mà bọn họ không cảm thấy lạnh sao? Cũng chỉ là là lo lắng nghỉ ngơi bên ngoài sẽ bị Tiểu Ngũ hãm hại thôi, cho nên mới mặt dày mày dạn ở lại trong phòng Tàn Kha! Cả đám lão gia thật không biết xấu hổ.

Mạnh Chu cười, kéo cổ áo Tàn Kha xuống, dính vào trên mặt mình hỏi thăm: “Chàng kết giao nhiều bạn bè kỳ quái như vậy là vì tiểu Ngũ sao?”

Lông mày Tàn Kha dựng như núi, hôn cổ nặng nhẹ giọng nói: “Cuối cùng ta cũng có cảm giác tiểu Ngũ chính là Thiên tử chân chính, lăn qua bùn đất rồi nhay tẩm sông nước, nó sẽ là vị Hoàng đế tinh nghịch mà cũng thân thiết nhất với dân chúng.”

Mạnh Chu không trả lời, lấy đôi tay che bụng, cau mày nói: “Tướng công, hình như...”

Bữa nay Thang Sơn đèn dầu sáng rõ, đã chuẩn bị xong phòng sinh, đại phu và bà mụ vào vị trí. Tàn Kha không để ý mọi người phản đối cứ dính lấy bên cạnh Mạnh Chu.

Một ngày kia, bên sườn núi hoa đào nở rộ, hết sức rực rỡ. Người đời đều nói: “tháng tư hoa đã hết mùa, hoa đào rực rỡ cảnh chùa mới nay”, mà bây giờ đã là tháng sáu hoa đào bỗng nhiên nở rộ trên Thang Sơn. Trong lúc này người đời cảm thấy vô cùng kỳ lạ, có đạo nhân từng trải qua, đỡ trán thờ dãi: “Trời giáng hoa đào quân – gieo họa cho nữ tử!”

Mạnh Chu nghe xong dở khóc dở cười: “Hoa đào quân, hoa đào quân... không bằng gọi là hái hoa tặc cũng được!”

Tàn Kha ngược lại rất vui mừng: “Xem ra con ta lợi hại hơn ta rất nhiều.”

Nói xong bị Mạnh Chu dùng sức đánh, gia giáo gia giáo.

Lúc mùa hè nóng bức, tên gốc Lục Phái rốt cuộc cũng trở nên gấp gáp bởi vì gần đây xuất hiện một công tử họ Soái, mỗi ngày đều viết thơ tặng Lục Yêu. Trong thơ đều dùng những từ hết sức nôm nỉ, khoe khoang Lục Yêu là người hiếm thấy trên đời. Còn nói hán đối với Lục Yêu là vừa thấy đã yêu, từ trước tết Nguyên Tiêu may mắn gặp nặng ta một lần đã trở nên tương tư... Lúc này Lục Phái mới vội vàng, vì vậy mỗi ngày đều đưa một khối băng, đưa nước ô mai đưa lên miệng người nào đó... Cuối cùng trong một lần uống rượu say đã cưỡng hôn Lục Yêu, còn gân cổ hỏi nặng ta rốt cuộc có bằng lòng gả cho hán hay không.

Vì vậy dưới sự chủ trì của Mạnh Chu và Tàn Kha, Lục Yêu gả cho Lục Phái, Thang Sơn vừa là nhà mẹ của Lục Yêu vừa là nhà trai. Một đám văn nhân thực ra là người điên náo loạn phòng tân hôn, dùng hỏi là có bao nhiêu náo nhiệt.

Một nhóm người dựng mấy gian nhà nhỏ bên cạnh, ai ngờ càng ngày càng nhiều, vây quanh Thang Sơn, đi xung quanh một vòng, gần nửa ngày nhất định về được chỗ cũ, thật sự là giống như vòng tròn trái đất.

Đi nhiên mỗi ngày lúc ăn cơm đoàn người này sẽ tự giác đến phòng Tàn Kha, bởi vì mỗi ngày Lục Yêu nhất định sẽ đến đây nấu cơm cho hai vị này ăn. Tiểu tử Lục Phái đã từng kháng nghị, nhưng cuối cùng vẫn phải khuất phục dưới chân Lục Yêu.

Tiểu Ngũ suy nghĩ không chính đáng, ngày nào cũng lén trộm “Hoa đào quân” đi, sau đó sẽ cố gắng hành hạ để xả hết những khi dễ nó phải chịu mấy ngày nay. Đáng tiếc khi nó ôm được “Hoa đào quân” vào trong ngực, đứa nhỏ kia lại... thái ra trên tay nó! Cuối cùng còn nở nụ cười tươi rói với nó, tiểu Ngũ phát điên: tiểu ác ma này nhất định là do trời cao phái xuống trừng phạt ta, không cần đâu...

Mà Mạnh Chu và Tàn Kha đứng cách đó không xa len lén nhìn, cảm thấy hết sức hài lòng về con trai mình.

Từ đó về sau tiểu Ngũ lại có thêm một khắc tinh.

Khác hẳn với Thang Sơn suốt ngày náo nhiệt, trong Kinh thành hết sức buồn chán. Kể từ khi Chu Uyển Nhi chết, sức khỏe Hoàng đế ngày một yếu kém, cứ ba ngày lại cáo ốm không lên triều một lần để Thái tử thay mặt triều chính.

Thỉnh thoảng Hoàng thượng sẽ đến lãnh cung xem một chút, lẳng lặng ngồi bên cạnh Hoàng hậu một lát, uống một ly trà, nhìn chăm chăm một thân cây cách đó không xa cả ngày. Hoàng hậu hiểu Hoàng thượng đang nhìn cái gì, cũng không quấy rầy, cứ ngồi như vậy, giống như lần đầu không quen biết.

Rốt cuộc một ngày nào đó, lúc Hoàng thượng đến lãnh cung uống trà, Hoàng hậu lên tiếng: “Hoàng thượng, thần thiếp sẽ múa tặng người một đoạn.”

Lúc này Hoàng đế mới phát hiện bà đã đổi thành một bộ vũ y, xiêm y màu đỏ rực làm nổi bật làn da trắng nõn như lúc mới gặp, bà đã nhảy múa trong viện, thính thoảng ông cũng kêu lên vài tiếng, vừa nhìn đã biết sẽ qua lại nửa đời. Hoàng đế gật đầu, lắng lắng thưởng thức.

Kỹ thuật múa không uyển chuyển bằng năm đó nhưng vẫn đẹp mắt như cũ. Từ tận đáy lòng Hoàng thượng vỗ tay: “Nhu Tắc, thế này mới giống nàng.”

Hoàng hậu nghe gọi như thế, chân lão đảo, khóc nức nùi cười: “Những năm này mang trên mình danh phận Hoàng hậu, suýt chút nữa đã quên mình tên gì rồi.” Bà ngẩng đầu lên, đứng dậy giữa rừng hoa, từng bước đi tới bên cạnh Hoàng đế, nằm dưới chân ông: “Hoàng thượng, van cầu người một chuyện cuối cùng.”

Ngày đó cánh hoa bay đầy trời, mùi thơm vương vất thật lâu, ngày đó Hoàng hậu chết, mà câu cuối cùng Hoàng hậu nói là: Chu Uyển Nhi chưa chết.

Bà dùng Chu Uyển Nhi để đổi lấy việc Hoàng thượng bảo đảm con trai bà không chết! Là một người mẹ, cuối cùng cũng có thể làm ra một chuyện, cũng là nhờ toàn bộ nhớ nhưng cuối cùng từ phu quân của bà.

Rốt cuộc Hoàng đế không hề vào triều nữa, ngoài Thái tử không ai biết tình trạng gần đây của Hoàng đế thế nào, mà Thái tử đang đối mặt với lời hỏi thăm của triều thần cũng chỉ nói: “Phụ hoàng bị bệnh, cần tĩnh dưỡng.” chỉ tiếc, trở lại phủ Thái tử hán bắt đầu ngồi trong sân một mình uống rượu. Bởi vì không thấy phụ hoàng, người đi đâu cũng không thông báo. Hán lấy một phong thư từ trong tay áo ra, trong thư Hoàng đế chỉ báo cho hán biết đó là ba năm sau ngôi vị Hoàng đế chính là của hán. Nhưng ba năm nay muốn hán nhẫn nại, nếu hán không nhẫn được, vậy sắp có người đến thay thế.

Ba năm, Thái tử ném ly rượu, ngửa mặt lên trời than: “Phụ hoàng, cuối cùng người vẫn không chịu tin con. Cái gì mà ba năm, sợ rằng người lại gài thêm bẫy! Ba năm sau rốt cuộc người muốn nâng đỡ đại ca đã phát điên hay là nhị ca bùng bùng đã tâm, hay sẽ là tứ đệ ham chơi, ngũ đệ chưa trưởng thành?”

Tại vùng sông nước Giang Nam, Hoàng đế nhìn người phụ nữ đang giặt quần áo ở xa, giọng nói bình tĩnh: “Ta có một chuyện không rõ, ngày đó trăm... rõ ràng ta đã xác nhận nàng không còn thở nữa, sao nàng có thể...”

Người phụ nữ nhìn ông, không hiểu: “Tiên sinh, người đang nói gì vậy, sao ta nghe không hiểu?”

Hôm đó lần đầu tiên nhìn thấy người phụ nữ này cảm thấy nàng ta chính là Chu Uyển Nhi, đáng tiếc nhìn lâu mới biết không phải là nàng. Hoàng hậu dụng tâm, chỉ tiếc cho dù dụng mạo có giống đến mấy cũng không phải là người kia.

Nằm trên ghế xích đu, Hoàng đế nhắm mắt lại trầm tư.

Trên khóe mắt người phụ nữ giặt đồ rơi một giọt nước mắt. Nàng hơi ngừng rồi tiếp tục hát khúc dân ca hồi hương. Đây là khúc hát sau khi nàng sống lại đã học được, lão Hán nói nàng học được rất nhanh, chỉ mấy tháng mà như đôi da đôi thịt.

Có vài người dùng để hoài niệm, có chút trí nhớ là dùng để lãng quên, thời gian trôi qua bọn họ mới gặp gỡ được dòng suối nhỏ cuốn trôi dấu vết đời này của bọn họ, bao phủ tất cả trong bão cát. Giống như khúc dân ca trong miệng, theo tiếng nước, càng lúc càng nhỏ.

Sau khi Tắc Khắc Tư trở lại Tây Vực, nhờ binh mã đưa dâu của Tần phủ, vừa dùng kế vườn không nhà trống vừa dùng kế ly gián rốt cuộc cũng leo lên được ghế Tây Vực vương. Tần Phi Vũ làm vương hậu. Hai vợ chồng tôn trọng nhau như khách, người ngoài không hề hay biết là mỗi đêm lúc bọn họ rảnh rỗi sẽ thấp đèn tâm sự. Nội dung câu chuyện chủ yếu là về vợ chồng Tần Kha, còn có chuyện của Công chúa Ngọc Ninh. Sau khi đã quen thân, Tiểu Vũ Mao giều cột Tắc Khắc Tư nói hán hèn nhát, còn đề nghị hán có thể cướp Công chúa về tây vực. Tắc Khắc Tư dờ khóc dờ cười: “Chỉ sợ chỉ cướp được một thi thể mà thôi.”

Tiểu Vũ Mao không thể không thờ dài: người đàn ông trước mắt cũng được coi là người có tình.

Cuối cùng Tam Hoàng tử cũng không thể nhận được ước hẹn ba năm, tuyên bố với người đời là Hoàng đế băng hà. Đêm hôm trước ngày hán chuẩn bị lên ngôi đã bị đâm, đâm bị thương không quan trọng nhưng lại khiến cánh tay phải hán tê liệt. Thách khách lại là người hán tin cậy nhất – thi ra đây mới là an bài của Phụ hoàng.

Một ngày kia tiểu Ngũ đang ngồi trên ngọn cây đang xúi giục hoa đào quân cũng trèo lên bị tư thế của một đám người làm cho giật mình té ngã, sau đó một đám người quỳ gối hô to: “Bệ hạ, xin hỏi cung cùng vi thần.”

Tiểu Ngũ nhìn Tần Kha, trong tay hán còn có thánh chỉ truyền ngôi, trong lòng kêu to: đùa gì thế!

[HẾT TRUYỆN]

Bạn đang đọc truyện *Xí, Đồ Hạ Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.